

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GAELEN FOLEY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

AVON
BOOKS

My Notorious Gentleman

"Enchanting, intriguing...fun."

STEPHANIE LAURENS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİM NOTORIOUS'UM

GENTLEMAN

Gaelen Foley

AVON

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Epigraf

*Her şeyin bir mevsimi vardır.
Öldürme ve iyileştirme zamanı,
Yıkma zamanı ve inşa etme zamanı. Sevmek
ve nefret etmek için bir zaman,
Savaş zamanı ve barış zamanı.*

Vaiz

İçindekiler

Epigraf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Sonsöz Yazarın

Notu

The Inferno Club'dan alıntı

Yazar Hakkında

Gaelen Foley
tarafından Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Londra, 1816

George sinirlenmişti ama Grace'e göre bu beklenen bir şeydi. Kaygısız genç züppe, balo salonunun kenarındaki bankta onun yanına oturdu ve şöyle dedi "Bayan Kenwood, size tapıyorum!"

"Ah, bu çok hoş, George."

"Ciddiyim, sana tapıyorum!"

"Tanrı'ya ibadet et ve aklını kullan, sevgili delikanlı," diye yanıtladı balo salonunu gözden geçirirken.

Sanki kız büyüleyici bir şey söylemiş gibi güldü. "Gerçek bir vaizin kızı gibi konuştun! Ruhumu bile kurtarabileceğinizi söyleyebilirim, Bayan Kenwood. Ama bu doğru," diye mırıldanarak kadehini ona doğru kaldırdı. "Siz benim her konuda ideal kadınımsınız." Masum bir ifadeyle kızın elbisesine baktı. "Modadaki eksikliğinizi, özünüzle telafi ediyorsunuz!"

Kadın irkilerek ona döndü. "Teşekkür ederim lordum."

Mükemmel. Tam da duymak istediği şeydi. Lievedon Markisi'nin zengin kasaba sarayında kendini ne kadar yersiz hissediyorsa, ev sahibinin kendi oğlundan da o kadar yersiz *göründüğünün* teyidi.

Bayan Grace Kenwood, beş yirmi yaşlarında, aristokrat balo salonlarına alışkın değildi.

Herkes Londra'nın dünyevi zevklerinden övgüyle bahsediyordu ama bu geniş metropol ona bahçesini özletiyordu. Kalabalık başkentin havası, kırsalın taze esintileri ve güneş ışığıyla karşılaştırıldığında tenini kirli hissettiriyordu.

Ve insanlar ... şey, kimse yargılamamalıydı, ama bunların çökmekte olan zamanlar olduğunu söylemek yeterliydi.

"Gölgelerin arasında bir şebboy gibi saklanarak ne yapıyorsun?" diye sordu asi genç arkadaşı, omzuna kendi omzuyla vurarak,

Mürebbiyesiyle flört eden aşırı büyümüş bir okul çocuğu gibi.

Yirmi bir yaşındaki George, Lord Baron Brentford ya da onun tercih ettiği isimle Bratford, kendisinden dört yaş küçüktü. Onu bu aptal kaideye oturtmaktan zevk alıyordu çünkü bundan hiçbir şey çıkmayacağını çok iyi biliyordu. Bratford Lievedon markiliğinin varisiydi, Bratford ise genç çapkını kendi kendini yok etme yolundan saptırmak için sürekli yardıma çağrılan uysal bir bakanın kızıydı.

Garip bir dizi olay sonucunda, Rahip Richard Kenwood, bu moda genç delikanlı üzerinde herhangi bir etkisi varmış gibi görünen dünyadaki tek ahlaki otorite haline gelmişti.

Lord Lievedon'un savurgan oğlu hâlâ düzenli olarak yoldan çıkıyordu ama en azından arada sırada babasının bilge öğütlerini dinlemeye istekliydi. Tanrı biliyordu ki, George'un öz babası ona ulaşamıyordu; ama o zaman da yaşlı marki sadece soğuk, kesik kesik emirlerle konuşmayı biliyordu.

Her halükarda, babamın Lord Hazretleri'nin ilk çocuğu üzerindeki terbiye edici etkisi, markizi babama hayatını vermeye iten şeydi. Tabii ki Rahip Kenwood'un, kendisine ihtiyaç duyulduğunda patronunun ailesine yardımcı olacağı anlayışıyla.

Kısacası, marki onları kasabaya çağırdığında Kenwood'lar gittiler.

George son konyağını da içtikten sonra yakındaki uşağa bir tane daha getirmesini işaret etti.

"Yeterince içmedin mi sence?" diye mırıldandı nazikçe.

"Sadece bir tane daha!" diye sırtarak geçiştirdi, sonra da konuyu değiştirmek için acele etti. "Ee canım, köyde herkes nasıl?"

Papaz evi, Markiz'in Leicestershire'daki atalarından kalma yığınının sadece bir taş atımı uzaklıktaydı.

Lord Hazretleri'nin ailesinden herhangi biri Kasaba'dan geldiğinde küçük köyleri Thistleton'da her zaman bir hareketlilik olurdu. George'un taşraya kendi heyecanını getirdiği kesindi. Özellikle de son seferinde.

"Meyhaneci kızla yaptığım küçük yaramazlık yüzünden hâlâ rezil oluyorlar mı?" En azından biraz utangaç görünme nezaketini göstermiş olsa da, gözlerindeki neşeli ışıltı hala komik olduğunu düşündüğü gerçeğini ele veriyordu.

Grace gülümsemedi. "Marianne hamile değil, eğer sorduğun buysa," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Yani en azından bu var."

"Ah! Ne kadar rahatladım."

Dişlerini sıktı, adamın umursamazlığı karşısında şok olmuştu. Şımarık lordun, zavallı, sert mizaçlı Marianne'in Londra'da geride bıraktığı ve Kenwood'ların yardımıyla köylerinin huzurlu cennetinde kendine yeni bir hayat kurmaya çalıştığı zorlu varoluş mücadelesi hakkında hiçbir fikri yoktu.

George, Marianne'in burnunun dibinde eski bir güvercinin dayanamayacağı kadar çok para sallayarak onun tüm gelişimine verdiği zararın farkında bile değildi.

"Peki ya Bayan Windlesham?" diye sordu bir anlık tereddütten sonra nazikçe. "Benden hâlâ nefret ediyor mu? Gördüğünüz gibi bu geceki balomuzun davetini reddetti."

"Onu suçlayabilir misin?" Grace şaşkınlıkla karşılık verdi.

Eve döndüklerinde, Saygıdeğer Bayan Calpurnia Windlesham ilçenin önde gelen güzeliydi ve George'u müstakbel kocası olarak damgalamıştı.

Kaşlarını çatı. "Callie bana sahip değil, biliyorsun! Annesi de öyle," dedi öfkeyle. "Onlara böyle dediğimi söyle, Grace! Özellikle de Leydi Windlesham'a. O lanet kadın, kızı Lievedon Malikânesi'nin hanımı olduğunda kullanacağı perdeleri çoktan seçti bile."

Grace başını salladı ve sırtını duvara yasladı. "Ben bu işin dışında kalıyorum."

Leydi Windlesham'ı hafife alan kişi kendini tehlikeye atar.

"Ama Grace, beni terk edemezsin! Kendi halime bırakılırsam umutsuzluğa kapılacağımı biliyorsun."

"Neden babamla konuşmuyorsun?"

"Bir demireple olan cilveleşmem hakkında bir rahiple konuşmak mı?" diye fısıldadı. "Hiç de değil! Benim hakkımda ne düşünecek?"

"Ex-demirep," diye düzeltti.

"Sen benim tek umudumsun Grace. Sen benim yol gösterici meleğimsin-" "Sarhoş musun?" diye sordu, sadece onun dürüstlüğünü sınamak için.

Soruyu duymazdan geldi. "Calpurnia konusunda bana yardım etmelisin. Başkalarının sorunlarını çözüyorsun, Grace! Yaptığını biliyorsun. Hayatta ve köyde sana biçilen rol bu ve bunu herkes biliyor! Sen olmasaydın Rev vaaz notlarını bulamazdı. Sen hatırlatmasan ekinler de büyümeyi unutturdu herhalde!"

"Aslında fark etmediysen bu yıl büyümüyorlar," dedi kuru bir sesle. "Zavallı küçük bahçemi görmelisin."

Dünyanın öbür ucundaki devasa bir yanardağın patlaması bu yıl yeryüzünü yazdan mahrum bırakmıştı ve soğuk ekinleri mahvediyordu. Mevsim boyunca don ve sağanak yağışlar, garip şekilli dolular, tuhaf sarı gökyüzü.

Ilık bir İngiliz baharının sevimliliği yerine, gri ve ıslak, soğuk ve kasvetliydi.

Bazı insanlar dünyanın sonunun gelip gelmediğini merak etmeye başlamıştı.

Savaşın nihayet sona ermesiyle birlikte havadaki garip değişim daha da acımasız görünüyordu. Barışın tadını çıkarmak yerine, şimdi en azından sıradan halk arasında açlığın unutulmaz hayaleti ile karşı karşıya kaldılar.

İngiltere'de ve hatta tüm Avrupa'da gıda kıtlığı nedeniyle isyanlar çıktığı haberleri geliyordu. Böylesi zorluklar Lord Lievedon'un balo salonundan bir dünya uzakta görünüyordu, ancak aynı zamanda yerel köylerinin Yoksullar Gözetmenliği görevini de yürüten bir papazın kızı olarak, ülkenin hastalıkları onun ve babasının kişisel sorunu haline gelmişti.

Grace bu kış mısır fiyatlarının ne olacağını düşünmek bile istemiyordu. Cemaatin beslemesi gereken onca boğaz varken olmazdı.

"En azından o lanet yanardağın benim hatam olmadığından eminim," diye mırıldandı George.

"Dil, George, lütfen." "Özür dilerim."

Grace ona sert bir bakış attı ama yumuşadı. "Pekâlâ. Calpurnia'ya onu sorduğunu söyleyeceğim."

Onun elini tuttu ve öptü. "Gördün mü? Sen bir meleksin!" Ama sonra devam etti, çünkü hiçbir zaman ne zaman bırakacağını bilen biri olmamıştı. "Callie'ye gelince, benim fikrimi soracak olursan, o kızın öfkelerini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Bir taverna fahişesiyle biraz eğlenmek için bu kadar öfkelenmek? Onun kibri, sorun bu. Çok gururlu! Calpurnia Windlesham kendini Tanrı'nın insanlara bir armağanı sanıyor ama *bana* ne yapacağımı söyleyebileceğini sanıyorsa çan kulesinde yarasalar var demektir. Daha nişanlanmadık bile!"

O söylenirken Grace sakın bir sessizlik içinde ona baktı.

"Yeterince güzel, bunu kabul ediyorum, ama çocuk gülünç derecede şımarık.

-ve evet, bunu söylememdeki ironiyi görüyorum. Bunu belirtmenize gerek yok." "Bunu hayal bile edemezdim, sevgili delikanlı."

"Onu uyarmalısın, eğer böyle devam ederse - kin tutmaya devam ederse, küçük zalim misillemeleriyle beni incitmeye çalışırsa - o

şansını kaybedecek," diye uyardı. "Parmağımı şıklatsam gecenin sonunda ondan daha iyi on kişi bulabilirim."

Grace alçak bir ses tonuyla, "Yine de burada eski, modası geçmiş benimle konuşarak zamanını boşa harcıyorsun," diye alay etti. "Her zamanki hayranlarına ne oldu bu arada?"

"Yeni bir idol buldular." "Oh, seni zavallı, ihmal edilmiş şey."

"Hiç de değil. Şuna bak, zavallı kanıyor." George eğlenerek balo salonunun diğer ucuna doğru başını salladı. Onun bakışlarını takip eden Grace, salonun diğer tarafında bir adamı sıkıştıran bir kadın kalabalığı gördü. "Gırtlığına kadar çöpçatan annelere batmış -ve bahse girerim biraz sertlik peşinde koşan sıkılmış sosyete eşlerine."

"George! Benim yanımda böyle şeyler söylememelisin." Homurdandı. "Gerçek bu."

Adamın sadece başının üst kısmı, koyu renk saçları, kadınların mücevherli saçlarını süsleyen tüylü tüylerin üzerinde görülebiliyordu. "Köşeye sıkıştırdıkları kim?"

"Lord Trevor Montgomery," diye cevap verdi George, kaşlarını alaycı ve bilerek kaldırarak. "Evet, bu gece mütevazı evimizde Tarikat ajanlarından daha az ünlü yok. Etkilendiniz mi?"

Grace kaşlarını çattı ve soru sorarcasına ona baktı.

Onun bu terimi tanımadığını gördü ve şaşkınlıkla, "Ah, Tanrı aşkına, benim küçük taşralı kuzenim! Gazeteleri okumuyor musun?"

"Hayır. Her şey çok iç karartıcı. Peki, beni aydınlatın!" diye haykırdı.

"Doğru ya. Geçen ay hepimizin Cehennem Kulübü'nün ahlaksız üyeleri olduğunu düşündüğümüz adamların aslında casus, savaştı, suikastçı ya da başka bir şey olduğu ortaya çıktı."

"Suikastçılar mı?" diye karşılık verdi, adamın yine kendisiyle dalga geçtiğinden emindi.

"Çok ciddiym Grace! Görünüşe göre Başmelek Aziz Mikail Tarikatı denilen gizli, kalıtsal şövalyelik tarikatının bir parçasıdır."

"Sen ve senin palavraların."

"Sana doğruyu söylüyorum!" dedi neşeyle gülerek. "Arada sırada gerçekten bir gazete açmalısın. Tapınak Şövalyeleri'nin kalıntıları gibiler, yemin ederim. Çocukken seçiliyorlar ve ölümcül olana kadar yıllarca eğitiliyorlar, sonra da İngiltere için savaşmak üzere dünyaya salınıyorlar. Hâlâ etkilenmedin mi?"

Omuz silkti ve ona şüpheyle baktı.

Taşralı saflığıyla dalga geçmiyor olsa bile, şiddetten hoşlanmıyordu ve bir hükümet suikastçısıyla aynı odada olmak istediğinden hiç emin değildi.

"Görünüşe göre Tarikat Haçlı Seferleri'nden beri varmış," dedi. "Savaş boyunca Kraliyet için çalışmışlar. Bir avuç kanlı kahraman-"

"George, dil." İç çekti.

"Özür dilerim. Savaş sırasında Avrupa'nın her yerinde görevlendirildiler ve daha bir ay önce burada, Londra'da Başbakanı öldürmeye yönelik bir komploju ortaya çıkardılar."

"Oh, evet . . . Bu konuda bir şeyler duymuştum."

"Umarım öyledir!" Sonra tekrar başıyla, hayran kadın kalabalığının arasında gizlenen beyefendiyi işaret etti. "Şuradaki adam bu alçakça işin durdurulmasına bizzat yardım etti. Basın her şeyi öğrendiğinde ve Tarikat açığa çıktığında, Naip onları Westminster Abbey'de madalyalarla onurlandırmayı uygun gördü. O zamandan beri, kadınlar zavallı Montgomery'yi rahat bırakmıyor. Aralarında kalan son bekarlardan biri. Ama ona hizmetini sormaya zahmet etmeyin. Bu konuda konuşmayacaktır, ama eminim anlatacak çılgın hikayeleri vardır."

"Casuslar mı dediniz?" diye şüpheyle yineledi, meraklanmıştı ama yine de adamın onu kandırmadığına tam olarak ikna olmamıştı.

"Artık eski casuslar. Dünyanın önünde aslan kesildikleri için artık bu tür şeyleri yapamıyorlar, değil mi? Şöhret onların mesleklerini ellerinden aldı."

Kaşlarını çattı, tekrar eski casusun olduğu yöne baktı ama casus hâlâ saklanıyordu. Kararsızca tekrar George'a döndü. "Eğer söylediklerin doğruysa, tehlikeli olmadıklarından emin misin?"

"Elbette tehlikeliler, ama *bizim* için değil, seni küçük kek kafa!" dedi gülerek. "Kraliyet'in böyle adamlara sahip olmasının bütün amacı bu, değil mi? Duyduğuma göre, her türlü savaş, kodlar ve şifreler ve patlayıcıların nasıl yapılacağı konusunda eğitilmişler." George onun tedirginliğiyle eğlenerek omzuyla tekrar ona vurdu. "Sizi tanıştırayım mı?"

"Hayır!"

"Hadi ama. Bahse girerim seni çıplak elleriyle öldürmenin dokuz farklı yolunu biliyordur," dedi George onun telaşına sırtarak.

"O zaman belki de o hanımlar onu bu kadar sıkıştırmamak için biraz daha dikkatli olmalılar," diye karşılık verdi, yanakları kızarmıştı.

Rahatladı. "Ah, şahsen, rahatsız edecek başka birini bulmalarına sevindim."

O anda Lord Trevor Montgomery'nin etrafındaki ışıltılı kalabalık dağıldı ve Grace ziyarete gelen Tarikat ajanını ilk kez engelsiz bir şekilde gördü.

Kıpırdamadan durdu, şaşkınlıkla bakıyordu. *Aman Tanrım*. Daha önce hiç iyi niyetli bir kahraman görmemişti ama Lord Trevor Montgomery kesinlikle rolüne uygun görünüyordu, esmer ve gösterişliydi.

Boyu 1.80'in üzerindeydi ve güçlü yapılydı, geniş omuzları tehlikeyi savuşturacak gibiydi. Sanki yeryüzünde üstlenmeye cesaret edemeyeceği çok az şey varmış gibi, erkeksi bir güven yayıyordu.

Kendisine yaltaklanan kadınlara tehlikeli bir gülümseme fırlattığında bile değişmeyen, ihtiyatlı bir alaycılıkla damgalanmış sert, engebeli bir yüzü vardı.

İlk bakışta tüm ilgiyi üzerine çekmiş gibi görünüyordu. Bu gece ortalıkta caka satan Londra'nın bazı züppe tavus kuşları gibi güzel bir adam olmasa da, güçlü görünüyordu.

Gururlu, diye düşündü. Ve fiziksel olarak oldukça güçlü.

George'un günümüz Tapınak Şövalyeleri hakkında söylediklerini hatırladı ve bu adamın zincir zırhı içinde de, kusursuz bir şekilde dikilmiş resmi siyah-beyaz gece kıyafetleri içinde olduğu kadar doğal görüneceğini düşündü.

Kıyafetindeki centilmen zarafetinin aksine, bir barbar gibi uzun siyah saçları vardı. Bir sıra halinde geriye doğru çekilmiş bu saçlar, kare çenesinin ve bronz teninin sert açılarını vurguluyor ve onu biraz korsan gibi gösteriyordu, diye düşündü.

Sanırım bu onun için oldukça aptalcaydı. Tuhaftı. Normalde hayallere kapılan biri değildi.

Vücudundaki garip karıncalanmalar ve kalbinin çılgınca çırpınışları daha da üzücüydü. Bakışlarını kaçırdı, kendi ölçüsüz tepkisinden irkildi ve sinirlendi.

Ama kendini tutamayarak ona gizlice bir bakış daha attı ve işte o zaman acı çeken insanları fark etme yeteneği dikkatini adamın gözlerinin etrafındaki temkinli, öfkeli çizgilere çekti.

Pratik gülümsemesinin ardındaki acı yoğunluk.

Ve adamın etrafındaki tüm o kadınlara en ufak bir ilgi göstermediğini fark etti.

Pek sayılmaz.

Aslında, kendisine dokunma çabalarından belli belirsiz uzaklaşmaya devam ediyordu; Grace bakışlarının çizgisini takip etti ve sürekli kapıyı izlediğini fark etti.

Sanki birinin gelmesini bekliyormuş gibi.

Hmm. Onu biraz daha yakından inceleyerek kaşlarını çattı ve "ünlü kahramanın" burada olmayı kendisi kadar istemediğinden şüphelenmeye başladı.

Elbette yanılıyor olabilirdi ama bu gülümseme, çoğu oldukça karanlık olan, çalkantılı bir duygu girdabının üzerindeki ince bir kaplamadan biraz daha fazlası gibi görünüyordu.

Kalabalığın içinde tek başına, kayıp bir ruh gibi duran adama bakarken, bu mutlu bir adam değil, diye düşündü.

George ayağa kalkarken onun yabancıyı hayranlıkla incelemesini yarıda kesti. "Evet, sevgili Polaris, seninle konuşmak her zaman bir zevk, ama izin verirsen, diğer konuklarımızı ihmal etmemeliyim. Ve . . . Sanırım gidip kart oyunlarına bir göz atacağım-"

"Ah George, bu senin için iyi bir fikir değil," diye usulca itiraz etti ve sanki onu durdurabilecekmiş gibi hemen elini tuttu.

"Oynamak için değil! Sadece izleyeceğim," diye gülümseyerek onu temin etti. Grace ona bakakaldı. "Söz mü?"

"Benimle dans edeceğine söz verirsen," diye karşılık verdi, elini geri çekip bilmiş bir bakışla kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kaşlarını çattı. *İnatçı yavru.*

"Oh, gel, bir dans. Eğer istersen acı çekerim."

"Peki," diye mırıldandı, ama içten içe, dans pistinde, sade, taşralı bir elbise giymiş bir kız kurusu olarak, tonun önünde bir ayak parmağıyla gösteriş yapma düşüncesinden çekindi.

Burada George, babam ve az da olsa Lord Lievedon'ın kendisi dışında kimseyi tanı mıyordu bile. Tüm bu göz alıcı aristokratların ona bir bakış attıklarını, mağrur burunlarını kırıştırdıklarını ve birbirlerine sorduklarını hayal etmek kolaydı: *"Bu kim ve burada ne işi var?"*

Ama George'u doğru yolda tutmak için gereken buysa, öyle olsun. Gerekirse toplumun önünde onurunu feda ederdi.

ve hatta önünde. Odanın diğer tarafındaki rahatsız edici suikastçı beyefendi.

Böyle bir adamın onu fark edeceğinden değil.

Her halükarda, kapıya bakma şekli, onun zaten belirli bir kadının gelmesini beklediğini düşünmesine neden oldu.

"Mükemmel o zaman!" diye ilan etti hovarda arkadaşı. "Dansımız için seni almak üzere yakında döneceğim."

Grace başıyla onayladı. *Güçlü ol, George*, diye düşündü, adam onu selamladıktan sonra uzaklaşırken. Yine de Callie'nin burada olmasını dilemekten kendini alamadı. Sürekli ilgi bekleyen genç dilber, sevgilisinin dikkatini kumar alışkanlığından uzak tutabilirdi. O zaman Grace her zamanki saygın refakatçi rolüne rahatça bürünebilir, hayat dolu, altın sarısı çapkının arkasında sessizce durup iki genci de sıraya soktu.

George geri dönmeden önce, şeytanları onu bildik tuzaklarına düşürmezse, gidip görünüşünü kontrol etse ve elinden geleni yapsa iyi olur diye düşündü.

Kürsüden kalkarak balo salonundan uzaklaştı. Kimse onun çıkışını fark etmedi.

Mermer koridorlardan süzülerek kahkahalar ve şarkılarla dolu gürültülü müzik odasının önünden geçti. Buradaki herkes çok iyi arkadaş gibi görünüyordu.

Bakışlarını indirdi ve arkasını dönerek kalabalıktan uzakta, ayna bulabileceği sessiz bir oda aramaya başladı.

Balo sesleri azalırken, sonunda mermer bir koridorun sonundaki boş bir oturma odasına baktı. Bu uygun olabilirdi. Loş odaya adımını attıktan sonra kapıyı arkasından çekerek iç geçirdi ve sonunda gardını indirdi.

Gürültülü, şatafatlı bir partinin ortasında yabancı olmak kadar insanın kendini yapayalnız hissetmesine neden olan başka bir şey yoktu.

Lord Trevor Montgomery gözlerini balo salonunun kapısından ayırmıyordu ama her geçen an daha da huzursuz olduğunu hissediyor, bu gece buraya kadar gelmenin boşa kürek çekmek olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Laura'dan hala bir iz yok.

İnançsız kaltak.

Belki de ondan saklanıyordu. Belki de bu gece buraya gelirse, onun yeni nişanlısıyla bir şeyler başlatacağından korkuyordu.

Sanki gözleri kapalıyken aptal bir ejderhayı öldürememiş gibi.

Kendini övmesine gerek yoktu.

Laura Bayne'i çoktan aşmıştı.

Onun ya da Londra'daki herhangi birinin bilmesi gereken tek şey buydu.

Sanki son birkaç yıldır bu beceriksiz güzelle evlenmek için bekliyormuş ya da bunun gibi aptalca bir şey yapıyormuş gibi değildi. Sanki o lanet olası aptal ülkesine olan hizmeti nihayet sona erdiğinde yaşamaları için ona lanet olası bir rüya evi inşa ediyordu.

Ama neyse. Muhtemelen onunla evli olmaktan nefret ederdi zaten, dedi kendi kendine. Onu neredeyse hiç tanıımıyordu bile. Böyle olmasını istemişti, bilerek ondan uzak durmuştu.

Yine de, yanlışlıkla bile olsa terk edilmek, tahammül edebileceğinden çok daha fazla aşağılanmak demektir. Her ne kadar bu gece orada olmak istemese de başka seçeneği yoktu.

Gururundan geriye ne kaldıysa ortaya çıkmasını ve tüm dünyaya gelecek planlarının nasıl çöküp yandığını umursamadığını göstermesini istedi.

Savaşırken muhteşem nişanlısı tarafından nasıl ölüme terk edildiğini tüm ton biliyordu. Kendi zihninde, Trevor terk edilmişti.

Dolayısıyla, bu bir erkeklik gururu meselesiydi. Eğer ona biraz olsun güveni olsaydı, eve her zaman canlı döndüğünü bilmesi gerekirdi. Bilmeliydi.

ona inandılar.

En azından öldüğünün teyit edilmesini beklemeliydi. Ama beklemedi. Elleri ondan temizlemiş ve hayatına devam etmişti.

Bir bakıma onu suçlayamayacağını düşünüyordu. Ama yıllarca sadık bir şekilde hizmet ettikten sonra, tam da zafere yaklaşmışken, uzun zamandır beklediği ödülün parmaklarının arasından kayıp gitmesine çok kızmıştı.

Kendini büyük bir şakanın parçası gibi hissediyordu. Güldüğünden değil.

Tek bildiği, kimsenin ona acımasını kabul etmesinin mümkün olmadığıydı. Bu yüzden bir pardösü giymiş ve umduğu gibi çok da alaycı olmayan bir gülümsemeyle dünyaya gayet iyi olduğunu göstermeye gelmişti.

Kolay gelir, kolay gider.

Aslında tek istediği yalnız kalmaktı, ama yeni kazandığı korkunç şöhret *bunun* olmayacağını açıkça ortaya koyduğu için, İngilizlere yakışanı yaptı ve görünüşünü korumaya devam etti.

Bu gece Laura'ya en az onun kadar kolay bir şekilde hayatına devam edebileceğini göstermek için gelmişti.

Gerçekten de, şu anda bile etrafında onu kalp kırıklığı içinde teselli etmek için sabırsızlanan çok fazla kadın vardı.

Trevor şu anda hepsinden nefret ediyordu.

Bütün kadınlar. Kişisel bir şey değildi. Onlar sadece Şeytan'ın yumurtalarıydı, her biri Şeytan'a aitti.

Kan emici harpilere gülümsedi, ilgisiz, bağımsız, aptalca gevezeliklerini sadece yarı dinliyor ve hangisinin yatakta iyi olabileceğini merak ediyordu.

Ne güzel aptallar.

Solundaki üç kişi flört etmek için ona çocukça bir salon oyunu oynatmaya çalışıyordu.

"Lord Trevor bir hayvan olsaydı, ne olurdu?" diye dalga geçtiler.

"Sanırım bir ayı," diye alay etti esmer arkadaşı.

"Çok teşekkürler," diye

mırıldandı. "Bir kurt!"

"Hayır, bir av köpeği."

Sıkılmış bir kaşını kaldırdı.

Bu arada, merkezdeki üç kişi onun için sosyal takvimini planlıyordu. Onun için sıraladıkları tüm aktiviteleri dinlerken bile bitkin düşüyordu. Bırakın operayı, aptal bir çiçek gösterisine bile gitmesine imkân yoktu. Hayır. Nick'le birlikte Roma'nın kenar mahallelerinde hallettikleri o pis iş sırasında yeterince İtalyanca çığlık duymuştu, çok teşekkürler.

Ama gözleri parlayarak kibarca başını sallamakla yetindi.

Bu arada, sağındaki iki şehvetli maceraperest, akıllarında ne olduğu konusunda biraz daha açık sözlü davrandılar.

Kahretsin, genellikle daha yakışıklı takım arkadaşlarına mahsus olan iri, dumanlı gözleriyle ona mesajlar gönderiyorlardı.

Ama Beau evliydi ve Nick hapse girmişti, bu yüzden sıkıcı, akli başında, güvenilir Montgomery ile idare etmeye hazır görünüyorlardı.

Endişelenmesi gerekip gerekmediğini merak ederek çökmekte olan çifte kuşkuyla baktı. *Etoburlar*. Biri ona karşı dudaklarını yaladı; diğeri ise onu balo salonunun zeminine yapıştırıp kıyafetlerini parçalamayı düşünüyormuş gibi gülümsedi.

Geçmişte, Laura'dan yüzlerce mil uzakta, buna uymaktan mutlu olacağı zamanlar olmuştu elbette, ama bu onlardan biri değildi.

Umurunda olsa bile hepsi cehenneme gidebilirdi.

Yeni bir insan düşmanına dönüşen adam, içinden geçen soğukluk dalgasıyla gözlerini kaçırdı. Saat on biri çaldığında, birdenbire tüm bunlarla işi bitmişti. Bu gece. Bu önemsiz egzersiz anlamsızdı.

Belli ki Laura ve binbaşı gelmiyordu.

Kadının içeri girip kendisini etrafı aşk dolu kadınlarla çevrili olarak görmesi fikri hoşuna gitmişti ama iki saattir buradaydı ve o kadar da umurunda değildi.

Kızdırmaya değmezdi. Eve gidiyordu.

Biraz ustalık gerektirse de, sonunda kendini kaba saba, hayat dolu güzellerin düğümünden kurtarmayı başardı. Kendisini tuzağa düşürmek için tasarlanmış hafif, okşayıcı tutuşları savuşturarak; onu oyalamak için sorulan anlamsız soruları görmezden gelerek ve sabırsızca, elbette yakında geri dönüp hepsiyle dans edeceği yalanını söyleyerek, özgürlüğünü kazanana kadar geri çekildi ve kaçtı.

Yürürken, hanımların birbirlerine, yakın zamanda yaşadığı kalp kırıklığı nedeniyle yaptığı kabalık için affedilmesi gerektiğini fısıldadıklarını duydu.

Trevor dişlerini gıcırdattı ve daha fazla konunun dolaştığı bitişikteki mermer koridora doğru yürüdü. Alışkanlıktan olsa gerek, arkasını kontrol etmek için duvardaki iskele camına baktı ve takip edildiğini fark edince neredeyse adımlarının ortasında durakladı.

Görünüşe göre ipek ve elmaslar içindeki iki küçük fahişe onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermeye niyetli değildi. Nefesinin altından hırladı ve onlardan kaçmaya kararlı bir şekilde daha hızlı yürüdü. Hızını artırdığında, arkasındaki fısıltılar kıkırdamaya dönüştü ve onlar da daha hızlı yürüdüler.

Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorlardı?

Görünüşe göre, ahlaksız Cehennem Kulübü'nün Tarikat için sadece bir paravan olduğunu, üyelerinin hepsinin dünyanın inanmasına izin verdikleri kadar kötü olmadığını duymamışlardı. Özellikle de onun.

Trevor kendini sıkıcı biri olarak görmekten mutluydu. Sorumluluk sahibi. Güvenilir. Skandallarla dolu bir düğün ailesinden geliyorsanız ve sonraki on yıl boyunca Beauchamp (gösterişli) ve Nick Forrester (piç) gibi üç kişilik bir emir ekibinde görev yapacaksanız öyle olmalıydınız.

Birinin yetişkin olması gerekiyordu.

Peşindeki şehvetli bayanlar belli ki kendileriyle oynadığını düşünüyorlardı. Dönme dürtüsünü dizginledi ve kaba bir şekilde onları küçümsedi.

Ama istese bile bunu yapamazdı. Kusursuz görgü kuralları ve doğuştan gelen şövalyelik duygusu varlığının felaketi idi. Bir aptal gibi Laura'ya onu anladığını bile söylemiş ve mutlu olmasını dilemişti.

Ne salak ama.

Hâlâ onu takip eden fahişeleri duyabiliyordu ve ne istediklerini tahmin etmek zor değildi. *Belki de yapmalıyım, diye* düşündü. O zaman en azından dedikoduların yakında Laura'ya ulaşacağını bilmenin rahatlığını yaşardı.

Onu sevmiyordu ama kıskançlıktan çatlayacak kadar da kibirliydi. Bu, onu herkesin önünde küçük düşüren bir kadından intikam almanın zayıf bir yoluydu.

Ama hayır. O fahişeleri kendi bencil zevki için kullanma düşüncesi onu hasta ediyordu. Hayır, art niyetle seks yapmaktan bıkmıştı. Casusluk yaptığı günlerde İngiltere için böyle bir şey yapmış olması yeterince kötüydü. Şimdi erkek fahişeliğine başvuracak değildi.

Ne de olsa Nick değildi.

Ortadan kaybolma vakti gelmişti. Onları kaybetmek için markizin mükemmel evinin içinden dolambaçlı bir yol izledi. Biraz amatör bir mimar olduğu için, geçerken durup döner merdivenleri inceleme isteğine karşı koydu. Adam'ın el işi olduğuna şüphe yoktu.

Müzik odasına girdiğinde, piyanonun yanında onu kararlı bakışlarla süzen, evlenmeye hazır bir kızı olan bir kontesle karşılaştı. Geçen hafta kendini onun pençelerinden zor kurtarmıştı.

Ah, lanet olsun. Trevor hiç düşünmeden döndü ve en yakın kapıya yöneldi.

Omzunun üzerinden umursamaz bir bakış, Leydi Hazretleri'nin kalabalığın arasından ona doğru ilerlediğini gösterdi. Tanrım, şimdi iki yönden de ona yaklaşıyorlardı.

Utangaç, sivilceli gençliğinde, daha yakışıklı, daha böbürlenmiş arkadaşlarının gölgesinde kalırken, böyle bir sorun yaşayabileceğini hiç hayal etmemişti.

Yakındaki bir hizmetçi kapısına yöneldi, ama uşakların dışarı taşması önünü kesti; kapana kısılmıştı, başka bir kaçış yolu aramak için etrafına bakındı, sonra köşeyi dönüp koridorda hızla ilerledi. Peşindeki kadınların sesini köşeden duyabiliyordu.

"Oh, Lord Trevor, sevgilim, neredesin?"

"Sana bir şey sormak istiyoruz, yakışıklı!"

Kaşlarını çatı.

"Oh, Lord Trevor? Nereye gittin, canım?" "Seni nasıl neşelendireceğimize dair harika bir fikrimiz var!"

Kıkırdamaları daha da arttı.

"Perdition," diye fısıldadı nefesinin altında. En yakındaki kapı koluna tutunarak loş bir salona girdi, kapıyı arkasından sessizce çekip kilitledi. Hemen parmak uçlarını diline değdirerek uzandı ve yakındaki mumluktaki alevleri söndürdü.

Sonra karanlıkta kıkırdamadan durup geçmelerini bekledi. Kadınlar kapıyı denerken nefesini tuttu.

"Hayır, Cecily, bu kilitli." "Gel, yukarı çıkmış olmalı."

"Oooh! Evet! Ne kötü bir alay! Belki de bizim için çoktan bir yatak bulmuştur ..."

Gözlerini devirdi ama sonunda hareket ettiklerini duydu. Yorgun bir nefes verdi ve alnını kapıya yasladı. *Bu yakındı.*

"Affedersiniz," diye kadınsı bir ses yükseldi karanlıktan.

Trevor neredeyse yerinden fırlayacaktı. *Başka bir tane değil!* Etrafında döndü, eski bir casusun hiç olmadığı kadar hazırlıksız yakalanmıştı ve bu durumdan son derece rahatsız olmuştu.

Bu durum, bugünlerde her şey konusunda hâlâ ne kadar keyifsiz olduğunu gösteriyordu.

Ama Fransız kapılardan küçük balkona süzülen ay ışığında siluet halinde beliren kum saati figürüne odaklandığında gözlerine inanamadı.

Şaka yapıyor olmalısın, diye düşündü. Onu bekleyen başka bir lanet kadın mı?

Ne oluyor be?

Gözleri kısıldı. *Bu fahişeler benim hakkımda böyle mi düşünüyor? Benimle ne isterlerse yapabileceklerini mi? Benden faydalanabileceklerini mi? Beni kullanabileceklerini mi?*

Peki o zaman. Belki de Nick haklıydı. Trevor'ı insanlara fazla iyi davranması konusunda hep uyarmıştı. Kibar, saygıdeğer beyefendiler böyle olurlardı: üzerlerine yürünürdü.

Artık yok, diye yemin etti, aniden bu pusuya çok sinirlenmiş ve bu oyunlardan bıkmıştı.

Bu küçük yırtıcı dişinin onu burada beklediğini nasıl bildiğini merak edemeyecek kadar öfkeliydi. Gerçekten de umursamaya zahmet edemezdi.

Şövalyeliğin sınırlarını zorlayarak, ateşe ateşle karşılık vermenin zamanı geldiğine karar verdi. Bu avcılara asla unutamayacakları bir ders vermeliydi. Bu sefer hangisinin onu tuzağa düşürdüğünü bilmiyordu ama pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde etmek üzereydi.

"Evet, hayatım," diye mırıldandı, yavaşça kadının düzgün hatlarına doğru yürüdü. "İşte buradayız," dedi soğuk bir sesle. "Sonunda yalnızız."

"Ne? Oh-um-um-özür dilerim-"

"Cesaretini kaybetme, tatlım," diye alay etti alçak, ipeksi bir sesle. "Beni tamamen kendine aldın. Hizmetinizdeyim, sizi temin ederim. Böyle bir ısrar ödüllendirilmeyi hak ediyor." Daha da yaklaştı. "Sana istediğini vermek için buradayım. Hadi başlayalım, olur mu?"

Lord Trevor Montgomery dışarı çıkarken Grace'in dili tutulmuştu. Gölgelelerin arasından, gözlerinde acımasız bir nefretle düşmüş kudretli bir melek gibi önünde belirdi. Onu kabaca kollarına aldığında ıglık atacak zaman bile yoktu; onu demir göğsüne sıkıştırdı ve öfkeli, küstah bir öpücükle ağzını aldı.

Bölüm 2

Demek Londra'da böyle şeyler oluyor. Grace şoka girdiğinden korktu. Neyse ki bayılacak türden biri değildi. Bu suikastçının ne olduğunu kim bilebilirdi-

casus-korsan bir bayana ne yapabilir?

O anda neye uğradığını şaşırđı. Bir an kendi işine bakıyor, aynada dişlerini kontrol ediyor, George onu dans pistine sürüklemeyden önce saçlarını düzeltiyordu; bir sonraki *adım*da George onun yalnızlığını istila etmiş, gizlice ve zahmetsizce için için yanan baştan çıkarıcılığıyla odaya girmişti.

Yağmacı bir kurt gibi sessiz.

En azından balo salonunda onun hakkında yaptığı değerlendirmenin doğru olduğunu biliyordu.

Bu adamda kesinlikle yanlış olan bir şeyler vardı. Başlangıç olarak, var olmayan bir ahlaki vicdanla eşleştirilmiş aşırı büyük bir ego. Bir centilmen etrafta dolaşıp rastgele kadınları yakalayıp dilini boğazlarına sokmazdı.

Öte yandan, yarı baygınlık geçiren Grace, onun bu işte oldukça iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Vücudunu okşarken ve ona sarılırken dokunuşu gereğinden biraz daha güçlüydü. Ateşinin şiddetiyle onu korkutmaya çalışıyor gibiydi.

Belli ki onu çok iyi tanımıyordu. Kolay kolay korkmaması onun için bir gurur kaynağıydı (Leydi Windlesham'a karşı duyduğu genel dehşet dışında).

Aslında, ilk şoktan sonra, bu öpüşme işini her şeyden çok merak ediyordu.

Sanırım bu onun için oldukça kötü bir şeydi. Ama sonuçta bu onun ilk öpücüğüydü.

Tadını çıkaralım bari.

Trevor onun tadını sevmişti. Kasıtlı olarak yaptığı kabalığın küçük fahişeye haddini bildirmek olduğu dşnlrse, bu onu kızdırmıştı.

Onu daha sıkı tutarak ağzını yağmaladı, ipeksi boynunu okşarken pckleriyle dudaklarını birbirinden uzaklaştırdı. Kızın vücuduna karşı irkilerek kıpırdanması, dilinin tatlılığıyla birleşince, uzun zamandır soğuk ve l kllere dönüşmüş olan kanında bir ateş yaktı. Muhtaç bir iniltiyle onu belinden daha sıkı kavradı, her yerini okşadı, diğer avucuyla narin çenesini kavradı. Kalbi gümbür gümbür atarken, genellikle mükemmel bir centilmen olduğu düşünüldüğünde, kendi tepkisi karşısında şok olmuş ve biraz da dehşete düşmüştü.

Ama o anda, o kadar uzun süre yoksun kaldıktan sonra şehvete teslim olmanın muhteşem bir his olduğunu fark etti.

Rehin alındığı günden beri, aylardır bir kadınla birlikte olmamıştı ve ondan önce de bir keşiş gibi yaşamış, kendini Laura'ya saklamıştı. *Ne aptalmış.*

Orucunu bozma vaktinin geldiğine karar verdi.

Genelde bu kadar spontane davranmazdı, ama yine de Haziran ortasında genellikle sonbahar olmazdı.

Kendisi de dahil olmak üzere tüm dünyanın düzeni bozulmuştu. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, o halde neden her zamanki kurallarına uysun ki?

zlemle, tatlı yabancının yumuşak, cömert ve yuvarlak göğüslerini avuçladı. Evet, belki de bu gece ihtiyacı olan tek şey sıcak bir insan teması, bir tür bağdı.

O her kimse, teklif ettiği serbest bırakılmayı kabul edecekti. Belki kafasını toparladıktan sonra nihayet hayatına devam etmeye başlayabilirdi. fkesinden kurtulmaya başlayabilirdi, her ne kadar öfke bazen elinde kalan tek şey gibi görünse de ...

Grace gerçekten de neyin yanlış gittiğini bilmiyordu. Vücudu şimdi beyninden gelen açık emirleri kasıtlı olarak görmezden geliyordu. O sadece çok lezzetliydi.

İt onu! Bu kadar yeter! diye bağırdı her zamanki ilkel yanı ona. Bu adam kim olduğunu sanıyordu ki? Bu adamın onu ellemeye, öpmeye, ona kendi eğlencesi için yapılmış bir oyuncak gibi davranmaya hakkı yoktu. Onca insan arasından onun değil!

Bir vaizin kızı. Bir Pazar okulu öğretmeni!

Ama uzun süredir açlık çeken bedeninin, gizliden gizliye, derinlerde kim olduğu hakkında başka fikirleri var gibiydi.

Belki de kalbinin gölgeli bir köşesinde, eski kirli güvercin Marianne'den çok da farklı değildi.

Saygınlığın ruhu olabilirdi ama onun kollarında, George'un ve diğerlerinin inanmak istediği gibi gerçekten bir melek *olmadığını* -eğer bir şüphesi varsa- kesin olarak öğrenmişti.

İşin tuhafı, bu yabancı ona başka, daha vahşi bir yönünü gösterdiğinde bu hatırlatmadan memnun oldu. Teni onun ateşli okşamalarından heyecan duyuyordu. Onun tarafından uyandırılan teni parlıyordu; dudakları onun ustaca baştan çıkarıcılığı altında çiçek açan güller gibi kabardı; ayak parmakları tam bir itaatsizlikle kıvrıldı.

Ama sinir uçları yasaklanmış bir zevkle karıncalanırken, vicdanı ne yapacağını şaşırmıştı.

Bunun bitmesi gerekiyordu. Durmak *zorundaydı*.

Balo salonundaki bazı kadınlar gibi şıfıntı değildi. O bir hanımefendiydi, başkaları üzerinde iyi bir etkisi vardı ve kesinlikle karanlık odalarda uzun boylu, atılgan casuslarla ateşli öpüşmeler paylaşmıyordu.

Pekâlâ, bu kadar yeter koca adam. Nefes nefese, ellerini adamın göğsüne dayadı ama karşısındaki kas duvarına hayret ederek itiraz etmeyi yine unuttu. Neyse ki adam mesajı almış gibiydi ve kadifemsi bir kahkaha atarak onu havaya kaldırdı.

"Vay, vay, ne istediğini bilmiyorsun, değil mi tatlım? Bir an önce anlasan iyi olur, yoksa senin yerine ben karar vereceğim." Bir öpücük daha almak için başını eğdi.

"Hayır, yapamayız!" diye çaresiz bir havayla nefes nefese kaldı. "Zaten öyleyiz."

"Ama ben seni tanımıyorum bile!" diye fısıldadı, göğsü kabarmıştı.

"Eee? Gözlerini beğendim," diye cevap verdi, kadın kalbini harap etmek için yapılmış küçük, çapkın bir gülümsemeyle onu inceleyerek.

"Efendim! Bu çok uygunsuz!"

"Gerçekten de," diye içten bir mırıltıyla kabul etti. "Yapmamalısın-"

Adam alçalırken ağzı doluyken konuşamıyordu, sıcak, zeki, arayış içindeki dili onunkiyle dans ediyordu.

Grace dayanılmaz cazibenin etkisiyle bayılacak gibi oldu.

Ama parmak uçları yakasını sıyırdığında, giysisini ustaca çekiştiren bir şey neyse ki onu bu çökmekte olan büyüünün dışına çıkardı.

O ne yapıyordu? Bu delilikti.

Kız gözlerini kocaman açtığında adam hâlâ onu öpüyordu. "Yerde mi yoksa kanepede mi, *chérie*?"

Ne soru ama! Kadın durdu ve şok içinde ona baktı. "Haklısın," diye nefes aldı, "kimin umurunda? Sadece seviş benimle." Kadın şiddetle titredi.

Ve tam da kasıklarına diz vurmak zorunda kalacağını düşündüğü anda - işe yaradığını duyduğu ama hiç denemediği bir taktik- arkasından uzanıp onu yerden kaldırdı ve nazıkçe kanepenin kaydırması, yastıklı koluna oturttu.

"İşte buradayız, güzel ve sıcacık," diye mırıldandı, elbisesinin eteğini dizinin üzerinden yukarı doğru kaydırıp bacaklarının arasına girerken.

Yüce Tanrım! Ciddi ciddi paniklemeye başladı. Bu iş tamamen kontrolden çıkmıştı.

Artık onu tekmeleyemeyecek şekilde kanepenin koluna yapışmış olduğu için aklına gelen tek silah, saç tokasının içine gömülü olan inci uçlu saç tokasıydı.

Bir yutkunmayla uzanıp saçlarından çıkardı ve uzun saçları omuzlarına dökülürken kendini destekledi.

Ve yapması gerekeni yaptı.

Onu kolundan bıçakladı.

"Ah!" Ünlü kahraman onu aniden serbest bıraktı ve geri adım atarak elini karşısındaki pazusuna götürdü. "Bu da ne-?" Adam şaşkınlıkla ona baktı.

Grace kıpırdamadan durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kalbi küt küt atıyordu. Onun ruhsuz bir suikastçi olmamasını umuyordu ama Kraliyet için çalışıyordu ve herkes gibi o da yasalara uymak zorundaydı.

Değil mi?

Adam kolunun kanayıp kanamadığını kontrol ederken, kadın beş santimlik saç tokasını minyatür bir kılıç gibi sallamaya devam etti.

"Bunu neden yaptın?" diye haykırdı. "Sana durmanı söylemiştim."

"Hayır, yapmadın!"

"Ben de öyle

düşünmüştüm!"

Adam kızgınlıkla ona baktı. "Aklınızdan geçenleri okuyamadığım için özür dilerim sevgili bayan." Şaşkın bir öfkeyle başını salladı. "Affedersiniz ama istediğinizin bu olduğunu sanıyordum. Burada *beni* bekleyen sizdiniz."

Çenesi düştü. "Değildim!" Nefes nefese kaldı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle değil miydin?" diye haykırdı.

Bencil hayvan!

"Tabii ki hayır!" diye bağırdı. "Ben kendi işime bakıyordum! Saçıma düzeltmem gerekiyordu!"

Bunu düşündü, sonra da bilmiş bilmiş sırıttı. "Doğru," diye mırıldandı.

Ve kendini kaybetti. Thistleton'da kimsenin kendisinde olduğunu bile bilmediği bir öfke. "Bir insan nasıl bu kadar kibirli olabilir?" dedi Leydi Windlesham'ın kendisi kadar görkemli bir şekilde. "Beni *ne* sanıyorsunuz efendim?"

"Tam olarak emin değilim," diye cevap verdi, onu tepeden tırnağa tarıyordu ama gözleri dans ediyordu.

Ay ışığı gözlerinde parıldarken, gözlerinin kurt grisi renginde ve tamamen kurnaz olduğunu fark etti.

"Humph!" Kendini beğenmiş yanıtını bir cevapla onurlandırmak istemeyen kadın, kanepenin kolundan atladı ve adamın onun yanından rahatsız edilmeden geçmesine izin vermesiyle rahatladı.

Büyük bir öfkeyle, onu daha güvenli bir mesafeye yerleştirmek için birkaç adım uzaklaştı, sonra geniş bir dönüş yaptı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Çenesini kaldırarak, Pazar okulu öğretmenin onaylamadığı en sert bakışını ona yöneltti.

Zaten genelde dokuz yaşındakilerde işe yarardı.

"Ben yalancı değilim," diye bilgilendirdi onu. "Senden kapıyı kapatmanı ve mumları söndürmeni kesinlikle *istemedim*. Bunu sen kendin yaptın. Ama senin gibi erkeklerin canları istediğinde etrafta dolaşıp kadınları yakalayıp öpmelerini beklerdim!"

Kaşlarını çattı. "Komik, senin de en az benim kadar eğlendiğini sanıyordum."

Gözlerini kısmıştı. "Lütfen gidin. Şimdi."

Kapıya doğru baktı. "Korkarım yapamam."

"Ne?"

"Beni oraya gitmeye zorlama. Etoburlar. Peşimdeler."

"Burada kalamazsın!" dedi ama adamın ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. Sonra bütün o iğrenç resim şehvetle sarhoş olmuş beyninde kristalleşti. "Oh, Lud," dedi nefesinin altında.

Onu balo salonunda peşinde dolaşan o utanmaz fahişelerden biri sanmıştı.

O da sonunda hatasını anlamaya başladığında kaşlarını çattı. "Peki." Yanağını kaşıyarak arkasını döndü. "Tüm bunlar çok garip."

"Sanırım-!"

"Özür dilerim bayan, adınızı öğrenebilir miyim?"

"Şimdi de benim kim olduğumu mu öğrenmek istiyorsunuz?"

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," dedi omuz silkerek.

"Sanmıyorum." Kaba olmak içindeki her şeye aykırı olsa da kararlı bir şekilde başını salladı. "Korkarım daha fazla tanışmadan yollarımızı ayırmamız en iyisi olacak. O zaman belki ikimiz de bu talihsiz fiyaskoyu unutabiliriz."

"Bu muydu yani?" diye mırıldandı, Grace ise kendi beyaz yalanından duyduğu suçluluk duygusunu görmezden geldi, çünkü aslında onun kim olduğunu zaten biliyordu. Tanıtıma gerek yoktu, en azından onun açısından.

Ona gelince, kızın adını hiç öğrenmese de olurdu. Şöhreti için böylesi daha güvenliydi.

"Pekâlâ," diye cevap verdi Lord Trevor ve böylesine ateşli bir öpücüğün ardından gördüğü soğuk muamele karşısında biraz şaşkın görünse de, gergin bir selam vermeyi başardı. "Nasıl isterseniz. Bu üzücü hata için en derin özürlerimi sunarım, madam." Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi tereddüt etti ama sonra vazgeçti. "Hepsi bu kadar." Dönerek kapıya doğru yöneldi.

Grace onu dikkatle izledi, kalbi küt küt atıyordu. Ama koridordan gelen sesleri duyunca nefesi kesildi ve onu kolundan yakalayarak peşinden koşmaya başladı. "Bekle!" diye fısıldadı.

Şeytani bir gülümsemeye ona ters ters baktı. "Fikrini mi değiştirdin?"

Kızgınlıkla onu susturdu. "Dinle! Koridorda insanlar var!" diye fısıldadı parmağını dudaklarına götürerek.

"Yani?"

"Şimdi dışarı çıkarsan ve biri beni burada, karanlık bir odada seninle yalnız görürse, itibarım yerle bir olur! Ailemin itibarından bahsetmiyorum bile. Beni mahvetmeye iznin yok," diye fısıldadı öfkeyle.

"İşte hayatımın tüm amacı ve gayesi de böylece suya düşmüş oldu," diye mırıldandı nefesinin altından. "Pekâlâ. O kadar korkmuş görünme. Eminim buradan çıkmanın başka bir yolunu bulabilirim." Ona sitem dolu alaycı bir bakış atarak arkasını döndü ve Fransız kapılarına doğru ilerledi, kapıları açarak bahçeye bakan küçük balkona çıktı.

Grace belirsiz bir şekilde onu takip etti.

Aşağıdaki zeminden uzaklığını ölçmek için kenarından baktı. Sonra korkulukları umursamaz bir tavırla kavrayarak uzun bir bacağını yan tarafa doğru salladı.

"Dikkatli ol!" diye fısıldayarak uyardı, bu da ona bir başka acı dolu bakış kazandırdı.

"İlginiz için teşekkür ederim, Bayan-?"

Tekrar başını salladı.

"İnatçı," diye alay ettikten sonra kendini ustalıkla balkonun dış çıkıntısından aşağı bıraktı. Oradan, konağın dış duvarına yapıştırılmış dökme demir gül kafesine doğru uzun bir adım attı.

Eski casus bu derme çatma merdivenden sanki her gün böyle bir şey yapıyormuş gibi kayıtsızca inmeye devam etti.

Bildiği kadarıyla belki de öyleydi.

Küçük bir pürüz dışında.

"Ah!" diye mırıldandığını duydu küpeştenin üzerinden eğilip onun ilerleyişini hayranlıkla izlerken.

"Sorun ne?" diye yüksek sesle fısıldadı.

"Thorn! Umurunda değil. Bana adını bile söylemeyeceksin. Yaşayacağım," diye garanti verdi ona huysuz bir ses tonuyla.

Grace gülümsemeyi reddetti.

Aşağıdaki çiçek tarhına ulaştığında Lord Trevor kafesten indi ve küçük yarayı hafifletmek için parmağının orta eklemine kısa süreliğine ağzına götürdü.

Biraz eğlendiğini inkâr edemezdi. "Güle güle," diye seslendi cesaret edebildiği kadar yüksek sesle.

"Sen de güle güle," diye karşılık verdi.

Kaşlarını çattı. *Sizinle tanıştığıma da memnun oldum.* Sonra onun gölgelere doğru yürüyüşünü izledi.

Gittiğine sevinmişti, bunun onu muhtemelen son görüşü olduğunu düşündü. "Etoburlardan" kaçmak için bu kadar zahmete girdikten sonra balo salonuna dönmesi pek olası görünmüyordu.

Öte yandan, kısa sürede aşağıya dönse iyi olacaktı, yoksa birileri gittiğini fark edebilirdi. *Rüya görüyorsun,* diye düşündü, alt kattaki diğerlerine görünmez görüldüğünü hatırlayarak.

Ancak garip bir şekilde artık kendini o kadar da yalnız hissetmiyordu. Lord Trevor'ın orada olmayacağını bildiği için baloya dönme ihtimali şimdi daha da sıkıcı görünüyordu. Yine de George'un şu anda bile dansını talep etmek için onu arıyor olabileceğini fark etti. *Saçımı düzeltsem iyi olacak.* Onun zeki parmaklarının saçlarında gezindiğini, tenine şehvetli dokunuşlarını hâlâ hissedebiliyordu.

Kendi düşüncelerinden utanarak odada bir mum ve çıra bulmak için çabaladı. Sonunda bir tanesini buldu ve hâlâ titreyen elleriyle çakmak taşına vurdu ama sonunda bir ışık titremesi getirmeyi başardı.

Sonra saçlarını yeniden yapma görevi geldi. Kısa sürede uzun, açık kahverengi saçlarını düz bir ip haline getirdi. Etrafına doladı

eliyle düzgün bir topuz yaptı, sonra kenarlarını aşağı doğru kıvırdı ve her şeyi yerinde tutmak için onu dürttüğü uzun saç tokasını yerleştirdi.

İşte. Şimdi yine Peder Kenwood'un erdemli kızı gibi görünüyordu.

Ancak camın içinde yanakları hâlâ mercan pembesi gibi parlıyordu. Endişeyle yakasını tekrar yukarı çekerek yansımasına kaşlarını çatı.

Ne barbar bir adamdı, onu böyle yakalamıştı! Hayatında daha önce hiç kimse vücuduna böyle dokunmamıştı. Hâlâ aptalca ve aşırı sıcak hissediyordu, suçlu ve emin değildi. *Benim hatam değildi*, diye kendini temin etti, son bir saç telini düzelterek. *Bunu başlatan oydu.*

Her halükarda, bunu yapmak istememişti bile. Bunu şimdi anlıyordu. Onun kendisini takip eden o korkunç kadınlardan biri olduğunu düşünmüş ve buna göre tepki vermişti.

Onu sadece kabalık olsun diye öpmüştü. Tabii ki özür dilemişti. Tanrım, bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Affet ve unut. Adam bir hata yapmıştı.

Oldukça şaşırtıcı bir hata, ikisinin de hoşuna gitmişti. Gerçekten de her kadın hayatında bir kez olsun böyle öpülmeli, diye düşündü Grace, bir iç çekiş daha yaşarken. Önemli olan bunun bir daha olmamasıydı.

Kalbi sıkıştı. *Kız kurusu olmaya geri döndü.*

Ama salondan gizlice çıkmak için hiç vakit kaybetmedi. Kapıyı hafifçe araladı, sağa ve sola baktı ve koridoru boş bularak baloya geri döndü.

Tuhaf. Çok, çok garip.

Komik bir şekilde -her ne kadar mizah kendi aleyhine olsa da.

Trevor böylesine utanç verici bir gaf yaptığına inanamıyordu ama bu sadece ne kadar keyifsiz olduğunu gösteriyordu ve ayrıca, hatalar bir yana, bu seferki çok hoşuna gitmişti.

Aynı zamanda bir şeyi çok netleştirmişti: Belki de hayata yeniden dikkat etmeye başlamasının, lanet olası kafasını toparlamasının ve öfkeli, acı düşüncelerle dolu karanlık sisinden çıkmasının zamanı gelmişti.

Her kim olursa olsun, küçük fingerdek onu hayal kırıklığına uğradığı rutininden kesinlikle çıkarmıştı.

Yarı eğlenmiş, yarı mahcup ve hâlâ engellenmiş bir şehvetle tepeden tırnağa için için yanarak, elleri ceplerinde arabasına doğru yöneldi.

Yine de soru peşini bırakmıyordu. Kimdi bu kadın?

Küçük bir dehşet, işte o. Kızın, sanki ona bir iyilik yapıyormuş gibi verdiği öpücükten kaçmak için saç tokasını ona sapladığına inanamıyordu.

Her ne kadar şakanın muhatabı kendisi olsa da bu ironiden gıdıklanan Trevor isteksizce durdu ve omzunun üzerinden, tüm pencereleri sıcacık parlayan Lievedon Evi'ne baktı.

Hang it, planladığı gibi şimdi eve mi gitse yoksa içeri girip biraz daha mı kalsa diye kararsız kaldı.

Kim olduğunu bulmaya çalış.

Özrünün yetersiz olduğunun farkında olarak başını iki yana salladı. Onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı!

Bir centilmenin adil sekse nasıl davranması gerektiğini *biliyordu*: Order'daki takım arkadaşlarının aksine onun kız kardeşleri vardı. Hiçbir zaman Beauchamp gibi seri bir baştan çıkarıcı olmamış, Nick'in yumuşak karnı olan tehlikeli kadınlarla fırtınalı, sıcak ve soğuk ilişkilerden sapkın bir zevk almamıştı.

Ama şimdi kendini kötü biri gibi hissediyordu, çünkü sarhoş bir çapkın gibi sarkıntılık ettiği kadının gerçekten iyi bir kız olduğu sonradan anlaşılmıştı.

Hoş bir kız! *Düşünsene.* Var olduklarına dair inancını kaybetmişti. Bu onu daha da meraklandırdı. Ve kızın adını söylemeyi reddetmesini kabul etmeye daha az istekliydi.

Elbette bunu kolayca öğrenebilirdi. Bilgi toplama konusunda biraz deneyimi vardı.

Ama belki de haklıydı. Belki de söylediği gibi, sarhoş edici bir yabancıyla gizli bir öpüşmeyi olduğu gibi bırakmak daha iyiydi. Tanrı biliyor ya, o da bunlardan payına düşeni almıştı, diye düşündü ve hüzünlü bir iç çekti.

Her nasılsa, bu farklı hissettiriyordu. Tekrar eve baktı. Sonra onun bakir bir tutkunun sersemletici baygınlığı içinde kendisine sarılışının kısacık bir anısı zihninde canlandı ve uzun süredir açlık hissiyle yanıp tutuşan alt bölgelerinin titreşmesine neden oldu. *Doğru ya*. Birdenbire kararını vermişti.

Bu olmazdı. Onurun talepleri vardı. Bir bayanı kötüye kullanmıştı: Herkes gibi o da bunu bu şekilde bırakamazdı. Geri dönmeli ve ona tekrar -doğru dürüst, alaycı olmadan- üzgün olduğunu ve iyi ismi için hiç korkmasına gerek olmadığını söylemeliydi.

Ki bunu öğrenmeye tamamen niyetliydi.

En azından onun kim olduğunu öğrenmeyi kendine borçluydu. Yıllar sonra ilk kez içinde bir umut kıpırtısı hissetti. O her kimse, bir şeyi sembolize ediyordu. Ne olduğundan tam olarak emin değildi. Dünyada hâlâ iyi kadınlar olduğunu görmek yeterliydi.

Diğerleri ona yaltaklanırken -tam da ihtiyacı olmayan şey- o, küçük bir iğne darbesiyle, kendi karanlık odağının balonunu düzgünce patlatmıştı.

Evet, ona bir iyilik yapmıştı, diye düşündü alaycı bir ifadeyle. Kıza teşekkür borçluydu. Ve neden olmasın?

Bu gece yapacak başka bir şeyi, gidecek başka bir yeri yoktu. Ve kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Laura ve yeni sevgilisinin gelmeyeceği belliydi, belki şimdi nihayet rahatlayabilirdi. İçeri dönüp bir içki daha içebilir ve en azından yeniden insan gibi eğlenmeye *çalışabilirdi*.

Baştan çıkarıcı kızın masum öpücüğünün tadı hâlâ dilindeyken, Trevor merakına teslim oldu ve ışığa doğru geri çekildi.

Konağın havadar, yarım yuvarlak revakından sarkan demir avize parlıyordu. Avizenin altından geçerek Lievedon Evi'ne doğru yürüdü.

Mücadeleye yeniden katıldığında, o can sıkıcı fahişelerden uzak durmaya ve araştırmalarını yaparken erkeklerle arkadaşlık etmeye çalışmayı aklına not etti.

Öyle ya da böyle, az önce öptüğü şeytanın kim olduğunu öğrenmeye kararlıydı.

Bölüm 3

Oh, hayır. Grace'in yüreği ağzına geldi. Baloya gizlice döndükten sonra kart odasının kapısına geldiğinde George'un ya söz verdikleri dansı unuttuğunu ya da pazarlıktan vazgeçtiğini gördü.

Marki'nin oğlu oyun masalarında ölümcül tutkusuna kendini kaptırırken güvenli bir mesafeden endişeyle izledi. Görünüşe göre oynadıkları şey whist'ti ve eğer uzun formuysa, gecenin geri kalanında onu bir daha göremeyecekti.

Babama söylemediğim sürece.

Evet, en iyi çözüm buydu. Çok fazla zaman geçmemişti; George mengenesinin pençesinde henüz çok ileri gitmiş olamazdı. Onu hâlâ uçurumun kenarından çekip alabilecek biri varsa, o da nazik ve soğukkanlı Peder Kenwood'du.

Açıkçası, bu veledin babam buradayken bunu *yapabileceğine* inanamıyordu ama babası onu önce bulursa neler olabileceğini ancak Tanrı bilirdi. Lord Lievedon oğluna bu tehlikeli eğlenceleri yasaklamıştı. Ama işte George, babasının burnunun dibinde canının istediğini yapıyordu. Lord Bratford, gerçekten. Belki de bu şekilde babasının dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Başını huzursuzca salladı, sonra kapıdan çıktı ve efendisini aramaya gitti. Yolda bir uşağın tepsisinden bir kadeh şarap aldı ve sinirlerini yatıştırmak için büyük bir yudum aldı, çünkü lezzetli ve günahkâr randevusu yüzünden hâlâ biraz sarsılmıştı.

Parıltılı kalabalığın arasından hızla geçerken, Tarikat kahramanının etrafında pervane olan göz alıcı, soylu hanımefendilerin yanından geçerken biraz kendini beğenmiş hissettiği için kendine kızdı. Onun öpücüğünü gizlice kazanan kişi olduğu için böbürlenmesi yanlıştı ve bu sır öyle kalsa iyi olurdu.

Bir örnek olarak ününü kazanmak için çok çalışmıştı ve bunu korumaya niyetliydi.

Hatırladığı zevkin ürpertisini üzerinden atarak eski casusu zorla aklından çıkardı.

İşte babam. Parmak uçlarında durarak babasını içecek masalarından birinin yanında gördü, sonra kalabalık onu tekrar gözden sakladı.

Kendisine ya da gürültülü kalabalığın içindeki diğerlerine bulaştırmamak için şarabını tekrar yudumlayarak ona doğru ilerlemeye başladı.

Sevimli bakanın diğer birkaç beyefendiyle derin bir sohbete daldığı grubun kenarına ulaştığında, onun gittikleri her yerde arkadaş edinme yeteneğine imrendi.

Utangaç yapısıyla bu onun için o kadar kolay değildi.

Hâlâ erkeklerin toplandığı yerin dışındaydı ki, her konuda mükemmel bir konuşmacı olan adamın yine iş başında olduğunu duydu.

"Eğer böyle şeylerden anlıyorsanız, lordum, düşünmeniz gereken mükemmel bir mülk biliyorum," diyordu. "Leicestershire'daki kendi köyümüzde, Lord Lievedon'un kır evinin yakınında, Grange adında güzel ve eski bir çiftlik evi var. Önceki sahibinin ölümünden bu yana kullanılmaz hale gelmiş ve onu hayata döndürmek için usta bir el gerekebilir. Evin içine girdim," diye devam etti Papa. "Mükemmel keten kaplamalar. Ocağın etrafındaki tuğla işçiliği Tudor döneminden kalma, eğer korunabilirse."

"Peki köyünüzün adı nedir, Peder?" diye sordu yakınlardaki bir başka adam.

"Thistleton. Grange, Midlands'da hâlâ sahip olunabilecek en verimli arazilerden bazılarına sahip." Bir yudum aldı ve devam etti. "Ev bir tepenin yamacında, kuzeye bakan, çok hoş bir konumda bulunuyor. Tarlalar uzun zamandır nadasa bırakılmış, bu da gelecek yıllarda bol miktarda ürün elde edilmesini sağlayacak. Meralar sığır, at ve koyunlar için uygun. Bir meyve bahçesi vardır,

iyi kurulmuş ve balık dolu güzel bir dere. Yaşlı albay balık tuttuğu dereyi çok severdi."

"Grange'i kendiniz satın almayı tercih ediyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz, Peder."

Elini hafifçe sallayarak kıkırdadı. "Ben sadece sürüme hizmet eden mütevazı bir papazım beyler. Ayrıca, benim yaşımda, tüm bu işler kulağa yorucu geliyor. Ama sen bu görev için biçilmiş kaftan olabilirsin Montgomery."

Grace, babası etrafta toplanan bir düzine kadar adamın oluşturduğu açık çemberin içinden geçip küçük bir kâğıt parçasını Lord Trevor Montgomery'den başkasına uzatmadığında nefesi kesildi.

Bir tutam enfiye alan iri yarı bir adamın arkasına saklanarak gözden kaybolmayı başardı.

Oh, Tanrım. Burada ne işi var? Gittiğini sanıyordum!

Babası, "Gaggle Goose Inn'deki yemekler hiç de fena değil, Thistleton'ın tek fayton hanı," diye açıklıyordu. "Ama gelip Grange'ı görmeye karar verirseniz, mutlaka papaz evinde bize uğrayın. Kızım ve ben sizi akşam yemeğine davet etmekten memnuniyet duyarız."

"Çok naziksiniz efendim, teşekkür ederim." Lord Trevor kartı göğüs cebine soktu.

"Ah," dedi babası, dönüp onu gördü ama panik halini fark etmedi, "işte benim kızım."

Lord Trevor gülümseyerek onu yanına çağırdığında Grace donakaldı. Lord Trevor onu görünce kaşlarını kaldırdı.

"Grace, canım, nerelerdeydin? Seni özlüyordum," dedi babası sevgiyle.

Soru karşısında suçlu bir kırmızı tona büründü ama neyse ki babam konuyu uzatmadı.

"Çok cana yakın bir adamla konuşuyordum," diye devam etti peder, her zamanki gibi samimi bir şekilde, elindeki konyak bardağıyla eski casusu işaret ederek. "Albay Avery'nin eski çiftliğiyle ilgileniyor."

"Oh?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Tanrım, sevimli taş papaz evindeki evi ile Grange olarak bilinen başıboş eski beyefendi çiftlik evi arasında iki otlak ve bir ağaç korusu boyunca sadece kısa bir yürüyüş vardı. Yan eve taşınmayı hayal edebilecek onca komşu varken-!

Boğulmamayı başardı ve onun yerine kibar bir gülümseme topladı. "Ama baba, Grange sadece bir harabe. Neredeyse yaşanabilir durumda değil," diyerek Lord Trevor'a gergin bir gülümsemeyle güvence verdi.

"Saçmalık!" diye itiraz etti babası. "Sadece birkaç akıllıca tamirata ihtiyacı var, ama genç arkadaşım bize biraz önce amatör bir mimar olduğunu söylüyordu - diğer birçok yeteneğinin yanı sıra, duyduğuma göre."

"Elbette," diye fısıldadı Grace suçlulukla, Papa ise ülkelerine verdiği hizmeti takdir etmek için kadehini Tarikat ajanına doğru kaldırdı.

Sahip olduğu diğer bazı yeteneklerin tadına bakmıştı, teşekkürler.

Sonra Papa daha resmi bir şekilde tanıştırma işini halletmeye koyuldu. "Grace, Lord Trevor Montgomery'yi takdim etmeme izin ver," dedi ulusal kahramana dönerek. "Lord Trevor, bu benim yeryüzündeki en büyük hazinem ve annesi öldüğünden beri her zaman yanımda olan yardımcım. Kızım Grace."

Lord Trevor Montgomery karşılıklı olarak yaptıkları kötülükler hakkında en ufak bir işaret vermeden onu selamladı. Ne de olsa yalan söylemek için eğitilmişti, diye düşündü. "Bayan Kenwood. Benim için bir onurdur."

Anonimliği buraya kadarmış.

Kalbi hızla çarparak başını eğdi ve babasının yanaklarının neden kıpkırmızı olduğunu fazla sorgulamaması için dua ederek bir reverans çizdi. Böyle bir adamla karşılaşan çoğu kadının yanakları şüphesiz pancar gibi kızarırdı.

"Baba, seninle biraz konuşabilir miyim?" diye mırıldandı ve babasıyla birlikte arkasını döndü.

"Elbette canım. Bir sorun mu var?"

Bu sırada Lord Trevor'ın babasının omzunun arkasından keyifle baktığını gördü; Lord Trevor ona eğlenerek "Bunun bittiğini mi sanıyordun?" diye sorar gibi bir bakış gönderdi.

Babasının dirseğinden tuttu ve onu iki adım daha uzaklaştırdı. "George kâğıt odasında whist oynuyor," diye mırıldandı.

Gümüş kaşları yukarı doğru kalktı. "Ah canım. Yola çıkıyorum." "Seninle gelebilir miyim?"

"Hayır, gidip onunla erkek erkeğe konuşursam daha iyi ilerleme kaydedirim. Neden kalıp şu Montgomery denen adamla sohbet etmiyorsun? İlgisini çekmişe benziyorsun."

"Ne, ben mi? Saçmalama! Neden böyle bir şey söylediğini aklım almıyor!" diye cevap verdi.

Babası ona meraklı bir bakış attıktan sonra omuz silkti. "Muhtemelen burada kendini ona atmayan tek kadın sen olduğun içindir." Sonra ihtiyatlı bir şekilde ona dirsek attı. "Ona Grange hakkında daha çok şey anlat. Mümkünse onu oraya götürmeliyiz. Hobi olarak mimarlıktan hoşlanıyor ve az önce yeni bir proje arayışında olduğunu söylüyordu. Bir ev inşa ettirip satmış ve Grange'in yeni bir kiracıya ihtiyacı olduğunu Tanrı biliyor. Yeterince beğenirse belki eski evi bile satın alır."

"Baba, eminim bizim sıkıcı köyümüzden hiç hoşlanmazdı. Duyduğuma göre o bir aksiyon ve macera adamı. Bir savaşçı. Biz 'saman otları' ile birlikte orada çok sıkılacaktır. "

"Canının sıkılıp sıkılmaması pek bir şey ifade etmiyor," dedi babam nefesinin altından. "Köye yardım etmek için ondalığa ihtiyacımız var. Çiftliği yeniden işler hale getirebilirse, kiliseye getirdiğiniz tüm o sokak hayvanlarını beslemeye daha iyi para ayırabiliriz."

Hayır işlerinin ucuza gelmediğini hatırlatan bu işaret karşısında kaşlarını çattı. Bu doğrudu.

Onun çabaları sayesinde kilometrelerce ötedeki yoksul insanlar köylerinin cömertliğini duydular ve bu zor zamanlarda yardım almak için imarethanelerine akın ettiler.

Cemaat üyeleri zaten ellerinden geldiğince bağışta bulunurken, özellikle de birçoğu savaştan dul kalmışken, onlara daha fazla yük getirmenin adil olmadığını fark etti.

Bu kış da işler kolaylaşmayacaktı, çünkü bu yılki mahsuller hava koşullarının bozulması nedeniyle zaten zarar görmüştü. Ama belki de gelecek yıl, Grange'de yaşayan zengin bir kiracı ya da hatta bir mal sahibi sayesinde köyde yeni bir hayat, yeni mahsuller ve hasatlar olabilirdi ve herkesin yemesine yetecek kadar çok şey olabilirdi.

Kulağa mantıklı bir fikir gibi geldiğini kabul etmek zorundaydı.

"Ayrıca," diye ekledi babası, "her şövalye bir noktada yerleşmek zorundadır. Thistleton'dan daha huzurlu bir yer yok. Muhtemelen ona iyi gelecektir."

"Baba."

"Güven bana kızım," diye sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle fısıldadı, "kimse savaştan, savaşmış bir adam kadar nefret edemez. Savaşın dehşetini ilk elden yaşamıştır. Bunu onun gözlerinde görebilirsin."

Grace bu yorum karşısında eridi. Lanet olsun ona, her zaman ne söyleyeceğini bilirdi ama babası Lord Lievedon ona hayatını bahşetmeden önce bir süre orduda papazlık yapmıştı. Ne hakkında konuştuğunu biliyordu.

Babam ona bilmiş bir şekilde göz kırptı, sonra da mırıldanarak, "İzninizle beyler," diyerek diğerlerine veda etti. Peder, Lord Hazretleri'nin aşağılık oğlunu bir kez daha kendisinden kurtarmak için aceleyle oradan uzaklaştı.

Olduğu yerde kalakalmış olan Grace, yakınındaki bir kişinin kendisini eğlenerek izlediğini hissedebiliyordu. Yavaşça döndü ve Lord Trevor'ın parıldayan bakışlarıyla karşılaştı. Babam haklıydı. Hatta o zaman

Gülümsedi, anlayışlı bir ruh neredeyse gözlerinin arkasından geçen siyah duman bulutlarını görebilir, neredeyse topların patladığını duyabilirdi. Gittiği gizli görevlere ve bunların ne gibi korkunç eylemler içeriyor olabileceğine gelince, George'un söylediğine göre Grace bunu eski casusun anlatmak istediğinden daha fazla bilmek istemiyordu.

Tek düşünebildiği, bir kişinin diğerleri için bu kadar acı çekmesinin adil olmadığıydı. Ani bir merhamet seli içinde, onun yan daireye taşınmasına karşı hissetmiş olabileceği her türlü direnç ortadan kalktı. Babası muhtemelen haklıydı: Genellikle haklıydı.

Belki de Lord Trevor'ın Thistleton'a ihtiyacı olduğu kadar Thistleton'ın da ona ihtiyacı vardı.

Bu yüzden onun yanında gerginliğini bir kenara bıraktı, ona ters bir bakış attı ve sahte bir ciddiyetle mırıldandı: "Yine mi sen?"

Trevor nadir görülen bir sırıtışla parladı. "Eski sevgilinin önünde fısıldamak iyi bir şey değil- Casus, Bayan Kenwood. Korkarım bu tür şeyler için kapsamlı bir eğitimimiz var." Bulduğu şeyden memnun bir şekilde ona doğru yürüdü, şimdi onu ışıktaki daha iyi görebiliyordu.

Gerçekten de, karanlıktaki partnerinin bu kadar büyüleyici olduğunu bilseydi, salondaki çalıntı anlarından daha da şehvetli bir şekilde zevk alırdı.

Daha önce fark ettiğinden daha uzun boylu, kararlı yapılı, heykelsi ve kıvrımlı, kendine yeten bir havası vardı. Vücudu bile hayatta onu sarsabilecek çok az şey olduğunu gösteriyordu ve Laura'nın ruh hali ve öfkesiyle geçen yıllardan sonra Grace Kenwood onu anında rahatlatmıştı, sanki temiz ve taze havadan derin bir nefes almış gibiydi.

Başının tepesi neredeyse çenesine kadar geliyordu, bu da onun için bir kadında farklıydı çünkü her zaman narin küçük bebekleri tercih etme eğilimindeydi. Minyon boyutları içindeki koruyucuyu ortaya çıkarıyordu sanırım.

Grace'in boyu onun gözlerinin içine eşitmiş gibi bakmasını kolaylaştırıyordu.

Ve onun gözlerinin içine bakan gözler çok güzeldi - berrak, sıcak mavi.

Kalın, dalgalı saçları oldukça sıradan bir kahverengiydi. Sonra altın sarısı uzun kirpiklerini ve asla pudra ve allıkla ucuzlatılmadığından emin olduğu süt gibi tenini fark etti.

Kadının içinde hiç hile yoktu ve bu bile onu çok uzun süre dörtnala koşturulduktan sonra ahıra geri götürülen bir at gibi titretiyordu.

Belki de fark ettiğinden daha fazla yorulmuştu, öfke ve huzursuz enerjiyle çok uzun süre çalışmıştı.

Yine de bir başka samimi gülümsemeyi başardı.

O da gülümsedi ve adam onun hafifçe ısırıldığı dişlerinin muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en sevimli şey olduğunu düşündü. Bu ona çocuksu bir niteliğin en küçük ipucunu veriyordu. Bunun dışında, Tanrı şahidim olsun, tam bir kadındı. "Ne kadarını duydun?" diye sordu kollarını iki yana açarak.

geniş göğüs.

"Zaten bildiğin bir şeyi, benim bir şövalye olmadığımı doğrulamaya yetecek kadar."

"Mmm, tam olarak değil." Gülümsememeye çalışırken parmaklarıyla koluna dokundu. "Sanırım çok zeki olduğunu düşünüyorsun."

"Ama ben öyleyim." Gülümsemesi genişledi. "İşte bu yüzden, Bayan Kenwood, mütevazı hizmetkârınızdan bilgi saklamanın genellikle işe yaramadığını söylemeyi adil buluyorum," dedi en kibar selamıyla. "Bunu artık siz de biliyorsunuz. Eğer komşu olacaksak."

"Öyle miyiz?" Gözleri entrikayla parlıyordu. "Sadece yaşlı bir adamla dalga mı geçiyordunuz lordum, yoksa Grange'le gerçekten ilgileniyor musunuz?"

"Eğer seninle yan yana yaşamak anlamına geliyorsa, gerçekten ilgilenebilirim." Bir an için onu inceledi ve birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen, ona karşı duyduğu açıklanamaz açlığın iniltisini bastırdı.

Bir Erdem Kulesi'yle karşı karşıya olduğu apaçık ortadayken onu bu kadar çok istemesi boşunaydı.

Ah, pekala. Onu belki de daha küçük bir şekilde sahiplenmek için ilham alarak, uyarmadan elini yakaladı. "Dans et benimle Grace!" diye emretti. "Bakalım adının hakkını verebilecek misin?"

Onun cevabını beklemeden, neşeyle dans pistine doğru yola koyuldu ve onu da peşinden sürükledi. Arkasına bile bakmadan kalabalığın arasından geçti.

"Lord Trevor!" diye itiraz etti.

"Gel, gel, eğlenceli olacak." Ona reddetme şansı vermek niyetinde değildi.

Grace, aceleyle bir şeyler yapmaya çalışırken neredeyse bir apoplektik nöbet geçirecekti.

Tökezlememeye çalışarak devam et.

"Lord Trevor!" diye ısrar etti, geniş omuzlu gövdesi kalabalığın arasından düz bir yol çizerken.

Onun gönülsüz protestolarını görmezden geldi.

Adam onu neredeyse kaçırmıştı! Ve bütün gece onu izleyen *kadınlar* bunu kesinlikle fark etmişti. Her yönden kendisine yöneltilen sorgulayıcı bakışlar karşısında yüzünü buruşturdu.

"Onları görmezden gel," diye önerdi sanki onun aklını okumuş gibi.

Uzun süre acı çekmiş gibi homurdanarak iç geçirdi. En azından kıskanç hanımların incelemesi ona bütün gece maruz kaldığı sürekli ve açıkça istenmeyen ilginin tadını vermişti.

Saklanacak bir yer aramasına şaşmamalı.

Sonra onu omuzlarından nazıkçe tutarak hedefine doğru yönlendirdi. "Ayağa kalk," diye emretti. "İşte böyle."

Kalbi çarparak itaat etti.

Kendini Londra'nın en seçkin balo salonlarından birinin ortasında bulduğunda yanakları yanıyor ve kalçaları çok sıkı bağlanmış gibi hissediyordu,

ulusal bir kahramanın karşısında dansın başlamasını beklemek.

Bu bir rüya olmalıydı. Bu tür şeyler onun başına gelmezdi.

Kendinden emin bir şekilde etrafına bakınan Grace hem sıcak hem de soğuk hissetti ve hafifçe başı döndü. Kendini aptal durumuna düşüreceğinden, basamakları unutacağından emindi.

Sonra ona güven verici bir şekilde gülümsedi ve bir şekilde yeniden nefes alabildi.

Müzik başladı ve Lord Trevor, onun adını öğrendikten sonra bu ikinci darbe için kendisinden muzip bir şekilde memnun görünerek ritimle birlikte onu selamladı.

Garip bir şekilde onu şımartmaya istekli olan Grace, takdire şayan bir reveransla karşılık verdi.

"Babanın katı bir kilise adamı olmamasına sevindim. Dansa inanmayan türden."

Seçtiği konular onu rahatlatmıştı. Acı acı gülümsedi. "Babam kıvrak bir dansçıdır. Özellikle quadrille'i hiç kaçırmaz."

Çapkın gülümsemesi genişledi; bu gülümseme ona odadaki tek kadınmış gibi hissettirdi. Sonra dansları ciddiyetle başladı.

Müzisyenlerden o kadar uzaktaydılar ki, dansın hareketleri onları her seferinde merkezde bir araya getirdiğinde sohbet edebiliyorlardı, sonra tekrar ayrı sıralarına geçiyorlardı.

Grace gergindi. Lord Trevor'ın tüm dikkati onun üzerindeyken, kendisi de partneri ve tören yöneticisi arasında bölünmüştü. Bu yüce şahsiyet odanın başında durarak her yeni figürün yapılmasını istiyordu. Çok geçmeden ne yapacağını takip etmek için diğer çiftlere göz kulak olmanın daha kolay olduğunu fark etti. *İçeri:* Parmaklarını yukarıda birleştirdiler ve sakın bir şekilde döndüler.

Ortağı, diğer elini arkasına atmış, son derece şık görünüyordu. "Demek babanız genç Lord Brentford'un akıl hocası," dedi.

gizlice.

Tekrar dışarı: Kendi taraflarına çekildiler.

Tereddüt etti ama benzer bir dönüş için diğer yöne döndüklerinde soruyu yanıtladı. "Lord Brentford kumar oynamamalı," diye itiraf etti.

"Duyduğuma göre delikanlı derin oynamayı seviyormuş. Bazı insanlar asla derslerini almazlar."

Tekrar dışarı: Birbirlerinden ayrılıp karşılıklı durmaya başladıklarında Grace onun gerildiğini fark etti. Boşluğun karşısından soru sorarcasına ona baktı.

Başını sıkıntılı bir gülümsemeyle salladı, gözlerinde örtülü bir bakış vardı.

İçeri: "Ne oldu?" diye ısrar etti, üçüncü figür onları şehvetli bir dönüş için tekrar bir araya getirdiğinde, avuç içleri onunkilere değdi.

"Ah, hiçbir şey." "Bir şey,"
diye cüret etti.

Omuz silkti, sonra da kadının bakışlarından kaçınarak kabul etti. "Benim de öyle bir arkadaşım vardı. Bir kumar düşkünü."

Adamın gri gözlerinin etrafındaki gergin bakışı fark etti. "Anladığım kadarıyla başı belaya girmiş."

"Beni sattı, aşağı yukarı, kayıplarını telafi etmeye çalışıyordu.
Neredeyse hepimizi

öldürtüyordu." "Ona ne
oldu?"

"Sonunda hapse girdi ve orada kalmaya devam ediyor." Pişmanlık içinde başını salladı. "Umarım baban o delikanlıya benim talihsiz dostuma yapabileceğinden daha fazla yardım edebilir."

Bir kez daha: Tekrar ayrıldılar ve dikkatle birbirlerine baktılar. Grace onun için üzüldü ve bir sonraki figüre yaklaşıp arka arkaya geçtiklerinde bunu söyledi.

"Bu bir şey ifade etmiyor. Önemli bir ders aldım."

"O da ne?"

"Kimseye güvenemezsin," dedi boş boş. "Arkadaşına bile, çoğu zaman." Kadın kaşlarını çatı. "Saçmalama, güvenebileceğin insanlar var."

"Oh? Kim gibi?"

"Babam. Ben. Bir sürü insan," diyerek onu temin etti.

Bir kez daha ayrıldıklarında, sanki az önce sevimli bir şekilde safça bir şey söylemiş masum bir çocukmuş gibi ona eğlenerek gülümsedi.

Alnını çatı, onun çok bilmiş, dünyadan bıkmış, tepeden bakan küçük gülümsemesinden rahatsız oldu.

Yine de adam fazla yakışıklıydı.

Onunla birlikte hareket ederken sıkıntısını saniyeler içinde unuttu. Atletik yapılıydı, mükemmel bir dansçıydı, pürüzsüz ve zahmetsizdi. Kolunu kızın beline dolamış, eliyle de bir sonraki figürde kızın elini destekleyerek süzülmesini sağlamıştı. Onun gri gözlerinin içine bakarken, dudaklarındaki gülümsemeyle onu izleyişinden dolayı kendini zarif ve güzel hissediyordu.

"Her kimsen, senden hoşlandım," diye mırıldandı alçak, ipeksi bir ses tonuyla, üst katta yalnız kaldıklarında kullandığı ses tonunu yankılayarak. "Seni daha yakından tanımak istiyorum Grace Kenwood."

Onun açık sözlülüğü karşısında kızardı. "Her kimsem? Ama adımı öğrendin. Çoktan unuttun mu?"

"Hayır, elbette değil, aptal kız. Sadece seni biraz gizemli buluyorum. Buradaki hiç kimse gibi değilsin."

Bir büyücünün cümlesi olduğundan emin olduğu bu söz karşısında homurdandı. "Benimle ilgili gizemli hiçbir şey yok, sizi temin ederim."

"Benim ilgimi çeken de tam olarak bu. Sen tam olarak görüldüğün gibisin."

Bunun ne kadar nadir olduğunu bilmiyor gibisin." Ve onu serbest bıraktı.

Yerde kendi tarafına geri adım attığında titriyor, bu ipeksi rüyadan uyanmak için mücadele ediyordu.

Onunla sevişmesinin nasıl bir şey olacağını bilmek için duyduğu özlem dolu arzu, kendi düşüncelerinin sürüklenişini fark ettiğinde onu şok etti.

Aman Tanrım! Onun nesi vardı?

Figürler ilerledikçe çizgiler değişti; adam yanındaki kadınla dans etmeye giderken, kadın da diğer kadının partneriyle sırayla dans etti. Genç ve yakışıklı olmasına ve ilk bakıştaki gibi giyinmesine rağmen bu kadar çekici değildi.

Grace onu neredeyse hiç fark etmedi, işine devam ediyordu.

Tüm dikkati Lord Trevor'a odaklanmıştı. Birbirlerine döndüklerinde kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Seni yine üzdüm mü? Çok mu ileri gittim?" diye nefes alarak dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı.

Kadın zaten yarı eğitimliydi ve adamın bunu bilmesinden korkuyordu.

"Saçmalama. Sadece baloya geri dönmeni beklemiyordum."

"Senden özür dilemem
gerekiyordu." "Saçmalama,
zaten diledin."

"Yetersizdi, Bayan Kenwood. Size karşı yağmacı bir Hun gibi davrandım. Siz çok daha iyisini hak ediyorsunuz," diye fısıldadı. "Ve gerçekten üzgün olduğumu bilmenizi istiyorum. Sadece kelimelerle değil."

Bakışlarını indirdi, gülümsüyordu, vücudunun her yeri karıncalanıyordu.

"Şey, ben *yaptım*
bir toka ile vurmak."

"Evet," diye nefes aldı, dudakları kızın kulağını okşarken gülümsedi.

"Bir vaizin kızına göre oldukça vahşisin, değil mi?"

Ona neşeli bir bakış fırlattı. "Bunu kendi başına sen
açtın." "Hmmm." Gözleri parlıyordu.

Ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Trevor kendini daha çok derinden büyüledim.

Bayan Kenwood'un güzelliği fiziksel olmanın ötesindeydi. Nazik, alçakgönüllü ve yumuşak biriydi.

dünyanın sivri uçları arzulayabilirdi. Ancak son ihanetinden kaçmak bir yana, onu unutmak bile o kadar kolay değildi.

Grace'le dansını bitirip elini eğerek saygılı bir teşekkürle öptükten sonra müzisyenleri alkışlamak için onunla birlikte döndü ve balo salonunun diğer tarafında tanıdık bir altın saç parıltısı gördü.

Anında gerildi.

Gülümsemesi bir anlığına da olsa sekteye uğradıktan sonra bakışlarını indirdi ve zaten soğuk olan kalbini daha da sertleştiren acıyla bir kez daha sarıldı. Laura ve onun aptal ejderhası. Vay, vay. Grace'in cazibesi, şaşırtıcı bir şekilde, gardını biraz düşürmesini sağlamış olmalıydı ama Laura'ya bir kez baktı ve soğuk öfke, sırtından bıçaklanma, terk edilmişlik hissi ... hepsi geldi geri akıyor.

O beceriksiz güzelliği küçümsemesinden daha çok, bir kadın kadar zayıf bir şeye bel bağladığı için kendini suçluyordu.

Önemli değil, kendi kendine soğukkanlılıkla söz verdi. Bu bir daha asla olmayacaktı.

Bayan Kenwood'u aptalca sosyete tiyatrosunun ortasına atmak ya da Laura'nın kibirli sırtışına maruz bırakmak istemediğinden, gece için çıkış yapmayı tercih etti.

Adam veda etmek için onu nazıkçe dirseğinden tuttuğunda Grace hâlâ müzisyenleri alkışlıyordu.

Kadınların buna değmediğini hatırlatmaya ihtiyacı varsa, o da şimdi olmuştu.

Bunu zihnine not etti.

Grace Kenwood çoğundan daha cana yakındı, sakın, istikrarlı bir varlıktı, olduğu kişiden huzurlu bir şekilde memnundu, dikkatleri üzerine çekmeye ihtiyacı yoktu. Ama cazibesi ne olursa olsun, kadın tuzağına asla geri çekilmeyecekti.

Bu kadının onu kölesi yapabileceğinden korkuyordu, çünkü bunu yapmak aklının ucundan bile geçmiyordu.

Özünde *güvenliydi*.

En azından profesyonel olarak konuşursak, onun doğası hakkında şu ana kadar yaptığı değerlendirme buydu. Eğer hâlâ casusluk işinde olsaydı, kız mükemmel bir hedef olurdu; gözleri fal taşı gibi açık, naif ve şüphesiz. Alaycılıktan uzak, kibirden yoksun, açıkça çabuk affeden. Herkesin içindeki iyiliği gören bir tip.

Taşralı bir çiftçiyle evlenmeli, diye düşündü kuru bir sesle, onun sağlıklı kalbini asla kırmayacak bir çiftçiyle.

Ama bu doğrudu. Kadının gerçekliği adamı şaşkına çevirmişti. Kurnazlıktan yoksun oluşu, en azından kendisine yakın insanlar tarafından iki kez ihanete uğramış bir adam için tuhaf ve yabancı bir tehdit haline gelmişti.

Grace soru sormak için ona döndüğünde, Trevor onun kulağına doğru eğildi. "Bu akşamki misafirliğiniz için teşekkür ederim, Bayan Kenwood." Sözlerini dikkatle seçti, hem onu onurlandırmak hem de uzaklaştırmak istiyordu. İkisinin de iyiliği için. "Hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Ama korkarım ki gitmeliyim."

"Ah!" Kadın şaşkınlıkla ona baktı ve yüzünü taradı. "Bir sorun mu var lordum?"

Ona resmi bir gülümseme ve orta halli bir yalan söyledi, onu kandırmak için değil ama üstü kapalı ve daha nazik bir şekilde, "*Bu seni ilgilendirmez*" demek için.

"Hiç de değil," diye yanıtladı. "Sadece evde yapmam gereken bir şeyi hatırladım. Çok üzgünüm ama sabah olmadan ilgilenmem gereken acil bir iş meselesi var."

"Oh, bunu duyduğuma üzüldüm. Pekâlâ." Kadın parlak bir şekilde gülümsedi, ama adam onun gözlerinde titreşen şüpheleri gördü.

Adam, *kadının* onun yalan söylediğini anladığını gördü ama Tanrı onu korusun, kadın onu sıkıştırmamayı tercih etti.

Elini sıkması için ona uzattı, bu da garip bir şekilde samimi bir jestti. "Sizinle tanışmak bir zevkti Lord Trevor."

"O zevk bana ait." Elini nazikçe sıktı. "Babanıza en iyi dileklerimi iletin, Bayan Kenwood. İyi geceler."

"İyi geceler," diye yankılandı.

Güzel mavi gözlerindeki şaşkınlığı görmezden gelerek başıyla onu uğurladı. Sonra da arkasına bile bakmadan, mutlu çiftin geldiği karşı kapıya doğru yürüdü. Şimdiye kadar, Laura'yı kıskandırmak için daha önce yaptığı önemsiz planı bir kenara bırakmıştı.

Bu ona göre değildi ve ayrıca, aslında umurunda bile değildi.

Onu hiçbir zaman gerçekten sevmediğini düşünmeye başlamıştı. Bir süre denemişti, az ya da çok. Yıllar boyunca arkadaşlarına birçok kez, genellikle uzak bir ülkede sarhoşken, dizinin dibinde bir fahişe varken, gerçekten de bu konuda ısrar ettiğini söylemişti.

Uzun bir süre boyunca, aşkla alay eden ve kadınları özgürce kullanan alçaklar oldukları için kendisine güldüklerini düşünmüştü - en azından çoğu evlenip fikirlerini değiştirene kadar. Ama şimdi anlamaya başlıyordu.

Kardeşi Ajan, Laura söz konusu olduğunda sadece kendini kandırdığını biliyordu; bir planlamacı, bir hayalperest, belki de aşık olduğu şey sadece kafasındaki hayaldi.

Kalbini hiçbir zaman tam olarak kandıramamış bir yanılsama.

Durum böyleyken, kadının sonunda onu terk etmesine neden şaşırıyordu ki? Emin olmak gerekirse, aralarındaki duygu eksikliği karşılıklıydı, keşke bunu daha önce itiraf etmeyi umursasaydı. Keşke ikisinin birbirini bir ödül, bir ganimet olarak gördüğünü inkâr etmekten vazgeçseydi.

Birbirlerine yaklaşıyorlardı; aileleri birbirlerini mükemmel bir damızlık olarak onaylıyordu ve aklı başında her kırmızı kanlı erkek Laura'yla çiftleşmek isterdi. Açıkçası, onu bu kadar uzun süre beklemiş olması bir mucizeydi.

Ama içten içe, aralarında gerçekte hiçbir şey olmadığını her zaman bildiğini sanıyordu.

Boşluk, diye düşündü. Mükemmel.

Geleceğini bunun üzerine kurmuştu ve bunun için kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

Bir *dikkat dağıtıcı . . . Demek bu gece ben buydum, diye düşündü*

Grace, biraz
bu duygusuz ifşaatla sarsıldı.

Ama gitti. Başka bir gizemli çıkış.

Oh, pekala. En azından ona veda etme zahmetine katlanmıştı. Kalabalığın arasından geçip gözden kaybolurken kendisini selamlayan diğer konuklara selam bile vermedi.

Belli ki bir şey onu üzmüştü. Bunun kendisi olmadığını umuyordu; herhangi bir hata yapmadığından oldukça emindi. Hayır, daha çok odanın içinde hoşuna gitmeyen bir şey -ya da birini- görmüş gibiydi.

Parmak uçlarında durmuş, ne olabileceğine bakmaya çalışıyordu ama tam o sırada babası onu buldu.

"İşte geldi! Bak Grace, sonunda sana dans edecek bir eş buldum. Kızım bütün akşam seninle dans etmek için bekledi, George, tam da söylediğim gibi. Zavallı şey, onun bir duvar çiçeği olmasına izin verme."

"Baba!" dedi kızgınlıkla.

"Evet, efendim." George, Grace'e mahcup bir gülümseme verirken, Grace babasına kaşlarını çatı.

Wallflower, gerçekten! Belli ki onun casus beyefendiyle dansını görmemişti. Bir kez daha düşününce, bu gizemli beyefendinin onda uyandırdığı kötü dürtüleri göz önünde bulundurursak, bu da iyi olabilirdi.

Bir hanımefendinin babası bunu onaylamayabilirdi, özellikle de kişinin babası bir rahipse.

En başta adamı büyülemesini emreden oydu! diye hatırlattı kendine.

"Sırada ben varım, haberin olsun," diye ekledi Peder Kenwood sevgiyle, ona parmağını sallayarak. "Sakın bir sonraki dansı genç bir delikanlıya vaat etme. Genç bir hanım en azından bir dansı yaşlı babası için saklamalıdır."

"Evet efendim," dedi Grace küstahça.

Mavi gözleri yuvarlak gözlüklerinin ardında parıldıyordu, çünkü onun kendini sergileme konusunda ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Bunu Lord Trevor'la bir kez yaptığına göre artık o kadar da korkutucu görünmüyordu.

Babası uzaklaştıktan sonra George, "Seni zor durumda bıraktığım için özür dilerim," diye mırıldandı.

Grace onun kolunu tuttu ve bağışlayıcı bir şekilde okşadı. "Geri döndüğüne sevindim."

"Kazanıyordum, biliyorsun."

"Yüksek bir notla bitirmek her zaman en iyisidir. George?" diye sordu, çünkü müzisyenler kısa bir ara vermişti. "Bana daha önce bahsettiğin şu Tarikat ajanı adamdan biraz daha bahset."

"Bana arkam dönükken gidip ona da aşık olduğunu söyleme sakın?" diye haykırdı.

"Hayır, tabii ki hayır! Sadece tüm konukları izliyordum ve biraz önce hışımla dışarı çıktığını fark ettim. Nedenini anlayamıyorum."

"Eminim biliyorumdur," dedi kuru bir sesle, sonra etrafına bakındı.

"Doğru ya.

İşte orada."

"Kim?"

"Gitmesinin sebebi o olurdu. Leydi Laura Bayne." Başını iki yana salladı. "Babamın sekreterine ikisini de davet etmenin berbat bir fikir olduğunu *söyledim*. Kimse beni dinlemiyor."

"Nedenmiş o?"

"Benim bir ahmak olduğumu düşünüyorlar."

"Hayır, neden ikisinin de davet edilmesini istemediniz?"

George omuz silkti. "İkisi evlenecekti ama adam savaşın sonuna doğru aylarca ortadan kayboldu; kadın onu öldü sandı ve beklemekten vazgeçti. Yeni biriyle nişanlandı."

Grace'in gözleri büyüdü. "Ciddi misin sen? Ne kadar korkunç!"

"Onun için değil. Bu onun yeni sevgilisi, Binbaşı Lord Dewhurst, süvari birliğinden. Babası öldüğünde kendi başına bir kont olacak, casus arkadaşımız ise sadece bir dükün küçük oğlu."

"Sadece mi?" Grace mırıldandı.

"Eminim durumunu iyileştirme şansına balıklama atlamıştır. Dedikleri gibi, eldeki kuş, çalılıktaki iki kuşa bedeldir ve o zaten sizin yaşınızda."

Grace ona şüpheyle baktı. "Neredeyse çok eski."

"Kastettiğim bu değildi. O senin gibi değil. O bir sosyete kızı. Kibirli ve oldukça çıkarıcı. Montgomery bir kahraman olabilir ama asla canlı dönmeme ihtimali çok yüksekti," diye açıkladı George. "Bu arada Leydi Laura'nın önünde müstakbel bir kont diz çökmüştü. Bir kadın ne yapar ki?"

Grace söyleyemeyeceğinden emindi. "Onu bana göster."

Etrafına bir göz attı. "Onu bulmak yeterince kolay olmalı. Tanrı biliyor ya, girdiği her odada genellikle en büyüleyici yaratık o oluyor. Buradaki erkeklerin yarısı ona aşık ya da en azından şehvet duyuyor."

"George."

"İşte." Sola doğru başını salladı; Grace söz konusu kadını bulana kadar onun bakışlarını takip etti.

Oh, diye düşündü, imkansız güzelliği karşısında şaşkına dönmüştü. *Oh . . . Anlıyorum.*

Leydi Laura Bayne, saçlarında elmaslar ve mükemmel bir vücudu saran beyaz ipek elbisesiyle gülümseyen sarışın bir tanrıçaydı.

Grace dehşet içinde kalbinin biraz sıkıştığını hissetti.

Demek Lord Trevor gibi bir adamı tuzağa düşürmek için böyle bir kadın gerekiyordu, diye düşündü sessiz bir iç çekişle. Oh, pekala.

Sürdüğü sürece eğlenceliydi.

George da Leydi Laura'ya bakarak iç geçirdi. "Bana sorarsanız Montgomery savaşa gitmeden önce onunla evlenmemekle aptallık etmiş."

"Neden yapmadı?" Grace, zarif kadın güzelliğinin iç karartıcı derecede ışıltılı görüntüsüne arkasını döndü.

"Bilmiyorum. Gerçekten şok edici, yani öyle bir kadın onu zorlayamaz. Ben olsaydım, bana her şeyi yaptırabilirdi. Ama sanırım etrafı ona her istediğini vermek için çırpınan insanlarla dolu."

"Belki de bu yüzden onu seçmiştir," diye mırıldandı Grace. Tanıştığı adam, güzel bir yüzün kendisini yönetmesine izin vermeyecek kadar güçlüydü.

George omuz silkti. "Bir şey diyemem ama eğer bu bir irade savaşı ya da onun gibi bir şeyse, o kazandı. Gördüğünüz gibi beklemeyi bıraktı ve yoluna devam etti."

"Ama Lord Trevor'ın öldüğünü sandığınızı söylemişsiniz."

"Evet, ailesi inanmayı reddetse de herkes inanıyordu," diye ekledi. "Herkes onlar için üzülmüyordu, kapıya siyah örtü koymayı reddediyorlardı. Meğer haklıymışlar."

"Neredeydi o zaman?"

"Bu, canım, çok sıkı korunan bir sır. Hiçbir fikrim yok."

"Hmm." Grace, eldivenli eli yeni nişanlısının kolunun kıvrımında duran Leydi Laura'ya hüzünle baktı. "Eski sevgilisi mezardan döndüğüne göre şimdi nasıl hissediyor merak ediyorum."

"Hissetmek mi?" George alaycı bir şekilde güldü. "Sen ve senin tuhaf taşra düşüncelerin, ufaklık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birbirlerine aşık değillerdi ki." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Eğer onu gerçekten sevseydi, uzun zaman önce evlenirdi. Bunun yerine bahaneler uydurdu. İnan bana," diye mırıldandı George, "ben bir şeyler bilirdim."

bu konuda."

Grace bunu d        . "O zaman neden o geldi  inde b  yle tepinerek gitti?"

"Gurur, sanırım," dedi George omuz silkerek. "Asla unutma, Gracie kızım. Adam e  itimli bir suikast  ı. Kalbi kırık bir zavallı rol  n   oynamaya pek niyeti yok -bunun ona kadınlar nezdinde sa  layaca  ı faydalar dı  ında, sanırım."

"Ne?"

"Sempati!" Ona g  z kırptı. "Bu y  zden hepsi ona akın ediyor, zavallı, kırık kalbini iyile  tirmek i  in   efkatli ilgilerini sunuyorlar. Akıllı adam. Sempati siz kadınlarda her zaman ilgin   tepkilere yol a  ar. Bir ara ben de denemeliyim. Bir keder hikayesi uydurmalıyım ..."

Grace ona ka  larını   attı.

"Her hal  karda, tonun hanımları yıllar   nce onu, oradaki kıskan   tanrı  amızın malı oldu  u i  in g  zden   ıkarmı  lardı. Ama   imdi tekrar   zg  r. Bir   ansları daha var. Denedikleri i  in onları su  layamazsın-" George birden   rperdi. "Tanrım, umarım Callie'm onunla hi   kar  ıla  maz!"

Grace aniden ona baktı. Ona bu s  zleri s  yledi  i an, neredeyse kader gibi gelmi  ti.

Bayan Calpurnia Windlesham gibi g  zel, canlı, aristokrat kızlar Lord Trevor Montgomery gibi erkeklerle evlenmek i  in do  mu   ve b  y  m    lerdi.

Ger  ekten de Callie, Laura Bayne'in daha gen  , daha taze bir kopyasıydı; ve belki de Laura'nın onu hayal kırıklı  ına u  rattı  ı yerde, Callie, on sekiz ya  ında uysal bir gen   olarak, onun i  in bir e  te isteyebilece  i her   eye kolayca   ekil verebilirdi.

Grace bu d      nce kar  ısında kalbinin yerinden   ıkacak gibi oldu  unu hissetti ama babasının Grange'de yeni ve g    l   bir kiracıya ihtiya   oldu  una dair s  zleri kulaklarında   ınlarken bu batma hissine kapılmayı reddetti.

Yiyecek, mahsul, para.

Eğer büyüleyici, altın sarısı Callie, Lord Trevor'ın Grange'i alması için cazibenin bir parçası olursa, bu herkes için, tüm köy için en iyisi olabilirdi.

Yaşadığı onca şeyden sonra belki onun için de en iyisi buydu. Grace bunu George'a yüksek sesle söyleyemezdi, çünkü Brat onunla sadece alay ederdi, ama o bile eski casusa karşı bir parça kadınsı sempatiden muaf değildi. Zavallı adam, ülkesine yıllarca sadık bir şekilde hizmet etmiş ve hayatını tehlikeye atmıştı, sadece eve döndüğünde mutlu bir evlilik umutları suya düşmüştü.

En azından bu, soğuk tavrının çoğunu açıklıyordu. Daha iyisini hak ediyordu.

Bir an düşündükten sonra bu konuda karar kıldı. *Evet. Lord Trevor* Lord Trevor çok sevdiği küçük Thistleton'a taşınmalı, Grange'i satın almalı ve Calpurnia ile evlenerek kırılmış olmasa da zedelenmiş kalbini onarmalıydı.

Zaten böyle bir adamı kazanabilecek gibi değildi. Eğer Laura Bayne gibilere alışkınsa, hayır. Ayrıca, ne kadar çekici olursa olsun, Grace onu isteyeceğinden emin değildi.

Onun koca anlayışına pek uymuyordu. Etrafta dolaşıp karanlık odalarda yabancıları öpen bir adam. Eğitilmiş bir suikastçı, geçmişi hakkında gerçeği söylemesi yasaklanmış bir casus. En kötüsü de, insanları "hoş geldin dikkat dağıtıcı" diyerek başından savma konusunda bir uzmandı. Hâlâ acıtıyordu.

Hayır, asla yapmazdı, onun için değil. Yanında yaşamak için iyi bir komşu olabilirdi ama ona ihtiyacı olan babasını terk etmesi için bundan daha fazlası gerekirdi.

Ancak Grace, Callie'nin onun için mükemmel olabileceğini düşündü. Hayatla dolup taşan coşkulu bir genç güzel, alaycı ve dünyadan bıkmış casusu canlandıracak şey olabilirdi.

Onun Callie için de iyi olacağından hiç şüphesi yoktu. Köydeyken, kız onun için küçük bir kız kardeş gibiydi ve bu yüzden kötü bir şey söylemeden

inatçı genç kızın, kendisi gibi şımarık bir yavruya değil, yetişkin bir erkeğe ihtiyacı vardı.

Sevgili aptal George, Lord Trevor'a yenilmekten hoşlanmayacaktı elbette, ama Callie'ye olan tüm bağlılığına rağmen, Lord Bratford'un bir eş almaya hazır olmadan önce yapması gereken çok şey vardı.

Evet, bu herkes için en iyisi olacaktır.

Mükemmel, diye sonuca vardı Grace, planından oldukça memnundu, çünkü George'un bu akşam söyledikleri doğruduydu. Başkalarının sorunlarını çözmek onun uzmanlık alanıydı.

Kendi başına düşünmekten çok daha kolaydı.

Sonra müzisyenler moladan dönerken George dans pistini işaret etti.

Grace yaramaz genç arkadaşına gülümseyerek karşılık verdi ve Lord Trevor'ı sınırların dışında, başkası için yaratılmış bir adam olarak aklından çıkardı.

Dikkatini tekrar Lord Bratford'u beladan uzak tutma görevine vererek George'un uzattığı kolu tuttu ve dansa gittiler.

Bölüm 4

Huzurlu.

On gün sonra, Trevor güneşli bir çayırın ortasında oturmuş, uzun bir ot parçasını çiğniyor ve dikkatle Grange'e bakıyordu.

Burada ne aradığından tam olarak emin değildi. Bu, bir çiftlik satın almak için tarihin en kötü zamanı olmalıydı, havanın altı ve yedide olması da cabası.

Ama en azından bugün güneş vardı ve ayrıca gelecek yıl doğanın normale döneceğinden emindi. Bu arada, gözleri olan herkes ülkenin gıdaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordu ve o bu gibi büyük sorunlardan kaçan değil, doğrudan saldıran biriydi.

Bu iyi bir hamle olabilir, diye düşündü binaya bakarak. Bu şartlar altında ucuz da bir hamle.

Her halükârda, yapacak işe yarar bir şey bulamamanın yanı sıra merakı da onu alt etmişti; bu, hayatının her anının bir amacı, hedefi ve stratejisi olan bir adam için işkenceydi.

Londra'daki tüm meraklı gözlerden kaçmanın mutluluk verici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Entrika, tehlike ve ihanet dolu eski varlığından daha uzak bir yer hayal edemiyordu. Bayan Kenwood'un köyü o kadar küçük ve şirin bir yerdi ki, İngiliz kırsalında bir askerin ev hayali gibi ona belli belirsiz acı veriyordu.

Thistleton şehir merkezinden geçmek altmış saniye sürmüştü; bir çoban çocuğun birkaç başıboş koyunu taş döşeli yoldan geçirmek için arabalarını durdurduğu gecikmeyi saymazsak bile.

Yolda ilerlerken Trevor bu yabancı dünyayı merakla inceliyordu. Gerekli tüm dükkânların bulunduğu bir sıranın yanından geçtiler: ayakkabıcı, dokumacı, manifaturacı, kasap, fırıncı, demirci. Köşede Gaggles Goose Inn vardı.

Peder Kenwood'un bahsettiği, içinde postanesi de olan manifatura dükkânının karşısında.

Köyde birkaç basit ev de vardı. Bunlar farklı yaşlardaydı, bazıları sazdan çatılı taştan, diğerleri ahşap iskeletliydi. Sağlam bir lonca salonu ve büyük bir imarethane.

Yaşlı adamlar, Peder Kenwood'un kilisesinin karşısındaki köy yeşilliğinde dev bir meşe ağacının gölgesinde satranç oynuyordu. Beyaz çan kulesi masmavi gökyüzüne karşı parlıyordu. Sonra köyün içinden geçtiler, aynen böyle ve hapşırmadığı için memnundu, yoksa her şeyi kaçıracaktı.

Thistleton ya da çoktan adını değiştirdiği şekliyle Thimbleton şehir merkezinden ayrılarak, arazi temsilcisinin kendisini yarım mil kuzeye, bir köy yoluna yönlendirmesiyle yoluna devam etti.

Tembel bir nehir, çitlerle bölünmüş tarlaların arasından akıp gidiyordu; antik bir Roma köprüsünün tümseği üzerinden yükselerek bu nehri geçtiler. Arazi görevlisi arabayı sağa çevirmesini söyleyene kadar yollarına devam ettiler. Herhangi bir kapı ya da işaret yoktu ama artık satılık arazinin üzerindeydiler.

Acente, önceki sahibi Albay Avery'nin, orta halli servetini bir alay kurmak için kullanmış ama savaştan eve hiç dönmemiş eksantrik bir ihtiyar olduğunu söyledi. Grange o zamandan beri terk edilmiş bir halde duruyordu.

İşte buradaydı.

Rüzgâr uzun çayır otlarının arasından dalgalanıyor ve ağaçların arasından fısıldıyordu. Kuşlar cıvıl cıvıl ötüyordu ve arka planda akan derenin bitmek bilmeyen şırıltısını duyabiliyordu ama bunun dışında burası, birkaç metre öteden vızıldayan bal arılarını duyabileceği kadar sessizdi.

Bir tanesi, yakınlardaki tripoduna yerleştirdiği ölçüm cihazının transitine kondu. Böcek pirinç dürbün boyunca yürüdü, sonra tekrar uçup gitti.

Arazinin üç bin dönümlük orijinal etüdüyle karşılaştırmak için tarlaların ve eğimlerin ölçümelerini zaten yapmış olan Trevor, kalemini eline aldı ve tekrar eskiz yaptı, eve baktı ve ne olabileceğini azar azar hayal etti - tabii ki bir sürü iş ve çok para ile.

Çizdiği her çizgi, gelişmekte olan vizyonunu not etmek, kelimelere dökemeyeceği şekillerde ona yardımcı oldu.

Kılıçlar ve silahlar bir yana, elinde en çok bir çizim kalemi ya da dük babasını dehşete düşürecek şekilde bir çekiç vardı.

Güneşin arazinin üzerindeki ilerleyişini izledi ve yavaş yavaş savaş alanlarını ve suikast görevlerini unutarak daha önce çizdiği küçük haritalara notlar aldı. Sonunda kalktı ve bakımsız meyve bahçesine doğru yürüdü, alışılmadık soğuktan yara almış olsa da kayısı ağaçları güneş ışığında cennet gibi kokuyordu.

Hızla akan dereden su örneği aldı, müstemilattan birinden aldığı kürekle farklı otlakların toprağını kırdı ve zengin topraktan birkaç avucu parmaklarının arasında ufaladı. Tarlalar aşırı büyümüştü. Onları sürüp yeni ekimlere hazır hale getirmek için elli adam gerekecekti. Sonra, hayvancılığa çok ihtiyacı olan ormanlık araziye doğru yürüdü ve buranın sert ağaçlar bakımından umulmadık bir servet barındırdığını gördü.

Sonunda, yıllar boyunca mülkte yapılan birkaç iyileştirmenin kayıtlarını gözden geçirdiği başıboş eski yığının kendisine döndü. Onu asıl ilgilendiren evdi.

Duvarlara vurdu, şöminelere baktı ve merdivenlerden inip çıktı, tırabzanları iyice salladı. Arada sırada bulduğu şeyler karşısında endişeyle başını sallıyordu ama bu meydan okumanın ona cazip geldiğini de kabul etmek zorundaydı. Küflü giriş holünü tararken, iskelenin yerinde olduğunu hayal edebiliyordu.

Eski ta camın yerini alacak geniş camlı yeni kanatlı pencereler, eski evi daha sıcak hale getirmeye yardımcı olacaktı. Merkezi ısıtmaya ihtiyaı vardı ve eğer bu kadar ileri gidecekse, neden tamamen modernleşmesin ve üst katlara da ısıtılmış su pompalamak için mahzene yeni buhar makinelerinden birini koymasındı?

Aletleri çok severdi. Modern su dolapları bir zorunluluk olacaktı ve mutfağa gelince, zamanın en az bir yüzyıl gerisindeydi. Şömine tarzı Rumford Sobası yerine yenilikçi kömür yakan Bodley Range'e büyük bir inanç duyuyordu.

Buraya hizmetçilerle iletişim kurmak için bir an halatı bağlanmalı, diye düşündü. Hizmetçi odaları da sığırık kolonisine dönüşmüştü. Bütün sürünün bu mevsimde dışarıda olduğundan emin olmak için kuşları tütsülemeli, sonra da sonbaharda soğuklar iyice bastırmadan önce burayı mühürlemeliydi - bu yıl henüz pek yaz yaşanmamıştı.

"Ne düşünöyorsunuz lordum?" diye sordu toprak temsilcisi. "Cezbedici," diye itiraf etti acıklı bir gülümsemeyle.

Evin sağlam kemikleri vardı. Güçlü taş temeller ve sağlam ahşap çerçeve, söyleyebildiği kadarıyla, saygıdeğer yaşına rağmen hâlâ sağlamdı.

Çatının değiştirilmesi gerekecekti elbette, özellikle de parçalarının şimdiden çökmeye başladığı batı kanadının. Bu muhtemelen tahmin ettiğinden daha fazla masraf demekti, yine de Grange'in tepedeki konumu nadir, geniş, muhteşem manzaralara sahipti ve Londra'ya sadece dört buçuk saat uzaklıktaydı.

Ellerini beline koymuş, etrafına bakınırken, burası gerçekten bir şey olabilir, diye düşündü.

Dünyanın en spontane adamı değildi, ama her zamanki gibi birkaç gün düşünmek yerine burayı hemen satın almak istiyordu.

Evet, neden olmasın? Basit bir hayat, taşranın sessizliği muhtemelen ona iyi gelecektir. Burada, dikkatli gözlerden ve yeni saçma şöhretinin istenmeyen yükünden çok uzakta, ondan bir parça isteyen tüm insanlar sonunda var olduğunu unutabilirdi.

Yalnız kalmaktan başka bir şey istemeyen bir adam için ideal bir sığınak.

Belki de bu huzurlu yerde, hizmeti sırasında dönüştüğü şeyden kaçabilirdi, çünkü Tarikat'ın kendisinde yarattığı her şeyden gurur duymuyordu.

Ani şöhretlerinin ona bu kadar dayanılmaz gelmesinin nedeni de buydu. Kendini ifşa olmuş hissediyordu. Bunca yıl boyunca bazı karanlık yönlerini tüm dünyadan kibarca saklamak için çok dikkatli davranmıştı. Laura'dan. Ailesinden. Toplumdan. Babasının White's'taki arkadaşları.

Onu sadece Tarikat kardeşleri gerçekten tanıyordu.

Ama burada, hiçliğin ortasında, kimse onu rahatsız etmeden kendisi olabiliyordu. Kimse ona fazla yaklaşılamazdı. Ve o zaman belki de hırpalanmış ruhundaki tüm ham yerler uzun, kanlı bir savaşın yıpranma ve aşınmasından iyileşmeye başlayabilirdi.

Sonunda, biraz nefes alabildiğinde, artık eğitimli bir katil ve casus olarak görevine bağlı olmadığına göre kim olacağını bile bulabilirdi.

Köhne çiftliği yeniden inşa etmek birkaç yıl sürebilirdi ve bu ciddi bir zaman, altın ve çaba gerektirecekti. Yine de Trevor, bu büyüklükte bir projenin muhtemelen tam da ihtiyacı olan şey olduğunu hissediyordu.

Değerli bir meydan okuma.

Grange için biçilen fiyat, yapılması gereken onca iş için hâlâ çok yüksekti ama onarımı bitirdikten sonra onu her zaman yeniden satabilirdi. O vardı

daha önce hiç antika bir bina üzerinde çalışmamıştı. Bu yenileme işi yepyeni bir dizi ilginç sorun ortaya çıkardı.

Laura için inşa ettiği evin tamamı yeni yapılmıştı. Soğuk bir öfkeyle yaptığı satışın hâlâ taze olan anısı yüzünü buruşturdu. Her halükârda, satıştan elde edilen para hesabına yeni ulaşmıştı, dolayısıyla Grange'i istediği zaman satın alabilirdi.

Lanet olsun. Başını iki yana salladı, hayalindeki evi kaybetmenin üzüntüsü belki de beklediği evliliği kaybetmenin üzüntüsünden daha fazlaydı.

O ev onun bebeğiydi.

Grange'den eski, sağlam, saman arabasının hızlı, yeni, şık cilalı bir curricle'den farkı neyse o kadar farklıydı.

Göz kamaştırıcı sarışın geliniyle birlikte yaşamayı ve mükemmel çocuklarını yetiştirmeyi planladığı muhteşem beyaz malikanenin mimari planlarını kendisi hazırlamıştı.

Geriye dönüp baktığında, yoktan bir şey yaratma sürecine duyduğu sevgiyi, bunu kendisiyle paylaşacak olan kadına duyduğu hislerle karıştırıp karıştırmadığını merak ediyordu. *Kadının* planlarını değiştirdiği haberini duyduğunda, öfkesinden evi yakıp yıkmak istemişti.

Oh, tüm bunların ironisi.

Tam da o ve hayallerindeki ev, onunla gerçekten evlenmeye, hayali gerçeğe dönüştürmeye hazırken, kadın onu ölüme terk etmiş ve Binbaşı ile yoluna devam etmişti.

Trevor iç çekti. Bu binaya kalbini ve ruhunu koymuştu. Ama şimdi o da gitmişti.

Boş mermer salonlarında yürümeye dayanamayarak, beyaz konağı çok zengin ve hırslı bir tüccara satmıştı. Sırf bir an önce kurtulmak için fiyatı düşük tutmuş, özenle yaptırdığı her pahalı detayın zararını ancak telafi edebilmişti. Köşkün satranç tahtası zeminleri

mermer giriş holü. Meşe lambri. Floransa'da bizzat seçtiği İtalyanlar tarafından elle boyanmış sıvalı tavanlar.

Gitti.

"Herhangi bir sorunuz var mı lordum?" diye sordu toprak temsilcisi, düşüncelerini bölerek.

"İnşaat malzemelerini buraya taşımak biraz zor olur," dedi kuşkuyla tekrar dışarı çıkarken.

Arazi temsilcisi de onu takip etti. "Kanal tekneleri Kasaba'dan sipariş etmeniz gereken her şeyi getirebilir. Neredeyse her gün çalışırlar."

Trevor tekrar transitinin dürbününden bakarak ağaç hattı boyunca tarama yaptı. En yakın konut, dışbudak ağaçlarından oluşan bir korunun ötesindeki büyük ve pitoresk gri taştan bir kulübeydi. "O da ne?"

Arazi temsilcisi haritasına bir göz attı, sonra gözlerini güneş ışığında kısarak baktı. "Sanırım burası papaz evi, lordum."

"Gerçekten mi?" Geçiş teleskopundan daha dikkatli bakarken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Yeşillikler arasındaki pastel bir hareket bulanıklığı dikkatini çekti. Gülümsemesi genişledi. *Merhaba komşu.*

Kartal gözlü bakışları, bahçesindeki yabani otları ayıklayan Bayan Kenwood'un kusursuz figürüne odaklandı.

Anında, karnının alt kısımlarında erkeksi bir ilginin sıcak dalgalanmasıyla birlikte bir zevk çırpıntısı hissetti.

Gerçekten geleceğimi düşünmediniz, değil mi sevgili bayan?

Burada, güneşin altında, hatırladığından bile daha çekiciydi. Son on gün içinde onu kabul etmek istemediği kadar sık düşünmüştü.

Belki de en başta Grange'e gelip bakma zahmetine katlanmasının asıl nedeni oydu ama böyle bir şeyi öneren herkese bunu reddederdi.

Kadının misafiri olduğunu görünce dudaklarında daha şefkatli bir gülümseme belirdi.

Dört ya da beş yaşlarında küçük bir kız, elinde kocaman kıvılcık bir kediyle bahçıvan kadının yanında duruyordu. Sinirlenen kedi kızın kollarından sıyrıldı ve serbest kalarak uzaklaştı.

Bayan Kenwood, özenle baktığı sebzelerin arasında dizlerinin üzerine çökmüş, düzgün kalçalarını topuklarına yaslamış, kalın bahçe eldivenleriyle kaplı ellerinin kirini fırçalamış ve küçük taşralı kestanenin az önce söylediği bir şeye gülmüştü.

Trevor onu uzaktan keyifle ve bu alışverişi yapmaktan duyduğu derin huzurla izledi.

Ne de olsa, diye düşündü, burayı alırsa en azından sevimli komşuları olacaktı.

Dört yaşındaki Bitsy Nelcott, Bayan Grace'in onu dinlemesinden memnundu ama muhtemelen kanaldaki ördeklerle ilgili hikayesini kendine ya da en azından kediye anlatmaktan memnun olurdu.

Grace küçük kızı eğlenerek dinledi, üzgün küçük havuçlarına, cılız bezelyelerine ve hastalıklı turplarına duyduğu dehşeti unuttu.

Bunlar soğuk hava sebzeleri idi ve bu yılki bozuk hava koşullarında onlar bile iyi durumda değildi. İç çekti. Bunun üzerinde herhangi bir kontrolü yoktu, o halde neden üzülüyordu ki? Babasının ısrar ettiği gibi, sadece biraz inançlı olmaları gerekecekti.

Bitsy saçmalamaya devam etti. Artık kedi tüyleriyle kaplı, dağınık kahverengi elbisesini kabartarak, Grace'in bahçesinin yanındaki güneşin ısıttığı kaldırım taşlarının üzerinde yavaşça dönüp durdu. "Peşinde beş bebek vardı ama tekne geliyordu ve ben çok korktum! Ezilecekler sandım!"

"Oh, hayır!" Grace cevap verdi. "Hepsi zamanında yoldan çekildi mi?"

"Evet! Anne ördek gagasıyla onları itmek için geri yüzmeye devam etti. İşte böyle!" Bitsy başını sallayarak gösterdi, kollarını göğsüne dayamıştı.

kanatlar gibi.

Grace bu çok ciddi gösteriye gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Sonra Bitsy durdu ve geniş, perili gözlerle ona baktı. "Onlara yardım edecek bir ördek babaları bile yoktu," diye açıkladı.

Grace bahçe işleriyle uğraşırken bir acıyla durakladı. "Neden yapmadılar?" diye sordu şefkatle. "Ona ne oldu?"

Bitsy ona kasvetli bir bakış attı. "Uçup gitti."

Grace'in gözleri neredeyse yaşlarla doldu. "Ama o yavru ördekler güvendeydi. Anneleri onlara baktı," diyerek savaş yetimine güvence verdi.

Bitsy omuz silkti, sonra tekrar döndü, ama en azından babasının eve gelmeyeceğı gerçeğine alışıyor gibiydi.

Cehennemde çürüyün, Albay Avery, diye düşündü Grace. "Kardeşlerin bugün nerede?" diye sordu.

"Bir girişimde."

"Yine mi?" Grace haykırdı.

"Her gün bir 'maceraya' atılıyorlar, Bayan Grace."

Dokuz yaşındaki ikizler Kenny ve Denny Nelcott, çevredeki çiftliklerde vahşî bir çift tilki yavrusu gibi dolaşıyor ve başlarını belaya sokmadıkları zamanlarda eşek şakaları yapıyorlardı. Sadece iki çocuğın olabileceğı kadar gürültülü ve neşeliydiler ama Grace artık onlar da babasız olduğı için onlar hakkında endişeleniyordu.

"Bugünkü macera için nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sordu kuşkuyla bir otu çekerken, ama Bitsy'nin dikkati dağılmıştı.

"Bak!" Kirli parmağıyla arabaya doğru işaret etti. "Biri geliyor!"

Birisi gerçekten de öyleydi.

Grace bitkilerinin yanında dizlerinin üzerinden kalktı ve bahçe eldivenlerini çıkardı, merakla Bayan Calpurnia Windlesham'ı bulmak için döndü

tek atlı viski arabasıyla ormanlık yolda hızla ilerliyordu.

Grace kendi kendine kıkırdadı. *Şimdi ne olacak?*

Belki de George'dan haber almıştır. Lord Trevor Montgomery'den Lievedon Balosu'ndan bu yana, yani neredeyse iki hafta geçmesine rağmen hiçbir iz olmadığı düşünülürse, bu da gayet iyiydi. Görünüşe göre Grange ya da Thistleton'la pek de ilgilenmiyordu.

Ya da ben.

Eğer öyle olsaydı, şimdiye kadar ondan haber alırlardı. Belki de ona karşı biraz aşırı duyarlıydı - onu oldukça şiddetli ilk öpücüğüne maruz bırakan, sonra da hoş karşılansın ya da karşılanmasın ona "dikkat dağıtıcı" diyen bu adam. Bu yüzden onu aklından çıkarmak için elinden geleni yapmıştı.

Grange'a gelince, geriye dönüp baktığımızda, Kasaba'dan gelip bir göz atmak istediğini söylerken sadece kibarlık yaptığını görmek kolaydı.

Bu arada kadın, her şeye burnunu sokan bir anne gibi gidip onu Calpurnia'yla zihinsel olarak evlendirmişti bile.

Callie'nin George'la birlikte olacağına şüphe yoktu. Olması gereken de buydu. İkisi çocukluklarından beri sırayla en iyi arkadaş ve en kötü düşman olmuşlardı; genç yetişkinler olarak, eşit derecede dik başlı, inatçı ve şımarık bir çift oluşturunuyorlardı. Birbirlerini anlıyorlardı ve bazıları birbirlerini hak ettiklerini söyleyebilirdi. Evet, muhtemelen öyleydi.

George ve Callie sonunda barışmış olmalılar.

Callie için başka bir kader planlamış olması aptalcaydı, çünkü küçük Thistleton asla sarışın tanrıçalarda gözü olan karanlık ve tehlikeli bir maceracı olan Lord Trevor Montgomery kadar büyük ve cesur bir ruha sahip olamazdı.

Thistleton gündelik dünyanın özüyken, böyle bir adam en azından onun gözünde neredeyse bir efsaneydi. O oldukça

Burada can sıkıntısından çıldırıyorum.

"Grace!" Başlığının altından altın bukleleri sallanan Calpurnia, papaz evinin önünde benekli gri atını durdurdu ve bir sosyeteden çok bir Korintli gibi at arabasından indi. "Grace, Grace, Grace!"

"Buradayım, sevgilim!" Yan bahçeden ona el salladı.

Pembe yanaklı dilber çiçekli muslin eteklerinin ucunu kaldırdı ve öyle çılgın bir sevinçle yanlarına geldi ki Grace yakında düğün çanlarını duyacaklarından şüphelendi.

En azından bu Leydi Windlesham'ı mutlu eder.

"Haberler ne?" diye sordu bilmiş bir gülümsemeyle, Callie çakıl taşlarının arasında soluk soluğa dururken.

"Kendiniz görün!" Grace'in eline bir çift opera gözlüğü tutuşturdu. Grace kaşlarını çattı ama Callie'nin sabrı kalmamıştı.

"Bak! Lud, kadın, pencereden dışarı bakmadın mı? Merhaba Bitsy," diye dalgınca sözünü kesti, çünkü küçük kız her iki hanımın da gözdesiydi. "Reveransın üzerinde mi çalışıyordun?"

Bitsy kendisine gösterilen ilgi karşısında gülümsedi ve neredeyse öne doğru devrilecekti. "Çok iyi!" dedi Callie.

"Neye bakıyorum ben?" diye sordu Grace, hâlâ şaşkındı. "Kadın, sen kör müsün?" diye bağırdı kız.

"Hayır, kafamı bahçede toprağa gömdüm. Neden? George'dan haber aldın mı?"

"Pshaw! George kim? Bak . . . orada." Callie onun omuzlarını kavradı ve onu çevirerek Grange'e doğru yönlendirdi. "O."

Grace, tarlada aylak aylak dolaşan uzun boylu, yakışıklı, siyah pantolonlu ve gömlek kollu adamı gördüğünde neredeyse boğulacakmış gibi nefes nefese kaldı.

Bir an için konuşma gücünü kaybetti. Kalbi davul gibi çarpıyordu.

"Onu görüyor musun? Eeee! En güzel adam mülkün etrafında dolaşıyor! Sanırım satın almak için orada!" Nefes nefese gülerek bir başka hevesli çılgılık daha attı.

"Ne zaman-?" Grace boğuk bir sesle konuştu.

"Bayan Fiddler onu *çok* güzel bir dört tekerlekli arabayla kasabadan geçerken görmüş, Sally Hopkins de hemen gelip bana söyledi, ne yapsın! Gel!" Callie onun elini tuttu. "Gidip onunla tanışmalıyız! Bana eşlik etmelisin. Ben sürerim."

"Calpurnia." Grace birden aptal gibi titremeye başladı.

"Oh, harika değil mi? Nihayet, küçük aptal kasabamıza ilginç biri taşınıyor! Grange'de ikamet eden yakışıklı bir beyefendiyle buraların ne kadar daha canlı olacağını hayal edebiliyor musunuz? Bahse girerim bir sürü yakışıklı arkadaşı da vardır!"

Grace söyleyecek tek bir kelime bile bulamadı. Callie'ye baktı ve sanki parmaklarını yakmışlar gibi şok içinde opera gözlüklerini ona geri verdi.

"Neyin var senin?" Sonra Callie gözlerini devirdi. "Şimdi utangaçlık krizine girmeyeceksin, değil mi? Grace! Her zaman-"

"O meşgul! Onu rahatsız etmemizi istemeyecektir-"

"Saçmalama," diye karşılık verdi. "Soruları olabilir! Ona köy ve yerel kalite hakkında her şeyi anlatabiliriz. Ona yardım etmeliyiz, değil mi? Ona hoş karşılandığını hissettirmeliyiz. Yabancılarla yardım etmenin Hristiyanlık görevimiz olduğunu en iyi siz bilirsiniz. Ayrıca, eğer burayı düşünüyorsa, bu onun kararını etkilemek için bir şans! Yanında bir bayan görmedim, ya siz?"

"Hayır," diye nefes aldı, kalbi küt küt atıyordu. Grace biraz telaşlandığından ve bunu saklamak için elinden geleni yaptığından korkuyordu.

"Hadi o zaman! Gidip ona buralarda ne kadar dost canlısı olduğumuzu gösterelim!" Calpurnia onu konsere doğru çekmeye başladı ama Grace topuklarını dikti,

Adamın gerçekten gelmiş olmasından dolayı yaşadığı panik ve şaşkınlık dolu sevincin ortasında kafasını toparlamaya çalışıyordu.

Günler önce ondan umudu kesmişti ve şimdi karşısındaydı! O anda ne yapacağını bilemedi ve onun gelişle neredeyse Calpurnia kadar sersemlemiş olduğu için dehşete kapıldı.

Ama sonra yarı unutulmuş olan, onunla genç ve cesur sosyete kızını bir araya getirme planını hatırladı. Bu plan aniden aklına geldiğinde, her nasılsa tüm çekiciliğini yitirmişti.

Kafası karışmıştı, küçük Bitsy'nin önlüğünü ısrarla çekiştirdiğini fark etmedi bile.

"Acele edin!" Callie ısrar etti. "Eğer biz burada oyalanırken o giderse, seni boğazlarım."

"Lütfen, biraz düşünmeme izin verin."

"Ne hakkında?" Callie şaşkın bir sabırsızlıkla ona baktı. "Neyin var senin? Çekingen olma!" Sonra gözlerinde o bakış belirirken kollarını göğsünde kavuşturdu. Grace'in çok iyi bildiği ve George'un daha da iyi tanıdığı bir bakış. Şımarık, inatçı, ne istersem yap bakışları. "Seninle ya da sensiz oraya gidiyorum Grace," diye açıkladı.

"Callie, gel. Bunun uygunsuz olduğunu biliyorsun. Onun üzerinde kötü bir ilk izlenim bırakmak istemezsin, değil mi? Adama biraz nefes aldıralım-"

"Yani onu görmezden mi geleyim? Ama bu kabalığın da ötesinde; neden, bu kesinlikle kabalık!"

"Saçmalama. Hazır olduğunda buraya gelecek ve bizi görecektir," diye normal görünmeye çalışarak onu temin etti.

"Bunu neden yapsın ki?"

Grace suçlulukla etrafına bakındı. "Şey, biz onun en yakın komşuları olacağız ve"

...

Callie kuşkuyla kaşlarını kaldırdı.

"Oh, çok iyi! Babamın bir tanıdığı," diye itiraf etti.

Callie'nin çenesi düştü. "Baban onu tanıyor mu? Gracie, bunu neden söylemedin?"

"Gerçekten gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Seni umutlandırmak istemedim." Ya da kendisininkini.

Callie zıpladı, ciyakladı ve ellerini çıırttı. "Oh, ama bu mükemmel! Bizi tanıştıırabilirsin! Onun adı ne? Lütfen? Bana söylemek zorundasın."

"Adama gerçekten biraz huzur vermeliyiz. Savaştan yeni döndü.

."

Nefes nefese kaldı. "Asker bir adam mı?" Hülyalı bir ifadeyle göğsünü sıktı.

bakışlar. "Bahse girerim üniforma içinde muhteşemdir." "Evet, eminim öyledir, ama-"

"Evli mi?" "Hayır."

"Mükemmel! Adı ne demiştiniz?" "Lord Trevor Montgomery," diye gönülsüzce açıkladı.

"Montgomery... Haverlock Dükü gibi mi?"

Kadın bitkin bir şekilde başını salladı. "Evet, o küçük bir oğul."

Callie ağzı açık bir zevkle ona baktı, sonra dönüp konserine doğru yürüdü. "Haydi. Gidiyoruz."

"Calpurnia, hayır."

"Oh, bir daha böyle yapma!" Sarışın dilber ayağını yere vurdu. "Her zaman böyle mızıkçılık yapıyorsun! Neden hiç eğlenemiyorum?"

"O bir bekar! Oraya yalnız gitmiyorsun."

"Grace. Modayı takip etmekle ilgilenmediğini biliyorum ama anlamıyorsun. Bu ismi daha önce de duydum ve sadece Debrett's'ten bahsetmiyorum," dedi Callie büyük bir üstünlük havasıyla. "Lord Trevor Montgomery'nin kim olduğunu çok iyi biliyorum."

"Öyle mi?"

"Gazetelerde gördüm! O bir *Tarikat ajanı*. Bir savaş kahramanı ve bir beyefendi! Bana zarar vermeyecek. Şimdi, gelip bana eşlik edecek misin, etmeyecek misin?"

Grace çenesini kaldırdı, sevgilisi George'a olduğu gibi kıza da sert davranmaya hazırdı. "Hayır. Bırak da adam rahatlasın."

Calpurnia'nın pembe dudakları kararlılıkla büzüldü. "Peki." Topuklarının üzerinde döndü ve işine geri döndü.

"Callie! Annen ne derdi?"

"Aferin kızım! Ama Bayan Kenwood'un seni terk etmesi çok yanlış! " Kız, annesi olan korkunç baronesin çok güzel bir taklidini yaptı ve en az onun kadar vahşi olma yolunda ilerliyordu. "Şimdi arabaya bin!"

"Berbat durumdayım!" Grace eliyle elbisesini işaret etti. "Bütün sabah çalıştım! Üstüm başım kir içinde!"

"Rustiksin. Büyüleyici. İyi görünüyorsun. En azından önlüğünü çıkar. Acele et!"

"Tanrım," diye fısıldadı kısaca, sabretmeye çalışarak. "Oraya Altın Orda istilasası gibi saldıracaksın ve onu burayı almaktan vazgeçireceksin!"

"Onu korkutup kaçırmak mı?" Kadın ona pek de hoş olmayan bir şekilde güldü. "Bu benim beyefendiler üzerindeki olağan etkim değil Grace. Ayrıca, o eğitilmiş bir savaşçı! Benden korkacağını hiç sanmıyorum. Zaten o senden daha eğlenceli olacak!" Callie atının dizginini tutup arabayı döndürdü, sonra da sürücü koltuğuna geri tırmandı.

"Callie!"

"Umarım orada görüşürüz!" Yüzsüzce sıırttı ve kırbacıyla grisine vurdu. Grace onun ardından öfkeli bir adım attı. "Buraya gel!"

Boşunaydı. *Çıldırııcı küçük hoyden!*

Callie bir kez daha son sürat uzaklaşırken, Grace telaşlı bir halde, babasının Lord Trevor'ı papaz evinde onlarla birlikte yemek yemeye davet ettiğini geç de olsa hatırladı. *Yüce Tanrım, adamı doyuracak hiçbir şeyim yok!* Neredeyse çocuğu unutarak eve doğru uçu.

"Bayan Grace!" Bitsy ısrar etti.

"Burada kal hayatım," dedi dalgınca, önlüğünü çözüp aceleyle çıkarken. "Hemen döneceğim-"

"Ama Bayan Grace, işemem lazım!"

"Oh-! Peki o zaman. Pekala, gel bakalım. Chop-chop."

Bitsy tuvaleti tek başına kullanamayacak kadar küçüktü, bu yüzden Grace onu aceleyle papaz evine götürdü.

Önce mutfağa koşup Aşçı'ya iyi tavuklardan birini öldürmesini söyledi - bir misafirleri olacaktı. Sonra Bitsy'nin yatak odasındaki lazımlığı kullanmasını sağladı.

Bu asla basit bir çile değildi ama Grace olabildiğince sabırla bekledi, yine de aptal kalbini acele ettiği için lanetledi.

İkisi de ellerini yıkadı ve Grace aynaya baktığında kendi gözlerindeki vahşi bakışı fark etti. *Kendine gel, kadın.*

Doğru. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Bu adamın onun üzerindeki etkisine inanamıyordu!

"Şimdi, Bitsy." Küçük arkadaşının önünde eğildi. "Sen burada papaz evinde kal. Ben Bayan Windlesham'ın peşinden gitmeliyim."

Bitsy başını salladı. "Ben de seninle geliyorum!"

"Hayır, kal ve Cook'la bekle-" Grace durakladı, Cook'un bir tavuğun kafasını kesmek üzere olduğunu hatırladı.

Gözlerini kapadı ve bir kez daha sabırlı olmaya çalıştı. Bu kanlı iş çocuğa kâbuslar yaşatacağı, özellikle de küçük hikâyesinden sonra

ördekler hakkında. "Pekâlâ. Benimle gelebilirsin," diye yumuşadı. "Ama kardeşlerin gibi hızlı yürümeye çalış."

Bitsy'nin elinden tutup tekrar dışarıya, güneşin altına çıktı ve komşu çiftliğe doğru yola koyuldular. Bitsy onun yanında bir iş havasıyla yürüyor, küçük bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı gidiyordu.

Bu arada Grace, Calpurnia'nın Lord Trevor'ı korkutup kaçırmaması ya da fazla ileri giderek kendini mahvetmemesi için dua etti.

Ama belki de ilk kez bu şekilde, yalnız karşılaşmaları en iyisiydi. Ne de olsa bu ikisi için de kader olabilirdi.

Grace, Lord Trevor'ın Callie'ye nasıl tepki vereceğini görmek için umutsuzca Grange'e doğru yürürken midesi düğümleniyordu. Dünyadan bıkmış bir casus, en az kaybettiği kadın kadar güzel, enerjik ve genç bir dilber. Yeniden başlamak için bir şans ve o bunu hak ediyordu. Callie aklına koyduğunda korkunç derecede çekici olabiliyordu.

Callie'nin kendini ona atması gibi olası bir felaketi önlemek için endişelenen Grace, küçük Bitsy'yi yolda sürüklemekten olabildiğince hızlı yürüdü. Her tozlu adımda kendine, yakışıklı eski casus ile altın dilber arasındaki bir eşleşmenin tüm köy için bir nimet olacağını tekrar tekrar hatırlattı.

Bununla ilgili kabul etmek istemediği tek bir sorun vardı. Eğer Lord Trevor gerçekten Calpurnia ile evlenirse, Grace bir parçasının kesinlikle öleceğinden korkuyordu.

Ve bu çok saçmaydı.

Bölüm 5

Bayan Calpurnia Windlesham belli ki kendini çok sevimli buluyordu. Trevor pek bulmadı.

Elbette, birçok genç erkeği aptal yerine koyacak kadar canlı, çekici ve güzeldi, ama ona bir zamanlar tanıdığı birini çok fazla hatırlatıyordu ve bu yüzden dişleri diken diken oldu.

Bu aptal herifin aklına ne gelmiş olabilirdi ki, hiçliğin ortasında tek başına yabancı bir adama yaklaşmayı kendine görev edinebilmişti, anlayamıyordu.

Ailesi neredeydi? Mürebbiyesi yok muydu?

Tek bildiği, küçük entrikacının yanına bile yaklaşamayacağıydı. Onunla arasında güvenli ve saygın bir mesafe bıraktı, genç kızın gevezeliklerini sadece yarım kulakla dinliyor ve Grange'i almaya karar verirse sorun çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyordu.

Ama sonra, tozlu köy yolunda uzaktan hoş bir manzara belirdi. *İşte Grace geliyor.*

Güzel arkadaşının yaklaşmasını izlerken dudaklarına daha önceki o tuhaf yarım gülümseme geri döndü.

Her nasılsa, Bayan Kenwood'un onu kızdan kurtarmak için geldiğini hemen anlamıştı, ama yanında yürüyen çocuk onun ilerlemesini yavaşlatmıştı.

O izlerken küçük kız taşınmak istemiş olmalı ki Grace onu kucağına aldı ve kucağında taşıyarak yürümesini engelledi.

Trevor gidip yükü taşımasına yardım etmek istedi.

Bayan Windlesham onun neye baktığını görmek için döndü. Ona kendini beğenmiş bir yarım gülümseme attı. "Geleceğini biliyordum."

"Kim o?" diye sordu soğukkanlılıkla, kendini tutamayarak. Casus moduna geri dönmek, ilgilendiği kişiler hakkında nasıl olursa olsun bilgi toplamak doğasında vardı.

"Bu Bayan Kenwood," dedi sarışın. Sonra da fazla sevimli küçük burnunu kırıştırdı. "Bunu sormanız çok komik. Tanıştığınızı söyledi."

Gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Bayan Kenwood .

.. ?" "Peder Kenwood'un evde kalmış kızı."

"Kız kurusu mu?" diye sordu aniden, şaşkınlıkla kıza bakarak. Ama hemen anladı. *Korkunç küçük bir şeysin, değil mi?* Evet, onun gibileri çok iyi tanıyordu: rakiplerini sırtından bıçaklamakta bir an bile tereddüt etmeyen rekabetçi kadınlar.

Bayan Windlesham sempatiyle başını salladı. "Zavallı şey, şimdiden yirmi beş yaşında, rafta."

Bunu göreceğiz, diye düşündü Trevor sinirlenerek. Ama kız yararlı bir şeyler biliyor olabilirdi. Grace'in *neden* henüz evlenmediği gibi. "Evet," diye mırıldandı ihtiyatla. "Hatırladığım kadarıyla Londra'da kısa bir süre görüşmüştük. Onunla pek konuşma fırsatım olmadı."

Bayan Windlesham kıkırdadı ve kendisi de yaklaşan çifti izlerken onun yanına yaklaştı. "Grace'le ilk kez Londra'da tanıştıysanız, onu hatırlamamanıza şaşmamalı. Muhtemelen tek kelime etmedi. Kasabaya gitmekten nefret eder. Hiçbir zaman sosyeteğe uygun biri olmadı."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü çok sıkıcı!" Bayan Windlesham, mürebbiyesiyle dalga geçen yaramaz bir gencin neşeli kahkahasıyla konuştu.

"Sıkıcı mı? Hayır," diye itiraz etti. "Bunun olamayacağından eminim-"

"Utangaçtır," diye düzeltti kız. "Beni yanlış anlamayın, Bayan Kenwood iyi, nazik, sevgili ve bilge olan her şeydir. Her zaman güvenilirdir. O sadece, biraz yaşlı bir sopa!"

"Gerçekten mi?" İşin tuhafı, bu Beau ve Nick'in çocukluklarından beri ona yaptıkları sataşmanın aynısıydı.

Küçük Bayan Çok Sevimli ciddiyetle başını salladı. "Seni köye davet etmek için buraya geldiğimi söylediğimde, seni yalnız bırakmamız gerektiğini söyledi!"

"Gerçekten de öyle mi?"

Tanrı onu korusun.

"Evet! Ne kadar kaba değil mi? Ama beni takip edeceğini biliyordum," diye ekledi sırtarak.

Trevor oyununu bıraktı ve ona delici bir bakış attı. "Bunu yaptığına sevindim." Sonra onun yanından geçip Grace'le yarı yolda buluşmaya gitti.

Çocuğu taşımaktan yorulduğu için, Trevor onlara doğru yürürken küçük çocuğu tekrar yere bırakmıştı.

Bayan Windlesham onu takip ederek birkaç metre arkasına sürüklendi.

Trevor ve Grace daha birbirlerini duymadan önce, geniş ve sevecen gülümsemelerle birbirlerine doğru yürüyorlardı. Ona el salladı, sonra küçük kızın da aynısını yapmasını sağladı.

Onun güneşte öpülmüş saçlarının rüzgârda uçuştüğünü görünce kalbinin yerinden fırladığını hissetti.

Hafif, ılık rüzgâr pastel eteklerini bacaklarının etrafında döndürürken, etraftaki uzun çimenlerin arasında telaşlı bir şekilde koşarak onları dans ettiriyordu. "İyi karşılaşmalar, Bayan Kenwood!" diye seslendi arabaya doğru yürürken.

Vaizin kızı ve onun küçük arkadaşı.

"Lord Trevor Montgomery!" diye cevap verdi neşeyle, uçuşan saçlarını yüzünden iterek. "Sizi burada gördüğümü hayal edin." Güneş yanaklarını kızartmış olabilirdi ama onu selamlarken sesinde bir parça nefes darlığı sezdiğini düşündü.

Sonunda Grange'in altındaki tozlu yolda bir araya geldiler ve eski dostlar gibi birbirlerine gülümseyerek baktılar.

Biriyle tanıştığınızda sanki o kişiyi tüm hayatınız boyunca tanıyormuşsunuz gibi hissetmeniz çok garipti. Başını salladı ve ellerini ceplerine soktu, onun varlığıyla içten içe ısınmıştı.

"Geleceğinden emin
değildim." "Ben de. Ama işte
buradayım."

"Sizi tekrar görmek ne güzel," dedi utangaç bir sesle. "Müzakerelerinizi böldüğümüz için çok özür dileriz-"

"Hiç de değil. Doğrusu, biraz hevesti. Ama baban bu yerle ilgili merakımı uyandırdı." Omuz silkti. "Ayrıca, Londra'da beni delirtmeye başlamadan önce ancak bu kadar uzun süre kalabilirim."

"Ah, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diyerek küçük, bilinçli bir kahkaha attı. Onu tekrar gördüğü için gergin görünüyordu ve Trevor bunu tamamen sevimli buldu.

"Eee? Ne düşünüyorsun?" diye sordu, başıyla arkasındaki eski çiftlik evini işaret ederek.

Omzunun üzerinden ona baktı, sonra derin derin gözlerinin içine baktı. "İlginç olasılıklar," dedi.

Bakışlarını onunkilere dikti ve düşüncelerini unutmuş gibiydi.

Bayan Windlesham unutulmaktan hiç hoşlanmazdı. "Gördün mü Grace?" diye alay etti kız, ona yetişip aralarına katılırken. "Lord Trevor ısırılmaz."

"Bunu kesin olarak bilemezsin," dedi ve Calpurnia kıkırdadı, ama bu çapkınca söz Grace içindi.

"Görüyorum ki güzeller güzeli Bayan Windlesham'la tanışmışsınız, ilçenin gözdesi," dedi Grace ironi yapmadan ve bu onu ürküttü.

"Evet." Hoyden'e kayıtsızca başını salladı ama sonra küçük ayaktakımına gülümsedi. "Peki kim bu küçük prenses?"

Grace ve çocuk hâlâ el ele, birbirlerine baktılar. "Bu benim arkadaşım Bitsy Nelcott. Bitsy, beyefendiye reverans yapabilir misin?"

Bitsy parmağını ağızına soktu ve bu istekten kurtulması için bakıcısına yalvarırcasına baktı.

Grace nazikçe, "Devam et, sorun değil," diye ısrar etti. "Onunla tanışmak için benimle gelmek istedin, değil mi? Eee?"

"Ona nasıl reverans yapabileceğini göster, Bits!" Bayan Windlesham ısrar etti. Ama Bitsy başını salladı, parmağını sıkıca ağızına götürmüştü.

Trevor sırtıttı ve onu karşılamak için eğildi. "Sorun değil, Bayan Nelcott. Ben formaliteler üzerinde duracak biri değilim. Hepimiz zaman zaman sahne korkusu yaşarız." Küçük beyaz bir papatya kopardı ve ona uzattı. "Sizin için."

İhtiyatlı bir gülümsemeyle kabul etti.

"Ne diyorsun?" Grace sordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı küçük kız, zar zor duyuluyordu. "Bir şey değil." Trevor gülümseyerek tekrar doğruldu.

Bayan Kenwood trans halinden kurtulmuş gibiydi, gözlerini ona dikmişti. "Pekâlâ! Siz evi düşünüürken biz sizi rahatsız etmeyelim Lord Trevor. Sadece kısa bir ziyarette bulunup size hatırlatmak istedim, papaz evinde bizimle yemek yemeniz için daimi bir davetiyeniz var-"

Konuşmasını bitiremeden Bayan Windlesham ellerini çırparak sözünü kesti. "Oh, evet! Mükemmel bir fikir! Akşam yemeği için Windlesham Malikânesi'ne gelmelisiniz lordum ve Grace, zaten arkadaş olduğunuza göre sen ve baban da gelmelisiniz. Yemek odamız tüm papaz evinden daha büyük, bu yüzden benim evimde hepimiz bir arada olabilir ve birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz! Bu mükemmel! Annem çok sevinecek. Erkek şefimiz harika."

Kız gevezelik ederken, Grace ve Trevor ona baktılar, sonra garip bir bakış attılar, her ikisi de reddetmek için nazik bir yol bulmaya çalışıyorlardı.

Trevor'ın Windleshamlılarla tanışmak gibi bir arzusu yoktu, en azından şimdi. Sevimli Kenwood'larla akşam yemeği yemek

Gerçi bu uzun yolculuğu yapmasının nedeninin yarısı da buydu ama muhtemelen önce onlara yazmalıydı.

"Size yerel Kalite hakkındaki tüm dedikoduları anlatabiliriz, çünkü elbette herkesi tanıyoruz-"

"Callie," diye kibarca konuştu Grace sonunda, "bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Trevor, onun diplomatik üslubunun Dışişleri Bakanlığı'ndaki meslektaşlarını etkileyeceğini düşündü.

"Saçmalık!" Kız Grace'e, muhtemelen Trevor'ın görmediğini sandığı ısrarlı bir yan bakış attı. "Bizimle yemeğe çıkmazsa annem çok üzülür!" Bayan Windlesham dişlerini gıcırdatarak konuştu ve Grace'in yüzü kızarınca anladı.

"Sorun çıkarmak istemem," diye araya girdi.

Grace'i yerel yönetici başhemşirenin düşman listesine sokmak istemiyordu. Her köyün böyle otoriter bir yerel kraliçesi vardı ve Calpurnia'nın annesi, Windlesham Malikânesi'nin hanımı, Thistleton'da da öyle olmalıydı.

Leydi Hazretleri ile Grace'in arasının açılmasını ya da yerel eşrafla ters düşmeyi kesinlikle istemiyordu.

"Buradaki işimin ne kadar süreceğinden emin değilim," diye açıkladı üzüntüsünü yatıştırıcı bir tonda. "Zaten arabada yanımda erzak getirmiştım. Asker alışkanlığı. Hava kararmadan Londra'ya dönmüş olurum," diye ekledi ciddiyetle. "Karnımı doyurabilirim ama ikinize de teşekkür ederim hanımlar. Çok nazıksınız."

"Sizin için en kolayı neyse, lordum." Grace hayal kırıklığını neredeyse gizleyen bir gülümseme sundu.

Ama Bayan Windlesham suratını astı.

"Gel, Calpurnia. Lord Hazretleri Grange'e gitmeye karar verirse, daha sonra sosyalleşmek için bolca zamanımız olacak. Bizi arabanla papaz evine bırakırsın, değil mi? Bitsy'nin küçük ayakları için uzun bir yürüyüş olacak."

"Pekâlâ," diye homurdandı sosyete kızı.

Trevor kibarca başını sallayarak "İyi günler hanımlar," dedi ve üzgün kız arabasının sürücü koltuğuna geri dönerken Grace'e bir göz kırptı.

Bitsy'yi midilli arabasının arkasına kaldırmak üzereyken durdu ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Onu senin için getireyim." O da bu şerefe nail oldu ve bebeği başının üzerinde uçurduktan sonra arka koltuğa bıraktı.

Bitsy buna çılgınca güldü, sonra Trevor kenara çekildi ve Grace'e elini uzattı.

Rüzgârda savrulan saçlarını bir kez daha yüzünden uzaklaştırarak döndü ve tereddüt etti, adamın uzattığı eli titrek bir gülümsemeyle kabul etti. "Bunun için üzgünüm," diye fısıldadı, dizginleri toplarken dikkati dağılmış olan Calpurnia'ya hafifçe başını sallayarak.

"Senin suçun değil." Daha yakına eğildi. "Seni sonra göreceğim. Beni beslemek zorunda değilsin ama durup babana saygılarımı sunmak istiyorum."

Ona bakarken gözleri kocaman açılmıştı ve o karanlık odada onu öpmenin tatlı anısıyla dolup taşı. "Tamam o zaman," diye zorlukla duyulur bir ses çıkardı. "Geldiğinizi ona haber vereyim."

Masum bir mahcubiyetle yaladığı dudaklarına baktı. Bir iniltiyi bastırarak onun dirseğinden tuttu ve açık arabanın arkasına çıkmasına yardım etti.

Grace çocuğun düşmesini engellemek için kolunu Bitsy'ye doladı. Calpurnia kırbacıyla benekli midillisine vururken el sallayarak vedalaştılar ve hafif, iki tekerlekli araba yola koyuldu.

Trevor kollarını göğsünde kavuşturarak onların gidişini izledi. Sonra döndü ve çiftlik evine doğru yürüdü, ajana kararını söylemeye hazırды.

Arabayla uzaklaşırlarken Callie, "Yemeğe neden gelmediğini anlamıyorum," diye endişelendi. "Annem hiç mutlu olmayacak."

Hiç öyle değil, diye düşündü Grace, Calpurnia'nın müdahalesine sinirlenmenin ötesinde. Bir kez olsun, zorba Windlesham'ler bu işe karışmayıp kendi işlerine bakamazlar mıydı?

Lord Trevor'la akşam yemeği yeme ihtimali, babamla birlikte sakin köylerine döndüklerinden beri dört gözle beklediği tek şeydi.

Yine de, iyi bir sporcu olduğu için, iç geçirdi ve işleri yumuşatmaya çalıştı. "Callie, böyle bir adama ne yapacağını öylece söyleyemezsin. O George gibi değil. O kendi aklını bilir."

"George'a hiç benzemiyor," diye onayladı kız. "Kaslarını gördün mü? Kolları ve omuzları *kocaman*."

"Callie, çocuğun önünde böyle konuşma."

"Ne söylediğimizi bilmiyor. Ayrıca, bu doğru! Herkül'ün kendisi bile bu kadar erkeksi bir fiziğe sahip değildi!"

"Calpurnia Windlesham!" Grace kızarmış bir yüzle başka tarafa baktı. "Bunu söylediğini George'a söylemeliyim."

"Yap! Lord Trevor Montgomery onu gölgede bırakıyor, o işe yaramaz *çocuğu*. Gel, Grace. Sen bir kadınsın, onun bir hayal olduğunu benim kadar sen de biliyorsun. Bitsy ile ne kadar sevimli olduğunu gördün mü? Eminim harika bir baba olacak."

"Callie, eğer durmazsan kendimi bu arabanın kenarından aşağı atacağım, yemin ederim."

Bitsy bu tehdidi çok komik buldu.

Callie, Grace'e ters ters bakarken çocuk kahkahalarla güldü. "Neyin var senin?"

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Grace patladı. "Bir hoyrat gibi ona koşuyorsun. Neden kendini onun kollarına atmadın?"

"Keşke yapsaydım," diye söylendi Callie. "Doğrusunu söylemek gerekirse bunu düşündüm." "Bu bir şaka değil! İtibarını hiç düşünmez misin?"

"Bir dükün oğluna ev sahipliği yapmak bu durumu daha da iyileştirir," diye cevap verdi meydan okurcasına omuz silkerek.

"Oh, onu indirmek mi?" Grace haykırdı. "Sence yapabilir misin?"

"Neden olmasın anlamıyorum. Onu kendime almayı çok istiyorum," diye açıkladı şımarık sosyete kızı.

"Gerçekten mi?"

"Sen taştan yapılmış olmalısın, Grace. Gözlerini gördün mü? Fırtına bulutları gibi gri. O çok güzel."

Callie şiirsel bir dille konuşurken, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Eğer adamı korkutup kaçırmadıysan ve bu arada kendini de mahvetmediysen şanslıyız demektir."

Callie sabrını kaybetti. "Hiç eğlenceli değilsin! Yaşlı bir hizmetçi olmana şaşmamalı!" diye tersledi.

Grace vurulmuş gibi irkildi, sonra gözlerini kaçırdı; ne babasının ne de işverenin hoş göreceği bir tepki vermemek için dudaklarını büzdü.

Tam o sırada, Callie'nin bakışlarından kaçınarak etrafı tarayan Grace, Grange'e ait bir çayırın ağaç sınırı yakınında Bitsy'nin ikiz kardeşlerini gördü.

İki küçük baş, devrilmiş kalın bir kütüğün üzerinden bakıyordu.

Ne yapıyorlar? Görünüşe göre ikizlerin gün içindeki macerası casusu gözetlemektir.

Grace gözlerini devirdi ve umutsuzluğa kapıldı. *Burayı alsa bile buradan nefret edecek.*

Beş yüzden az kişinin yaşadığı bir köyde herkes herkes hakkında her şeyi bilir ya da eninde sonunda öğrenirdi. Eski casus, yaşamak üzere olduğu anonimlik kaybına tamamen hazırlıksızdı.

"Onunla buluşacağım için neden bu kadar yaygara kopardığınızı anlamıyorum.

Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum."

"Sen ve dünyadaki diğer tüm kadınlar," diye mırıldandı Grace.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Callie, onu Londra'da gördüğümde, tıpkı bugün senin yaptığın gibi, bir düzine kadının kuşatması altındaydı.

."

"Değildi!"

"Ve bundan nefret ederdi. Özel olarak konuştuğumuzda benimle dalga geçerdi.

Onlara etobur derdi. Sen de mi onun seni böyle görmesini istiyorsun?"

"Etoburlar mı?" diye haykırdı, ama sonunda bir anlayış pırıltısı

Aşırıya kaçtığıнын farkına varmış gibiydi ve paniklemeye başladı. "Ama ben kendimi onun üzerine atmıyordum ki!" diye bağırdı.

Grace sakın bir sesle, "Kesinlikle öyle görünüyordu," dedi.

"Bana senden daha fazla ilgi gösterdiği için kışkınıyorsun!"

Grace şaşkınlıkla ona baktı. "Onu kızdırdığını göremedin mi?"

"Ben asla!" Callie soluk soluğa kaldı. "Bana nasıl böyle bir şey söylersin? Bilgin olsun diye söylüyorum, üzgünüm ama bana seninle tanıştığını bile hatırlamadığını söyledi!"

Grace şok içinde durakladı. "Bunu o mu söyledi?"

Canının yanması hızlı ve korkunçtu ama sersemlemiş bir halde başka tarafa baktı, sonra da kendi kendine bunun bir önemi olmadığını söyledi.

Kendisi için Lord Trevor'la ilgili saçma sapan romantik hayaller kurmuyordu.

En azından onun kabul edeceği bir şey değil.

George'la kurduğu sıcak ve neşeli arkadaşlıktan daha fazlasını beklemek aptallık olurdu.

Elbette George onu karanlık bir odada hiç tutkuyla öpmemişti.

Callie ona gergin bir bakış fırlattı, kin dolu yorumlarından sonra gözlerinde suçluluk duygusunun izleri vardı.

Bitsy endişeyle bir kadından diğerine baktı, sonra Grace'in elini tuttu.

Bir süre sonra Grace tekrar sesini buldu. "Durumu anladığını sanmıyorum Calpurnia. Benimle birlikte yaptığın yardım ziyaretlerinden fark ettiğine eminim, buradaki köylülerin çoğu işsiz. Lord Trevor Grange'i alır ve çiftliği yeniden işler hale getirirse, her türden işçiye ve hizmetçiye ihtiyacı olacak. Köyümüzdeki yoksul aileler yeniden geçimlerini sağlayabilecekler. Anlıyor musunuz? Bu hepimiz için en iyisi olacak.

"Bu yüzden çok ileri giderek onu korkutmanı istemedim. Daha edepli olmalıyız." Grace tereddüt etti ama kalbinden geçenleri paylaşmaya karar verdi. "Açıkçası Callie, böyle bir adamın Thistleton'a yerleşmesi için en iyi umudumuz sensin. Sen köydeki en güzel kızsın. Buraya taşınması için ona bir neden verebilecek biri varsa o da sensin. Ama senin sadece bir kek kafalı olduğunu düşünürse seni istemeyecektir. O her yere gitti, her şeyi yaptı; her şeyi gördü. Olgunlaşmamışlık onu rahatsız edemez. Anlıyor musun?"

Callie ender rastlanan sıkıntılı bir bakışla arabayı yavaşlattı ve papaz evinin yukarısındaki gölgeli yolun dibine vardıklarında midillisini durdurdu. "Hiç böyle düşünmemiştim. Bir sorumluluğum olabileceğini..."

"Biliyorum."

"Gerçekten şimdiden tüm köyün hayatını mahvettiğimi mi düşünüyorsun?" "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

"Ama kötü bir niyetim yoktu!"

"Tabii ki yapmadınız. Hayatım, arkadaşça davranmak çok güzel ama tek söylemek istediğim, müdahaleci olmamamız gerektiği. Adam bir *savaş*tan geçti. Eğer köye taşınırsa, mahremiyetine saygı göstermeliyiz, kalabalık etmemeliyiz. Bırakalım hazır olduğunda bize gelsin. Sabırlı olmamız gerekecek."

Callie yüzünü buruşturdu. İkisi de bunun onun güçlü yanı olmadığını biliyordu. "Özür dilerim; onu rahatsız etmek istememiştim." Yüzünü buruşturarak başını eğdi ama sonunda ne demek istediğini anlamış gibiydi. "Gerçekten kendimi aptal yerine koyduğumu mu düşünüyorsun?"

Grace bir süre hiçbir şey söylemeyerek onun kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdi. Sonra omuz silkti. "Belki aranızda bir eşleşme mümkündür; belki de değildir. Bunu sadece zaman gösterecek."

Genç dilber şaşkın görünüyordu. "Beyler beni genellikle sinir bozucu bulmazlar! Eminim ki benim küçük bir ziyaretim onu kovmazdı."

"Sanırım yakında öğreneceğiz. Olan oldu. O zamana kadar, çiftlikle ilgili kararını verene kadar bunu bilemeyeceğiz." Bu küçük reddedilme duygusunun Callie'yi gelecekte daha fazla peşinden koşmaya teşvik etmeyeceğini uman Grace, papaz evine giden yola doğru baktı. "Buradan itibaren yürüyeceğim. Yolda Bitsy'yi eve bırakabilir misin? Annesi nerede olduğunu merak edecektir."

Callie dalgın bir ifadeyle başını salladı, hâlâ yaptığı hatayı düşünüyordu.

Grace, Bitsy'nin omuzlarına hafifçe sarılarak ona veda etti. "Sen Bayan Callie ile git, küçük ördek. Yarın görüşür müyüz?"

Bitsy başını salladı, hâlâ Lord Trevor'ın ona verdiği papatyayı döndürüyordu. Grace arabadan inerken, "Çok hızlı sürme," diye tembihledi.

"İyi bir çarpışmayla bu ufaklık uçabilir."

"*Biliyorum.*" Calpurnia Bitsy'nin arkada güvende olduğundan emin olmak için döndü, sonra duraksadı ve Grace'e isteksizce baktı. "Bitsy'yi ararken gerçekten ciddi değildim."

Sen yaşlı bir kızsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Grace gözlerini güneşten korumak için elini alına götürürken kendini başını sallamaya zorladı. "Elbette."

Bir papazın kızının affetmekten başka çaresi yoktu.

"Güzel." Callie onun bakışlarından kaçınarak başını salladı, sonra da atına doğru gıdıkladı. "Peki, hoşça kal o zaman."

Grace bir süre köy yolu ile papaz evine giden yolun kesiştiği yerde durdu. Onların uzaklaşmasını izledi ve bir an sonra Grange'e geri döndü.

Gerçekten benimle tanıştığını bile unuttu mu?

Vücudundaki tüm utangaç, sade, fazla uzun kemikler buna inanma eğilimindeydi ama kalbi böyle bir iddianın imkânsız olduğunu savunuyordu. *Unutmayın, karşımızda bir casus var*, diye hatırlattı kendi kendine. *Söyledikleri her zaman ne düşündüğü ya da ne demek istediği anlamına gelmez.*

Bu da dürüstlüğe önem veren bir kadın için başlı başına rahatsız ediciydi. Öte yandan, saç tokasını ona saptığından beri ona karşı oldukça açık sözlü olmuştu.

Bu anıya gülümsedi.

Callie'nin karnına indirdiği sözlü yumruğun etkisinden nihayet kurtulmaya başlamıştı ama onun kendisini unutmuş bir adam gibi davrandığını kesinlikle düşünmüyordu.

Gerçekten de, onu tekrar gördüğüne en az onun kadar sevinmiş olduğunu düşünmeye cesaret etti. Ama belki de bu onun için sadece kibirdi, hüsni kuruntu ...

Grace bir iç çekti, sonra döndü ve adamın gerçekten kapı komşusu olup olmayacağını merak ederek arabaya doğru yürümeye başladı.

Kararını duymayı beklemek acı verici olacaktı ama ne olursa olsun, her zamanki nezaket maskesini takacağına, asla

Callie'nin dışa vurduğu gibi içten içe onun gelişi karşısında sersemlemiş gibi hissetmesine aldırılmıyordu.

Bölüm 6

Akşam yemeği papaz evinde mümkün olduğunca geç bir saate ertelendi ama Lord Trevor yine de gelmedi.

Grace onun kapıda olduğunu her duyduğunda neredeyse terliklerinden fırlayacaktı ama bu sadece gece esintisiydi. Bir türlü sakinleşemiyordu. Dikiş dikerek zihnini sakinleştirmeye çalıştı, ancak sinirler onu tüm başparmaklarını yaptı, sonunda iğne işini bir kenara bırakana kadar.

Lud, bir erkeği beklemekten nefret ederdi. Bu aşāılık, savunmasız bir duyguydu. Önce onun ortaya çıkması için bir buçuk hafta beklemişti ve şimdi burada bir kez daha oturup zaman kaybediyor ve yakında ortaya çıkmasını umuyordu.

Grace, muhteşem eski nişanlısının bundan bıkmış olmasına şaşmamalı, diye düşündü.

Yıllarca onu beklemişti, zavallı kadın.

Sonra Grace huzursuzca Leydi Laura'nın hâlâ ona aşık olup olmadığını merak etti. Elbette bu kadar güzel bir kadının onu geri kazanmak için parmaklarını şıklatması yeterliydi.

Belki de ilk nişanını onurlandırmak için yeni nişanlısına şaka yapardı. Belki yeniden bir araya gelirler.

Böyle olmaması gerektiğini bilmesine rağmen bu düşünce Grace'in moralini bozdu. Bu gerçekten onu ilgilendirmezdi.

Sonunda gökyüzü koyu mavi bir renge bürünmeye başladı; akşamın serinliği havaya karıştı ve gece kuşları cıvıldamaya başladı. İki aç Kenwood sonunda misafirlerinden vazgeçip yemeğe oturduklarında saat akşamın sekiziydi.

Aşıları ve hizmetçileri Bayan Flynn, tereyağlı kırmızı patates ve şalgamla birlikte kızarmış tavuktan oluşan güzel bir köy yemeği ve yanında nefis kokulu domuz pastırması serpilmiş çalı fasulyesi ikram etti.

Grace hayal kırıklığını maskeleyerek, babası yemekten önce hızlıca dua ederken yüzündeki gülümsemeyi kendi iradesiyle korudu.

"Amin."

"Belki de geç gelerek bize rahatsızlık vermekten korktu," diye söze girdi babam, "ve Gaggle Goose'da yemeye karar verdi. Geceyi orada geçireceğini tahmin ediyorum."

Grace bu olasılık karşısında irkilerek durdu. Derhal midesi düğümlendi. Yüce Tanrım, diye düşündü. *Marianne*.

Kabarcıklı, altın sarısı Callie'yle karşılaşmasını izlemek yeterince zor olmadıysa, Grace onun hanın tavernasında çalışan ateşli Marianne'le tanışmasını düşünmek bile istemiyordu.

Grace, eski kirli güvercinin hiçbir namuslu kadının yarışamayacağı yeteneklere sahip olduğunu tahmin ediyordu. Gerçekten de Callie'nin George'la kavga etmesine o neden olmuştu.

Grace, Marianne'in şu anda bile Lord Trevor'ı bekliyor olabileceği ihtimaline karşı verdiği kısa süreli panik tepkisini yatıştırmak için şarabından bir yudum aldı.

"Evet," diye zorladı sonunda hayranlık uyandıran bir sakinlikle. "Muhtemelen haklısın."

Bundan sonra, sadece ondan vazgeçerek kendini avutmak kolaydı. O gelmeyecekti ve hepsi bu kadardı.

Muhtemelen oktan Marianne ile yatakta yuvarlanıyordu.

Grace sert bir tavırla, kendi payına, bir başka keko gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi, diye düşündü. Callie gibi on sekizinde bir dilberin, taşınma ihtimali olan ya da olmayan yakışıklı bir komşu için kendini bu kadar aptal yerine koyması yeterince kötüydü. Kendisi daha yaşlı, daha bilge olduğu için böyle çırpınışlar utanç vericiydi.

Affedilemez, gerçekten. Evet, yakışıklıydı, dünyeviydi, çocuklara karşı nazikti, ama ne olmuş yani?

Yine de itiraf etmeliydi ki, bir hoşça kal bile demeden çekip gitmek, hele de ona sevgiyle gülümsedikten sonra, tam onun *tarzı* gibi görünüyordu. Tabii Callie'ye onunla tanıştığını bile hatırlamadığını söylemişti.

Grace ne düşüneceğini bilmiyordu ama bunun onun için bu kadar önemli olmasından nefret ediyordu.

Neyse ki, babasının yatıştırıcı varlığı ve basit şeyler hakkındaki sıradan sohbeti, aşırı gergin gününe normallik hissini geri getirdi. Bir süre sonra, akşamın rutini içinde yeniden kendisi oldu.

Aptalca, kızca bir merak neredeyse iştahını kaçıracaktı, ama dünyevi eski casusun bir taşra papazı ve onun çok uzun boylu kızı gibi iki önemsiz insanı unuttuğu sonucuna vardığında, onu da unutmaya karar verdi. Sonunda yemek yiyebildi. Masada böylesine yumuşak, sulu bir tavuk varken hiçbir erkek böylesine sersemlemeye değmezdi. Gidip asılabilirdi.

Elbette kendini hayal kırıklığına uğramış ve aptalca ihmal edilmiş hissediyordu ama hayal kırıklığı, çok az tanıdığı bir adam için sinir bozucu bir saplantıya kapılmaktan daha iyiydi. Grange hakkındaki kararı kendi meselesiydi.

Gezgin eski Emir ajanının en sonunda nereye kök salmayı seçtiğinin - eğer bir gün yerleştiyse- onunla hiçbir ilgisi yoktu. Eğer taşınırsa, iyi bir komşu olabilirdi ama ona karşı bu tür bir tepki vermek onun için aptalcaydı ve buna bir son vermeliydi.

Sakin ve ayakları yere basan haline geri döndüğünde, özellikle gelmeyen misafirleri için sipariş ettiği yemeğin tadını çıkarmaya başladı. Yemek çok lezzetliydi ve bunu kaçırmış olması onun için çok kötüydü. Yine de bir dükün oğlunun böylesine şaşırtıcı derecede kötü davranışları olması onu şaşırtmıştı.

Sonunda o ve babam yemeklerini bitirdiler ve akşam havasının tadını çıkarmak için terasa çıktılar. Her zamanki açık hava ahşap sandalyelerine oturdular,

Boş boş sohbet ediyor ve yakınlardaki bir çoban kancasına asılı fenere üşüşen güveleri izliyorlardı.

"Son dersinden sonra George uslu duruyor mu acaba?" diye sordu ve tam o anda, Lord Trevor Montgomery konusundan tamamen uzaklaşmayı başardığı sırada, doğal olarak George geldi.

Grace, ön kapının uzaktan gelen kibarca çalınma sesiyle kaskatı kesildi ve kalbinin göğsünde bir katır gibi tekmelendiğini hissetti. Ayağa fırlayıp kapıyı bizzat açmaya koşturmak için sandalyenin kollarını kavradı. Bu işe yaramazdı. Kalbi küt küt atarken, aklını başına toplama kararını sert bir şekilde kendine hatırlattı; aynı zamanda onun aşırı öne çıkan kadınlardan hoşlanmadığını da hatırladı. Gerçekten de, ulusal bir kahramanın ziyarete gelmesi için daha uygun bir karşılama şekli, nezaketli bir samimiyetti.

Bayan Flynn kapıyı açmaya gitti ve bir süre sonra ziyaretçilerini terasa çıkardı.

Babam onu selamlamak için ayağa kalktı. "Aha, Montgomery! Sonunda buradasın!"

Biz de sizi bekliyorduk. Seni tekrar görmek güzel evlat."

"Sizi bu kadar geç saatte aradığım için çok özür dilerim, Peder. Sizi ve Bayan Kenwood'u bu saatte rahatsız etmek istemezdim ama en azından uğramak istedim-"

"Saçmalama," diye sözünü kesti babam. "Özür dilemene gerek yok. Bize katılabildiğin için çok mutluyuz. Yemek yediniz mi?"

"Aslında hayır," diye pişmanlıkla itiraf etti, "hiç şansım olmadı-"

Grace kaşlarını çatarak, "Ah, güzel bir yemeğin kokusu karanlıktan içeri giriyor," diye alay etti. "Bayan Flynn, misafirimize tabağını getirir misiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, rahatsız etmek istemem-"

"Hiç sorun değil efendim," dedi yaşlı ve güçlü kadın ona. "Bayan Kenwood her ihtimale karşı sizin için bir tabak yemek hazırlattı."

Sanki bir misafirden çok aileden biri gibi muamele görmekten ürkümüş gibi durakladı. "Çok nazıksınız," dedi hepsine belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Oturun lütfen." Babası sandalyeleri işaret etti.

Trevor ona doğru eğildiğinde Grace oturmaya devam etmiş ve başını eğmişti. "Bayan Kenwood."

"Lordum," diye cevap verdi, bu adama karşı gösterdiği aşırı tepkinin bir anda geri dönmesine karşı var gücüyle savaşıyordu. "Açık havada yemek yemek ister misiniz yoksa yemek odasına dönelim mi?" diye sordu.

"Bu mükemmel," diye cevap verdi. "Güzel bir gece."

"Gerçekten de öyle. Tabağını buraya getirin Bayan Flynn, olur mu?"

"Peki, hanımefendi." Aşçı başını salladı, yakışıklı ziyaretçilerine gülümsedi, sonra da soğuk mahzenden onun beklediği kapalı tabağı getirmeye gitti.

Babam tekrar yerine döndü ve Lord Trevor da Grace'in karşısındaki sandalyeye oturdu.

Ay ışığı her zamanki gibi kızarmasını gizlediği için minnettardı, bu artık sıkıcı bir hal almaya başlamıştı, yine de onun, manyetik varlığının, geniş omuzlu cüssesinin, iri ve kaslı vücudundan yayılan sıcaklığın son derece farkındaydı. Adamın kokusunu da. Güneş ışığı ve sert, tozlu erkeklik kokuyordu.

"Evet, genç adam? Bizi merakta bırakma. Grange hakkındaki kararın nedir? Eğer bize söylemezsen kızımın patlamasından korkuyorum."

"Baba!"

Trevor sandalyesinde arkasına yaslandı, alaycı gülümsemesini bir an için eliyle gizleyerek kızın bakışlarını eğlenerek tuttu. "Gerçekten de öyle mi?"

"Hayır! Eminim benim için bir önemi yoktur," diye tersledi Grace, ama onun gözlerindeki ışıltıyı gördüğünü fark etti.

Sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi ona baktı.

"Ah, gel!" diye emretti uzun uzun.

Sırıttı. "Dostlarım, şu anda Grange'in yeni sahibine bakıyorsunuz."

Grace vahşi bir nefes verdi, parmaklarını dudaklarına götürdü ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Mükemmel! Aferin, efendim!" Babam onun elini sıkmak ve Thistleton'a resmi olarak hoş geldin demek için sandalyesinden kalkarken, dünyanın ekseni üzerinde eğildiğini hissetti.

Gerçekten oluyordu. Buna inanamıyordu.

Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ederek geçirdiğı on günlük bekleyişin ardından, son birkaç saatlik acı dolu bekleyişten bahsetmiyorum bile, Lord Trevor Montgomery'nin kapı komşusu olmak üzere olduğuna inanamıyordu.

Thistleton'da hayat bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Adam ona döndüğünde, kaşları onun sessizliğı karşısında merakla çatılmıştı, kadın aniden dilini buldu.

"Tebrikler," diye zorladı sakın bir şekilde.

"Teşekkür ederim, Bayan Kenwood." Sonra babasına döndü. "İhtiyacımız olan eski belgelerden birkaçı kayıptı. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Ama sanırım şimdi her şeyi hallettik."

"Bu mülk ne kadar eski olursa olsun, hiç şaşırmadım," dedi Papa. "Grange'in senin gibi birine ihtiyacı vardı Montgomery. Gençliğın enerjisine, yeterli kaynaklara ve böyle bir proje için zamana sahip."

"Teşekkür ederim. Evin elbette çok fazla işe ihtiyacı var ama bu zorlu görevi gerçekten dört gözle bekliyorum. Burada küçük şirin bir köyünüz var."

"Çok güzel, değil mi?" diye sevgiyle onayladı babası, gülümseyen yüzündeki çizgiler fenerin ışığıyla aydınlanmıştı. "Hizmet ettiğim tüm cemaatler arasında burası bizim için diğerlerinden daha çok evimiz oldu. Öyle değil mi Grace?"

"Evet, baba," dedi belli belirsiz, başını sallayarak. Ama yine de inanmamaktan kendini alamıyordu. Bu bir rüya mıydı? Gerçek dışı hissediyordu.

"Elbette, ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmaktan memnuniyet duyacağımızı biliyorsunuz.

Yolun hemen karşısındayız. İstedğin zaman gel."

"Ve siz de, Peder, ve kızınız. Aslında burada olmamın bir nedeni de bu. Taşınmam için gerekli düzenlemeleri yapmak üzere Kasabaya geri döneceğim. Londra'dan herhangi bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını merak ettim."

"Çok düşüncelisiniz, ama sanırım hepimiz iyiyiz.

Grace?" diye sordu babası.

Düşünceli ve son derece pratik teklifi onu şaşkınlığından kurtardı. "Şey, hayır. Teşekkür ederim."

"Ben ayrıldıktan sonra aklına bir şey gelirse bana yazabilirsin. İşte şehirdeki adresim."

Göğüs cebinden çıkardığı küçük bir kâğıdı babasına uzatırken Grace yeni komşusunun bakışlarını yakaladı ve biraz fazla uzun tuttu.

"Pekala!" dedi peder. "Bu bir kutlama gerektiriyor. İkiniz de bir kadeh şarap içerek bana katılırsınız, değil mi?"

"Memnuniyetle," diye onayladı Trevor.

Grace başıyla onayladı ve babam şarap getirmek için onları yalnız bıraktı.

Trevor yalnız kaldıklarında ona döndü ve gülümsedi. Doğal olarak Grace kızardı. Artık tek yaptığı buydu, en azından Trevor söz konusu olduğunda.

"Baban erkeklerin en iyisi gibi görünüyor," diye

bilgilendirdi onu. Grace içtenlikle gülümsedi. "Öyle."

Sandalyesine geri oturdu. "Genelde çoğu insandan hemen hoşlanmam."

"Gerçekten mi?" diye karşılık verdi eğlenerek. "O herkesi sever. Hatta sen."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı ve bakışlarını indirdi. "Son görevimde ne yaptığımı bilseydi bunu yapacağından emin değilim."

Onun araştıran bakışlarına sorgulayan bir bakışla karşılık verdi.

"Artık ne olduğumu biliyorsunuz, değil mi Bayan Kenwood?

Muhtemelen duymuşsunuzdur. Yani, ne olduğumu."

Garip bir şekilde başını salladı. "George -Lord Brentford- bana söyledi."

"Evet." Uzun bacaklarıyla botlarına bakarak iç geçirdi.

önünde uzanıyordu. "Artık tüm dünya hayat hikayemi biliyor gibi görünüyor, bu da beni dehşete düşürüyor."

Grace kelimelerini özenle seçti. "Çok cesur olmalısın-" "Tanrım, yapma lütfen."

Bu geçici İPUCU . çaresizlik içinde onunbakış yapılmış onu Durakla. "Pardon?"

"Ben sadece görevimi yapıyordum. Ve bu genellikle hoş bir şey değildi, en hafif tabirle.

Bana hak etmediğim övgülerde bulunmayın."

Onu inceledi, adam hakkında ne yapacağından emin değildi.

"Söyledikleri gibi gerçekten bir çocuk olarak mı askere alındın?"

"Evet."

Bunu hayal etmek zordu. Dirseğini sandalyenin koluna dayamış, çenesini başparmağına dayamış, uzun, erkeksi parmakları dudaklarını gizlemiş, temkinli bir şekilde ona bakıyordu.

"George çıplak elle birini öldürmenin dokuz farklı yolunu bildiğini söyledi."

Adam sessizce alay etti ve gözlerini

kaçırdı. "Doğru mu?" diye alçak bir

ses tonuyla ısrar etti.

"Aslında hiç saymadım," dedi kuru bir sesle.

Kaşlarını çatarak onu inceledi. "Tarikat için çalışmayı sevmiyor muydun?"

"Bazen eğlenceliydi." Dikkatli bakışları, sanki alışkanlıktan kaynaklanıyormuş gibi ağaç sırasını taradı.

"Anlıyorum." Kabul etmeliydi ki, adam oldukça etkileyiciydi. "Peki, son görevinizde babamın onaylamayacağı ne yaptınız, sorabilir miyim?"

"Yanlışlıkla bir kiliseyi havaya uçurdum," diye cevap verdi. "Ama Katolikti, eğer önemli olan."

Grace alaycı bir ifadeyle ona baktı. "En azından bir kazaydı." "Doğru." Gözlerinde bir rahatlama parıltısıyla ona bir gülümseme verdi. "Genelde ben

Bir şeyleri havaya uçurma şansının tadını çıkarın, ama bu çok üzücüydü."

Grace merak ve mizah karışımı bir duyguyla ona baktı. Patlayıcıları patlatmaktan hoşlanan ya da düşmanını çıplak elleriyle öldürmek için *tek bir* yöntemi bile olan bir arkadaş edinmeyi hiç beklemiyordu.

"Ne?" diye mırıldanarak ona samimi bir gülümseme attı.

Grace başını salladı. "Alışkın olduğun maceralardan sonra, korkarım bizim sakın kır hayatımızı son derece sıkıcı bulacaksınız."

Hafifçe güldü, başını sandalyeye yasladı ve karanlık gökyüzüne baktı. "Bayan Kenwood," diye cevap verdi, "hayatımın bu noktasında 'sıkıcı' olmayı tüm kalbimle kabul ederim."

Calpurnia hakkında ne düşündüğünü sormak için cesaretini toplayamadan, babam şarapla döndü, kadehleri elden ele dolaştırdı ve kadeh kaldırdı. "Grange'in yeni sahibine!"

"Thistleton'a," diye cevap verdi, sonra Grace'e kısa bir bakış atarak ekledi, "ve yeni olasılıklara."

Elbette kızardı ve titrek bir gülümsemeyle kadehini onlarınkine tokuşturdu. "Şerefe, beyler."

"Şerefe," diye cevap verdiler.

Bölüm 7

Trevor ertesi sabah Londra'ya vardığında hâlâ Grace'i düşünüyordu.

Bir gece önce terasta Kenwood'larla sohbet ederek yaklaşık üç saat kalmıştı. Nihayet ayrılıp karanlıkta Londra'ya dönmek üzere yola çıktığında saat gece yarısıydı. Rahip ve kızı onun böylesine "tehlikeli" bir yolculuğa çıkmasından endişe duymuşlardı ama o bu tür maceralara alışık olduğunu söylemişti.

Artık şehre geri döndüğüne göre, şehrin gürültüsü, kömür tozu ve hareketli temposu taşraya yaptığı ziyaretten daha büyük bir tezat oluşturamazdı. Doğrudan eve gitmek yerine, Beauchamp'a satın alma işlemini anlatmak için Mayfair'e yöneldi.

Arabasını yavaşlatıp uzun zamandır arkadaşı ve ekip liderinin bekâr evi olan tuğladan yapılmış güzel evin önünde durduğunda, Beau'nun yeni karısı tarafından karşılanmak ona hâlâ garip geliyordu.

Beauchamp Vikontu Sebastian Walker ve minyon, kızıl saçlı Carissa evleneli sadece birkaç ay olmuştu. Nick (piç) sağ olsun, Trevor düğünü kaçırmıştı.

"İşte buradasın!" Carissa onu sevgiyle kolundan tutup çekti. "Herkes nerede olduğunu merak ediyordu!"

"Nerede olduğumu Tarikat'a bildirdiğim günlerin sona erdiğini sanıyordum."

"Asla! İçeri gelin. Üst katta."

Trevor, Leydi Beauchamp'ı üçüncü kata kadar takip etti ve kardeşi savaşçıyı bavullarını toplarken buldu. "Hay Allah, seni şimdiden dışarı mı atıyor?"

Beau şöyle bir baktı ve sırıttı. "Bakın kim gelmiş."

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Karıma Paris'e bir gezi borçluyum. Sabah yola çıkıyoruz."

"Oh, sabırsızlanıyorum!" Carissa çocuksu bir heyecanla Beau'nun yanına gitti. "Çok eğleneceğiz! Sen dünyadaki en iyi kocasın."

"İflas edersem şaşırmayın," diye söylendi Beau. "Alışveriş, bilmiyor musun?"

"Şimdi, şimdi, Tarikat'la olan tüm bu iş bittikten sonra bana düzgün bir Kıta tatili sözü vermiştin," diye azarladı.

"Evet, söyledim. Ve gerçekten sabırlıydınız, ki bu daha önce görülmemiş bir şeydi."

"Özür dilerim!" diye karşılık verdi ona bir çimdik atarak.

"İşte, işte, sadece takılıyorum," diye mırıldandı ve eğilip dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Trevor rahatsız bir şekilde başka tarafa baktı.

Beauchamp gibi bir çapkının kendisinden önce yaşlı ve evli bir adam olacağı aklının ucundan bile geçmezdi.

"Trevor, bu akşam Max ve Daphne'lerde vereceğimiz iyi yolculuk ziyafetine geliyorsun, değil mi?" Beau ona sordu.

Tereddüt etti.

"Tabii ki gelecek!" Carissa haykırdı. "Üç ay boyunca bizi görmeyecek! Ayrıca, Daphne her zaman mükemmel bir akşam yemeği partisi verir. Tüm setimiz orada olacak."

Trevor'ın gözünün önüne masanın etrafında oturan, birbirlerine deliler gibi aşık beş mutlu çift ve kendisi geldi.

Son olaylar düşünüldüğünde, kulağa dayanılmaz geliyordu.

Aslında akşam yemeğini zindandaki hücresinde Nick'le baş başa yemeyi tercih ederdi.

"Saat sekizde orada olun. Resmi kıyafet kesinlikle gerekli değil." Beau uşağının portmantosuna koyduğu keten gömlekleri dalgın dalgın sayarken, Trevor'ın gergin yüz ifadesini fark etti.

Yüzünden kısa süreli bir anlayış ifadesi geçti, ardından pişmanlık geldi. "Biliyorsun, Jordan'ın karısı Mara'nın Delilah adında büyüleyici bir dul arkadaşı var, onu kısa sürede akşam yemeğinde sana eşlik etmesi için davet edebiliriz-"

Alay edip arkasını dönerken Carissa sempati dolu bir nefes verdi. "Oh, Trevor, çok üzgünüm! Hepimiz ne kadar düşüncesiziz! Ve burada, Laura'yla birlikte olmalıydın. Evet, lütfen Delilah'yı da davet edelim -çok güzel ve esprili biridir- ya da hatta Josephine teyzemi. Senden büyük tabii, ama çok değil. Bahse girerim onu çok ilgi çekici bulacaksın."

"Orayı görüyor musun?" Beau araya girdi. "Dünyevi, sofistike kadınlar arasından seçim yapabilirsin. Peki hangisini tercih edersiniz? Yoksa ikisine birden mi soralım?"

"Yaparsan seni öldürürüm," diye cevap verdi.

Beau ve Carissa şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sonra ikisi de belirsiz bir şekilde ona baktılar.

Trevor onların dehşeti karşısında dişlerini sıktı. Sadece yardım etmeye çalıştıklarını biliyordu.

Yine de işe yaramıyordu.

Carissa yumuşak bir ses tonuyla, "Ama veda partimize gelmelisin," diye onu kandırdı. "Ya gemimiz batarsa? Ya bu bizi son görüşün olursa?"

"Carissa, gerçekten," diye mırıldandı Beau.

"Tamam, sana iyi yolculuklar dilemek için yemeğe geleceğim ama sakın bana yabancı bir kadın ayarlamaya kalkma."

Beau, gelinini tartışmaması için uyarıcı bir ses tonuyla, "Yeterince makul," diye cevap verdi. "Peki, sen hangi cehennemdeydin?"

"Oh, bekle!" Carissa araya girdi. "Unutmadan, ayrılmadan önce Nick'e bir paket göndereceğiz. Onun için bazı hediyelerimiz var. Belki kısa bir not eklemek istersiniz?" Bunun hassas bir konu olduğunun farkındaydı

Trevor'la birlikte, bir tutam kumral saçını kulağının arkasına taradı ve gözlerini dört açarak onun cevabını bekledi.

Yeşil gözlü vikontese buz gibi baktı. "Ona neden hediye veriyorsun?"

"Onu hapishanede daha rahat ettirmek için. Bir iki satır yazmayacak mısın?" Ona yakındaki yazı masasından açık bir kâğıt ve kalem uzattı. "Bunun onun için çok şey ifade edeceğini biliyorum."

"Sevgili kızım, seni vurduğunu hatırlıyor musun?" Trevor ona hatırlattı.

"Oh, o bir kazaydı. Ona nişan almıştı," dedi parlak bir sesle ve kocasını başıyla onayladı. "Ayrıca, sadece bir sıyrıktı."

Trevor kaşlarını çattı, ama onun gönlünü almak için defteri ve kâğıdı aldı ve büyük blok harflerle yazdı: SEVGİLİ NICK, CEHENNEMDE ÇÜRÜ, SENİ PIÇ. UMARIM HAPISHANENİN TADINI ÇIKARIYORSUNDUR. SAYGILARIMLA, INSAN KALKANIN.

Mesajı ona geri verdi. Kadın okudu, başını eğdi ve ona alaycı bir bakış attı, sonra da mesajı kocasına iletti.

Beau mektubu okudu ve yüksek sesle güldü. "Bunu kutuya koy," dedi başını sallayarak. "Bunu ona göndermeyeceğim! Zavallı adam hapiste-"

"Buna bayılacak. Güven bana. Buz gibi sessizlikten iyidir zaten." Beau portmantosunu kapatırken Trevor'a bilmiş bir bakış attı. "Biliyor musun Trev, kin tutmak sana göre değil. Nick'i götürmelerinden önce onu çoktan affettiğini sanıyordum."

"Bu, onun hayatımı nasıl mahvettiğini tam olarak öğrenmeden önceydi."

"Hayatını mahvetti mi?" Carissa haykırdı. "Bu biraz aşırı değil mi?"

Beau, "Laura'nın kaçıışı için hâlâ Nick'i suçluyor," diyerek onu bilgilendirdi.

Trevor'a kurnazca bir bakış

attı. "Ahh," dedi Carissa.

Trevor arkasını döndü, bu konuyu tartışmak istemiyordu, özellikle de Beau'nun küçük "bilgi hanımının" önünde. Ne söylerse söylesin, muhtemelen

Dünya. Ne tür bir casus bir sosyete dedikoducusuyla evlenir ki?

Carissa'nın her zaman kendi fikirleri vardı ve bir kez daha bunları şu anda paylaşmayı seçti. "Bana sorarsanız siz çocukların barışması ve tekrar iyi oynaması gerekiyor."

"Kimsenin yaptığını sanmıyorum, Leydi Beauchamp." Kaşlarını çatı ve kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandı.

Kaşlarını çatı. "Gelin, hepiniz çocukluğunuzdan beri arkadaşsınız. Eğer ben Nick'i o kurşunla kafamı sıyırdığı için affedebiliyorsam, sen de seni rehine olarak kullandığı ve aylarca o mahzene kilitlediği için affedebilirsin. Bunu kötü niyetle yapmadı. Başka seçeneği yoktu! Sen pazarlık kozu olmasaydın, Tarikat keskin nişancılarına onu öldürtecekti. Onun ölmesini istemedin, değil mi?"

"Hmm," dedi Trevor, sonra Beau'ya baktı. "Ona her şeyi anlatıyor musun?"

"Ah, hadi ama," diye ısrar etti, "vurulduğunda hayatını kurtaranın Nick olduğunu unutuyor gibisin."

"Ve Nick'in beni ortadan kaldırarak nişanlıma mal olduğu gerçeğini görmezden geliyorsunuz! Bu sizi ilgilendirmez Leydi Beauchamp," diye kestirip attı Trevor. "ama hayatım için çok güzel bir planım vardı- ah, boş ver. Neden o alçağı savunuyorsun ki?"

"Onu büyüledi," diye açıkladı

Beau. "Anlaşıldı."

"Nick zor zamanlar geçirdi!" Carissa ısrar etti. "Onun sizin gibi iyi bir ailesi ya da serveti yok. O kadar şanslı değil, biliyorsunuz."

"Ne de akıllıca," diye araya girdi

Beau. "Ne de onurlu," diye katıldı

Trevor.

Beau yumuşak bir sesle, "Zavallı adamı rahat bırak, Carissa," diye emretti.

Trevor başını duvara yasladı ve onun sözlerini düşündü. "Teoride, Leydi Beauchamp, sanırım dediğiniz gibi yapabilirim. Affeder ve

unutmak ve tüm bunlar. Ama belki de benim mutlu olmama dayanamadı."

"Hiç de öyle değil," diye alay etti Beau.

"Gerçekten mi? Belki de yalnız kalan son kişi olmak istemedi. Bu yüzden beni her zaman evlenmeye niyetlendiğim kadından ayırmak için yapması gerekeni yaptı. Buna ne diyorsun?"

"Şey, Trev," dedi Beau, "bir 'evlenmek' vardır, bir de 'evlenmeye niyetlenmek' vardır ve bunlar tamamen farklı iki şeydir."

Trevor kendisine saldıran Beauchamp çiftine kötücül bir bakış fırlattı. "Siz ikiniz haberlerimi öğrenmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

"Tabii ki var! Ne oldu?" Carissa sordu.

"Taşınıyorum," diye açıkladı.

Beau'nun kaşları havaya kalktı. "Sakın bana Dışişleri Bakanlığı'ndaki o pozisyonu kabul ettiğini söyleme?"

"Tanrım, hayır." Ürperdi. "Bir daha asla devlet için çalışmayacağım. Leicestershire'da bir ev aldım. Aslında bir çiftlik."

Beau şaşkınlıkla ona baktı ama Carissa sırıttı. "Çiftçi Montgomery mi?"

"Bir çiftlik mi satın aldın?" Beau yankıladı.

"Evet," dedi alaycı bir ifadeyle, çenesini kaldırarak. "Eski, köhne, harap bir şey. Ama bir gün işim bittiğinde çok güzel bir şey olacak."

"Aha, yeni bir inşaat projesi," dedi Beau, onun adına sevinmiş görünerek. "Aklını başka şeylerden ... uzaklaştırmak için sanırım?"

Trevor başını salladı. "Gerçekten dört gözle bekliyorum," diye itiraf etti. "Fransa'dan döndüğünüzde gelip görmeniz gerekecek, gerçi siz yokken üç ay boyunca gece gündüz çalışsam bile bir çentik atmış olacağımı sanmıyorum. Ev üç yüz yıllık. Ciddi onarımlara ihtiyacı var."

"Trevor, bu tam sana göre," dedi Beau. "Leicestershire'ın neresinde?"

"Aslında Lord Lievedon'un koltuğunun yakınında. Thimbleton köyü. Thistleton," diye kendini düzeltti.

Beau ona garip bir şekilde baktı; bir casus arkadaşının delici değerlendirmesi idi bu. "Ne oldu?" Trevor yüzünün ne kadar değişmiş olabileceğini merak ederek sordu.

çoktan verildi.

"Orayı seçmenizin özel bir nedeni var mı?" Beau neredeyse kuşkuyla sordu.

Trevor omuz silkti ama tabii ki aklında hep Grace vardı. "Sadece hoşuma gitti. Bir sürü verimli arazi var. Manzarası güzel."

"Anlıyorum." Beau başını salladı ve Trevor'ın ona söylemediği şeyler olduğunu sezmiş gibi görünse de üstelemedi. "Zaman kesinlikle değişti, değil mi? Nick'in hapse girmesinin sürpriz olduğunu sanıyordum. Ama senin taşraya taşınman ..."

"Ve işte buradasın, evlisin," diye karşı çıktı.

"O *tamamen* evli!" Carissa kollarını neşeye kocasına doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Trevor, "Evet, anlıyorum," diye söylendi.

Beau, "Göründüğü kadar kötü değil, gerçekten," dedi ve bunun üzerine hanımı ona bir tokat attı.

Beau kolunu kızın omuzlarına doladı ve gülerek onu kendine çekti.

"Böyle devam et, Beauchamp. Bak sana ne kazandırıyor," diye uyardı onu.

Fısıltı.

"Bu kesinlikle bir meydan okumaya benziyor," diye cevap verdi boğuk bir mırıltıyla. Trevor kuru bir sesle, "Bu durumda gitsem iyi olacak," dedi. "Eğer gidiyorsan

Beni siz mide bulandırıcı yeni evlilerle bu yemeğe gelmeye zorlamak için önce evde durmam gerekiyor. Rotherstone'larda görüşürüz."

"Saat sekizde!" Carissa arkasından seslendi, o da dönüp kendini dışarı atmak için koridora yöneldi. "Geç kalmayın!"

"Ben asla geç kalmam," diye cevap verdi. Çıkarken Beau'nun yaşlı ve sert uşağına başıyla selam verdi. "Vickers," diye selamladı onu ve sonra eve doğru yola koyuldu.

Kendisine ait bekâr lojmanı Old Bond Sokağı'ndaki düzgün ve göze batmayan tuğla bir binanın üçüncü katındaydı. Zemin katta modaya uygun bir tuhafiyeci dükkânı vardı ama üçüncü kattaki dört odalı dairesi geniş ve güvenliydi ve herhangi bir genç oğul için oldukça iyiydi. Özellikle de sık sık yurtdışına çıkan bir adam için çok uygundu. Bir casus olarak, dükkândaki müşterilerin varlığı da hoşuna gidiyordu. Onların geliş gidişleri kendisinininkini maskeleyemeye yardımcı oluyordu.

Oraya vardığında, Trevor arabasını sokak arasında bıraktı ve merdivenlerden yukarı, odasının kapısına doğru yürüdü. Kilidi açtı ve içeri adım attı. Kapıyı arkasından kapatarak etrafına bakındı, bir iç çekti ve paltosunu en yakındaki sandalyeye fırlattı.

Eşyalarının çetelesini tutmaya başladığında, çok geçmeden düşündüğü kadar çok şey olmadığını fark etti. Yeni başlayanlar için o kadar çok şeye sahip değildi. Bir ajan olarak yaşadığı göçebe hayatı onu son derece verimli kılmış ve hafif seyahat etme alışkanlığı kazandırmıştı.

Dairesinin odalarında gezinirken, Grange'e taşımak için neye ihtiyacı olduğunu hesapladı. Mobilyaları değil tabii ki ama kıyafetlerini, kitaplarını, özellikle de mimari eserlerini ve tabii ki geniş silah koleksiyonunu. Eski hayatından yarı unutulmuş bir düşman şeklinde bela onu taşraya kadar takip ederse, hazırlıklı olmak istiyordu.

Yine de, eşyalarının kısa bir değerlendirmesini yaptıktan sonra, iki saatten kısa bir süre içinde eşyalarını toplayıp taşınmaya hazır olabileceğine inanıyordu. Tabii bir de bu akşamki yemek daveti vardı. Grace'in göz alıcı arkadaşları hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu.

Saate bakınca, Rotherstone'lara gitmeden önce biraz vakti olduğunu gördü ve mews'a geri döndü. Dairesinin arkasındaki eski at arabası evinin at bağlama odasını uzun zamandır kiralamıştı.

Son inşaat projesi sırasında topladığı çok sayıda inşaat alet ve ekipmanını orada saklıyordu. Kendini depo odasına bıraktı ve eski dostlar gibi her testere, anahtar ve çekici yeniden tanımak için biraz zaman harcadı. Her ne kadar ailesi bunun için onu bir sınav olarak görse de, bu basit görev bile onu rahatlatıyordu.

Yine de gülümsedi ve eski günlerde dağınık beyinli kız kardeşlerinin onun doğuştan gelen tamir becerilerini nasıl takdir ettiklerini hatırladı. Çocukken bile neredeyse her şeyi tamir edebilirdi; küçük kardeşlerinin kırık oyuncaklarını, annesinin bozuk mücevherlerini, babasının av tüfeğini, umutsuzca tutukluk yapan bir çakmaklı tüfeği.

On iki yaşındayken Tarikat'ın İskoçya'daki okuluna gitmek üzere evden ayrılmış ve zamanla ailesinden uzaklaşmıştı. Onların anlayamayacağı şeyler yaşamıştı ve muhtemelen en iyisi de buydu. Ama kendini onların arasında bir yabancı gibi hissediyordu.

Nick, Beau ve diğerleri onun gerçek ailesi olmuşlardı ama son zamanlarda onları da bir şekilde kaybetmiş gibi hissediyordu - Beau yeni ve güzel evliliğine, Nick ise Trevor'ı çok üzen ihanetine.

Sonunda, saatin ilerlemesine aldırmadan ahıra gitti ve oradaki çocukları, ahırın kiraladığı kullanışlı bir arabanın arkasına at takım odasındakileri taşımaları için tuttu.

Eşyalarına dikkat etmeleri konusunda onları uyararak, yıkanmak ve akşam için giyinmek üzere dairesine geri döndü. Ancak kapıyı açtığında eşikte donup kaldı ve kanepesinde oturan bir ziyaretçiyle karşılaşınca irkildi.

Yalnızdı, yüzü bonesinin üzerine örtülmüş dantel bir duvakla gizlenmişti. Adam odaya girdiğinde onu geriye itti ve ayağa kalktı, kapıyı arkasından temkinli bir şekilde kapattı.

Laura.

"Burada ne yapıyorsun?" diye zorladı.

"Seni görmem gerekiyordu." Ona doğru bir adım

attı. "Nişanlın nerede olduğunu biliyor mu?"

"Tabii ki hayır. Seninle konuşmam gerekiyordu.

Yalnız olarak." "Şey," dedi, onun yanından geçerken, "meşgulüm."

"Ah, Trevor," dedi yorgun bir ifadeyle, adam ona sırtını dönerken.

"Zamanlaman gerçekten çok kötü, biliyorsun."

"Yani planlarımızı mahvetmen benim suçum mu?"

"Öldüğünü sanmıştım! Ne yapmamı istiyordun?"

"Oh, bilmiyorum. Biraz yas tutalım mı?" diye önerdi. Ruh halinin karardığını hissedebiliyordu. "Neden işler daha da tatsızlaşmadan gitmiyorsun? Bunu kendimize ya da birbirimize yapmanın bir anlamı yok. Sadece git." Adam kapıya doğru başını salladı ama kadın yalvarırcasına ona baktı.

"Kızgın olduğunu biliyorum ve buna hakkın var, Trevor. Ama seni asla incitmek istemediğimi bilmelisin." Trevor diken diken dururken kadın yaklaşmaya cesaret etti.

"Ne istiyorsun Laura?" diye sordu bitkin bir halde.

"Beni hala önemseddiğini biliyorum, yoksa bu kadar kızgın olmazdın. En azından beni hala arzuluyorsun."

"Kimin yok ki?" diye mırıldanarak onun kusursuz vücuduna bir bakış fırlattı.

Pek çok kişiyi büyüleyen bir siren bakışıyla ona bakarak bir adım daha yaklaştı. "Belki de bizim için çok geç değildir."

İrkilerek, temkinli bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Eğer hâlâ birlikte olmak istiyorsan," diye fısıldadı, "olabiliriz. İstersen Hector'la birlikte ağlayabilirim."

Adam şaşkınlıkla kadına baktı ama kadın ona uzandığında kolunu geri çekti ve başını salladı. "Doğru. Beni bunun için çağırdığında ve onu bir düelloda öldürdüğümde, bununla yaşayabilecek misin? Sonra tekrar,

Muhtemelen yapabilirsin. İki değerli talibin senin için birbirini öldürmesinden daha fazla gururunu okşayacak ne olabilir? En azından bu benim için bir soruyu cevaplıyor. O zavallı piçi benden daha fazla sevmiyorsun."

"Ne hissettiğimi nereden biliyorsun?" diye karşılık verdi, kobalt gözleri kısılmıştı. "Hiç sormadın. Asla bilmek istemedin," diye suçladı onu. "Beni bir insan olarak tanımakla uğraşmadın. Sadece kolunda olmamın kendi itibarını nasıl artırdığını önemsedin."

"Sonunda bu tartışmayı yapmak mı istiyorsun? İlk dürüst konuşmamız, sevgilim? Pekala. Senin tek önemsedığın Laura, kendi zevkindi. Anlaşmamız sana çok uygundu, bu yüzden benim yokluğumdan şikâyet etme. Bundan ne kazandığını çok iyi biliyorum."

"Neymiş o?" diye bağırdı, porselen yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Ben yokken istediğini yapabiliydin!" diye neredeyse bağırıyordu. "İstediğin kadar aptalla flört edebilir ve oynayabiliydin. Ve eğer içlerinden biri sana fazla yaklaşırsa, geri döndüğümde sana dokundukları takdirde onları lime lime edeceğimi söylemen yeterliydi. İki dünyanın da en iyisine sahiptin. -Kendinizi başka sevgililerle eğlendirme özgürlüğü ve bunlardan herhangi birinin kontrolden çıkması durumunda müstakbel bir kocanın koruması."

"Müstakbel kocam yok, lordum. Yatağında sana ihtiyacım varken kıtanın öbür ucunda bana ne faydan oldu?"

Buz gibi bir eğlenceyle ona baktı, açık sözlülüğüne biraz şaşırmıştı ama yemi yutmayı reddetti. Kadın sadece onu şok etmeye çalışıyordu. "Çık dışarı."

"Ah, sorun ne? Sadece erkekler mi arzularını itiraf edebilir? Sen her zaman çok namuslu biriydin. Mükemmel bir beyefendi!" diye alay etti onunla. "Sana teklif ettiğim şeyi neden hiç kabul etmedin? Benden korkuyordun, değil mi? Sana hissettirdiklerimden korkuyordun."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kızın kendisiyle sevişmesi için yalvardığı zamanları hatırlayarak onu kışkırtma çabalarına sabırla gülümsedi. "Hayır. Sorun bu değil."

"O zaman ne olacak?" diye sordu. Onun direncini hiçbir zaman anlayamamıştı ama onu durduran şey erdem değildi. Sadece hayatta kalma içgüdüsüydü.

Ne kadar tutkulu ve güzel olursa olsun, hazır olmadan önce onu evliliğe sürüklemesine izin vermeyi reddetmişti ve evlilik tek olası sonuç olacaktı.

Neden uzun zaman önce onun hakkında öyle ya da böyle kesin bir karar vermediğini artık kendisi de anlamıyordu. Muhtemelen, kalbine göre çok açık olan eşleşmelerinin yanlışlığı kafasına hiçbir anlam ifade etmediği içindi.

Herkes onu istiyordu. İstemek için onun olmuştu. Tek yapması gereken bir yüzük bulmak ve tarihi belirlemektir.

Ama onu sevmiyordu. Sevemezdi de. Dürüstlük, açıklık, nihayet sonunda geldi, artık Tarikat'ın işi tüm dikkatini çekmiyordu. Ne kadar güzel olursa olsun, onun için tamamen yanlış biriydi. Bunu şimdi anlıyordu ve belki de Nick bunu onun için "mahvettiği" için Tanrı'ya şükretmesi gerekiyordu.

Laura sanki vereceği cevabı yüzünden okuyabilecekmiş gibi ona ters ters baktı. Tiksintiyle başını salladı. "Tanrım, Beauchamp'ı seçmem gerektiğini hep biliyordum."

Beau'nun başından beri senin içini görmesi dışında. Beni perişan edeceğini söylemişti.

Keşke dinlemiş olsaydım.

Ancak Trevor bu incitici yorumları yüksek sesle yapmaktan kaçındı. Başını iki yana salladı. "Git Laura. Süvarinin yanına dön. O seni kontes yapacak. Sana bunu teklif edemeyeceğimi biliyorsun. Şimdi izin verirseniz, akşam için giyinmeliyim. Birazdan Rotherstone'larda olacağım. İşte kapı." Eliyle işaret etti. "Kendin çıkabilirsin."

Ona kuşkuyla baktı ama iki eldivenli eliyle küçük püsküllü retikülünü kavrayarak kapıya doğru yürüdü. "Teklifimi bir düşün, Trevor. Birlikte Toplumu ayaklarımızın altına alabiliriz."

"İkimiz de biliyoruz ki bunu bensiz de yapabilirsin."

Kapı koluna uzandı. "Fikrini değiştireceksin. Şu anda kızgınsın. Bunu anlıyorum. Ama çok uzun sürmesin. Hector her geçen gün daha da ateşli oluyor. Mecbur kalırsam onunla evlenirim ama istediğim sensin."

"Komik, biraz önce istediğiniz Beauchamp'tı."

Kapıyı açmaya başlarken gözleri hayal kırıklığı içinde titredi, ama sonra sanki kendini tutamamış gibi durakladı. "Geçen gece Lievedon Balosu'nda dans ettiğin o uzun boylu, sade, sıkıcı giyimli kadın kimdi?"

Trevor kaşlarını kaldırdı. "Üzgünüm, bu tanıma uyan birini hatırlamıyorum."

"Ben gelmeden önce dans ederken ondan oldukça büyülenmiş görüldüğünü duydum. Birisi seni gülerken bile gördüğünü söyledi," dedi sırtarak.

"Gerçekten de öyle mi?"

"Utanmana gerek yok, Trevor. Eminim sadece nazik davranıyordun. Sen her zaman en hayırsever adam oldun, asla dansa kaldırılmayan zavallı, yalnız duvar çiçeklerine acıdın."

Grace'e karşı acımasızlığı, onda da acımasızlığın bir ucunu ortaya çıkardı. Bakışlarıyla onu uyardı. "O bir duvar çiçeği değil ve ben de merhametli davranmıyordum."

"Oh, savunmacı. Anlıyorum," dedi sıkı bir gülümsemeyle. "O zaman bu sade kadından hoşlanıyorsun? Ne kadar komik!"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Elbette çok az kişi sizin güzelliğinize erişebilir ama bahsettiğiniz hanımefendi sizde olmayan bazı özelliklere sahip, korkarım."

"Öyle mi?"

"Örneğin dürüstlük. Sadakat. Cömertlik. Ve benim ruh dediğim küçük bir şey."

"Anlıyorum," dedi, kristal gülümsemesi yerindeydi. "Peki bu örnek kişi tam olarak kim?"

Trevor omuz silkti. "Muhtemelen gelecekteki çocuklarımla annesi." Kızın çenesi düştü. "Ne?"

"Güle güle, Laura. Bir sevgili ol ve giderken kapıyı arkandan kapat, olur mu? Nişanına en iyi dileklerimi ilet."

Artık onun üzerinde hiçbir gücü olmadığını anladığında gözlerinde öfke titreşti. Dünyada gerçekten de onun iradesine karşı koyabilecek biri vardı. Kontrol edemediği biri.

Trevor ani bir içsel aydınlanma seliyle bunun, onu bu kadar uzun süre beklemesinin nedeni olduğunu gördü. Sineğini yakalamak için bekleyen kanlı bir örümcek gibi zamanını bekliyordu.

Her şey onun için bir oyundu ve şimdi kaybettiğini görüyordu.

Ona alaycı bir bakış fırlattı, sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Trevor gidip kapıyı kilitleti.

Kapıya yaslandığında, hala oldukça bozguna uğramış bir halde, kalbi o harpy ile neredeyse kendi hayatını mahvedeceği için çarpıyordu.

Belki de piç Nick teşekkürü hak etmiştir.

Şimdiden hafiflediğini fark etti, sanki biri sırtından büyük bir sorumluluk örsünü kaldırmış gibiydi. Ezici görevler gitmişti. Nefes almak daha kolaydı.

Grace Kenwood'la evlenme konusundaki küstahça sözlerine gelince, bunu sadece Laura'yı kızdırmak için söylemişti ama şimdi bu sözleri yüksek sesle söylediğine göre kulağa hiç de fena gelmiyordu.

En azından onu kontrol etmek için vücudundan gözyaşlarına kadar her şeyi kullanmayı deneyecek bir tip değildi.

Bir an Grace'le bir maç yapmayı düşündü, sonra ürperdi, kendinden dehşete düştü. Tanrım, aptal olmalı. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki?

O ucuz kurtuluştan hemen sonra? Grace'le herhangi bir aşk girişiminin bu felaketten daha iyi sonuçlanacağına dair nasıl bir garantisi olabilirdi?

Doğru, Grace Laura'dan çok farklı bir kadındı -ve onun tatlı, masum pcğnn anısı hâlâ peşini bırakmıyordu- ama bir kez ısırıldığında ...

Trevor sözsüz bir hayal kırıklığı homurtusuyla, gece için giyinmek üzere yatak odasına doğru yürüdü. Gömleğini çıkarıp öfkeyle bir kenara fırlatırken, iftliği satın almanın Grace ya da başka bir kadınla hiçbir ilgisi olmadığı konusunda kendi kendine ısrar etti.

Grange nihayet kendisi için yaptığı bir şeydi. Sadece mimarlık hobisini tatmin etmek için değil, aynı zamanda tüm talepleriyle birlikte dünyadan kaçabileceği ve iyileşmek için yalnız kalabileceği bir sığınak için... Yarın sabah ilk ışıkla birlikte oraya geri dönecekti. Gerçekten de Londra'dan defolup gitmek ve hiçliğin ortasında, dünya tarafından unutulmuş, yalnız bir münzevi olarak yeni hayatına başlamak için sabırsızlanıyordu.

Kulağa mutluluk verici geliyordu.

Ancak önce, beş aşık çiftle birlikte bu cehennemi akşam yemeği partisini atlatması gerekecekti. Trevor başını eğdi ve i çekti.

Acı verici olacağı kesindi.

Bölüm 8

Huzurlu.

Grace'in günün en sevdiği zamanı, günlük hayatın koşuşturmacası başlamadan önceki sabahın ilk saatleriydi.

Önümüzdeki yeni gün hâlâ tertemizdi.

Günün küçük çlgınlıkları başlamadan önce tam bir saatlik huzur. Pencere kenarındaki koltuğunda, kısa bir süreliğine de olsa, dünyada her şey yolundaydı.

Bayan Flynn kahvaltı hazırlıyordu; hava, pişen keklerin ve kızaran pastırmanın nefis kokusuyla doluydu. Babam anayasasını okumaya çıkmıştı. Papaz her gün sabah gazetesini almak için ilk iş olarak köye giderdi.

Grace'e gelince, günlük İncil okumasını yeni bitirmiş ve ilk fincan çayını yudumlarken kedisi yanında mırıldanıyor, patilerini tüylü göğsünün altına sıkıştırmış, kuyruğunun ucu sessizce onun da paylaştığı bir memnuniyetle tıkırdıyordu.

Cumbadan dışarı, sabah sisinin örttüğü pırıl pırıl ağaçlara mutlulukla baktı ve Lord Trevor'ın Grange'e döndüğünü bilmekten garip bir memnuniyet duydu. Yakınlardaki varlığı onu memnun ediyordu. Sanki onu orada hissedebiliyordu.

Tabii ki, onun mahremiyetini ihlal etmek gibi bir planı yoktu.

Muhtemelen tüm kasabanın dikkatini çekmemek için gecenin bir yarısı gizlice Thistleton'a geri dönmüştü. Calpurnia'nın karşılaşmasından sonra Grace onu pek suçlayamazdı.

Ama arabanın köy yolunda gümbürdeyerek ilerlediğini duymuştu, çünkü adamlarla tanıştığından beri hafif bir uyku çekiyordu. Gürültü onu uyandırdığında ve Grange'e doğru giden arabanın fenerlerinden adamın geldiğini anladığında, tekrar uykuya dalmakta zorlandı.

Yine de onu rahatsız etmek niyetinde değildi. Çok şey atlatmıştı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve eğer arkadaş olacaklarsa, hazır olduğunda ona gelecekti. O zamana kadar onu yalnız bırakmaktan memnundu.

Ne yazık ki, Grace'in haberi olmadan, Nelcott ikizleri onun duygularını paylaşmıyordu.

Ağaçtaki devrilmiş bir kütüğün arkasından küçük, acil fısıltılar yayılıyordu
Grange'in çizgisi. "Dev."

"Ogre."

"Dev!"

"Ogre! Belki de bir trol. Söylemesi zor."

"Gerçekten önemli değil, değil mi? Önemli olan kalemizi ele geçirmiş olması. Onu dışarı çıkarmalıyız!"

"Nasıl?" Kenny talep etti.

"Henüz bilmiyorum," diye homurdandı Denny. İkizinden kırk dakika daha yaşlı olan Denny genellikle lider konumundaydı. "Daha yakından bakmamız gerek. Hadi."

Dokuz yaşındaki çocuklar, Grange'i satın alma cüretini gösteren ve böylece onları uzun zamandır oyun alanları, dünyadan *kaçtıkları* sığınakları olan yerden kovan yasakçı yabancıyı araştırmak için gizlice kaçtılar.

Tabii ki eski çiftlik evinin yakınında olmamaları gerekiyordu, çünkü bazı eski müstemilatlar her an yıkılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı, yüz yıl önce kendini asan harap sütçü kızın hayaletinin bulunduğu eski ahırdan bahsetmiyorum bile.

Ah, ama kurallar diğer oğlanlar ve kızlar içindi, Nelcott ikizleri için değil. Babaları ölmüştü ve ara sıra Pazar okulu öğretmenleri Bayan Grace dışında kimsenin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesine izin vermeyeceklerdi. Ama sadece onlara tarçınlı kuru üzümlü bisküviler verdiği ve onlara asla sesini yükseltmediği için ve ayrıca Denny

Bir keresinde dizini kırmış, kanlar içinde küçük kız kardeşi gibi nasıl ağladığını kimseye anlatmamıştı.

Çocuklar çayırda gizlice ilerlediler, uzun otların arasından hayranlık uyandıran bir gizlilikle yollarını buldular.

Eski çiftlik evine yaklaşırken etrafı dinlediler ama bir şey duymadılar, bu yüzden her zamanki pencereden gizlice içeri girdiler, paslı mandalı açtılar ve kendilerini bulaşıkhaneye indirdiler. Büyük lavaboların yanından tırmanarak mutfaktan çıktılar, sonra da gıcırdayan o tanıdık döşeme tahtalarından kaçınarak koridordan aşağı indiler.

Çok geçmeden işgalciyi, dev/ogre/trol-adamı eski salonun köhne kanepesinde uyurken buldular.

Kapının eşiğinde toplanmış olan kardeşler birbirlerine kararlı bir bakış attılar. İkiz oldukları için birbirlerinin ne demek istediğini anlamak için yüksek sesle konuşmaları bile gerekmiyordu. Kenny işaret etti; Denny başıyla onayladı.

Sonra ikisi de ses çıkarmadan salona girdiler. Kenny, büyük adamın geldiğinde arabasından indirdiği kitap kutularını ve kasalarını incelemek için gizlice yaklaştı. Gece gizlice içeri girmişti ama ikizler elbette onu görmüşlerdi. Köyde olup biten hemen her şeyi biliyorlardı.

Kenny sessizce kutuları açtı ve yiyecek bir şeyler bulma umuduyla devin çantasını karıştırdı.

Bu arada Denny, istilacının kendisini daha yakından incelemeye karar verdi.

Herkesin bu adamın savaşta nasıl bir kahraman olduğunu söylediğini duymuştu ama şüpheli çocuğun şüpheleri vardı. Grange'in yeni sahibi ona hiç de kahraman gibi görünmüyordu, kanepeye yayılmış, derin bir uykuya dalmış ve hafifçe horluyordu.

Denny'nin aklının bir köşesinde sinir bozucu bir şey yapmak, örneğin bir ot parçası alıp burnunu gıcıklayarak ne yapacağını görmek vardı.

Yine de akıllı bir delikanlının karşılaşması gereken bir adama benzemiyordu.

Eski casus uyurken bile pek rahatlamış görünmüyordu. Dişlerini gıcırdatıyor, sakallı, kare çenesi esniyordu. Kapalı göz kapakları huzursuzca seğiriyordu ve karnının üzerinde duran eli uyurken bile yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Sonra Kenny yabancıyı incelemesini bir "Şşşt!" sesiyle yarıda keserek ikizini yanına çağırdı. Denny uyuyan devin yanındaki pozisyonundan sessizce çekildi.

Kardeşinin yanına vardığında ve ikizinin açtığı uzun, siyah deri çantaya baktığında, çocuklar birbirlerine geniş gözlerle baktılar.

Siyah çantada şık, parlak silahlar ve çocukların daha önce hiç görmediği türden harika bıçaklar vardı.

Denny büyülenmiş gibi bir tanesini almak için uzandı, ama Kenny eline vurdu ve ona sabırsız bir bakış attı.

"Ne?" Denny fısıldadı. "İstersem yapabilirim!"

"Çok tehlikeli! Buradan çıksak iyi olur." "Merak etme, uyuyor."

"Ya uyanırsa?"

Trevor keşke yapabilseydi.

Bunun yerine, mantıktan yoksun ve hayal kırıklığıyla dolu, en sinir bozucu türden bir rüya görüyordu. Bu durumda, Rotherstone'ların geçen geceki akşam yemeği partisini yeniden yaşıyordu, ancak rüyasında her şey, yıllar önce Nick'in ona afyonu denettiği zamanki gibi bozuktı, çarpıktı.

Rotherstone'ların kırmızı yemek odası yavaşça dönüyordu ve arkadaşlarının yüzleri, sesleri, her şeyleri dalgalı ve tuhaf görünüyordu.

Rüyasında, arkadaşları ve onların güzel, mücevherli eşleriyle birlikte yemek masasının etrafında oturuyordu. Hepsi gülüyordu ve

konusuyor, karınlarını doyuruyor ve şaraplarını içiyorlardı ama nedense Trevor atlanmıştı.

Kimse fark etmemiş gibi görünüyordu. Tabağı boştu, fincanı kurumuştı ve ne zaman uşaklardan birine işaret etmeye çalışsa, hizmetkârlar onu görmezden geliyordu.

Ve sonra kendi kendine hizmet etmeye çalıştı, kızarmış kazın güzel tabağına uzandı, ama tam onu -ya da uzandığı diğer herhangi bir yemeği- eline almak üzereyken elinden alındı ve başka birine verildi.

Hayal kırıklığı öfkeye dönüşmekle tehdit ediyordu. Acıkmıştı!

İtiraz ettiğinde ya da yemek istediğinde sesi çıkmıyordu. Boğazını temizlemek için bardağını kaldırdı ama o da boştu. Bu ziyafetin ortasında susuzluk ve açlık çekerken, masada geçirdiği her an onu daha da öfkelen-dirmişti.

Bu tamamen haksızlıktı. Nasıl oluyordu da sözde arkadaşlarından hiçbiri hak ettiği payın kendisinden esirgendiğini fark etme zahmetine bile katlanmıyordu? Herkes kendi payını almıştı ama Beauchamp bile bunu umursama zahmetine katlanmamıştı.

Hepsi de sevgili karılarına yaltaklanmakla meşguldü, iyi talihlerinden o kadar memnundular ki umutsuzluk içinde boğulmakta olan arkadaşlarını fark edemiyorlardı. Burada da Nick'in mahzeninde rehin tutulduğu gibi unutulmuştu. Rüyasında, bir lanet okuyarak masayı terk etmeyi ve hışımla odadan çıkmayı aklından geçiriyordu.

Ama sonunda, uyku perdesini aralayarak, odada bir varlık olduğunu fark etti.

Yakın bir yerde fısıltılar . . .

Burada biri var.

Bir anda savaşçı içgüdüleri alarma geçti ve yıllarca sürekli ölüm tehdidi altında yaşamış olması onu savaş moduna soktu.

Birkaç saniye sonra uykunun derinliklerinden kendini hızla çekerek gözlerini açtı.

Eli refleks olarak silahına uzandı.

Sersemlemiş bir halde aklına gelen ilk düşünce, yıllar boyunca sayısız görevde edindiği düşmanlardan birinin onu çoktan bulmuş olmasıydı. *Teşekkürler, Prinny.*

Doğrulup odayı taradı ama davetsiz misafir çoktan koridora kaçmıştı. Ayak seslerini duyabiliyordu ama onu göremiyordu.

Hâlâ gözlerindeki uykuyu kırıştırarak ayağa fırladı ve hemen peşine düşerek kutu yığınının üzerinden atlayıp koridora fırladı.

Hareket eden bir gölgenin sadece kısa bir anlık görüntüsünü yakaladı. "Kim var orada?" diye bağırdı ama sonra solundan bir ses duydu ve ona doğru baktı.

Birden fazla.

Giriş holü yönünden gelen bir kapı sesi duydu, solunda ise paslı bir gıcırtı ikinci davetsiz misafirin zemin kattaki bir pencereden kayarak çıktığını işaret ediyordu. Ön kapıdan çıkanın peşinden gitti. Tanrım, eğer bu bir Promethean artığıysa-!

Yeni evindeki ilk gününde davetsiz bir misafiri öldürmek zorunda kalmak istemiyordu.

Ama iş o noktaya gelirse, yapardı. Gerçekten, iki kere düşünmezdi.

Giriş holünden hızla geçerek kapı aralığından çıktı, kalbi küt küt atıyordu ve bakışları kaçan küçük bir çocuğa odaklanınca aniden gözleri kısıldı.

Gözlerini kırıştırdı. *Ne oluyor be?*

Çocuk mu?

Anlayış doğdu. Bir yerli.

Tepkisi anında gazaptan öfkeye dönüştü. "Gel buraya, seni velet!" diye bağırdı. "Evimde ne işin var senin? I

bir açıklama ve adınızı istiyorum! Ailen kim?"

Bıçağını kınına soktu ve genç serserinin peşinden koşmaya başladı. Çocuk omzunun üzerinden baktı ve canını kurtarmak için koştu.

Güzel. Trevor ters ters baktı. "Umarım benden bir şey çalmamışsındır, seni küçük hırsız! Kim olduğunu öğreneceğim. Bunun sonuçları olacak!"

Birden sırtına sert bir şey çarptı. Küfrederek arkasını döndü ve kendisine çarpan taşın hâlâ yerde yuvarlandığını gördü.

Büyük bir şok içinde bakışlarını ondan kaldırıp, ilkiyle aynı olan ve belli ki onu fırlatmış olan ikinci küçük insana çevirdi.

Çocuğun elinde hazır bir silah daha vardı. "Kardeşimi rahat bırakın!" diye bağırdı küçük kabadayı.

Trevor bir an ona baktı, sonra inanamayarak güldü.

"Benim mülkümde ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Kendinizi öldürtmeye mi çalışıyorsunuz?"

İkincisi de ona cevap vermek yerine arkasını dönüp kaçtı.

Hâlâ sersemdi ve bir çift işgüzar köylü çocuk tarafından bu kaba uyanıştan hiç de hoşlanmamıştı, kendi kendine homurdanarak onları salladı, en azından şimdi içlerine Tanrı korkusu saldığından oldukça emindi.

Ancak tam içeri girmek için arkasını döndüğü sırada, akan nehrin yönünden bir çocuğun vahşi ve korkmuş çığılığı duyuldu ve ardından büyük bir su sıçraması oldu.

Oh, şimdi ne var? Trevor durdu ve kaşlarını çatarak döndü. İki saniye sonra çığılık geldi.

"Yardım edin!"

İçinden küfrederek, bu soğuk yazın tuhaf havası sayesinde kabarmış ve hızlı akan nehre doğru koşmaya başladı. Yaya köprüsü olarak kurulmuş olan eski kütüğü gördüğünde, bir anda anladı ki

ne olduğuna bir göz attı. Kaçan çocuk, aceleyle dikkatsizce karşıya geçmeye çalışırken takla atmıştı.

Kütüğün birkaç metre altında, hızla akan akıntının ortasında Trevor çocuğun başını gördü.

"Lanet olsun," diye fısıldadı, küçük kafa köpük ve çalkantılı girdaplarla bembeyaz bir kesitte suyun altında kaybolurken. Hemen dik, çamurlu kıyıdan aşağı inerek, eğilmiş ağaçların yanından aşağıdaki kayalıklara doğru kayd. Beline kadar gelen nehre girdi.

Sonra daldı ve yüzdü.

Grace hâlâ pencere kenarındaki köşesinde oturmuş, çayının son yudumunu bitirmek üzereydi ki birdenbire küçük, tanıdık bir figürün koşarak yola çıktığını fark etti.

Kaşlarını çattı ve tekrar baktı. Nelcott ikizlerinden biri mi? Hangisi olduğunu söylemek imkânsızdı ama ikizler asla tek başlarına görülmezdi. Yüz ifadesi karardı. *Umarım bir şey olmamıştır.* Boş çay fincanını hızla bir kenara bırakarak ayağa kalktı ve endişeyle ön kapıya doğru koştu.

"Bayan Grace! Bayan Grace! Yardım edin!"

Kapıyı açar açmaz çocuğun yüzündeki panik ifadesini gördü. Grace henüz günlük kıyafetlerini giymemiş olduğunu hemen unuttu; üzerinde hâlâ gecelik vardı, ayaklarında terlikler vardı ve saçları uzun ve gevşek bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Çocuk kendini ona doğru atarken Grace dışarı çıktı.

Hangisi olduğundan hâlâ tam olarak emin olmasa da onu sabitlemek için küçük omuzlarını kavradı. "Neyin var? Bir nefes al ve bana ne olduğunu anlat."

"Bizi yakaladı, Denny'i yakaladı! Onu öldürecek!" "Kim?"

diye haykırdı.

Kenny onun elinden tuttu ve onu birkaç adım aşağı çekmeye başladı. "H a d i , onu durdurmalısın! Hayatımı kurtarmama yardım etmelisin.

Kardeşim!"

"Neyden?"

"Devden! Silahları var, bayan!"

"Kimin silahı var? Sen neden bahsediyorsun? Ne dev?"

"Grange'de!"

Kaşları havaya kalktı. Sonra çocuğun onu sürüklemesini durdurmak için ayaklarını yere dikti. "Kenny," dedi karanlık bir sesle, elindekinin biraz daha az barbar olan ikizi olduğunu fark etmişti. "Siz ikiniz *ne* yaptınız?"

Yüzü kızardı. "Açıklayacak zaman yok! Hadi, kardeşim elinde!"

"Kenny."

"Denny ve ben onu gözetlemek için Grange'e gittik-"

"Oh-!" Çocukların kulaklarına uygun olmayan bir kelimeyi ısırdı. Lud, önce Calpurnia, şimdi de ikizler. "Beni dinle." Çocuğun kolunu sertçe tuttu. "Yeni komşumuzu rahatsız etmemelisin. Savaştan yeni döndü Kenny. Sence de biraz huzur ve sessizlik istemiyor mu?"

"Grange bizim yerimiz!" diye bağırdı çocuk ona. "Orayı önce Denny ve ben aldık!"

"Ama o satın aldı, sevgilim. Ayrıca, çocuklar için çok tehlikeli! Orada oynamanıza izin verilmediğini biliyorsunuz. O eski ek binaların çoğu paslı çiviler ve kırık merdivenlerle dolu. Düşüp boynunu kırabilirsin ve hiç kimse de-"

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum! Denny düştü! *Ondan* kaçıyordu."

Grace'in rengi soldu.

"Kardeşimi kurtarmama yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Sertçe yutkundu. "Ayakkabılarımı alayım." Şimdi anladığına göre gerçekten sarsılmıştı, hızla eve geri döndü, terliklerini tekmeledi ve bulabildiği en yakın ayakkabıyı, yani botlarını giydi.

Dışarı fırladığında Kenny çoktan onun önüne geçmiş, onu beklemek yerine Grange'e doğru koşmaya başlamıştı. Grace onun peşinden koştu.

Hâlâ tam olarak ne olduğundan emin değildi ama Denny bir kaza geçirmiş gibi görünüyordu. Kardeşinin bir yetiştikten yardım istemek için papaz evine geldiğine göre, belli ki acil bir durum vardı ve ciddi olmasından korkuyordu.

Oldukça paniklemiş bir halde Grange'e koştu; bu arada komşularından hiçbirinin onu gece elbisesi ve sabahlığıyla, bazı uygunsuz kadınsı sıçramalarını sınırlamaya yardımcı olabilecek bir korse olmadan kırlarda kaçarken görmemesini umuyordu.

Birkaç dakika sonra Grange'e vardığında, uzaktan gelen gök gürültülü bağırıışları duydu.

İleride beliren bir hareket Kenny'nin meyve bahçesinden nehre doğru koştuğunu ve hâlâ biraz ileride olduğunu gösterdi.

Grace onu takip etti ve yaklaştıkça derin, öfkeli ses daha da yükseldi. Meyve bahçesinden hızla geçerken sağındaki ağacın arkasında saklanan Kenny'yi gördü. Korku dolu bir bakışla nehri işaret etti.

"Burada kal," diye emretti Grace onu geçerken. Nefes nefese kalmış, sabah koşusundan dolayı yüzü kızarmış ve nefesini tutmaya çalışarak adımlarını hızlandırdı.

Meyve bahçesinin ağaç sıralarını aşarak yeşil alana çıktı ve hemen akan derenin yanında siluet halinde iki figür gördü.

Biri uzun ve kaslıydı ve tüm gürültüyü çıkarıyordu.

Ufak olan ise Denny'den korkuyordu.

Denny Nelcott asla korkmadı.

"Burada gizlice dolaşmaya hakkın yok! Neler olduğunu gördün mü? Öldürülebilirdin, seni küçük tehdit! Seni ve kardeşini bir daha bu çiftliğin etrafında görmesem iyi olur. Beni anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

Her ne olduysa, diğer ikiz çok ciddi şekilde yaralanmış görünmüyordu.

Ne var ki, sırlıskılandı ve savunmasız, azarlanmış ve yürek parçalayıcı derecede zavallı görünüyordu - şüphesiz kasıtlı olarak.

Lord Trevor Montgomery bunu kabul etmedi.

Grace onlara doğru yürürken, henüz büyük ya da küçük her iki öfkeli erkek tarafından da fark edilmemişti, eski casusun yaramaz çocuğu maruz bıraktığı sert dil kırbağı hakkında ne hissettiğinden emin değildi.

Kendi adına, çocuğa ciddi bir zarar geldiği için o kadar paniğe kapılmıştı ki, içgüdüsel olarak onu kucağına alıp rahatlamak için ona sarılacaktı. Trevor belli ki onun duygularını paylaşmıyordu.

Yaklaştığında, onun gerçekten öfkeli olduğunu görebiliyordu. Azarlama sadece göstermelik değildi.

Belli ki bir şeyler olmuştu; ikizler belli ki yaramazlık yapmışlardı. Yine de, küçük yetime bu şekilde bağırması koruyucu içgüdülerini kızdırdı ve haklı bir öfke uyandırdı.

Ancak yaklaştıkça, adamın görüntüsü onu arzuyla çarparken, zaten tedirgin olan karışıma son bir duygu daha karıştı.

Trevor sırlıskılandı, sabah güneşi teninde parıldıyordu, koyu renk saçları kafasına düzgün bir şekilde toplanmıştı.

Giysileri kaslı vücudunun her yerine yapışmış, her erkeksi kalça ve popo çizgisini sarmıştı. Göğsünden aşağı sarkan beyaz keten gömleği neredeyse şeffaflaşmıştı. Grace sertçe yutkundu, o ıslak giysileri değiştirmesine yardım etmeyi hayal ettiği için dehşete kapıldı.

Nabızı hızlanmıştı ve bunun tarlalardaki koşuşturmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Dişlerini sıktı, günaha karşı savaşmaya kararlıydı ve

Şok edici şehvetin bir irade ile çekilmesi.

Hâlâ Denny Nelcott'a verip veriştiriyordu. "Eğer seni bir daha arazimde yakalarsam-"

"Burada neler oluyor?" diye araya girerek onlara doğru yürüdü.

Trevor başını çevirdi, konuşması yarıda kesildi.

Oh, mükemmel. Tek gereken buydu. Öfkeli bir Pazar okulu öğretmeni, yüzünde yanlışlıkla yavrularını rahatsız eden bir avcıya saldırmak üzere olan bir anne ayı gibi bir ifadeyle, savaş yolunda ona doğru yürüyordu.

Yine de Trevor onun bu haliyle son derece güzel görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. Bakışları hemen onun üzerinde gezindi ve vücuduna yapışan soğuk, ıslak giysilere rağmen içini ısıttı.

Yüzü kızarmış, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Banyan cübbesinin V yakası göğsünden aşağı doğru ayrılmıştı ve şu anda Lievedon Balosu'nda giydiği kız kurusu elbiseden daha az mütevazıydı.

Gerçekten de şu anda oldukça ihtişamlıydı, saçları omuzlarının üzerinden gevşek ve uzun bir şekilde akıyordu, sabah güneşinin ışığıyla dalgalanıyor ve ona doğru parıldayarak yürürken esintide dalgalanıyordu.

Bu sırada genç tutsağı, Trevor'ın dikkatinin dağıldığını fark ederek elinden kurtuldu ve güzel kurtarıcısına doğru koşmaya başladı.

Trevor onu bıraktı. Çocuk ıslak botlarının içinde her adımda ezilerek hızla uzaklaştı. Vıcık vıcık küçük yaramaz Grace'in arkasından kaçarak aynı suç ortağına katıldı.

"Burada ne oldu?" diye sordu kısık bir ses tonuyla.

"Neden onlara sormuyorsun?" Trevor karşılık verdi, ancak cevabının onu bir erkekten çok üçüncü bir genç gibi gösterdiğini geç de olsa fark etti.

Grace ona kaşlarını çattı, sonra arkasına dönüp arkasında toplanan veletleri kontrol etti. Ondan saklanıyorlardı ve onun sempatisini kazanmak için bir oyun oynuyorlardı.

Küçük canavarlar da işe yarıyordu.

"Denny, iyi misin?"

"O iyi," diye homurdandı Trevor, hantal olanı kesik ya da kırık kemik açısından kontrol ederken.

Bunu zaten yapmıştı ve ondan daha fazla tıp eğitimi aldığından emindi.

"Bir kütüğün üzerinde yürüyerek nehri geçmeye çalışırken nehre düşmüş. İkisi de şanslıydı," diye ekledi Trevor. "Bunun ne kadar kolay bir trajediye dönüşebileceğini biliyor musunuz? Ciddi bir davetsiz misafirim olduğunu düşünerek ölü uykusundan uyandım. Bu ikisi evime zorla girmiş. Yaptığım iş göz önüne alındığında çok da aptalcaydı. Ben uyurken gizlice yaklaşan insanlar genellikle bunu anlatacak kadar yaşamazlar." Onlara ters ters baktı.

"Bunu duydunuz mu?" Grace öfkeyle çocuklara seslendi. "Çocuklar, sizi öldürebilirdi. İnsanların evine zorla giremezsiniz! Özellikle de onunkine. Şimdi, özür dileyin!"

Trevor gözlerini devirdi, çünkü iki entrikacı küçük barbar basit bir "Özür dilerim" yerine gözyaşlarına başvurdular.

Burun çekmeler, titreyen çeneler, sahneye yakışır hıçkırıklar. Adamın dehşetine rağmen, kızın üzerinde işe yaradı.

"Ağlamayın," dedi şefkatle her birine sırayla, saçlarını düzeltti, tombul yanaklarını okşadı. "Bakın, artık bitti. Önemli olan kimsenin zarar görmemiş olması."

Onlara sarıldığında, dayanabileceği tek şey buydu. "Bayan Kenwood, gerçekten!"

"Ne oldu? Neyin var senin?"

Kız arkasını döndüğünde, küçük şeytanlar arkasından ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Onlara bebek gibi davranma!" Trevor öfkeyle konuştu. "Gözlerini boyamaya çalışıyorlar, kadın! Bunu göremiyor musun?"

Küçük meleklerle yönelik böyle bir suçlama karşısında öfkeli görünüyordu ve annelik öfkesiyle boyuna kadar yükseldi. "Onlar sadece çocuk!"

"Bir çift küçük şeytan bunlar," diye mırıldandı Trevor. Sonra gözlerinin kenarına vurarak kardeşleri işaret etti. "Sizi izliyorum."

Kuru olan, küçük taş atıcı, Grace'in arkasından Trevor'a dilini uzattı.

Yanıt olarak gözlerini kıstı. "Ebeveynleri kim? Bana isimlerini söylemediler ama babalarıyla disiplinsizlikleri hakkında konuşmak istiyorum."

Grace, Trevor'a uyarıcı bir bakış attı ve kollarını çocuklara doladı. "Merak etme, ben halledeceğim. Seni bir daha rahatsız etmeyecekler."

"Yapmasalar iyi olur, yoksa büyük, pis bir bekçi köpeği alırım ve bir dahaki sefere onları yemesi için emir veririm."

"Bu kadar yeter lordum. Demek istediğinizi anlattınız. Onları yeterince korkuttunuz."

"Onları korkutmak mı? Beni korkutan onlardı! Bu neredeyse gözlerimin önünde boğuluyordu. Eğer bu yaramazları kontrol edebiliyorsanız, onları mülkümünden uzak tutun. Burayı biraz huzur ve sessizlik olsun diye aldım. Bu çocuklar benim sorunum değil. Buralarda gizlice dolaşıp kendilerini öldürmelerinden ben sorumlu olmayacağım!"

"İyi. Çocuklar, Lord Trevor'dan özür dileyin. Şimdi." Her birini kolundan tutup ileri doğru yürüttü. "Haydi! Değerli huzurunu ve sessizliğini bozduğunuz için büyük kahramandan özür dileyin," diye mırıldandı nefesinin altında.

Trevor ona kaşlarını çattı ve Grace de ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. Çocuklar "Özür dilerim" diye mırıldandılar.

"Böylesi daha iyi. Güle güle, Lord Trevor. Herkesi sizden uzak tutacağımdan emin olabilirsiniz. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğiz. Thistleton'a hoş geldiniz," diye sitemle ekledi. Sonra çifti geri çevirdi ve

her birinin omzunda bir el olmak üzere onları papaz evine doğru yürütmeye başladı.

Trevor kızın arkasından öfkeyle baktı, nasıl olup da bu olayda kötü adam konumuna düştüğüne şaşırılmıştı. "Aileleri kim olursa olsun, bu insanlar bırakın küçük çocukları, bir kediye bile bakmamalı!" diye bağırdı arkasından, bu kadarla bırakmak istemiyordu.

Bunun üzerine Grace yürümeyi bıraktı. Bir an hareketsiz durdu, sırtı ona dönüktü.

Ancak iki çocuk yürümeye devam etti; sonra onlar da durakladılar ve Pazar okulu öğretmenlerinin neden geride kaldığını görmek için geri döndüler.

Trevor onun narin yumruklarını iki yanında sıkıldığını görünce irkildi. Zihinsel olarak kendisiyle tartışıyormuş gibi, Grace yavaşça arkasını döndü.

Ona doğru tek başına yürüdü. "Bu iki çocuğun kırlarda dolaşmasının nedeni, Lord Trevor -ailelerinin onlara daha iyi bakmamasının nedeni- babalarının ölmüş olması ve annelerinin de hasta olması. Kocasını savaşta öldüğünde neredeyse kederden kahroluyordu."

Ah, kahretsin, diye düşündü Trevor.

Öfkeli bir bakışla ona doğru bir adım daha attı, sabahlık giymiş bir intikam meleği gibiydi, gözlerinden haklı mavi ateş kıvılcımları saçılıyordu.

"Özür dilerim. Bilmiyordum," diye mırıldandı.

Ama kadının dilini tutamadığı anlaşılıyordu. "Arazi temsilcisi size Albay Avery hakkında ne kadar şey anlattı?" diye sordu.

"Grange'in eski sahibi mi?" Omuz silkti, tetikteydi. "Pek bir şey yok. Bir süvari subayı olduğunu, yaşlılığında eksantrik olduğunu söyledi."

"O zaman tam da şüphelendiğim gibi. En önemli kısmı atlamış." Kadın ona sitem dolu bir bakış fırlattı. "Gördüğünüz gibi Albay Avery, buralardan bir alay toplamayı aklına koymuş. Yüz adam

ona katıldı, elli tanesi Thistleton'dan. Genç erkeklerimizin yüzde onu ve birçok aile reisi."

Trevor gözlerini kapadı, çünkü aniden geldiğini görebiliyordu.

"Ben Nelcott da onların arasındaydı," diye devam etti, "bu çocukların ve çiçeği verdiği küçük kızın babası. Bir daha eve dönmedi. Sadece bir avuç kadarı döndü. O bunak ihtiyar, çoğunu askercilik oynarken öldürttü. Onları Canavar'a karşı 'iyi bir savaş' verip macera yaşayacaklarına inandırdı, sonra da bu köyü ve kilometrelerce ötedeki sayısız aileyi ne uğruna yok etti? Kendi kibrinden başka bir şey için."

"Özür dilerim," diye mırıldandı ama kadın onu duymazdan geldi.

"Bu çocuklar yetim," dedi ona yıkıcı bir netlikle, "ve eğer bir daha bir çocuğa böyle kükrediğini duyarsam, beni arkadaş listenden çıkarabilirsin - kalıcı olarak."

Onu, arzuladığını düşündüğü yalnızlık içinde bırakmak için döndü. Kahretsin, bugün kötü bir başlangıç yaptı ve daha da kötüleşmeye devam etti.

Bunun bir önemi olmamalıydı ama Trevor filizlenmekte olan arkadaşlıklarının, flörtlerinin ya da her neyse, çoktan sona ermiş olmasından korkuyordu. Bu şekilde bitmesini istememekle birlikte, son zamanlarda başka kadınlarla yaşadığı olaylardan sonra ayaklarına kapanmak istemediğinden, meydan okurcasına ona son bir soru sordu.

"Peki ya siz, Bayan Kenwood?" Sesi, savaşçıların ve erkeklerin arasında uzun yıllar geçirmenin sonucu olarak istediğinden daha sert çıkmıştı. "Sizin de Albay'la birlikte gidip eve dönmeyen bir arkadaşınız var mıydı? Bu yüzden mi hâlâ babanla yaşıyorsun?"

"Ben mi, bir askeri sevmek mi?" Arkasını döndü, adamın küstah sorusu karşısında gözle görülür bir öfke duymuştu. "Tabii ki hayır. İnsanları öldürerek hayatını kazanan birini asla sevemem."

Bunu söylerken doğrudan adamın gözlerinin içine bakması ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyordu: Bu kadınla hiç şansı yoktu.

Birini aradığından değil. Aramış mıydı?

Sinirlenen Trevor bakışlarını sertçe indirdi. "Tabii ki hayır."

Grace Kenwood hakkında ne kadar yumuşak başlı düşüncelere sahip olursa olsun, kim ve ne olduğu temelinde önleyici bir şekilde reddedildiği çok açıktı. *Pekala o zaman.*

Her iki çocuğu da ellerinden tutarak arabaya doğru yürüttü.

Israr ettiği gibi onu yalnız bırakarak uzaklaşmalarını izlerken
-Trevor başını geriye attı ve gökyüzüne baktı.

Bu fikir için çok fazla. Zaten aptalcaydı, dedi kendi kendine. Doğru dürüst onun sınıfında bile değildi. Onun dünyasına asla uyum sağlayamazdı.

Tam olarak sahip olduğu da söylenemez.

Trevor bir iç çekti. Ah, pekâlâ. Yalnız kalmak istemişti.
Görünüşe göre dileği yerine gelmişti.

Bölüm 9

Hâlâ koruyucu ve haklı bir öfkeyle titreyen Grace, çocukları papaz evine kadar götürdü ve Denny'ye kurulanması için bir havlu verdi. Sonra çocuklara kahvaltı hazırladı. Kendisi ise yemek yiyemeyecek kadar üzgündü.

Ne ahlaksız. Ne vahşi.

Elbette komşusu Denny'yi kurtardığı için mutluydu. Ve haklıydı da. Çocuklar ne kadar dirençli olsalar da, sabahki kaçıştan sonra gayet iyidiler.

Ama Grace hâlâ Lord Trevor'a öfkeliydi. Ne cüretle onun evlenmemiş hali hakkında yorum yapardı! Ona neden hâlâ babasıyla yaşadığını sorar? Ne dayanılmaz bir kabalık! Ve burada onun bir beyefendi olduğunu düşünüyordu!

Belli ki öyle değil.

Yüzüne karşı ona kız kurusu da diyebilirdi. Albay Avery'yle savaşa giden herhangi bir "bey" olduğundan değildi. Bu onu hiç ilgilendirmezdi! Bunun yanı sıra, belki de *hiç kimsenin* onun biraz yalnız olabileceğini fark etmesinden hoşlanmıyordu. Hayatı her genç kadının umduğu gibi gitmemiş olabilirdi.

Bunu düşünmeye cesaret edebilse şimdi bile gözyaşlarına boğulabilirdi. Ama o ahmak, o çok yakışıklı rudesby bunu gösterecek kadar küstahtı. Sanki *ona* bir açıklama borçluymuş gibi!

Çocuklar pastırma, yumurta ve jöleli tostı ağızlarına tıktırırken Grace masanın ortasındaki elma dolu kâseye dalgın dalgın bakıyor, bir lokma bile yiyemeyecek kadar öfkeleniyordu.

Babasının ona Grange'i hiç önermemiş olmasını diledi.

Eski bir casusla, eğitilmiş bir suikastçıyla yan yana nasıl yaşayabilirdi ki, özellikle de şimdi, onu bu kadar gülünç bir halde görmüşken,

Gece askısı, sabahlığı ve botlarıyla çayırları mı geçiyordu? İhtiyacı olan tek şey buydu; onunla alay etmek için daha fazla neden.

Sessizlik içinde kendi kendine başını salladı. Bir papazın kızı olarak her türlü yoksunluğa katlanabilirdi ama Lord Trevor ona yaşlı bir kız çocuğu diye acıyorsa, hayır. Bu onun gururunun kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Buna katlanamazdı. Grace'e göre Calpurnia ona sahip olabilirdi.

Bu arada, masanın öbür ucundaki Nelcott'lar birbirlerinin maskaralıklarına gülüyorlardı; tehlike artık güvenli bir şekilde geride kaldığı için korkularını unutmuşlardı. Gerçekten de, felaketle karşılaşmalarını büyük bir eğlence ve muhtemelen şimdiye kadarki en iyi maceraları olarak görüyor gibiydiler.

"Denny, seni gerçekten boğulmaktan kurtardı mı?" Grace onların neşesine alışılmadık bir şekilde sinirlenerek araya girdi. "Yüzmeyi bildiğini sanıyordum."

"Evet, yapabilirim hanımefendi-" diye başladı.

"Benim kadar iyi değil!" diye araya girdi kardeşi.

"Senden daha iyi!" Denny onu iterek karşılık verdi.

"Olamaz!"

"Çocuklar! Soruya cevap verin!"

"Yüzebilirim," diye güvence verdi Denny. "Ama ayağım derenin dibinde bir dala falan takıldı. Sıkışıp kaldım. Burnumu suyun üzerinde zar zor tutabildim."

"Yani seni gerçekten kurtardı mı?"

"Evet, hanımefendi." Denny sırtıttı. "Harikaydı!"

Kenny kıkırdayarak, "Bir dev için," diye ekledi ve Grace, çocukların Grange'in yeni sahibi hakkındaki fikirlerinin kötü adamdan kahramana dönüştüğünü fark ederek kaşlarını çatı.

Hmmph.

"Ondan uzak dursan iyi olur. Ne senin ne de bizim bir parçamızı istiyor. Adamı duydunuz. Tek istediği yalnız kalmak. Bu yüzden onun isteklerine saygı duyalım ve umarım kimse ölmez. Eğer ikinizin onun mülküne gizlice girdiğinizi duyarsam, *benimle* hesaplaşmak zorunda kalırsınız. Anlaşıldı mı?"

Yüzlerinde aynı kaşlar belirdi ama yaramaz çift sonunda mesajı aldı. Çocuklar başlarını eğdi ve ikisi de "Evet, hanımefendi" diye mırıldandı.

"Bu daha iyi," diye cevap verdi ve sonunda kızarmış ekmekten sinirli bir ısırik aldı.

Trevor çiftliği satın almakla büyük bir hata yapıp yapmadığını düşünmeyi reddetti.

Grace Kenwood bunu onun için mahvetmeyecekti.

Bir çift küçük yetime bağırdığı için kendisini suçlu hissetmesini sağlamayı başarmıştı ama dünyadaki herkes onun gibi bir azize değildi. Evet, bazen sesini yükselttiği oluyordu. Özellikle de bir çocuğun hayatı söz konusu olduğunda. Görünüşe göre bu onu bir tür zalim yapıyordu.

Ya da bencilce.

Sadece kendi yaşadıklarını düşünüyordu. Bu savaşta başka insanların da acı çektiğini unutarak.

Onu suçladığı şey bu gibi görünüyordu.

Ama bu ne cüret? O yemeği servis edebilirdi ama o yemeyecekti.

Bencil görmek istiyorsa Nick'e bakabilirdi. Ya da Beauchamp'a. Onlara kıyasla o bir azizdi.

Garip bir şekilde, bu rasyonalizasyonlar kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı - bu da onu daha da sinirlendirdi.

Kendini ne sanıyordu da ona görev veriyordu? Onun standartlarına uymadığı için üzgündü ama bu sabah o çocuğun hayatını kurtarmıştı,

Ve bir kilise adamının aşırı erdemli kızı tarafından azarlanmayı hak etmiyordu.

Ah, kahretsin, onun hakkında ne düşündüğü neden umurunda olsun ki? Bir anlamı yoktu.

Kadınlarla işi bitmişti.

Bayan Holier-Thau'u aklından çıkararak kuru giysilerini giydi, ardından evin içinde dolaşarak gedik noktaları aradı.

Odadan odaya geçerken Grange'i sıkıca kilitledi ve turunun sonuna doğru, bulaşikhane lavabolarının üzerinde açık duran paslı pencereyi buldu.

Aha. Mutfağın dışındaki bulaşikhane oldukça alçak bir şekilde toprağa gömülmüştü, bu da zemin seviyesindeki pencereden kolayca tırmanılmasını sağlıyordu; görünüşe göre küçük şeytanların içeri girdiği yer burasıydı.

Trevor bir hıçkırıkla pencereyi kapatıp kilidi çevirdi ve nihayet kasabaya doğru yola koyuldu. Köye ilk gelişi için Londra'dan postalarının gelip gelmediğini öğrenmesi gerekiyordu ve kuru gıda dükkânı yerel postane olarak hizmet veriyordu.

Atlasından birini eyerlerken, yerel halktan nasıl bir tepki alacağını merak ediyordu. Thistleton gibi küçük, birbirine sıkı sıkıya bağlı mezralar yabancıları her zaman kollarını açarak karşılamazdı. Kuşkusuz, herkesin onun gelişine şen şakrak Calpurnia Windlesham kadar sevinmesini beklemiyordu.

Küçük kırsal topluluklarda haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını göz önünde bulundurarak, bu iki afacanla olan çatışmasını şimdiye kadar herkesin duymuş olduğuna kesin gözüyle bakıyordu.

Köylülerden bazılarının bu iki küçük vahşi şeyin neden olabileceği türden bir sorunla ilgili ilk elden deneyimleri olduğunu umuyordu; aksi takdirde, öğleden önce yeni memleketinde *istenmeyen kişi* olacağından korkuyordu.

Öte yandan, yerel halk ondan korkmaları gerektiğine karar verirse, onu rahat bırakma olasılıkları daha yüksek olacaktır.

Hmm. Atına atladı ama atını sürerken Grace'in sözünün bu kasabada muhtemelen çok büyük bir ağırlığı olduğu aklına geldi. Bu insanlar arasındaki tüm itibarı onun ellerinde olabilirdi. Onun bölgesinde, onun çöplüğünde olduğunu gayet iyi anlıyordu ve Grace'in buradaki etkisi onu hem alaycı hem de huzursuz hissettirse de, adımlarına dikkat etmesi gerektiğini düşündü.

Köye vardığında, nasıl karşılanacağından emin olmadığı için nötr bir ifade takınmayı tercih etti.

Yanından geçerken kendisine bakan bir grup köylüye şapkasını eğdi ama gülümsemeye tenezzül etmedi.

Taşra halkı kural olarak şehir sakinlerine güvenmezdi. Ayrıca, fazla arkadaş canlısı, fazla cana yakın davranmak sadece daha fazla davetsiz misafiri davet ederdi.

Dükkâna yaklaşıp atından indiğinde ona karşı tepkiler karışık görünüyordu. Ama belli ki meraklılardı. Önlüklü dükkân sahipleri o geçerken dükkânlarının kapısından içeri girdiler, şüphesiz çantasının değerini ölçüyorlardı.

Ağacın altında satranç oynayan yaşlı adamlar oyunlarına ara verdiler ve atını otağ direğine bağlayıp dükkânın girişine giden birkaç basamağı çıkarken onu dikkatle izlediler.

Neyse ki manifaturacı geveze bir adamdı. Trevor kendini tanıttı, mektuplarını topladı ve göz gezdirdi; sonra küçük dükkânın üç koridorunda dolaştı, ihtiyacı olsun ya da olmasın, iyi niyet göstergesi olarak birkaç şey almaya kararlıydı.

Bunu yaptıktan sonra tekrar köy meydanına çıktı. Etrafını tarayarak gelecekte ihtiyaç duyabileceği çeşitli iş yerlerinin konumlarını not etti. Demirci, fırın, bar ...

Ama tuhaftı. Toprak temsilcisiyle birlikte Thistleton'dan ilk geçişinde köyün genel tuhaflığını fark etmekle yetinmişti. Şimdi Grace ona Albay Avery'nin başına gelenleri anlatınca, araştıran bakışları daha ince ayrıntıları yakaladı. Daha yakından bakınca, kendisinininkini de yansıtan sessiz bir umutsuzluğun, sürünen bir pejmürdeliğin başladığını gördü.

Soyulan boyalar, sarkan panjurlar. Bir yenilgi havası.

Grace'in ona az önce yaşlı süvarinin talihsiz alayı hakkında anlattıklarının etkisi iyice içine işlemiştir.

Elli ölü. Oransal olarak konuşursak, yüzde on korkunç bir kayıptı. Ordunun bu konuda kuralları vardı ama umutsuz zamanlarda bu kurallara her zaman uyulmazdı.

Daha da kötüsü, bu kayıp Thistleton'ı, küçük bir çiftçi topluluğunun kas gücü olan genç erkeklerinden mahrum bırakmıştı. Bunun üzerine bir de felaket hava koşulları ekinleri öldürdü.

Yüce Tanrım, Grace, karşı karşıya olduğun şey bu mu?

Ve ona neden evli olmadığını sorma cüretini mi göstermişti?

Bu düşünce karşısında kendinden nefret etti. Bu sabah bunu onun yüzüne böylesine saygısızca vurduğuna inanamıyordu. Ama anlamamıştı. Gerçekten anlamamıştı. Sadece biraz kıskanmış ve anlamaya çalışmıştı. İstese de istemese de şimdi anlıyordu.

Bu küçük köy, bu insanların çoğunun muhtemelen anlamadığı uzak bir savaşta ezici bir can kaybına uğramıştı. Kahretsin, kendisi bile zar zor anlıyordu ve her türlü gizli yazışma için yetkisi vardı.

Ona bakmalarına şaşmamalı.

O *yaşamıştı*. Onları kardeşlerinden, kocalarından, oğullarından mahrum bırakan bir çileden sağ çıkmıştı. *Tanrı'yı*. Köylülerin sessiz bakışları altında kendinden utanarak yavaşça atına doğru yürüdü. *Buna ihtiyacım yok.*

Huzur ve sessizlik. Buraya onlar için gelmemişti; kendisi için gelmişti.
Bana öyle bakmayın. Beni yalnız bırakmalısınız.

Ne Grace ne de babası tek bir şikâyetle bulunmadığı için kendini cehennemde gibi hissediyordu.

Belki de bencil bir piçti, Nick kadar kötüydü ama farklı bir şekilde.

Belki de gözlerini açıp etrafına bakması, kendine bu kadar odaklanmayı bırakması gerekiyordu. Aksi takdirde, geri dönüp Laura'ya katılarak gösterişli bir yaşam sürebilirdi.

İçini çekti ve bakışlarını indirdi ama onları bu halde bırakıp inziva yerine kaçmaya yüreği elvermedi. Gerçekten de, sabah azalırken acıkmaya başlamıştı, bu yüzden yerel bar yemeklerini denemeye karar verdi. Meydanın karşısındaki Gaggle Goose Inn'e doğru yürürken, tıpkı Londra'da olduğu gibi herkesin ona baktığını hissedebiliyordu. Buraya kaçmak için gelmişti.

İçini çekerek hana adımını attı. Rahip Kenwood iyi yemekler servis ettiklerini söylemişti.

Haziran güneşine kıyasla içerisi karanlıktı ama gözleri alıştığında etrafına baktı ve en azından şimdilik tek müşterinin kendisi olduğunu gördü.

Sonra bara yaslanmış gümüş parlatan dolgun taverna kızını fark etti. Kız onu görünce doğruldu ve bakışları hemen onun üzerinde odaklanınca, adam belli bir rahatlama hissetti.

En azından burada biri ona dostça davranmaya hazırды.

Bir profesyonel gördüğünde onu tanımayı uzun zamandır öğrenmişti.

Gerçekten de burada, ıssızlığın ortasında, bir gece bir kadın arkadaşına ihtiyaç duyarsa, köyü rezil etmeden rahatlamak için uzağa gitmesine gerek kalmayacağını bilmek güzeldi. Böyle kızlar bunun için buradaydı.

"Kim olduğunuzu bildiğime bahse girerim," diye selamladı onu, kalçalarını sallayarak yavaşça yaklaşırken. "Siz Grange'i satın alan beyefendisiniz, değil mi?"

"Suçlu," diye yanıtladı.

"Peki! Hoş geldiniz o zaman." Genişçe gülümsedi ve iki ön dişi arasındaki küçük, çekici boşluğu ortaya çıkardı. Koyu renk gözlerinde davetkâr bir parıltıyla bir masayı işaret etti. "Gelin ve şuraya oturun, Lord Trevor, değil mi? Duyduğumdan daha da yakışıklıymışsın."

Kaşlarını kaldırdı.

Karmakarışık kuzguni yelesini savurarak onu kirli pencerenin yanındaki bir masaya götürdü.

Trevor şaşkınlıkla onu takip etti. Bugün zaten kasabanın aziziyle kanatları kesişmişti. Görünüşe göre kasabanın günahkârıyla da arkadaş olmak üzereydi.

Adam otururken elini beline koydu ve masanın önünde durarak adamın kendisini incelemesine izin verdi. "Bana Marianne diyebilirsin," dedi, rahat bir tavırla öne doğru eğilerek dekoltesini görmesini sağladı. "Sana istediğin her şeyi getirmeye geldim," diye ekledi usulca, ne demek istediği çok açıktı.

"Teşekkür ederim, Bayan Marianne. Çok nazıksınız," diye fısıldadı minnettar bir gülümsemeyle.

İşte bu daha iyi.

Bölüm 10

Sabahın geç saatlerinde, şafak vakti yaşanan fiyaskonun ardından gün nihayet normal seyrine dönmüştü.

Hâlâ yeni komşusuyla yaptığı kavganın etkisinde olan Grace, omzundaki çantada birkaç basit çocuk kitabı taşıyarak köye doğru yola çıktı. Haftada üç kez Marianne ile birlikte çalışıyor, talihsiz genç kadına okumayı öğretiyordu.

Ama köye doğru keyifli bir yürüyüşten sonra, hanın birkaç basamağını çıktı ve pencereden öğrencisini görünce hemen durdu.

Kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Midesi anında düğümlendi. Marianne barın içindeki camekânlı masada oturmuş gümüş parlatıyor, kahkahalar atıyor, karşısında ise yemeğini bitirmiş Lord Trevor Montgomery oturuyordu. Bir kolunu yanındaki boş sandalyenin arkasına atmış, rahat bir tavırla biraz yaslanmıştı.

Grace ağzını kapattı. Kesinlikle hiç vakit kaybetmemişti! Sonra kalbi çarpmaya başladı.

Marianne'e Grace'in anlayamadığı bir şey söyledi, sonra da kendi içinde şok edici olan cevabı dikkatle dinledi. Grace ve babası dışında hiç kimse Marianne'i gerçekten *dinlememişti*.

Sadece bakıyorlardı -kadınlar soğuk bir şekilde, erkekler ise süzerek. Trevor ona bir insan gibi davranıyordu ve Grace bunu beklemiyordu. Buna sevinmek istedi ama onları bir arada görünce içinde tuhaf ve nahoş bir duygu fırtınası koptu.

Kesin olan bir şey vardı. Birden Calpurnia'nın neden hâlâ George'la konuşmadığını yepyeni bir şekilde anlamıştı.

Ancak Grace, kendi tepkisinin kıskançlık olarak tanımlanabileceğini kabul etmeyi reddetti.

En azından kendi zihninde onu çoktan Callie'ye atadığı düşünölürse, bunun sonuçları düşünmek için çok karanlıktı.

Şu anda tek hissettiğı şeyin asi öğrencisine karşı duyduğu korumacılık olduğuna kendini ikna etmek daha güvenliydi.

Evet. İşte buydu. Marianne o dünyevi baştan çıkarıcıdan korunmalıydı.

Bu sonuçla rahatlayan Grace hemen kendini topladı. Çenesini kaldırarak omuzlarını dikleştirdi ve Trevor'ın peçetesiyle ağzını sildiğini ve Marianne'e yemeğın parasını ödediğini rahatlatarak fark etti.

Adamın ona *sadece* bunun için para ödediğini umuyordu.

Köyün önünde olay çıkarmak istemediğinden barın kapısını iterek açtı ve fahişenin koruyucu meleğini oynamaya hazır bir şekilde içeri girerken ahlaki öfkesini soğukkanlı bir bakışın ardına gizledi. Birinin zavallı, yanlış yola sapmış Marianne'i o şeytandan kurtarması gerekiyordu.

Ondan daha iyi kim olabilirdi? Onun sunabileceğı türden bir cazibeyi çoktan tatmış biri.

İşte tatlı kursu geliyor, diye düşündü Trevor Bayan Kenwood bara doğru yürüyordu.

Elbette onun geleceğini biliyordu.

Marianne ona planlanan okuma dersinden çoktan bahsetmişti. Ayrıca, göz ucuyla Grace'i görmüştü, şaşkın bir ifadeyle pencereden bakıyordu.

Bir kez daha savaşa hazır bir şekilde masalarına doğru ilerlerken artık yoktu. Gerçekten de onu Marianne'le konuşurken bulduğunda, bu sabah iki küçük ev hırsızına *zalimce ve duygusuzca* bağırmasına olduğundan daha da öfkeli görünüyordu.

Grace'in mavi gözlerinden çıkan kıvılcımlar Trevor'ı pek etkilememişti ama Marianne'in yüzünde bir suçluluk ifadesi belirmesine neden olmuştu.

Cesur, müstehcen taverna kızı, erdemli okuma öğretmeni tahta döşeli zeminde tepinerek masalarının yanına geldiğinde birden alçakgönüllü ve itaatkâr oldu.

Trevor sadece ona baktı ama Marianne ayağa fırladı ve gümüş takımlarını toplamak için çabaladı. "Günaydın hanımefendi. Birazdan hazır olurum, lütfen. Ben de tam işimi bitiriyordum ve yeni komşumuzla konuşuyordum."

"Anlıyorum," diye cevap verdi ona buz gibi bir bakış atarak.

Trevor kibarca gülümsedi ve eğlencesini gizleyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Karşısındaki koltuğu işaret etti. "Bize katılmaz mısınız, Bayan Kenwood?"

Onun gelişini bekleyecek durumda değildi. Neden zahmet etsin ki? Onun bir centilmen olmadığına çoktan karar vermişti.

"Buraya," dedi sert bir sesle, "Marianne'in okuma dersi için geldim." "Evet, biliyorum."

"O zaman gidip bunları kaldırırsam iyi olacak," diye mırıldandı köylü aşüfte. Grace hançer gibi ona baktı. "Evet. Yap."

Marianne başını eğdi ve önlüğüne takırdayan bir sürü çatal bıçak takımıyla aceleyle uzaklaştı.

Kadın gittikten sonra Grace ona döndü ve onu eğlendirmek için kurnazca bir yaklaşım bulmaya bile zahmet etmedi.

Bu tür formaliteleri aşmış görünüyorlardı.

Beyaz eldivenli ellerini masanın üzerine koydu ve daha da yaklaşarak adamın gözlerinin içine baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Pardon, canım?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Özür dilerim, ben de kahvaltı ediyordum. Sana yiyecek bir şeyler ısmarlayabilir miyim? Baban haklıymış. Buradaki yemekler hiç de fena değil."

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden beni iyi dinleyin. Marianne'den uzak dur. Anlaşıldı mı?"

"Bir çan gibi, aşkım." Kaşlarını masumca kaldırdı. Kızın öfkesi çok eğlenceliydi. "Ama neden?"

"O kız senin hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yaşadı. Senin gibi ahmakların elinde zaten yeterince acı çekti."

"Oh, yani şimdi ben de mi bir cadıyım? Hatalarımın listesi hızla büyüyor." "Benimle istediğin kadar alay et, onu mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Onu yağmalamak mı?" Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Sanırım bunu ben gelmeden çok önce başka birinin yaptığını söylemek yanlış olmaz."

"Beni dinleyin. Bu bir şaka değil." Marianne'in duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Hayatını değiştirmeye çalışıyor, tamam mı? Babam ve ben onu Londra'da bir hendekte, flaş adamı tarafından ona verilmiş iki siyah gözle bulduk."

Trevor anında gülümsemeyi bıraktı.

"Beş parasızdı ve yarı açtı. Ölene kadar dövülmüş. Ailesi tarafından reddedildi. Gidecek başka bir yeri yoktu."

Bu bilgi karşısındaki öfke dürtüsünü kontrol etti ve soğukkanlılık maskesini korudu. "Devam et."

"Onu buraya yeni bir başlangıç yapabilsin, hayatını yeniden inşa edebilsin diye getirdik. Eğer bunu onun için mahvedersen-"

"Bunu onun için mahvetmeyeceğim. Beni ne sanıyorsun?" diye karşılık verdi. "Yapmasan iyi edersin, yoksa Grange'e bizzat gelirim. ve tadilatınız tamamlanır tamamlanmaz evinizi yakın!"

Kaşlarını kaldırdı. "Şüphelendiğimden daha da vahşiymişsin. Şimdi de zavallı evimi kundaklamakla mı tehdit ediyorsun?"

"Seni uyarıyorum. Ondan uzak dur."

Kaşlarını çattı. "Hiç kimse sana biraz oyunbozan olduğunu söyledi mi?"

"Benden ne istiyorsan söyle; sadece Marianne'i rahat bırak."

Bakışlarını indirdi ve mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak, "Peki onu döven bu flaş adamın adı ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Misillemekten çok korktuğu için bize söylemiyor." "Belki de onu koruyor," diye mırıldandı.

"Bunu neden yapsın ki?" Grace, uzaktaki barın arkasına bir şeyler koyan meyhaneci kızın geçmişini konuştuklarını fark etmemesi için sesini alçaltarak sordu. "Eee?"

Trevor bunu açıklamaya zahmet etmedi. Bir vaizin kızı, fahişenin tacizcisiyle birlikte olma şeklindeki asırlık lanetini asla anlayamazdı. "Boş ver onu. Onunla konuşmamı ister misiniz? İsmi alırım."

"Neden sana söylesin ki? Onunla daha yeni tanıştınız. Onu bir yıldır tanıyoruz ama bize hiçbir şey söylemiyor."

"Benimle konuşacak," diye cevap verdi. "Sadece söyle."

Grace başını salladı. "Teşekkürler ama bu işe karışmanı gerçekten istemiyorum. Ona baskı yapmak için henüz çok erken. Sonunda burada kendini güvende hissetmeye başladı. Hazır olduğunda bize söyleyecektir."

"Ve onun bana güvenmesini istemiyorsun." "Pek sayılmaz, hayır."

"Çünkü sen de bana güvenmiyorsun?"

Kadın tereddütle ona baktı. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim."

Trevor onun bakışlarını tuttu. En azından onun dürüstlüğünü takdir edebiliyordu. "Eğer ondan bir isim öğrenirsen, bana ver. Bir dahaki sefere Londra'ya geldiğimde, bu adamın bir daha ona ya da başka bir kadına zarar vermemesini sağlayabilirim."

"Daha fazla şiddet mi? Çözümünüz bu mu?" Arkasına yaslandı ve dikkatle onu inceledi. "Bilmem gerekirdi."

Trevor durakladı. "Askerlerden hoşlanmadığınızı biliyorum Bayan Kenwood, ama korkarım ki kafaya silah dayamak bazı erkeklerin kullanabileceği tek dildir.

anlıyorum."

Grace ona karşı sabır göstermeye çalışıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Teşekkür ederim lordum. İyi niyetli olduğunuza eminim ama lütfen bu işe karışmayın."

Omuz silkti, sinirlenmişti. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"O zaman onu kötülüğe sürükleme! Ne demek istediğimi biliyorsun. Tek istediğim bu."

Böyle şeylerden bahsederken yüzünün kızarmasına kızarak gülümsedi. "Pekâlâ. Ellerimi Marianne'den uzak tutacağım. Ama umarım pişman olmazsın. Çünkü yalnız kalırsam, belki de sadece sana gelmek zorunda kalacağım."

Kırmızının daha koyu bir tonuna döndü ve bir saniyeliğine sessizliğe gömüldü. Başka tarafa baktı. "Keşke başkasına aşıkken benimle flört etmesen. Londra'da adet böyle olabilir ama-"

"Bekle. Ne? Sen neden bahsediyorsun, aşktan mı? ?"

Bilmiş bir bakışla başını ona doğru eğdi. "Lievedon Balosu'nda nişanınızın bozulduğunu duydum."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Trevor, gözlerini kaçırarak.

Bayan Kenwood başını salladı. "Neden burada acı çekerek oturuyorsun?" diye sordu kötü niyetten yoksun samimi bir tonda. Onun sadece yardım etmeye çalıştığını anlayabiliyordu ama bu konuyu açtığı için onu boğazlamak istiyordu. "Dişi ağrıyan bir kaplan gibisin, yoluna çıkan herkesi ısırmaya hazır bir şekilde etrafta dolaşıyorsun. Eğer o kadın kalbini kırdıysa, bırak düzeltsin. Git ve onu geri kazan. Yaşadığınız onca şeyden sonra mutluluk için bir şansı hak ediyorsunuz. Eğer onu seviyorsan neden bunu kabul edesin ki?"

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim, ama benim işlerim bana ait," diye cevap verdi, niyet ettiğinden daha soğuk bir şekilde.

Hiçbir şey söylemedi, sabah vıcık vıcık ikizine yaptığı gibi onu inceledi, şişlik ve çürük olup olmadığını kontrol etti.

Trevor başka tarafa baktı, çenesi sıkılmıştı.

"Bu doğru, değil mi?" diye ısrar etti bir süre sonra. "Lievedon Balosu'nda peşinden koşan tüm o kadınlarla neden ilgilenmediğin sonucuna ancak bu şekilde varabilirim. O gece neden benimle dans ettiğini anlamakta güçlük çekiyorum ama bu Calpurnia gibi bir güzelle neden ilgilenmediğini açıklıyor. Hâlâ eski nişanına aşıksın."

"Hayır, gerçekten değilim," dedi soğuk bir inançla. "Bak, ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum-"

"Yapmayın! Lütfen. Bir kere, neden bahsettiğini bilmiyorsun. Laura gidip asılabilir, umurumda değil. İkincisi, bu seni hiç ilgilendirmez."

"Aslında bu benim işim! Thistleton halkı zaten yeterince şey yaşadı, Marianne de dahil. Şimdi de sen ortaya çıktın, omzunda Cebelitarık büyüklüğünde bir çip olan eğitimli bir katil. Kusura bakmayın ama lordum, biraz tehditkâr olduğunuzu göremiyor musunuz?"

"Kesinlikle değilim!" dedi öfkeyle.

"Öylesin!" diye haykırdı. "Dünyaya kızgınsın. Acını etrafındaki herkesten çıkarmak yerine neden gidip sevdiğin kişiyle barışmıyorsun?"

Trevor şaşkınlıkla ona baktı. Hayatında hiç bu şekilde konuşulmamıştı, en azından bir kadın tarafından. Eski idarecisi Virgil tarafından belki, ama kesinlikle bir vaizin kızı tarafından değil.

Şaşkınlıkla ayağa kalktı ve sandalyesini geriye itti. "İzninizle, Grange'de dikkatimi vermem gereken bazı işler var." Marianne için masaya birkaç bozuk para daha attıktan sonra gitmek üzere döndü.

"Lord Trevor," diye çıkıştı, Trevor soğuk bir bakışla geri döndü.

"Affedersiniz, benimle paylaşmak istediğiniz başka bir tavsiyeniz mi vardı?"

ısırdı.

"Bu bir *tavsiye* değil!" Grace haykırdı ve tüm vaazlarından sonra en azından kızarma nezaketini gösterdi. "Sadece diyorum ki, benim için çok açık ki

Burada yeni bir hayata başlamaya gerçekten hazır olmadan önce *eski* hayatınızla barışmalısınız. Aksi takdirde, sorunlarınız sadece sizi takip edecektir. Bu işler böyle yürür."

"Ah, demek işler böyle yürüyor, anlıyorum. Hayatın gizemleri konusunda beni aydınlattığınız için teşekkür ederim. Varoluşun tüm bulmacalarına bu kadar hakim olmak sizin için ne büyük bir rahatlık olmalı! *Sabahları lanet olası botlarımı nasıl giyeceğime* dair talimatlarınıza ihtiyacım olursa hemen yanımda olmanız benim için ne büyük şans!" diye bağırdı.

Onun kükremesi karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kalan Grace, gözlerini dikmiş
Kapı hala menteşelerinde titriyordu.

Bugüne kadar kendini cinayet işleyebilecek biri olarak görmemişti. Ama bu adam onu buna sürükleyebilirdi.

Sonunda konuşma gücünü yeniden kazandığında öfkesi sel gibi akmaya başladı. "Ne barbar ama!" diye haykırdı, kendini tutamayarak. "Ah, alaycılık! Kibir! Hiç böyle bir hödükle karşılaşmamıştım!"

Kimsenin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu, öfke içindeydi. Marianne ders için elinde çayla döndü. "O kadar da kötü değil,
Hanımefendi," dedi sırtarak.

"Evet, öyle! O ahmağın kafasına vurulması gerek!"

Marianne tüm bunlardan fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu. "Bana karşı çok nazikti."

"Bahse girerim!" Grace adeta tükürdü.

"Yine de iyi bir adam, değil mi? Bir kahraman da, öyle diyorlar."

Grace homurdandı. "Onun huzurunda geçireceğiniz birkaç dakika, bu kadar kandırılmış birinin yanılsamalarını çabucak yok edecektir."

Marianne katlanmış onu kollar karşısında onu göğüs ve
çalışıldı onu eğlenerek. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ben mi? Saçmalama!" diye haykırdı, ama yanaklarından süzülen kızıl ateşi inkar etmek anlamsızdı. "O aşağılayıcı ve tahammül edilemez biri. Bazı insanlara yardım etmeye çalışıyorsun-!"

Ama Marianne alçak sesle, gırtlaktan bir kahkaha attı. "İnsanın ihtiyacı olan tek yardım yatağındaki bir kadındır," diye mırıldandı, fazlasıyla bilerek.

"Tanrı aşkına, Marianne!" Grace eski fahişenin bu açık sözlülüğü karşısında en yakın koltuğa çöktü. "Benim yanımda böyle konuşmaman gerektiğini biliyorsun!"

"Evet, bu doğru." Marianne güldü ve bir sandalye çekti. "Şu aygır. Zavallı aşkım, buna çok ihtiyacı var."

Grace bir an ne yapacağını şaşırmış bir halde ona baktı. Ama merakı onu ele geçirince kendini tutamadı. Daha yakına eğildi ve şiddetle fısıldadı, "Sana evlenme teklif etti mi?"

"Ona çoktan teklif ettiğim için hiç şansım olmadı, Bayan. Çok büyük, güçlü elleri var. Fark ettiniz mi? Bu konuda ne derler bilirsiniz."

"Bu dünyada ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim." Gözlerini itibarsız öğrencisine dikmiş, eski muhteşem nişanlısı yüzünden kırılan kalbinin bu alçağı Marianne'in kollarına -ve yatağına- itip itmeyeceğini merak ediyordu.

Her şey anlatılamazdı.

"*Hangisini tercih edersin aşkım, kanepeyi mi yoksa yeri mi?*" Grace, Lievedon Evi'nin o karanlık odasındaki öpücüklerini hatırlayıp şehvetle ürperirken, onun boğuk fısıltısının hafızasındaki yankısını hâlâ duyabiliyor, onun iri ve güçlü bedeninin şehvetli sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

Gerçekten de, son derece erdemli bir kadın olarak, kabadayı ile tanıştığından beri zihninin tiyatrosunda bu suçlu sahnenin kaç kez oynandığını saymayı umursamıyordu - her ne kadar

kovdu. Bir keresinde kilisenin tam ortasında aklına gelmişti! Ona neler oluyordu?

O zaman o oldu farkında . Marianne ilgili onu içinde Bir eli kalçasında, alaycı bir şekilde eğleniyordu.

Grace yavaşça ona baktı.

Marianne'in kara gözleri dans ediyordu.

"Ne?" Grace başını eğerek üzüntüyle mırıldandı. "Demek sen de etten kemikten bir kadınsın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorsun," diye alay etti.

"Hayır, istemiyorum! Saçmalama! Ona acıyorum! Ona tahammül ediyorum ..." Marianne başını eğip kaşlarını kaldırıncı tekrar denedi. "Oh, pekala, beni deli ediyor. Ama senin düşündüğün şekilde değil! Ondan uzak duracağına dair bana söz ver," diye yalvardı Grace, "kendi iyiliğin için! Eminim sana sadece zarar verir. O sert, acımasız bir savaşçı. Bir katil ve bir casus. Kan dökmek onun için ikinci doğa ve kendinden başka kimseyi umursamıyor!"

"Siz öyle diyorsanız, hanımefendi."

"Bunu sadece senin iyiliğin için söylüyorum!"

"Ah, doğru, doğru, elbette." Marianne başını salladı ama ilk kitabını eline alırken hâlâ eğleniyor gibiydi. "Endişelenmeyin hanımefendi. George'la aramızdaki gibi değil. Benim için yaptığın onca şeyden sonra, mesafemi koruyacağım. Bu tamamen senin."

Bölüm 11

Hâlâ öfkeli olan Trevor, düşünceli bakışlarını önündeki tozlu yola sabitleyerek atını Grange'e doğru sürdü.

O Kenwood denen kadın kim olduğunu sanıyordu ki, bir gün içinde iki kez, serseri bir okul çocuğu gibi ona görev veriyordu? Ona böyle şeyler söylemeye nasıl cüret eder? Onu tanımıyordu bile!

Ama çiftlik evine varıp terden sıırıslıklam olmuş atından indiğinde, kadının haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Nefesinin altında küfretti ve kadının sözleri hâlâ kulaklarında çınlarken başını kendi kendine salladı.

"Eski hayatınızla barışmadan yeni hayatınıza başlayamazsınız."

Her ne kadar duymaktan nefret etse de söyledikleri mantıklıydı. Ama affetmeye çalışması gereken kişi Laura değildi.

Nefesinin altından sözsüz bir homurtu çıkararak, er ya da geç yapması gerektiğini iliklerine kadar bildiği bu görevle mücadele etmekten vazgeçti. Tikintili bir iç çekişle yıpranmış ön kapısının kilidini açtı, sonra içeri adım attı ve fikrini değiştirmeden önce İskoçya'ya yapacağı yolculuk için birkaç şey toplamak üzere doğruca odasına yürüdü.

Başka seçeneği yoktu.

Bunu ona söylemeden önce cehennemde soğuk bir gün geçirecekti ama Grace haklıydı. Bu iş çözülene kadar ne yeni evinde ne de başka bir yerde huzur bulamayacak gibi görünüyordu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Nick'le yüzleşme zamanı gelmişti.

"Kızım!" Pederin sesi daha sonra çalışma odasından geldi.

Akşam. "Seninle konuşmak istiyorum!"

Grace bahçesini sulamaktan yeni dönmüştü ve "Hemen geliyorum!" diye seslendi. Sulama kabını bir kenara bıraktı ve ellerini

babasının çalışma odasına doğru giderken önlüğünü çıkardı.

Bir sonraki Pazar günü vereceği vaazın bir bölümünü, akıcı olup olmadığını görmek için ondan dinlemesini istemesi alışılmadık bir şey değildi. Ofisine girdiğinde onu masasında oturmuş, elinde kalemi, gözlüğü burnuna takılmış halde bulduğunda beklediği de buydu.

Yukarı baktı. "Ah, işte buradasın. Oturun. Kapıyı kapat lütfen, olur mu?"

Öyle yaptı, sonra da masanın diğer tarafındaki yerine oturdu. "Vaaz sana sorun mu çıkarıyor?"

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı ama soruya tam olarak cevap vermedi. "Evet, sizinle merhametin niteliği hakkında konuşmak istiyordum."

Dikkatle başını salladı ve ellerini kucağında kavuşturdu, önümüzdeki Pazar günü için Kutsal Yazılardan hangi bölümleri kullanacağını merak ediyordu.

"Başkalarının hatalarını affetmenin ne kadar önemli olduğunu asla unutmamalıyız. Kendi hatalarımızın bağışlanmasını istiyorsak, Tanrı'nın bizden istediği tek şey budur. Aynı şekilde, yolda karşılaştığımız kişileri yargılayarak gurura kapılmamaya ve hayırseverliği yaralamamaya özen göstermeliyiz. Rabbimizin Ferisilere tüm Emirlerin en önemlisi olduğunu söylediği şeyi asla unutmamalıyız: Tanrı'yı ve komşumuzu kendimiz gibi sevmek."

Kadın omuz silkerek mesajını değerlendirirken adam sessizliğe gömüldü. "Biraz sıkıcı," dedi nazik ama hayranlık dolu bir gülümsemeyle. "Bu haftaya komik hikâyelerinden biriyle başlamayacak mısın?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Kızım, dinlemiyor muydun?" diye sordu kemerli bir bakışla.

Kız kaşlarını çattı. "Evet. Neden? Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Grace," diye mırıldandı, sesi azarlıyordu ama bakışları hâlâ şefkatliydi. "Yabancılarla toplumumuzda hoş karşılandıklarını hissettirmenin ne kadar önemli olduğunu şimdiye kadar öğrenmişsindir."

"Elbette-" diye başladı ama sonra kaşları yukarı doğru kalktı.

Anlayışının ortaya çıkmasıyla sandalyesinde öne doğru hareketlendi. Çenesi düştü.

"Bu senin Pazar vaazın değil mi?" diye haykırdı.

"Korkarım hayır, canım. "Grange'deki yeni komşumuza karşı davranışlarınla ilgili duyduklarımın hoşuma gitmediğini söylemeliyim."

Grace şok içinde ona baktı.

Onun *davranışı* mı?

Olamaz, diye düşündü birden. Babası öpüştüğümüzü öğrenmiş miydi? Ama öğrenmiş olamazdı!

Bunu sadece Lord Trevor ve o biliyordu ve ayrıca bir şekilde duymuş olsaydı, bu kadar sakin olmazdı.

O zaman başka ne yapmıştı?

Düşünceleri son zamanlardaki faaliyetlerinin bir özetini gözden geçirdi. Son zamanlarda kesinlikle yanlış bir şey yapmadığını doğrulamak sadece birkaç saniye sürdü. Aslında, sadece bu öneriden bile oldukça rahatsız olmuştu.

Gerçekten de, lanet olası hayatının her gününde olduğu gibi kusursuz bir şekilde davrandığı halde, bu şekilde halıya çağırılması eşi benzeri görülmemiş bir şeydi.

"Sorun ne gibi görünüyor? Ne duydun, kim benim hakkımda konuşuyor?" diye yarı öfkeyle sordu.

Gözlerini kapadı ve sakin bir şekilde başını salladı. "Bu bir anlam ifade etmiyor-" "Evet, ediyor! Eğer biri burada arkamdan konuşuyorsa sırtım-"

"Pekâlâ," diye yumuşadı, sonra da kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Lord Trevor'a çok sert davrandığınızı duydum. Affetmez ve kaba. Hatta biraz yargılayıcı."

Çenesi uzun bir an için düştü. "Oh, gerçekten mi? Peki bunu kim söylüyor? O barbarın kendisi mi?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır, tabii ki hayır. Geçen gece buraya geldiğinde ve Lievedon Balosu'nda onunla iyi anlaştığınızı düşünmüştüm. Hatırladığım kadarıyla onunla dans etmişsiniz."

Bocaladı. "Bu onun kötü, kötü bir adam olduğunu bilmeden önceydi.

-Ve şimdi onunla sıkışıp kaldık! Kaba, kibirli ve huysuz. Ve -O tehlikeli!" Babası

güldü. "Baba!"

"Sevgilim, biraz daha anlayışlı olmaya çalışmalıyız." Onu inceledi. "Daha önce yeni gelen biriyle sorun yaşadığını hiç görmemiştim. Gel, kimse mükemmel değildir. Hepimiz günahkârız, değil mi?"

Adam açık suçlamasını yumuşatmayı reddederek ona bakarken çenesi düştü. Ellerini havaya kaldırdı. "Herkes çıldırdı mı?"

"Sadece sevginin her şeyden önce görevimiz olduğunu hatırlamaya çalışın."

"Oh, anlıyorum! Benden yapmamı istediğin şey bu mu?" diye karşılık verdi, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Lord Trevor Montgomery gibi bir çapkını *sevmemi* mi? Papazım olarak mı yoksa babam olarak mı konuşuyorsunuz? Çünkü bu, zeki bir adamın genç kızına eski bir casus hakkında vereceği son derece aptalca bir tavsiye!"

"Sanırım onun yakışıklı bir bekâr, sizin de çekici bir genç bayan olduğunuzu kastediyorsunuz."

Alay etti, yanakları renklendi.

"Belli ki bu faktörler benim gözümünden kaçmıyor," dedi Papa alaycı bir ifadeyle. "Ama korkarım bunun pek bir önemi yok. O da diğerleri gibi bir insan. Zavallı adamın zaten dünyadaki cehennemden payına düşenden fazlasını yaşadığını söyleyebilirim. Buraya barış için geldi. Ülkesine şerefle hizmet etti ve köyde onu dışladığınızı duymak istemiyorum. Eğer insanları ona karşı kışkırtırsan, bundan seni sorumlu tutarım. Dürüst olmak gerekirse Grace, bu hiç sana yakışmıyor."

"Baba, ben öyle bir şey yapmadım! Kimseyi ona karşı kıskırtmıyorum! Sana kim böyle bir şey söylediye yalan söylüyor! Kiminle konuşuyordun? Bilmek istiyorum çünkü seni temin ederim, dışarıda kimse bu konuda bir şey bilmiyor!"

Omuz silktili, yumuşadı. "Bugün bir şeyler atıştırmak için bara gittim ve Marianne ile konuştum."

"Marianne?" Grace sandalyesinden fırladı, pencereye doğru bir adım atıp geri döndü, sonra tekrar masasının önünde durdu, öfkeden titriyordu, eli belindeydi. "Gerçekten de! Peki bugün ona nasıl evlenme teklif ettiğinden bahsetti mi?"

Nazik papazın cevabını beklemedi ve yumruğunu öfkeyle masasının kenarına indirdi. "Bu adama burada yapabileceklerinin bir *sınırı* olduğunu öğretmek lazım. Burası Venedik ya da Paris değil, hatta St. James's bile değil! Hun İmparatoru Atilla gibi Thistleton'a inip komşulara terör estirmeye başlayamaz, Peder!"

Kızdığı zaman "Baba "dan "Baba "ya geçirdi.

"Necott'ların ödünü kopardı, sonra da bara doğru yola çıktı ve zavallı Marianne'i yoldan çıkarmaya çalıştı. Kendini *çok* beğenmiş! Peki ya gurur? Hatırladığım kadarıyla bu en büyük ölümcül günah, gazap, cinayet ve şehvetten bahsetmiyorum bile-"

"Grace!" diye araya girdi babası sonunda. "Ne?"

Kızın şaşkınlığı karşısında babası gizemli bir şekilde gülümsedi. "Görüyorum ki Marianne, sen okuma dersi için gelmeden önce yaptıkları konuşmanın içeriğini sana anlatmamış."

"Hayır. Benim gözlerim var. Kendim görebilirim-"

"Hemen sonuca varmamalısın," diye azarladı ve parmağını ona doğru sallayarak eğlendi.

Ona ters ters baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını dikleştirerek ona gülümsedi. "Marianne'e göre, Lord Trevor onunla barda oturduğu süre boyunca *senin* hakkında sorular sormuş."

Bölüm 12

Trevor'ın, Tarikat'ın merkezinin vahşi ve rüzgârlı tepelerin arasına sıkışmış olduğu İskoçya'nın ücra köşesine ulaşması üç gün sürdü.

Ormanın içinden geçerken, atını virajdan döndürdüğünde ve neredeyse hepsi on dört yaşlarında, yağmurda ıslanmış, çamur lekeli bir grup çocuğun saldırısına uğradığında yakın olduğunu biliyordu.

Onu irkiltmiş olsalar da, onların hayatta kalma eğitimine çıkmış tarikat gençleri olduğunu anlayınca güldü.

Ah, evet, o günleri çok iyi hatırlıyordu.

Küçük, genç, sıırım gibi barbarlardan oluşan vahşi bir klan gibi, el yapımı silahlarıyla etrafını sarmışlardı. Bir delikanlının lider olduğu hemen anlaşılıyordu elbette. Diğerlerinden biraz daha yaşlı olan ve sanki ne yapacağını bilerek doğmuş gibi bir havası olan bu genç, el kol hareketleri ve sert bakışlarıyla "adamlarına" işaret veriyor ve anında itaat ediliyordu.

Trevor, atını bir nostalji dalgasıyla yavaşlatıp ellerini kaldırarak, çocuklar onun eğitim çalışmasının planlanmış bir parçası ya da bir tehdit olmadığını görene kadar, Rotherstone'u yeniden yaşıyoruz, diye düşündü eğlenerek.

Atının etrafını saran bu kişiler hemen geri çekildi; genç lider grup adına özürlerini ilettiler. Trevor, dil becerilerini sınamak için onlara Almanca olarak bunun bir önemi olmadığını söyledi.

Pusuya düşmelerine verdiği soğukkanlı tepkiyle birlikte, onun bir iş için dönen bir ajan olduğunu anladılar. Sonra da hayranlık içinde ona heyecanlı sorular yöneltmeye başladılar. Eğlenmesine rağmen Trevor fazla oyalanmadı, sadece eğitimdeki genç kahramanlardan oluşan ayak takımı grubuna, onları yolculuklarının sefaletinden kurtaracak birkaç cesaret verici söz söyleyecek kadar yolda kaldı, çünkü bu maceraların eskiden nasıl geçtiğini çok iyi hatırlıyordu.

Elbette, o yaştaki bir çocuk için böylesi bir bağımsızlığın özgürlüğü çok lezzetliydi ve doğru, bu saha tatbikatlarının macera dolu anları vardı, özellikle de başka bir grupta karşılaştığınızda ve bölgenizi savunmak zorunda kaldığınızda. Ancak genel olarak bu saha tatbikatları kaybolmayı, aç kalmayı, yorulmayı, askeri öğretmenlerin planladığı tehlikeler ve "sürprizler" nedeniyle gergin olmayı ve tüm bunlar olurken soğuk ve nemli zeminde uyumaktan vücudunuzun ağrımamasını içeriyordu. Çocuklar kendi silahlarını yapmak, kendi yiyeceklerini yakalayıp pişirmek ve kendi barınaklarını inşa etmek zorundaydı.

Açıkçası, bu çetin sınavın bir tatil olması pek mümkün değildi. Bu geziler çocukları güçlendirmek ve onları bir takım olarak birleştirmek içindi.

Yiyecek stokları azaldığında birbirlerini öldürmezlerse, Tarikat'ın istediği türden uyumlu bir birim haline gelebilir, birlikte düşünebilir ve hareket edebilirlerdi.

Beau, Trevor ve Nick gibi... Gerçi bugünlerde bunu hatırlayan tek kişi o gibi görünüyordu.

Yoluna devam etti ve Tarikat'ın ölen şövalyeleri için yapılan eski mezarlıkta durdu. Orada Virgil'in mezarına saygılarını sundu. Bu işlemi tamamladıktan sonra nihayet, büyük taş manastırın karşısında çeşitli saygıdeğer okul binalarının sıralandığı hareketli merkez meydana vardı.

Burada Başmelek Aziz Mikail Tarikatı'nın yaşamı Haçlı Seferleri zamanından beri olduğu gibi devam ediyordu. Doğruca yöneticinin ofisine gitti ve biraz yapmacık ama kibar bir konuşmadan sonra Baron Forrester'ı hücrelerinde ziyaret etmek için izin aldı.

Üstlerini selamladıktan sonra onlardan ayrıldı ve hemen oraya doğru yola koyuldu.

Çok geçmeden, ağır silahlı bir muhafız onu manastırın altındaki nemli, loş, taş alt kata götürdü. Adam duvardan bir meşale aldı.

Oradan, taşa oyulmuş sonsuz örümcek ağılı merdivenlerden aşağı indiler ve ardından antik yeraltı mezarlarına doğru yürüdüler.

Muhafız onu dağın daha da derinlerine uzanan karanlık bir tünele sokarken, Trevor tedirgin bir şekilde durakladı. Burası kesinlikle daha önce hiç ziyaret etmediği bir yerdi; hatta böyle bir yerin varlığından bile haberi yoktu.

"Burada mı?" diye mırıldandı birkaç adım önündeki muhafıza.

Adam omzunun üzerinden ona sadece alaycı bir bakış attı.

Trevor, Nick için biraz üzölmeye başladığını fark edince kaşlarını çatı. Şımartmak istediğı bir duygu değildi bu. Piç kurusu bunu hak etmişti. Nick bunu kendi kendine yapmıştı. En azından bu zindanın, Nick'in "hayat sigortası poliçesi" olarak cezasını çekerken *onu* kilitlediğı mahzenden daha kötü olduğunu görmek Trevor'ı tatmin etmeliydi.

Her halükârda, Nick'in dayanıklı kabadayılığında küçük bir çentik bile açmak için bu kadar ağır bir cezaya gerek olduğu kesindi.

Birkaç boş hücreyi geçtikten sonra gardiyan durdu ve copunu paslı parmaklıklara vurdu. "Ziyaretçi!"

Trevor görüş alanına girdiğinde Nick ve o şok içinde birbirlerine baktılar -Trevor gururlu, korkusuz arkadaşını böyle bir yerde gördüğü için, Nick ise onu orada gördüğü için.

"Otuz dakika," dedi muhafız.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti Trevor.

Nöbetçi uzaklaştığında, Trevor ve Nick parmaklıkların ardından birbirlerine temkinli bir şekilde baktılar.

"Kahretsin," diye nefes aldı Trevor, her şeyi içine sindirerek.

Nick'in zindan hücresi sadece bir at ahırı büyüklüğündeydi, belki ona ondu, bir duvarı demir parmaklıklarla kapatılmıştı, diğer üç duvarı ise taşandı.

Sağlam bir karyolanın karşısında bir tabure ve küçük, hırpalanmış bir masa vardı. Trevor orada Carissa'nın gönderecek kadar düşünceli olduğu fazladan battaniye ve yastığı gördü. Beauchamp'ların Nick'i de gönderdiklerini gördü.

fazladan mumlar, kitaplar, dolambaçlı zihnini meşgul edecek yazı kâğıtları ve bir kutu şeker.

Tuhaf bir sessizlik içinde Nick'in kasvetli konaklama yerlerini tarayan Trevor, beklenmedik bir şekilde depresif hissetti.

Kardeşi savaşıyı hapishanede görmek şok ediciydi ama belki de öyle olmamalıydı. Tarikat, bir takıma dahil ettiği çocukların karışımı konusunda dikkatliydi. Her zaman yeteneklerin ve kişiliklerin faydalı bir karışımını isterlerdi. Bu nedenle, on beş yıl kadar önce, tatlı dilli, çekici Beau ile kararlı, mantıklı Trevor'ı bir araya getirmişlerdi.

Ve sonra Nick vardı.

İflas eden Baron Forrester'ın oğlu ve varisi, başka kimse ona katlanamadığı için onlarla birlikte olmuştu. Nick huysuz ve gururlu, fırtınalı ve acımasız, iğnelemeye eğilimli, zor ve sert biriydi. Doğası gereği yalnız biriydi, çabuk kavga ederdi ve bu konuda o kadar iyiydi ki, o zamanlar bile büyük çocuklar ondan korkardı.

Beau ve Trevor kendisiyle arkadaş olduktan sonra onları şiddetle korumaya başlamıştı ama Nick'in içinde her zaman ikisinin de ulaşamadığı evcilleşmemiş bir parça kalmıştı.

Kendi başına bir kanundu ve Nick'in birlikte çalışılması gereken bir baş belası olmasının ana nedeni de buydu. Dünyayı herkesten farklı görüyordu. Öngörülemezliği işlerinde bir avantajdı, ancak bu özel hayatının genellikle berbat olduğu anlamına geliyordu. Almayacağı bir cesaret ya da Düzen'in asisi olarak çiğnemeyeceği bir kuralla hiç karşılaşmamıştı.

Trevor parmaklıklara yaslanırken, bir kez daha düşününce, belki de buraya düşmesi hiç de şaşırtıcı değildi, diye geçirdi içinden. Yine de vahşi arkadaşının bir kafeste olduğu gerçeğini görünce başını salladı ve öfkesi yerini daha üzücü bir şeye bıraktı. "Senin deliliğin yüzünden acı çeken ben olabilirdim ama bunu senin için asla istemedim."

"Eh, o kadar da kötü değil," diye söylendi. "Günde bir saat dışarı çıkmama izin veriyorlar. Eğer uslu bir çocuk olursam gelecek ay iki saat." Omuz silkti ve hücreesine göz gezdirdi. "Üzerinde çalışmam için bana bazı kodlar verdiler. Beni beladan uzak tutuyorlar."

Trevor gülümsemek için elinden geleni yaptı.

"Ah, hadi ama, öyle bakma," diye azarladı Nick. "Naip için o kurşunu yeme şansına sahip olmasaydım benim için darağacı olurdu. Olayların büyüklüğü içinde kendimi şanslı sayıyorum."

Trevor sonunda dehşetini gizlemeyi başardı. "Kurşun yarası nasıl bu arada?"

"İyiyim, tamamen iyileştim. Seninki?"

Trevor omuz silkti. İki casus birbirlerine hoşbeş ediyorlardı. "İyi. Olaydan hemen sonra iyi baktım," diye kabul etti, çünkü İspanya'da sırtından vurulduğunda onu güvenli bir yere çekip hayatını kurtaran Nick olmuştu.

Bütün sorunları başlatan da buydu. Trevor'ın vurulduğunu, neredeyse ölmek üzere olduğunu görmek, Nick'in onca yıllık hizmetinden sonra kendini kaybetmesine neden olmuştu.

Kimsenin Tarikattan ayrılmasına izin verilmedi.

Nick de bunu herkes kadar iyi biliyordu ama denemişti.

"Peki ya diz?" diye sordu kafesteki ajan daha temkinli bir şekilde.

Trevor ona kaşlarını çatı, zira Nick'in, o alçağın kendisini tutsak ettiği mahzenden kaçmaya çalıştığında, aralarındaki birçok kavgadan birinde ona tekme basan kişi olduğunu düşünüyordu.

Nick, Tarikat'tan ayrılmasına izin verilmesinin tek yolunun elinde bir rehine, yani sırtından aldığı kurşunun etkisiyle hâlâ iyileşmekte olan Trevor gibi bir koz olması gerektiğini biliyordu.

"Artık topallamıyorum," diye kibarca cevap verdi.

"İşte, gördün mü? Yana doğru tekmeleyebilirdim ve sen ömür boyu topallardın. Bilerek dümdüz girdim, haberin olsun."

Trevor, "Neredeyse bir aziz gibisin," diye söylendi.

Nick alçak sesle, şeytanca bir kahkaha attı. "Bu arada Carissa'dan gelen pakette senin notunu da aldım. Gördüğünüz gibi, cehennemde çürüme tavsiyenize uymaya karar verdim. Rahat, değil mi?" Hücre sine şöyle bir göz gezdirdi.

"Hmm." Trevor başını salladı. "Hayal ettiğim kadar ateşli değil."

Nick başını salladı. "Seni burada görmeyi kesinlikle beklemiyordum."

Trevor omuz silkti ve başka tarafa baktı. "İnan bana, ben de en az senin kadar şaşırdım."

Nick sustu, onun dışında her yere baktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayaklarının dibindeki kaldırım taşını inceledi. "Laura'ya olanları duydum. Trevor, bunun asla olmaması gerekiyordu. Gerçekten çok üzgünüm. Ondan hiç hoşlanmadığımı biliyorsun ama sonunda terk edildin. Lanet olsun, dostum. Bunu düzeltmene yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa, ona kaybolmanın benim hatam olduğunu açıklayabilirim. Ona bir mektup yazarım, özür dilerim-"

"Zahmet etme," diye sözünü kesti. Sonra yorgun bir iç geçirdi. "Sen ve Beau onun hakkında haklıydınız. Sanırım ben daha iyiyim."

Nick kaşlarını kaldırdı.

"Ama uyarayım, eğer 'Ben demiştim' dersen, seni boğazlarım-"

"Cesaret edemezdim," dedi pişmanlıkla.

"Yine de." Trevor ona sert bir bakış attı. "Eğer bu kadar eskiye gitmeseydik, kanını isterdim. Ama . . . Sanırım artık köprü nün altından çok sular aktı. İkimiz de hayattayız ve yaşadığımız onca şeyden sonra bu da bir şeydir. Bu yüzden özrünü kabul ediyorum" dedi.

Nick parmaklıkların arasından uzanıp elini uzattı.

Trevor onun elini sıkıca sıktı.

Nick zorla, "Teşekkür ederim," dedi.

El sıkışmaları sona erdiğinde Trevor biraz mahcup bir ifadeyle arkadaşının yanından geçip gitti. "Duvardaki ne?" Nick'in evinin taş duvarına astığı çizelgelere ve açılmış parşömenlere başıyla işaret etti

Hücre. Trevor el fenerinin ışığında gözlerini kısarak anlamaya çalıştı.

"Harita mı? Nerenin?"

Nick onlara baktı, sonra da ona çapkınca bir gülümseme fırlattı.

"Amerika." "Ne? Çıktığında Kolonilere bir gezi mi planlıyorsun?"

"Yolculuk değil," diye mırıldandı gizli bir ses tonuyla. "Orada, Alleghenies'in batısında bir hak iddia etmeyi düşünüyorum."

Trevor şok içinde ona baktı. "İngiltere'den ayrılmak mı? Sınır için mi? Nick, lanet olası vahşi doğaya mı?"

"Neden olmasın. Artık uygun olduğum tek arkadaşlığın vahşi hayvanlar ve vahşiler olduğunu düşünüyorum. Tam bana göre," dedi rahat bir cehennem zebanisi gülümsemesiyle.

"Peki ya unvanınız?" Trevor şaşkınlıkla sordu.

"Kimin umurunda? İsterse Kraliyet geri alsın, umurumda değil. Babam beni iflas ettirdi. Eski malikane yıkılıyor ve Tanrı biliyor ki bundan sonra" - hücrelerine göz gezdirdi- "Forrester'ın adı kalıcı olarak lekelenecek."

"Bu doğru değil! Dünyanın geri kalanının nerede olduğunuza dair hiçbir fikri yok. Tarikat'ın işlerini her zaman gizli tuttuğunu biliyorsunuz."

"Ama ben biliyorum, değil mi?" diye cevap verdi.

Trevor ne diyeceğini bilemiyordu. Nick'in inatçı gururunun ardında, davaya olan inancını bir an için yitirmiş olmaktan dolayı derin bir utanç duyduğundan kuşku duymuyordu. "Hapis cezaları, aristokratik unvanlar. Iroquois ve Cherokee'ler böyle şeyleri umursamazlar. Belki de bir Kızılderili tüccarı olurum. Kunduz postu ve keresteden dağ gibi altın kazanırım."

"Aklını tamamen yitirmişsin."

"Uzun zaman önce, dostum. Uzun zaman önce," diye cevap verdi Nick alçak sesle gülerek.

Trevor başını salladı, Nick'in planında ciddi olup olmadığından ya da vahşi doğada nihai özgürlük fantezilerinin sadece mevcut hapsiyle başa çıkma yöntemi olup olmadığından emin değildi. "Gerçekten Amerikalı mı olmak istiyorsun?" Gardiyanın duymaması için sesini alçalttı. "Asla

Aksanınızı duyduklarında sizi linç edeceklerini mi düşünüyorsunuz? Şu anda Boston ve Philadelphia sokaklarında İngilizlerin pek de popüler olmadığının farkında mısınız? Onların başkentini yaktık."

"Fransızca konuşacağım. Yankiler beni rahatsız etmeyecek. Sanırım o insanları anlamaya başlıyorum. Özgürlük ve tüm bunlar. İnsan kafese kapatılınca bu kavramları daha iyi anlıyor."

"Ya da bir kiler," diye onayladı Trevor keskin bir ses tonuyla, ama birbirlerine baktılar ve ikisi de gülmeye başladı.

"Nick, Nick, Nicholas," diye iç geçirdi Trevor, tıpkı eski idarecileri Virgil'in sorunlu ajanına söylediği gibi.

Nick omuz silkti. "Dünyanın yozlaşmışlığından bıktım usandım. Sadece yalnız kalmak istiyorum ve şu dağların ötesindeki sınır bunu yapmak için doğru yer gibi görünüyor."

"Bir ayı tarafından yenmek için doğru yer," diye düzeltti onu, ama Nick sadece sırttı.

"Ayılardan korkuyorsan gelip beni kulübemde ziyaret etmek zorunda değilsin, sevgili delikanlı. Ama bunları boş ver. Bana bu duvarların dışındaki dünyadan bahset. Sana neler oluyor?"

Trevor parmaklıklara yaslandı. "Bir çiftlik satın aldığımı öğrenmek ilginizi çekebilir..."

Trevor ona Grange hakkında her şeyi anlatırken Nick dikkatle dinledi. Arkadaşının dış dünyadan haber almaya ne kadar aç olduğunu görünce ona acıdı ve kısa süre sonra Grace Kenwood'la ilk kez nasıl karşılaştığını, Lievedon Balosu'nda karanlık bir odada yanlış kadını nasıl öptüğünü anlatmaya başladı.

"Beni Drake'ten daha çok kızdıracak."

Nick, "Hiç kimse Drake'ten daha kızgın olamaz," diye cevap verdi. "Bir papazın kızı. Kulağa senin için mükemmel geliyor."

"Beau da öyle dedi. Bilmiyorum..." Kaşlarını çatı. "Ben ayrılmadan önce tartıştık. Şu anda benden nefret ettiğinden oldukça eminim."

"Bunu kendin için berbat etmesen iyi olur. Thimbleton'a geri dön ve onu cezbet. Sonun benim gibi yalnız olmasın."

O anda, muhafızın onu almak için geri döndüğünü duydular. Görünüşe göre zamanları dolmuştu. İki arkadaş da taşlı tünele doğru baktı. Muhafız henüz ortaya çıkmamıştı ama ağır adımlarla yaklaştığını duyabiliyorlardı.

Nick parmaklıkların ardından ona biraz endişeyle baktı. "İyi miyiz yani?"

"Elbette kardeşim," diye mırıldandı Trevor ve elini tekrar uzattı. "Elbette öyleyiz."

Nick kara gözlerinde minnet duygusuyla onun elini sıktı. "Bunca yolu geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne olursa olsun seni burada görmekten nefret ediyorum." Trevor cebinden bir kâğıt çıkarıp yeni adresini not etti. "Beau, Carissa'yla birlikte ülke dışında, o yüzden bir şeye ihtiyacın olursa bana buradan yaz. Hiç tereddüt etmeyin. İnatçı gururun için uygun bir zaman değil. Ne olursa olsun Nick, hâlâ dostların var."

Bakışlarını indirdi ve başını salladı, parmaklıkların arasından kâğıt parçasını alırken gözlerinde sözlerinin ifade edebileceğinden daha fazla duygu vardı. "Tekrar teşekkürler."

Muhafız onlara katılırken Trevor kararlı bir şekilde başını salladı. "Seni görmek güzeldi. Güçlü kal," diye mırıldandı.

Trevor başıyla veda ederek dışarı çıktı, ama arkadaşını böyle bir cehennem çukurunda bırakmak hayatında yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi.

En azından aralarındaki anlaşmazlıkları çözdükleri için tatmin olmuş bir şekilde dışarı çıktı ve kısa süre sonra atına bindi. Thimbleton'a dönme vakti gelmişti.

Thistleton, diye düzeltti kendini.

Eğer oraya kök salmak için geri dönecekse, adını öğrense iyi olacaktı.

Grace izledi ve bekledi, ama onur konuğu Windlesham'lerin şık akşam yemeği partisi için yapılan planlar askıda kaldı.

Lord Trevor Montgomery bir haftadır kayıptı, bu "acil durum" özellikle Leydi Windlesham'ın hiç hoşuna gitmemişti, çünkü onu müstakbel damadı olarak ilan etmişti.

Ne de olsa sevgili Callie, George, Lord Brentford gibi beceriksiz bir kumarbazdan daha iyisini yapabilirdi. Doğru, Lord Trevor sadece küçük bir oğuldu ama Krallığın bir kahramanı olarak sahip olduğu şöhret, kendi unvanının eksikliğini telafi ediyordu, diye açıkladı Leydi Hazretleri ve Callie neşeyle Grace'e rapor vermişti.

Kendi payına, fazla açık saçık, kendini beğenmiş sözleriyle onu o kadar derinden kırdığı için umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı ki, bir daha geri dönmeyecekti.

Eğer babasından nadiren azar işitecek kadar hatalıysa, o zaman gerçekten de ona çok sert davranmış olmalıydı.

O sırada haklı olduğunu düşünmüştü ama belki de gururundan ya da kıskançlığından konuşmuştu.

Kendinden şüphe etmek ne kadar can sıkıcıydı!

Bu yüzden günlerini endişeyle ve boşa harcadı, onun dönmesini bekledi ve bu arada kendini böyle bir şey yapmadığına ikna etmeye çalıştı.

O gidince tek düşünebildiği buraların ne kadar sıkıcı olduğuydu. Bunu kabul etmek istemiyordu ama Callie haklıydı.

O yokken haftanın en büyük heyecanı, Çiftçi Curtis'in brindle cinsi ineği ve buzağısının otlaklarından kaçıp kilise bahçesinde dolaşmasıydı.

Gerçekten de, Velet George eve gelmedikçe, Gaggle Goose'da sarhoş olup avazı çıktığı kadar şarkı söylemedikçe ve kanala düşmedikçe burada hiçbir şey olmazdı.

Grace her gün bir kitap okuyor ve hiçbir hikâyenin ne hakkında olduğunu hatırlayamıyordu. Bahçesinde oturur, otların büyümesini bekler, böylece onları koparabilirdi.

Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı.

O adam, daha önce taşra cazibesi, sükunet ve memnuniyetle dolu olan hayatına ne yapmıştı?

Onun geri gelmesini istiyordu, böylece kendisine bunu yaptığı, her şeyi değiştirdiği için onu boğabilecekti. Thistleton'ın tüm atmosferi değişmişti - en azından onun için. Ve onun üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olması, ona bir kez daha kızmasına neden olmuştu.

Hayatına dalan, huzurunu bozan, tüm varsayımlarını ve kendi doğruluklarını sorgulamasına neden olan bu adam kimdi?

Özellikle de bu kadar yakışıklı, bu kadar bilgili ve başarılı, bu kadar sağlam iradeli ve güçlü karakterli bir adamın ilgisini çekemeyeceğini düşünüyordu.

Her zaman ya yalnız kalacağını ya da (açık konuşmak gerekirse) sıradan bir vaizle birlikte olacağını düşünmüştü. Ya da belki üçüncü bir olasılık varsa, Tanrı'nın onu yaralı bir adamla, sevgi dolu bir bakıma ihtiyaç duyan hırpalanmış bir ruhla eşleştirebileceğini.

Bu olasılıkların hiçbiri evlilik için fazla teşvik edici değildi.

Ama şimdi . . . *Lord Trevor Montgomery* Marianne'e

On

u. *Onunla.*

Sade, sıkıcı, istikrarlı, mantıklı Grace Kenwood.

İnanılmaz bir şaşkınlık, kuşku ve sevinçle gözlerini sımsıkı yumdu.
Hayır. Umut etmeye cesaret edemedi.

Bir yanlış anlaşılma olmalı. Çok uzun boyluydu ve yeterince soylu değildi.

Böyle bir adam -güzel, atılgan, tehlikeli, son derece yetenekli- sonunda hep bir Calpurnia ile birlikte olurdu.

O gün yirminci kez pencereden dışarı baktı ve aniden küçük bir çığlık attı.

İşte!

Yolda bir hareketlilik, kasabadan yukarı doğru yükselen bir toz bulutu!

Dörtnala koşan atlı ağaçların arkasında gözden kayboldu ama Grace'in kalbi çoktan boğazına kadar fırlamıştı. Midesinin içinde kelebekler uçuşuyordu.

Geri döndü.

Bölüm 13

Artık onur konuğu Thistleton'a döndüğüne göre, Windlesham'lerin akşam yemeği partisi (ya da babamın özel olarak adlandırdığı şekliyle Windin) nihayet devam edebilirdi.

Birkaç gece sonra, komşusunun atının üzerinde gürleyerek yola çıktığını gördükten sonra, nihayet büyük fırsat geldi.

Grace, meyhanedeki öfkeli ayrılıklarından sonra Lord Trevor'ı tekrar göreceği için gergindi. Lord Trevor'ın onu gülümseyerek mi yoksa tersleyerek mi karşılayacağından emin değildi ama bu, kendisinin de onu nasıl karşılayacağını belirleyecekti.

Babası onun kendisine iyi davranmasını bekliyordu ve tabii ki o da iyi davranacaktı, dedi kendi kendine biraz kızgınlıkla -sanki aralarındaki kavga tamamen onun suçuymuş gibi!

Ama yakışıklı komşusuna o kadar küçümseyici davrandıktan sonra ondan belli bir ölçüde düşmanlık beklediği için (aslında bunu istememiş olsa da) beklentilerini düşük tuttu.

Ölse bile babasının standartlarına göre yaşayacaktı. Ama tüm kalbiyle Lord Trevor'ın aralarındaki düşmanlığa son verip ateşkes yapmaya istekli olduğunu göstermesini diliyordu.

Bunu sadece zaman gösterecekti. Ama en azından uzun süre beklemek zorunda kalmayacaktı. Windlesham Malikânesi kilometrelerce uzaktaki en iyi baronluk tarzıydı,

Sadece Lievedon Markisi'nin atalarından kalma büyük yığını hariç. Kenwood'lar arabalarına bindiklerinde, eve giden uzun ve görkemli yolun fenerlerle aydınlatıldığını gördüler.

Girişe yanaştıklarında, ön sütunların tül gibi kumaşlarla kaplandığını gördüler. Devasa vazolar, rengârenk çiçekleri ve dalları rüzgârda dalgalanan çiçek yığınlarıyla doluydu.

Gelen konuklara yardımcı olmak için bir dizi canlı kıyafetli uşak hazır bekliyordu. Babamla birlikte yürürken biri Grace'in Paisley şalını elinden aldı.

giriş.

Etkileyici mekâna çelenkler ve üzüm salkımları asılmış, büyük merdivenin üst korkuluğuna örtülen İngiliz bayrağı gururla sergilenmişti. Grace, zafer kazanmış bir savaş kahramanını onuruna verilen bir akşam yemeği partisinde ağrlamak için her şeyin çok uygun olduğunu düşündü.

O ve babam bakıştılar.

Evin hanımının onları kabul etmesini beklerken, "Windlesham'ler için bile iyi bir gösteri," dedi içinden.

Grace derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi, Lady Windlesham onlara doğru yelken açarken zihinsel olarak kapakları kapattı.

"Peder! Bayan Kenwood!"

Selamlaşmalar yapıldı, beklenen iltifatlar sunuldu ve ardından Kenwoodlar kendi gruplarına atandı.

Tabii ki babamın tasmaı ondan daha uzundu. Grace kibarca üst kata, diğer hanımların ve daha itaatkâr beylerin Lord Trevor'ın yakında gelmesini bekledikleri salona çıkmasını emrederken, o giriş salonunda bir süre daha oyalanarak diğer birkaç beyle bazı spor haberleri hakkında konuştu.

"Henüz gelmedi mi?"

"Hayır. Dinle canım." Leydi Windlesham Grace'in kolunu tutarak tüm dikkatini ona vermesini sağladı ve onu merdivenlerden yukarı, salona doğru yürüttü. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Bahse girerim. "Evet, leydim?"

"Şok oldum, Bayan Kenwood, kızımın Grange'e refakatçisiz gitmesine izin verdiğinizi duyunca şok oldum, diyorum."

Grace bu azarlama karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Oh, bu harika bir akşam olacaktı.

"Neyse ki," dedi barones sinsi bir yarım gülümsemeyle, "sanırım bu onun lehine işledi. Onu fark etmekten başka çaresi yoktu. Yine de bir felaket olabilirdi."

"Ona anlatmaya çalıştım leydim. Ama beni dinlemedi."

"Tabii ki seni dinlemez!" Calpurnia'nın şefkatli annesi haykırdı. "O daha on sekiz yaşında! Kimseyi dinlemez, kendi babasını bile. Ben sadece senin onunla birlikte oraya gitmeyi başarabileceğini düşünmüştüm! Seni rahatsız etmek istemem," dedi sitemle, "ama çocukluğundan beri ona karşı hep çok ilgiliydin. Eminim onun kendini mahvetmesini siz de benim kadar istemezsiniz."

Grace kadının onu kekelemeye zorlamasından nefret ediyordu. "Korkarım Bayan Windlesham o gün o kadar çabuk kaçtı ki, ben de elimden geldiğince hızlı takip ettim."

"Anlıyorum," dedi Leydi Hazretleri cömert bir küçümsemeyle. "Umarım bir daha böyle bir şey olursa daha hızlı davranırsınız. Bu arada onunla konuştum. Artık yeni komşumuz gibi bir dünya erkeğini kazanmak istiyorsa, topuklarını sakınleştirmesi ve onu tazılara biner gibi kovalamaması gerektiğini anlıyor. Oh, Bayan Kenwood. Siz de oradaydınız." Leydi Windlesham en üst basamağın yanında durdu ve Grace'i çekerek durdurdu, utanç dolu bir ifadeyle ona döndü. "Ona yetiştiğinizde ne gördünüz? Kızım kendini aptal yerine mi koydu? Annesi olarak bunu gerçekten bilmem gerekirdi ve elbette Calpurnia hiçbir hatayı kabul etmez. Ama kendini küçük düşürdüyse, bu konuğuma nasıl davranacağımı belirlememe yardımcı olacaktır. Özür dilemeli miyim, yoksa-"

"Hayır, hayır, hiç de değil leydim," diye güvence verdi Grace. "Sanırım Lord Trevor çok etkilendi ve onu sadece gençlik coşkusuyla dolu masum bir kız olarak gördü."

Barones elini kalbine bastırđı. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Teşekkür ederim Bayan Kenwood, içimi rahatlattınız. Bana yalan söylemeyeceğinizi biliyorum."

"Asla, hanımefendi."

"Pekâlâ!" Leydi Windlesham Grace'in dirseğini bir kez daha kavradı ve onu merdivenlerden yukarı, üst koridora doğru yönlendirmeye devam etti. "Bu gece Lord Trevor'ın kızımı müstakbel bir gelin olarak görmesi konusunda kararlıyım."

"Eminim öyle yapacaktır, hanımefendi. Şuna bakın," dedi Grace sevgiyle, salona girdiklerinde. "Yeryüzüne inmiş bir meleğe benziyor."

"Keşke rolünü oynasaydı," diye espri yaptı annesi. "İzin verirsiniz, gidip diğer misafirlerimizi toplamam gerekiyor. Birbirimizi anladığımıza sevindim," diye ekledi ve aceleyle uzaklaşmadan önce Grace'e komplocu bir baş selamı verdi.

Misafir odasına doğru dönen Grace, orada toplanan topluluğa reverans yaptı.

"Grace!" Calpurnia, süslü bir oyuncakçı dükkânındaki bir oyuncak bebek gibi sergilenen çizgili kanepeden bağırdı.

Kız oturduğu yerden fırlayıp soluk sarı saten eteklerini savurarak ona doğru gelirken Grace gururlu bir ablanın sevgi dolu hayranlığıyla ona gülümsedi. "Burada olmana çok sevindim!"

"Burada olduğum için mutluyum."

Calpurnia onu tuttu ve daha kibar komşularıyla birkaç gülümseme ve baş sallama alışverişinden fazlasını yapamadan onu diğerlerinden uzaklaştırdı. "Ne oldu, canım?"

"Lord Trevor'ı göreceğim için çok heyecanlıyım!" diye itiraf etti kız hoppa bir fısıltıyla. "Yine kendimi rezil edeceğim diye çok korkuyorum!"

"Oh, hayır, eminim yapmayacaksın. Sadece kendin ol."

"Pshaw, bu işe yaramayacak. Bunu zaten denedim ve herkes beni azarladı. Sen de dahil! Ama şimdi annem bana ne yapmam gerektiğini söyledi. Deneyeyim bari," dedi geniş gözlü bir omuz silkmeye.

Grace ona tedirginlikle baktı. "Annen ne tavsiye etti?"

"Az çoktur," diye alıntı yaptı Callie. Daha sonra baronesin kendisine verdiği tavsiyeyi kısık sesle detaylandırmaya başladı. " 'Küçük bir kızken babanın süslü güvercinleriyle büyülediğin zamanı hatırlıyor musun?' diye sordu bana ve hatırladım. O zamanlar küçük bir çocuktum. Tüylü, püsküllü bacaklarıyla o güzel kuşları nasıl da severdim! Her zaman onları kucağıma alıp sarılmak isterdim. "Ama ne zaman onlara doğru tökezlesen," dedi annem, "onları korkutup kaçırırdın ve sonra biri sana bir tane verene kadar çığlık çığlığa bağıırırdın. Erkekler için de aynı şeyin geçerli olduğunu söylerdi."

"Gerçekten mi?"

"Lord Trevor'ın kendi zamanında size gelmesine izin vermelisiniz, yoksa güvercinler gibi sizden kaçır. Sanırım haklı. Muhtemelen reşit olduğundan beri kadınlar onu tuzağa düşürmeye çalışıyor. Ne de olsa o bir dükün oğlu. Yani-" Calpurnia bir iç çekti. "Zamanımı bekleyeceğim ve kendimi bir şekilde dizginleyeceğim. O zaman benim ağırbaşlı ve nazik olduğumu düşünecek, sonra onunla evlendiğimde kendim olmaya geri dönebileceğim!" diye parlak bir şekilde bitirdi.

"Ahh," diye yankılandı Grace şaşkın bir baş hareketiyle. Bunun ötesinde, bu entrikalar karşısında nutku tutulmuştu.

Calpurnia, Leydi De Geoffrey'nin bir sorusuna cevap vermek için tekrar yola koyulduğunda Grace, bırakın kızını, Leydi Windlesham'ın bile yeni komşularıyla ilgilenebileceğini aklına getirmemiş olmasının kendisini biraz aşağılayıp aşağılamadığını merak ediyordu.

Ya da onunla ilgilenebileceğini.

Bunun pek olası görünmediğini düşündü. Her ne kadar Marianne babasına Lord Trevor'ın kendisi hakkında sorular sorduğunu söylemiş olsa da, bu

Romantik anlamda ilgilendiği anlamına gelmez. Sadece köydeki yaşam hakkında bilgi topluyor olabilir. Bu noktada Grace *onunla* gerçekten ilgilenip ilgilenmediğinden bile emin değildi. Peki bu ne anlama geliyordu?

Adamın Nelcott'ların çocuklarına bağırma şeklinden hiç hoşlanmamıştı ve Marianne'e giden yolu bu kadar çabuk bulmasını da hiç onaylamamıştı. Ama Lievedon Evi'ndeki o karanlık salonu düşününce, onun öpüşme şeklinden kesinlikle hoşlandığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Tam o sırada, aşağıdaki giriş holünden gelen bir kargaşa ve yüksek sesli bir tezahürat, misafir odasının her yerinden duyulabiliyordu.

Şişman, neşeli kontes Leydi Stokes altmış yaşlarında bir kadın için şaşırtıcı bir hızla odanın öbür ucuna uçtu. Perdeyi kenara itti ve avluya bakan pencereden dışarı baktı. "O burada! Canlı bir adam, bahse girerim bacaklarında takma baldır yoktur. Ha!"

Bunun üzerine, can düşmanı olan gri Leydi De Geoffrey neredeyse bayılıp şöminenin içine düşecekti.

Grace başını eğdi ve parmak uçlarını alnına bastırarak bir iç çekti. Kahraman olsun olmasın, Lord Trevor bu gece Win-Din'de neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Sorgulamaya nasıl dayanacağı ve başkalarının gizli gündemlerini nasıl tespit edeceği konusunda aldığı casusluk eğitiminin ona yardımcı olacağını umuyordu.

Birkaç dakika sonra babam ve Lord Windlesham onu salona götürdüklerinde, hanımlar bir an için şaşkın bir sessizlik içinde bakakaldılar.

Resmi siyah-beyaz giysiler içinde yıkıcıydı, hayattan daha büyüktü, geniş omuzları mükemmel kesilmiş bir frakla sarılmıştı. Pürüzsüz siyah pantolonu uzun bacaklarını sarıyordu ve Leydi Stokes haklıydı. Hiç sahte dolgu yoktu.

Kolalı kravatı kar beyazı, ipek yeleği ise gözlerinin grisini ortaya çıkaran iğne çizgili gümüş rengindeydi.

Grace her şeye rağmen ona hayran olmaktan nefret ediyordu ama yeni komşularının ihtişamı karşısında o bile biraz nefessiz kalmıştı.

Meclisi selamladı ve tekrar doğrulurken, o güne kadar gördüğü en güzel duruşa sahipti. Çenesi yüksek, omuzları geride, göğsü dışarıdaydı; neredeyse bir prens havası taşıyordu. Ama ses tonu alçakgönüllüydü ve dikkatini ev sahibesine çevirdiğinde tavrı son derece sıcak ve centilmenceydi.

Oradaki bütün hanımlar bayılmamak için kendilerini zor tutuyor gibiydi ama Leydi Windlesham onu incelerken birden kendine geldi.

Uzun saçları dışında hemen onayını almış gibi görünüyordu. Ama şüphesiz kendi kendine, müstakbel damadı için bunun kolay bir çözüm olduğunu söylüyordu.

Hızla ona doğru ilerledi, tescilli bir havayla kolunu kavradı ve onu açık artırmada yeni satın aldığı ödüllü bir aygır gibi odanın içinde dolaştırdı.

Tabii ki ilk durağı Calpurnia'ydı; Calpurnia ona bakarken yüzünü buruşturdu, kızardı ve koltukta yine mükemmel bir oyuncak bebek gibi göründü.

Büyülenmiş gibiydi. "Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Windlesham." "Lordum." Başını ağırbaşlı bir şekilde eğdi.

Oradan, barones onu etrafta dolaştırdı ve öncelik sırasına göre diğer tüm konuklarla tanıştırdı.

Leydi Windlesham için öncelik her şey demekti.

"Şimdi o zaman. Lord ve Leydi Stokes'la tanışmalısınız."

"Çok iyi!" dedi Earl, karısı kadar neşeli, tombul ve bir o kadar da kaba bir adamdı.

Yüksek rütbeli çift utanmadan daha kibar komşularını, özellikle de bir sonraki gelen Sir Phillip ve Leydi De Geoffrey'i şok etmekten zevk alıyordu.

"Sir Phillip, Londra'daki Kral Mahkemesi'nde yıllarca yargıçlık yaptıktan sonra şövalye ilan edildi. Ondan önce avukattı."

Lord Trevor eğildi. "Tanıştığımıza memnun oldum Sör Phillip, Leydi De Geoffrey."

Kır saçlı ve köşeli, görkemli çift onu kibarca selamladı.

Leydi Windlesham, sanki değerli konuklarından hiçbiri kendi adına konuşamamış gibi, "*Şimdi* Sir Phillip bizim yerel sulh yargıcımız olarak görev yapıyor," diye devam etti. "Onu bizzat Lievedon Markisi atadı -Lord Lievedon'un eyaletin lord teğmeni olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Artık biliyorum," diye gülümseyerek cevap verdi ve Grace, Sir Phillip'in yanında dikkatli olması gerektiğini düşündü. Adalet son zamanlarda yeni bir polis memuruna ihtiyaç duyduklarından yakınıyordu ve savaş kahramanı kendisini yerel yaşamın pek çok küçük görevinden sadece biri olan bu onursal görev için seçilmiş bulabilirdi.

Bu görevin, topluluğun önde gelen erkek vatandaşları arasında dönüşümlü olarak bir yıldan fazla sürmemesi gerekiyordu, ancak her nasılsa, yerel satranç oyuncularının önde geleni olan yaşlı Clive Reese, seksenli yaşlarına girmiş olmasına aldırmadan, yıllardır bu görevin yükünü taşımakta ısrar ediyordu. Neyse ki Thistleton'da tutuklanacak kimse yoktu.

Meclisiyle gurur duyan Leydi Windlesham onur konuğunu yanına çekti. "İşte sevgili Dr. Bowen-Hill ve eşi Mariah. Kendisi sadece yerel hekimimiz değil, aynı zamanda sağlık tavsiyeleri üzerine kitaplar yazan büyük bir yazardır. Dr. Bowen-Hill'in Boğaz Ağrısı için Nane ve Lavanta Toniği'ni icat etti. Belki duymuşsunuzdur?"

"Ee, kesinlikle tanıdık geliyor," diye cevap verdi, belli ki yalan söylüyor, diye düşündü Grace, ama gülümsemesi büyüleyiciydi. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve tabii ki sevgili Peder Kenwood ve kızını zaten tanıyorsunuz."

Lord Trevor Grace'in önünde durdu ve bakışlarını ihtiyatla karşıladı, sonra eğildi. "Bayan Kenwood."

"Lordum." Kadın cevap olarak mütevazı bir reverans yaptı, kalbi küt küt atıyordu ama adamın ne dediğini anlamak imkânsızdı.

Gri gözleri aynaydı, ona karşı ne sıcak ne de soğuk, ama dikkatle korunan duygularından hiçbir şey göstermiyordu. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama kısa sürede unutuldu, çünkü herkesin ona milyonlarca sorusu vardı ve birkaç dakika sonra yemeğe inme vakti gelmişti.

Herkes Nuh'un Gemisi'ndeki hayvanlar gibi eşleştirilip yemek salonuna götürülürken, kör bir adam bile akşam yemeği partisinin gerçek amacını gözden kaçıramazdı.

Leydi Windlesham ev sahibesi olarak en yüksek rütbeli erkek olan Earl Stokes'un koluna girdi. Her daim sinirli bir adam olan Lord Windlesham, yüzünde soğukkanlı bir ifadeyle gülen Leydi Stokes'a merdivenlerden aşağı kadar eşlik etti ancak genel sinirliliğini gizlemeyi asla başaramadı.

Lord Trevor'ın Calpurnia'ya doğru yönelmesi kimseyi şaşırtmadı. Sir Phillip ve Leydi De Geoffrey, Dr. ve Bayan Bowen-Hill ile sohbeta dalmışlardı ve onlar oyalanırken Grace babasının uzattığı kolu tuttu.

Alaycı bir bakış attılar ve merdivenlerden aşağı indiler.

Açıkçası, çiftler doğru öncelik sıralamasının dışına düşmüşlerdi. Neyse ki Leydi Windlesham bu protokol ihlalinin fark etmemiş, gurme Lord Stokes'a önlerindeki büyük yemeği anlatmakla meşguldü. Her halükârda, Kenwood'lar Calpurnia ve gecenin kahramanının gerisinde kaldıkları için, Grace istese de istemese de aralarındaki konuşmayı öğrenmişti.

O yapmadı.

Gerçekten de duydukları gözlerinin açılmasına neden oldu. Yüce Tanrım! Şüphesiz bu Calpurnia'nın "soğukkanlı davranma" planının bir parçası değildi.

Görünüşe göre kız coşkulu doğasını dizginleyemiyordu. "Lütfen dedikodu dinleyen biri olduğumu düşünmeyin lordum, ama son zamanlarda nasıl bir hayal kırıklığı yaşadığınızı duymadan edemedim. Lütfen telaşlanmayın," diyerek onu temin etti. "Rahatsız etmek istemem. Sadece ben de,

genç bir adamla nişan bozma deneyimi yaşadım. Bunun ne kadar acı verici olabileceğini kişisel deneyimlerimden *biliyorum*. Bu yüzden, eğer konuşmaya ihtiyacınız olursa, size söylemek istedim..."

Grace, beceriksiz genç arkadaşı adına utanarak gözlerini kapadı. Babam gülmemek için öksürdü.

Lord Trevor kıza sanki iki kafası birden çıkmış gibi baktı.

Callie tüm ciddiyetiyle, "Beni istediğin zaman arayabilirsin," diye söz verdi. "Ben iyi bir dinleyiciyim ve neler yaşadığınızı biliyorum."

Zavallı adam gülümsemeyi başardı.

Belki de sadece sanatsız genç bir budaladan etkilenmişti. Belki de ondan etkilenmiş ya da sadece eğlenmişti. Grace bir tahminde bulunmaya cesaret edemedi ama onun omzunun üstünden dinlediğinde kadife gibi yumuşak cevabını duydu. "Bayan Windlesham, güzel olduğunuz kadar kibarsınız da. Neyse ki böyle şeyler geçmişte kaldı. Başınıza gelen talihsizliği duyduğuma üzıldüm. Ama hepimiz hayatımıza devam etme zamanının geldiğini anlamalıyız, öyle değil mi?"

"Oh, kesinlikle, efendim." Calpurnia ciddiyetle onun gözlerinin içine baktı, şüphesiz cevabından gereğinden fazlasını anlamıştı. "Bu akşam kendi kadehimizi paylaşmalıyız - daha iyi şeylere geçmenin kadehi!"

"Evet," dedi temkinli bir şekilde. "Aynen öyle."

Grace arkasındaki açıdan bile gülümsemesinin zoraki olduğunu anlayabiliyordu.

Callie'ye kibarca ama son derece rahatsız edici bir şekilde başını salladı.

O da ona gülümsedi.

Omzunun üstünden bakan Grace, onun şaşkınlığı karşısında biraz eğlenmekten kendini alamadı. Doğrusu, bundan sonra Grange yarın sabaha kadar tekrar satışa çıkarsa hiç şaşırmayacaktı.

İlginç bir gece olacaktı.

Bölüm 14

Tüm konuklar görkemli yemek salonuna girip yerlerini alırken, pudralı peruklar takmış canlı uşaklar onlar için sandalyelerini çekip tekrar içeri ittiler.

Grace kendini Lord Trevor'ın yanında otururken bulunca şaşırdı. Sonra Calpurnia'nın onun karşısına oturtulduğunu gördü, şüphesiz onur konuğunun tüm dikkatini yemek boyunca ev sahiplerinin güzel kızına verebilmesi içindi bu.

Ah. Grace neden bu göreve getirildiğini hemen anladı. Buradan Calpurnia'nın konuşmasına yardımcı olabilir, gençlerin gaflarını düzeltebilirdi. Ne de olsa kızın annesi uzakta, masanın dibinde oturuyordu ve Calpurnia'nın babası baş köşede otururken ona yardım etmek için pek bir şey yapamazdı.

Grace gülümsemesini sabit tutup peçetesini kucağına koyarken, dik başlı aristokrat çocuğa gayri resmi mürebbiyelik yaptığı onca iş için Windlesham'lara fatura göndermeye başlasa mı diye düşündü.

Trevor yerine otururken ona kuşkuyla baktı.

Grace onun bakışlarını ihtiyatla karşıladı. Lud, kendisi ve eski casus arasındaki hava tahammül edebileceğinden çok daha fazla gariplikle doluyken, Calpurnia ile aralarındaki garipliği nasıl yumuşatacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Onur konuğu sessizce boğazını temizledi ve peçetesini yerine yerleştirdi. İkisi de tabaklarındaki güzel bir hatla yazılmış isim kartlarına bakarken Grace'in kalbi küt küt atıyordu.

Bir otuz saniye kadar daha acı çektikten sonra, tereddütlü bir bakış alışverişinde bulundular ve ardından kusursuz bir kibarlıkla başlarını salladılar.

Grace hâlâ onu okuyamıyordu; o da sanki aynı şeyi yapmaya çalışıyormuş gibi Grace'i inceledi.

Ama onu tatmin edecek şekilde, onun casusluk becerilerinin bile kendi eğitimine nüfuz edemediği görülüyordu: Sarsılmaz bir sükûnetle papazın kızı maskesini takmıştı.

Tanrı herkesi kandırdığını biliyordu.

Bundan sonra, her ikisi de birbirlerini zihinsel olarak reddetmiş olmaları ki, aralarında her şey normalmiş gibi davranmaya devam ettiler. Ne de olsa masada kavgalarından haberdar olan tek kişi babasıydı ve ağzını sıkı tutması konusunda ona her zaman güvenilebilirdi.

Leydi Windlesham zili çaldı ve böylece yemek başladı.

Lanet olsun. Kadın bir duvardı. Ve o duvarın arkasında Trevor, Bayan Kenwood'un kendisinden nefret ettiğinden oldukça emindi.

Bu düşündüğünden daha zor olacaktı. Ya da olmayacaktı.

Neden umursuyordu ki? Hayatını mahveden kadınlardan bıkmamış mıydı?

Onu görmezden gelmeye karar verdi ve dikkatini diğer konuklara yöneltti. Ne de olsa Thimbleton'da başka komşular da *vardı*.

Trevor, Leydi Windlesham'ın kendisini köye ve yerel yaşama kabul etmek için gösterdiği çabadan gerçekten etkilenmişti.

Öte yandan, yemek ilerledikçe ve kızı ona bakıp her konuştuğunda iç geçirdikçe, kendisini neyin içine sokmuş olabileceği konusunda biraz endişelendi.

Buraya taşınmıştı çünkü evi beğenmiş ve bir beyefendi-mimar olarak Grange'e kendi damgasını vurmak istemişti. Bunun ötesinde, yerel Kalite'nin kendisi için başka ne gibi planları olabileceğinden hiç emin değildi. Ama odanın içinde kendi geleceğiyle ilgili her türlü endişe verici düşüncenin dolaştığını fark etti.

Yine de Windlesham'lar onun için bu kadar zahmete girdikleri için gerçekten minnettardı ve bu yüzden baronese yapabileceği en büyük iltifatı yaptı.

ve onun tipine oldukça aşına olduğu için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. "Şerefim üzerine söylüyorum, Leydi Windlesham, annem bile konuklarını bu gece önümüze koyduğunuz bu ziyafetten daha cömertçe ağırlayamazdı."

Teklifinin sonuçlarından memnundu. Leydi Windlesham'ın hırslı gözleri neredeyse sevgi dolu yaşlarla dolacaktı. "Oh, sevgili genç adam, ne kadar nazıksınız! Bunu yapmaktan çok memnunuz. Ve eğer Majesteleri yeni evinizi görmek için Thistleton'a gelirse, onunla tanışmak büyük bir onur olacaktır."

"Eminim," diye karşılık verdi ve kadehini ona doğru kaldırdı. "Ev sahibemize."

Diğerleri de kadeh kaldırırken, Leydi Windlesham'ın artık onu uzun saçlarından dolayı affettiğinden emindi.

Bu iyi bir şeydi çünkü kimsenin ne düşündüğünü gerçekten umursamasa da, onu kesmeye hiç niyeti yoktu. Neden kessin ki?

Hayatı boyunca itaatkâr olanı yapmıştı ve her zamanki gibi kısa kesilmiş saçları, aynadaki o iyi çocuk her şeyi özetliyor gibiydi. Gitmesini söyledikleri yere gitmiş, öldürmesini söyledikleri kişiyi öldürmüş, emirlere uymuş ve asla şikâyet etmemişti. Peki bu ona ne kazandırmıştı?

Nick'in tutsağı olarak hücre hapsine kapatıldığında saçları uzamaya başlamıştı. Artık özgür bir adamdı -sadece Nick'ten değil, Tarikat'tan da özgürdü. Bu arada, onun belli bir şekilde görünmesini isteyen Laura'dan da kurtulmuştu.

Saçlarını kesmek yerine, özgürlüğünün meydan okuyan bir sembolü olarak uzamasına izin vermişti. Bundan hoşlanmayan herkes asılabilirdi.

Sonra, göz ucuyla, Grace Kenwood'un baronese yaptığı iltifattan sonra kendisine alaycı bir gülümsemeyle baktığını fark etti. Şöyle der gibiydi: *Çok saçmalıyorsunuz lordum.* Tabii ki bakire azize asla böyle edepsiz kelimeler kullanmazdı.

Başını çevirdi ve ona çekici bir şekilde gülümsedi. "Bayan Kenwood, şarabınızı yeniden doldurabilir miyim? Oh, neredeyse hiç dokunmadınız," diye gözlemledi. "Belki de içmelisiniz."

Seni biraz gevşetebilir, değil mi?

Kadın gözlerini ona dikti, çok iyi anlıyordu. "Ne kadar nazıksınız lordum. Ama kendi başımın çaresine bakabilirim. Belki Bayan Windlesham biraz daha fazlasını kullanabilir." Şarap kadehini kaldırdı ve meydan okurcasına küçük bir yudum aldı.

Calpurnia bu anlamsız öneriyi elinin tersiyle iterek, "Sorun değil," dedi. "Bayan Kenwood, bana yardım etmek için şamdanın içinden uzanması gerekir!"

"Şey, kolunun yanmasını istemeyiz," diye cevap verdi, bu ihtimali son derece eğlenceli bulduğunu belirten bir tonda.

Harrumph. Trevor onu bir kez daha görmezden gelmeye koyuldu ve dikkatini bir süreliğine yemeğe verdi.

Masanın ortasında gümüş bir ıstakoz çorbası tası duruyordu. Etrafında, simetrik olarak dizilmiş, dana pirzolalarının karşısında haşlanmış alabalık; portakallı pudingin karşısında tavuklu turta; Kudüs enginarlarının karşısında parlak yeşil beyazlatılmış kuşkonmaz tabakları vardı.

Ve bu sadece ilk yemektir.

Vakti geldiğinde, ikincisi bahar spesiyaliteleri ile taze olarak getirildi: tavşan yahnisinin karşısında kızarmış ördek; jambonun karşısında kuzu kuyrukları. Dışarıdaki tarlalardan gelen yeşil bezelye ve havuçlar vardı ve kızarmış tatlı ekmekler, buharda pişen tereyağlı yengeçlerin karşısında duruyordu.

"Bizi gerçekten şımartacaksınız leydim," dedi Rahip Kenwood ev sahibesine içtenlikle.

İnsanların şımarıklığından söz edilmesi Leydi Windlesham'a kızını ön plana çıkarmasını hatırlatmış olmalı. "Calpurnia ve ben

Grange için ne tür planlarınız olduğunu merak ediyorum lordum. Duyduğumuza göre iyileştirmeler düşünüyormuşsunuz."

Başını salladı ve cevap vermeden önce şarabından bir yudum aldı. "Bazı onarımların yapılması gerekiyor. Yakında kanal teknesiyle gelecek bir malzeme sevkiyatım var. Kereste ve çatı kaplama levhaları gibi."

"Gerçekten mi?"

"Yapılması gereken çok iş var. Ne yazık ki kuzey kanadının üzerindeki çatının bir kısmı çökmüş durumda. Ama duvarlar sağlam, bu yüzden çatıyı cam bir çatı ile değiştirmeyi düşünüyordum. Bir portakal bahçesi için iyi bir yer olacağını düşünüyorum."

"Bir portakal bahçesi!" Calpurnia haykırdı. "Oh, ne kadar zarıf!"

"Gerçekten de öyle," diye onayladı annesi. "İç dekorasyonunuzla ilgili tavsiyeye ihtiyacınız olursa, beni aramaktan çekinmeyin lordum. Gördüğünüz gibi, bir konutu güzelleştirmek konusunda belli bir beceriye sahibim."

Bayan Kenwood bu açık övünme karşısında öksürüğünü bastırdı. Aynı şekilde Trevor da şaşkınlığını gizledi. "Kesinlikle öyle leydim."

"Daha da önemlisi," dedi barones bilmiş bir gülümsemeyle, "yeteneklerimi kızıma aktardım. Kaliteli genç bir hanımın evlenmeden önce bir evi yuvaya dönüştüren tüm o ince donanımları öğrenmesi şart, öyle değil mi?"

Kibarca başını salladı ama şu ana kadar gördüklerinden Bayan Calpurnia'nın evcimen biri olduğuna inanmakta zorlandı. Sonra bir süreliğine inceleme konusu olmaktan kurtulmak için Dr. Bowen-Hill'e tıp kitaplarını sordu.

Yumuşak huylu doktor, mutfak bahçesinde yetiştirilen ya da kolayca elde edilebilen malzemelerle evde yapılabilecek ilaçlardan oluşan son kitabını mütevazı bir şekilde anlattı. Bununla birlikte, sağlık karışımlarının yanı sıra kadınlara yönelik güzellik iksirlerinin tariflerini de karısının yazdığını belirtmiştir.

"Bir çiftte ne kadar çok bilgi var! Çocuğunuz var mı?" Trevor kibarca sordu, sonra keşke sormasaydım dedi, çünkü Bayan Bowen-Hill'in yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Hayır, lordum."

"Yerel doktorumuzla gurur duyuyoruz," diye söze girdi Lord Stokes ve bir tanıklık ekledi. "Kiracılarımdan birinin çocuğu geçen yaz saman arabasından düşerek kolunu kırdı. Korkunçtu! Kemiği görebiliyordunuz. Neyse ki Bowen-Hill günü kurtarmak için hemen oradaydı. Çocuğun kolunu kaybetmesine bile gerek kalmadı. Hepimiz öleceğinden emindik. Siz tam bir mucize yaratıcısınız, efendim!" Lord Stokes, alçakgönüllülükle renklenen doktorun şerefine kadeh kaldırdı.

"Gençler çabuk iyileşir," diye mırıldandı Dr. Bowen-Hill.

Üçüncü yemek geldi, mevsiminde lezzetlerin bir başka iyi dengelenmiş dansı. Kızarmış geyik eti, ızgara somon, zorlanmış salatalık, Fransız fasulyesi ve kayısı puflarının büyüleyici bir ilavesi üzerine, birisi nihayet ona casusluk kariyerini sormaya başladı.

Trevor hazırды. Bunun er ya da geç olacağını anlamıştı. Madem şirket şarapla iyice yağlanmıştı, bari bir an önce bitseydi.

Kendisini ağırlamak için bu kadar zahmete girdiklerine göre, her biri bu tür durumlar için özenle düzenlenmiş zararsız pikaresk masallar olan bazı hikayelerle onları eğlendirmeyi kabul etti.

Bir ordu yüzbaşısı kılığında Yarımada'ya gönderilmesiyle ilgili komik bir hikayeye başladı; görevi, belli bir İngiliz generalinin hangi yaverinin kendi kesesini doldurmak için Fransızlara gelecekteki birlik hareketleri hakkında bilgi verdiğini bulmaktı.

"Görev, düzenli askerlerin yüzbaşısı gibi davranmamı gerektiriyordu. Rolümün bir parçası olarak, elbette, o pozisyondaki bir adamın normal görevlerini yerine getirmem gerekiyordu. Bir gün önümdeki arazide keşif yapmak üzere gözcü olarak gönderildim.

"Benden habersiz," diye devam etti, "içinden gizlice geçtiğim İspanyol tarlası, yerel boğa güreşi şampiyonu olan devasa bir siyah boğaya ev sahipliği yapıyordu. Canavar kırmızı üniformama şöyle bir baktı ve saldırdı."

Konukların nefesi kesilirken Trevor başını salladı ve güldü. "Dostlarım, benim cesur bir kahraman olduğuma dair duymuş olabileceğiniz aptalca söylentiler, eğer çılgılığımı duymuş olsaydınız çabucak ortadan kalkardı. Sonrasında bildiğim tek şey, boğanın beni boynuzlarının üzerinde çevirdiği ve ezerek öldürmeye çalıştığı. Neyse ki boynuzlanmaktan kurtuldum."

"*Olé!*" dedi Lord Stokes.

Trevor kıkırdadı. "Gerçekten de öyle."

"Canavardan nasıl kaçabildin?" Calpurnia gözlerini kocaman açarak sordu. "Çiftçinin tarla işçilerinden bazıları bana saldırıldığını görüp el salladı.

vahşiyi uzaklaştırdım. Tesadüf bu ya, içlerinden biri kamp yardımcısının yolsuzluğuyla ilgili bana bir ipucu vermişti, o yüzden her şey yolunda gitti."

Daha fazlası için onu sıkıştırdıklarında, mizahtan entrikaya geçti.

"Bir meslektaşımın birlikte New Orleans'tan Fransızlara erzak götürdüğünü öğrendiğimiz üç Amerikan korsan gemisine sinyal göndermek için kullanılan bir şifreyi yakalamayı başardık. Geminin beklendiği limanın yukarısındaki uçurumun kenarına vardık ve fenerlerle ona gelmemesini işaret edebildik. Eğer o gemi taze malzeme boşaltmayı başarabilseydi, kim bilir o savaş ne kadar sürebilirdi? Bunun yerine Fransızlar iki gün sonra teslim oldular."

"Bravo," diye mırıldandı Lord Windlesham.

"Lütfen bize daha fazlasını anlatın," diye ısrar etti Leydi De Geoffrey.

Bir kez daha hazırды, mizahın güvenli zeminine geri dönüyordu. "Sanırım şimdi size Napoli'deki opera divasını nasıl kurtardığımızı anlatırsam bir zararım olmaz."

"Büyük Benesini değil mi?" Lord Stokes'un nefesi kesildi.

"Aynen," diye yanıtladı Trevor ağırbaşlı bir şekilde, bu kadar ünlü bir yıldız karşısında duydukları şaşkınlığa izin vererek. "Napolyon o sırada kardeşini Napoli Kralı yapmış olsa da, La Benesini Bourbonlara sadık kaldı. Aslında, Marie Antoinette'in kız kardeşi olan ve Fransız Devrimi ve Napolyon ile ilgili her şeyden nefret eden Kraliçe Maria Carolina'nın kişisel arkadaşıydı. Ne yazık ki, Fransız birlikleri Napoli'ye ulaştığında kaçan kraliyet grubunun arasında yer almadı. İktidar el değiştirdiğinde geride kalmıştı.

"Opera sanatçısının büyük yeteneği ve ünü onu Bourbon'ların daha önde gelen dostlarının yaşadığı olağan kaderden korudu. Tıpkı Kral Ferdinand döneminde olduğu gibi Joseph Bonaparte'ın sarayının bir süsü olmak üzere davet edildi.

"Şimdi, bu odadan çıkamaz," diye yarı şaka onları uyardı, "ama kabul etti ve saraydaki konumu göz önüne alındığında, Madam Benesini'nin Napoli'nin yeni yöneticileri hakkında önemli miktarda bilgi toplaması uzun sürmedi. İtalya'dan güvenli çıkış karşılığında bu bilgileri bizimle paylaşmaya hazırdı. Biz de gidip onu aldık."

Masanın etrafında böyle bir kurtarmanın cesaretine duyulan hayranlık mırıltıları dolaşıyordu. Bayan Kenwood bile kendisine rağmen biraz etkilenmiş görünüyordu.

Ama gerçekten de bir kahraman olduğunu düşünmelerini istemiyordu.

Bunu hak etmemişti. Virgil bir kahramandı. O sadece işini yapan sıradan bir adamdı - her ne kadar işini iyi yapmaktan gurur duysa da.

"Beyler, aranızda zor bir hanımefendiyle uğraştığını düşünenler varsa, size bir opera divasını gizlice kurtarmanız için meydan okuyorum. Naibin karısı bile bundan daha talepkâr olamazdı." Hikâyeyi anlatırken güldü, ancak o sırada pek de komik olmadığından emindi.

"Kadın sesini alçaltmaktan acizdi ve kendisine nasıl davranılması gerektiğine dair talep listesi şimdiye kadar gördüğüm her şeyi aşıyordu.

Gördüm. Kadife bir çantanın içinde taşıdığı küçük bir köpeği vardı. Köpek her şeyden önce gelirdi. Ama bu sadece başlangıçtı. Gemideki kamarasında belli bir tür sabun bulundurmamak zorundaydı - biraz turuncu ile lavanta. Bunu asla unutmuyacağım. Ve eğer biri onu yanlış zamanda uyandırırsa - kazara bile olsa! La Benesini'nin Kral 8. Henry'yi bile uysal, uysal bir kocaya dönüştürebileceğini söyleyebilirim. Eğer ona itaatsizlik etseydi, kellesini kaybedecek olan oydu. Açıkçası, kendi başıma kaçabildiğim için mutluydum."

Herkes gülüyordu.

"Başka bir yere gidip şarkı söyleyebildi mi Lord Trevor?" "Evet, La Benesini yeni bir sahnenin yolunu bulabildi mi?"

"Son duyduğumda Saint Petersburg'da seyircilerin gözlerini kamaştırıyordu. Eminim yakında turnesi kapsamında Londra'ya da gelecektir. Ve geldiğinde, bunu benden duymadığınızı unutmayın."

"Lord Trevor, her şeyi büyük bir eğlence gibi anlatıyorsunuz," dedi Leydi Stokes, "ama eminim siz de payınıza düşen trajedi ve tehlikeyi görmüşsünüzdür."

Hafifçe omuz silkti. "Bunu inkar edemem, madam."

Daha yakına eğildi ve onu kışkırtmak istercesine gözlerini kıstı. "Hiç şüphe yok ki bir düşmanın canını almak zorunda kaldınız."

"Antonia!" Leydi De Geoffrey haykırdı.

"Ne, bu makul bir soru, değil mi? Ben kendi adıma subaylarımızın savaştaki deneyimlerinden her zaman etkilenmişimdir."

Leydi De Geoffrey onaylamaz bir tavırla, "O gotik ürkütücü hikâyeleri de seviyor," dedi ama Trevor sadece gülümsedi.

"Teknik olarak bir subay değildim leydim."

"Evet, ama öldürmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," diye uğursuz bir sesle mırıldandı iri yarı, kırmızı kontes.

"Hanımefendi, gerçekten," diye araya girdi Sör Phillip.

Trevor komşuları arasında düşmanlığa neden olmak istemiyordu. "Savaşta bu kaçınılmaz, çok haklısınız Leydi Stokes. Ama yine de hayat kurtarmayı hayat almaya tercih ederim." Konuşmayı değiştirmek için çabaladı. "Ajan arkadaşlarım ve benim savaş tıbbı konusunda kapsamlı bir eğitim aldığımızdan bahsetmiş miydim? Belki Dr. Bowen-Hill ve ben bir ara bu konuyu tartışabiliriz."

Genç Calpurnia bunu kabul etmedi.

"Sanırım Leydi Stokes'un sormaya çalıştığı şey, Lord Trevor - gazetelerde hakkınızda yazılanlardan sonra *hepimizin* asıl merak ettiği şey - kaç adam öldürdünüz?"

"Ha!" Leydi Stokes, sanki kendisi bile bunu sormaya cesaret edememiş ama öğrenmeyi çok istiyormuş gibi patladı.

Aynı anda, Trevor sosyetik kıza donakalmış -aslında kasılmış- bir halde bakarken, yanında oturan Bayan Kenwood birdenbire şiddetli bir öksürük krizine tutuldu.

Dikkati dağılmış bir halde ona döndü, hâlâ buradan başka bir yerde olmayı diliyordu.

Sonra kadının boğulmakta olduğunu fark edince gözleri büyüdü.

"Yüce Tanrım!" Sandalyesini geriye iterek büyük bir hızla ayağa fırladı ve kadının sırtına bir, iki kez sertçe vurdu.

"Nefes alamıyorum!" diye hırıldayarak göğsüne vurdu.

"Grace!" diye bağırdı babası telaşla.

"Kızarıyor! Doktor, bir şeyler yapın!" diye bağırdı ev sahibesi.

Dr. Bowen-Hill çoktan sandalyesinden fırlamış ve masanın etrafında koşuşturmaya başlamıştı. Calpurnia ona nefes alması için bağırırken, Peder Kenwood duaya boğulmak üzereydi.

"Aman Tanrım!"

Birdenbire yeniden ayağa kalktı, nefes nefese kalmıştı. Trevor onu dengede tutarken koluna yapıştı.

"Aman Tanrım," diye nefesini tuttu, tekrar nefesini yakaladı. "Herkesten çok özür dilerim."

Leydi Windlesham masasındaki kargaşaya öfkelenmişti. "Bayan Kenwood, daha dikkatli olmalısınız! Bizi çok korkuttunuz!"

"Evet, Hanımefendileri. Sanırım bir salatalık tohumuydu." Özür dileyerek sandalyesine geri çöktü, sonra Trevor kaşlarını çatarak sandalyeyi onun için itti. "Yanlış boruya düşmüş olmalı."

Lord Stokes gözlerinde bilmiş bir parıltıyla, "Sanırım," dedi.

Nabızı hızla atan ve koruyucu içgüdüleri hâlâ tetikte olan Trevor, Grace'e şarap kadehini bu kez alaycı bir tavır takınmadan uzattı.

Boğazını temizlemek için bir yudum aldı. "Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı onun bakışlarından kaçınarak.

Ama tekrar yerine oturduğunda, ona teşekkür etmesi gerekenin kendisi olduğunu fark etti, çünkü kaç adam öldürmüş olabileceği ve bunu yaptığı için ne hissettiği konusu neyse ki unutulmuştu.

Sör Phillip onları, arkadaşları ve mahkemedeki yargıç arkadaşları Ağır Ceza Mahkemesi'ne gitmek üzere buradan geçerken, karısıyla birlikte yakında verecekleri suare hakkında yeni ve güvenli bir sohbe yönelendirirken, ona kuşkuyla baktı.

Leydi De Geoffrey kibar bir gülümsemeyle, "Hepiniz davetlisiniz," dedi ama Trevor dinlemiyordu.

Grace'in bilerek boğulduğuna, daha doğrusu onu kurtarmak için başından beri boğuluyormuş gibi yaptığına dair herhangi bir şüphe varsa da, masanın altına sağlam bir tekme atarak bunu ortadan kaldırdı.

Sanki "*Bana borçlusun.*" der gibi.

Bir yudum daha alırken belli belirsiz gülümsemesini kadehinin ağzının arkasına sakladı. *Gerçekten de öyle canım.*

Belki de "nefret" çok ağır bir kelimeydi. Yine de umut vardı.

Bölüm 15

"Şimdi, Bayan Kenwood, kararımı verdim!" Kadınlar salona çekilir çekilmez Leydi Windlesham onu bir kenara sürükledi ve erkekleri konyakları ve purolarıyla baş başa bıraktı. "Şimdi ben Bu büyüleyici adamla bizzat tanışma fırsatım oldu, kararlıyım. Lord Trevor kızımın evlenmeli. Tanrı biliyor ya, o inatçı gelinin zavallı Lord Brentford'la daha fazla işi olmaz. Onun adını duymaya bile tahammül edemiyor ve hepimiz *bu* evliliğin neden yürümediğini biliyoruz," diye hatırlattı barones suçlayıcı bir öfkeyle. "Neyse ki bunu telafi etmek için bir şansın daha var ve o korkunç kadını buraya getirerek bu aileye yaptıklarının bedelini ödeyeceksin. Calpurnia için Lord Trevor'ı güvence altına almama yardım edeceğine güveniyorum."

Grace ağzını kapattı, dudakları sıkıca mühürlendi.

Baronese planlarını nereye koyabileceğini söylemek isterdi, ama insan kendisine büyük bir ziyafet çekmiş olan bir ev sahibesine, ne kadar çirkin olursa olsun, bir iyiliği nasıl reddedebilirdi?

Garip durumlarda her zaman iyi değildi. Boğma numarasının bir gecede ancak bir kez işe yarama ihtimali vardı. O tereddüt edip nasıl cevap vereceğini düşünürken, Leydi Windlesham onun sessizliğini onayladığı şeklinde yorumladı.

"İyi o zaman. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Yine de çok can sıkıcı bir durum. O ve George her zaman çok uyumlu görünüyorlardı ve George bir marki olacak! Ama yaptığı şey affedilemezdi." Leydi Hazretleri, diğer hanımların memnun olduğundan emin olmak için salonunu tararken sıkıntılı bir iç geçirdi. Başını iki yana salladı. "Eğer Londra'da yaptığı kaçamakları gözlerden uzak tutmuş olsaydı, görmezden gelebilirdik. Ama bunu tam burada, burnumuzun dibinde yaptı! Bu açık patavatsızlığıyla hepimizi küçük düşürdü. Utanmalı."

"Öyle leydim. Çok üzgün."

"Bu yeterli değil," diye mırıldandı. "En azından Calpurnia için değil. Ben pratik bir kadınıam. Onu seve seve affederim ama onunla yaşamak zorunda kalacak olan Calpurnia ve o bunu kabul etmiyor."

"Ama onun özürlerini kabul etti?"

"Oh, birkaç tane. Onları yakıyor. Sanırım sevgili George'umuzun yakında daha da üzülmeline neden olacak. Belki o zaman dersini alır."

O anda, diğer hanımların küçük, çizgili kanepelerde oturduğu şöminenin yanında, Leydi Stokes'un rüzgârı yan odadan duyulacak kadar yüksek bir sesle geçti.

"Yüce Tanrım!" Diğerleri tepki vermemek için mücadele ederken Leydi Windlesham mırıldandı. "Kontes olmasaydı, o kadının yerlerimi paspaslamasına izin vermezdim."

Bayan Bowen-Hill hemen kibarca yeni bir konu açarken, Calpurnia neşesini tutamamanın acısıyla yere düşmeye hazır görünüyordu.

Grace genç arkadaşının ısrarlı bakışlarına karşılık vermeye cesaret edemedi çünkü sosyetik kızın bu savaşı kaybedeceğini biliyordu.

"Şimdi, o zaman. Yeni komşumuzun kızımın cazibesini takdir etmek için bir şans daha olsun diye hepimiz için yeniden bir tür gezi ayarlamaya çalışacağım."

"Leydim, ya ileride Lord Trevor ve onun birbirlerine uygun olmadıkları ortaya çıkarsa?"

"Saçmalık. Eşleşmeleri uygun olduğu sürece her erkek her kadına uygun hale getirilebilir."

"Evet, ama ya eski nişanlısıyla barıştıysa?"

Leydi Windlesham kuşkuyla ona döndü. "Bunu neden yapsın ki?" "Ah, bilmiyorum," dedi Grace suçlulukla. *Ben söylediğim için mi?* "Sanırım uzun süredir nişanlılardı."

"Artık değil!" dedi barones gözlerinde bir parıltıyla. "Bunun o l a c a ğ ı n ı pek sanmıyorum. Bir düşünün! O aptal Laura Bayne

Lord Trevor'ı, Lord Brentford'un Calpurnia'yı küçük düşürdüğü kadar küçük düşürdü. Anlıyor musunuz? Bu, birbirlerine çekilmeleri için daha fazla sebep veriyor.

"Diğerinin neler yaşadığını daha iyi kim anlayabilir? Gerçekten de uygun olmayabilir. Planlamayı bana bırakın Bayan Kenwood," diye azarladı. "Sizden tek istediğim Calpurnia'yı idare etmede biraz yardım. Bu arada yemekte iyi iş çıkardınız. O iğrenç soruyu sorduğunda ben de boğulacağımı sandım. Kızımın böyle bir şey söylediğini duymak! İnanın bana, bu konuda onun kulaklarını haşlamak niyetindeyim. Neyse ki her zamanki gibi günü kurtardınız."

Bu şaşırtıcı iltifat karşısında Leydi Windlesham Grace'e komplocu bir sırıtışla karşılık verdikten sonra yemek sonrası çay içmek üzere bayan misafirlerinin yanına gitmek üzere tekrar yola koyuldu.

Tanrım, bana yardım et. Bu kadın beni ölümüne korkutuyor. Grace ev sahibesinin ardından kaşlarını çattı, Hanımefendilerine karşı koyamamaktan dolayı mutsuzdu.

Demir iradeli barones, yeterli çabayı gösterdiği takdirde etrafındaki herkesi kontrol edebileceğini düşünüyor gibiydi. Grace, Lord Trevor Montgomery'nin yönetici başhemşirenin isteklerine boyun eğecek türden bir adam olduğundan oldukça şüpheliydi.

Ama bir şekilde Calpurnia'dan hoşlanırsa, belki annesinin planına uymaktan mutluluk duyabilirdi.

Büyük olasılıkla, Grace'in kavgaları sırasında ona verdiği açık tavsiyeyi çoktan dinlemiş ve Lievedon balo salonundaki soğuk altın tanrıçasıyla barışmıştı.

Grace, eğer durum buysa, Leydi Windlesham'a ona böyle haince bir tavsiyede bulunmasındaki rolü için hesap vermek zorunda kalacağını düşündü.

Her iki durumda da Grace, adamın bir şekilde kendisiyle birlikte olabileceğini birkaç dakikalığına bile olsa hayal etmiş olmanın kendisine çok aptalca geldiğini düşündü.

Ama sertleşmiş bir savaşçıyla ne yapabilirdi ki?

Onun böyle biri olduğunu düşünüyordu ama buradaki hiç kimse bunu göremiyordu. Hepsi onun kendileri için neler yapabileceğine odaklanmıştı ama Grace ona kaç adam öldürdüğü sorulduğunda yakışıklı, yontulmuş yüzünde parlayan korkunç suçluluğu, acıyı görmüştü.

Onun için sadece arkadaşı, komşusu ya da her neyse o olsa bile, neyle yaşamak zorunda olduğunu, taşımak zorunda olduğu yükleri düşünmek ona acı veriyordu. Elbette sırlarını göremeyen ama macera hikâyelerini olduğu gibi kabul eden ve aylak aylak dolaşmasına izin veren biriyle evlenmeyi tercih ederdi.

beyefendi mimar, tercih ettiği gibi.

Sanki onu istiyormuş gibi, onu kendisi için kazanmak gibi aptalca düşünceleri bir kez daha bastıran Grace, gidip çay içen diğer hanımlara katıldı ve çok geçmeden beyefendi odaya girdi.

Sonra sıra, Calpurnia'nın başarılarını takdir etmekten ibaret olan akşam eğlencesine geldi.

Bunlardan çok sayıda vardı. Herkes, ilçenin genç dilberini şarkı repertuarıyla kulaklarını büyülerken dinlemek için toplanmıştı. Bayan Bowen-Hill, sık sık yaptığı gibi, şarkıcıları için piyano çalardı. Gerçekten de, iyi kalpli doktorun eşi sık sık bir Pazar günü kilisede org çalmak için gönüllü olurdu.

Grace odanın arka tarafından, duvara yaslanarak dinliyordu. Lord Trevor yanına gelip, müzik performansını bozmamak için başını eğerek kulağına fısıldarken, ihtiyatla ona doğru baktı.

"Affedersiniz Bayan Kenwood, ama eğer Bayan Windlesham şarkı söylemeyi bitirirse, acaba oyunculuk becerilerinizin ikinci bir gösterisini izleyebilir miyiz?"

Gülümsemeye karşı koydu. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," diye mırıldandı. "Peki ya bir hikâye anlatıcısı olarak yeteneklerin? Daha fazlasını dinlemek için başka bir şansımız olacak mı?"

"Elimde olsa yapmazdım," diye cevap verdi, eğlenerek gülümseyerek.

"Hikayelerin harikaydı ama oldukça iyi prova edilmişlerdi." "Onları özel günler için saklıyorum."

"Ah. Devlet sırları mı yoksa palavralar mı?"

"İkisinden de biraz."

"Bana anlattığın İspanyol kilisesini havaya uçurma olayından bahsetmediğini fark ettim."

"Kazara," diye hatırlattı ona, gözlerinde dizlerinin bağının çözülmesine neden olan bir muziplik parıltısıyla.

"Kazara, tabii ki," diye kabul etti ve cevap olarak ona hafifçe gülümsedi.

Odaya doğru başını salladı. "Bunun için sana teşekkür etmek istedim. Arkada."

"Saçmalık. Size böyle korkunç sorular sormaya hakları yoktu. Calpurnia daha çok genç. O anlayamaz. Umarım bunu ona karşı kullanmazsınız."

"Senin iyiliğin için, yapmayacağım."

Bunu nasıl karşılayacağından ya da onun sabit, araştıran bakışlarını nasıl karşılayacağından emin değildi.

Sertçe yutkundu. "Leydi Stokes'a gelince, ona alışmanız gerekecek. O da kocası da insanları şaşırtmayı sever. Yine de, böyle konuları gündeme getirmek. Tamamen barbarcaydı."

"Aslında bu soruları her zaman alıyorum."

"Gerçekten mi? İnsanların bu kadar kaba olduğunu bilmiyordum. Cevap vermek zorunda değilsin."

"Bunu yapmak zorunda kalmamam iyi oldu, yoksa korkarım tüm masayı boğulmaya hazır hale getirebilirdim."

Bu kadar çok mu? Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Kendi gözlerinde karmaşık bir duygu karışımıyla onun gözlerine baktı. Çünkü cevap oradaydı, çıplak bir şekilde, artık gizlenmiyordu.

Evet. O kadar çok.

Ne söyleyeceğinden emin değildi.

Babasının kilisesinde geçirdiği yıllar boyunca "Öldürmeyeceksin" ve "Ne mutlu barışçı olanlara" sözleri kulaklarında çınlıyordu.

"Şey"-sonunda tereddütlü bir rahatlama sözcüğü bulabildi-"Eminim sadece görevini yapıyordun."

"Evet. Askerler hakkında söylediklerinden sonra bu şekilde düşünüp düşünmeyeceğinden emin değildim. Ya da belki şimdi sadece nazik davranıyorsundur?"

Her şey iyice kafasına dank edince ona baktı: Onun yüzü, o vahşi gri gözler, bazı erkeklerin bu dünyada gördüğü son görüntü olmuştu.

Bakışları konyak sürahisini boş boş tutan güçlü ve zarif parmaklara kaydı. Zamanı geldiğinde tetiği çekebilecek parmaklar. Bıçak kullanmak için eğitilmiş eller.

Titredi ve kalbi boğazında ondan biraz uzaklaştı.
Elinde değildi.

Ona solgun, bilmiş bir gülümseme attı. "Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı kadife bir ses tonuyla. "Tanıştığımız gece sana bunu söylemiştim."

Grace sertçe yutkundu, kalbi küt küt atıyordu. Şu anda hatırlamaya ihtiyaç duyduğu son şey, o karanlık odada paylaştıkları öpücüktü. Tanrım, onu istiyordu.

Gözlerini kaçırdı, adamın kendisinden uzaklaşmasını ve iyi misafir rolüne geri dönmesini diledi.

Bunun yerine, Calpurnia gevezelik ederken onu kurnazca baştan çıkarıyordu. "Yolculuğun nasıl geçti?" diye zorlayarak konuyu değiştirdi ve yüzünü buruşturdu

yanaklarındaki alevleri hissetmek için. "Geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim." "Neden? Daha yeni burada bir ev aldım, değil mi?"

"Pişman olduğumu sanıyordum." Tereddüt etti. "Benim yüzümden."

"Ah, benden o kadar kolay kurtulamayacaksın. Gittiğimde heyecan verici bir şey kaçırdım mı?"

"Çiftçi Curtis'in ineği buzağısıyla birlikte meradan kaçtı. Yüksek dram."

"Bunu kaçırdığıma inanamıyorum!"

Grace, Leydi Windlesham'ın Calpurnia'nın müstakbel kocası olarak damgaladığı adamla birbirlerine bakarken gözlerini kaçırıyordu.

Sesini bulması bir an aldı. "Yapmayı planladığınız şeyi başardınız mı?"

"Hmm?"

Kendini destekledi. "Leydinizle barıştınız mı?" "Leydimle mi?" diye yineledi, kaşlarını çatarak.

"Evlenmeyi planladığın kadın."

"Oh, oraya gitmedim," dedi elini umursamaz bir şekilde sallayarak.

Şoktan neredeyse öksürüyordu. "Değil mi?"

"Hayır, hayır, hepsi bitti. Hapisteki kumarbaz arkadaşımı görmeye gittim." "Arkadaşını mı?"

"Evet. Haklıydınız Bayan Kenwood. Barışmak daha iyiydi. Ona karşı kin beslemeye devam edemeyecek kadar uzun süredir kardeş gibiydik. Olan oldu."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Nişanlıyla tekrar bir araya geleceğini sanıyordum!"

"Diliyor," dedi açıkça.

"Ama onu Grange'e geri getireceğinden yarı emindim!"

Güldü. "Laura Bayne Grange'de mi? Hayır. Milyon yıl geçse de olmaz. Hayatım, o bir gün bile dayanamaz. Aramızdaki her şey bitti ve açıkçası buna sevindim. Nick bu konuda haklıydı - hapisteki arkadaşım," diye açıkladı. "Laura beni çok mutsuz bir adam yapardı." Şöyle bir baktı

Calpurnia ve ekledi, "İnanın bana, bu hatayı ikinci kez yapmaya niyetim yok."

Sanki ne demek istediğini anladığından emin olmak istercesine ona tekrar baktı. Grace yutkundu, gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Anlıyorum," dedi bir an sonra belli belirsiz, ama anlamamıştı ve aslında yanıldığından çok emindi.

Ondan bahsediyor olamaz mı?

Gariplikten yarı şaşkın ve bu maçı da mahvederse Leydi Windlesham'ın gazabına uğrama ihtimalinden dolayı aniden dehşete kapılmış olan Grace boğazını temizledi. "Calpurnia çok güzel şarkı söylüyor, değil mi?"

"Takdire şayan bir şarkıcı," diye cevap verdi centilmence başını sallayarak, sonra ikisi de dikkatlerini bir an için ev sahibinin kızına yöneltti.

Grace yanındaki uzun boylu, esmer adama yan gözle baktı ve profilindeki asalet karşısında aptalca bir iç çekişi bastırmak zorunda kaldı.

"Bayan Kenwood," dedi, sesini alçaltarak önüne bakmaya devam etti. "Arkadaşınız Marianne'e karşı kötü bir niyetim olmadığını anlamanız benim için çok önemli. Böyle düşünmenizi istemiyorum-"

"Eminim beni ilgilendirmez," diye sözünü keserken yanakları utançtan kızarıyordu.

"Ama öyle. Bu konuda da haklıydın. Marianne sana bağlı; ona gelince, onda görüldüğünden daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Güçlü bir yanı var."

"Evet. Çok fazla şeye katlanmak zorunda kaldı. Bu onu sert biri yaptı."

"Bana ona ne kadar yardımcı olduğunuzu söyledi. Sana koruyucu meleğim diyor, bunu biliyor muydun?"

Grace gülümseyerek başını eğdi.

"Marianne'in ilerlemesini asla tehlikeye atmam ya da tüm çalışmalarını mahvetmem. Sadece bunu bilmeni istedim."

"Oh-iyi-teşekkür ederim." Adamın hayranlık dolu bakışları karşısında o kadar keyifsizdi ki, aralarındaki gergin havayı bir kez daha mizahla yatıştırmaya çalıştı. "Elbette, buralarda 'o kadından' asla ismen bahsetmemelisin. O kadın Windlesham'ler arasında istenmeyen adamdır. Ve doğal olarak bunun suçlusu benim," diye ekledi, "çünkü onu Thistleton'a getiren benim. Callie'nin Lievedon Markisi'nin oğluyla evliliğini bozduğum için beni de onunla aynı derecede suçluyorlar."

"Genç Brentford
mu?" Başıyla
onayladı.

"Hmm, çok kötü. İyi bir eşe benziyorlar. Bu arada, küçük davetsiz misafirler nasıl?" diye sordu Callie ve George hakkındaki boş sözlerini tam olarak yorumlayamadan. "Nehre düşen kişinin daha sonra dowsing yaptığı için hastalanıp hastalanmadığını merak ediyordum. Su çok soğuktu."

"Sorman büyük incelik, ama endişelenme, Denny gayet iyi."

"Denny, ha? Bana isimlerini hiç söylemedin."

"Kenny ve Denny Nelcott."

"Babaları için üzgünüm. Onlar için çok zor olmalı." "Gerçekten de öyle. Bayan Nelcott'un dört çocuğu var: ikizler; Bitsy, küçük kız ve evde on sekiz aylık bir bebek var."

"Ve hepsine bakacak bir kocanız yok mu?" Başını iki yana salladı. "Bu çok zor."

Pişmanlıkla başını salladı.

"Bir fikrim var," dedi bir süre sonra şarkı sona erdiğinde ve herkes ağırbaşlı bir uygunluk timsali gibi reverans yapan Calpurnia'yı alkışladığında.

"O da ne?" Grace sordu.

"Neden çocukları yarın öğleden sonra Grange'e göndermiyorsun? Birkaç yardımcıya ihtiyacım var. Onlara bazı ev işleri veririm, böylece annelerine yardım etmek için birkaç kuruş kazanabilirler. Ve biraz disiplin öğrenirler."

işaret ederek ekledi. "Tabii onlara bağırdıktan sonra artık benden çok korkmuyorlarsa-"

"Senden korkuyor muyum? Hiç sanmıyorum. Bu ikisi hiçbir şeyden korkmaz. Bu iki küçük vahşinin sorununun yarısı da bu. Size gelince, efendim, Denny'nin hayatını kurtardığınızda onların gözünde işgalci bir devden bir şövalyeye dönüştüğünüzü bilmek ilginizi çekebilir - bu arada, bunun için size hiç teşekkür edemedim. Kocasından hemen sonra oğlunu da kaybetseydi annesinin ne yapacağını hayal bile edemiyorum."

Onun övgüsü karşısında gözleri mütevazı bir zevkle parladı. "Hizmet edebildiğime sevindim." Sonra başını salladı. "Eğer Bayan Nelcott çocuklarına izin verirse, onları bana gönderin, ben de bazı basit işlerde bana yardım etmelerini sağlayayım."

"Keskin nesneler yok sanırım? Ve bu arada, silahlarınızın kilitli olduğundan emin olun. Yeni taşındığınızı ve eşyalarınızı yerleştirmeye yeni başladığınızı biliyorum ve evinize bir çift yaramaz dokuz yaşındaki çocuk tarafından girilmesini kesinlikle beklemiyordunuz, ama onların tehlikeli silahlara sahip olmalarını istemiyorum-"

"Olmuş bilin," dedi kararlı bir şekilde.

"Pekala o zaman. Onları tanıştırmak için kendim getireceğim. İster inanın ister inanmayın, yetişkinlerin yanında çok utangaç olabiliyorlar."

"Eğer seni görebiliyorsam, bu çok daha iyi." Adam ona ters ters baktı. "Yani yine arkadaşız, öyle mi?"

"Gerçekten de öyle," diye içtenlikle cevap verdi.

"Mükemmel." Kadehini onunkine tokuşturmak için kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Bayan Kenwood." Kibar bir selam verdi. "Bir skandala yol açmadan önce sizden ayrılısam iyi olacak."

"Lordum," diye mırıldandı ve adam diğer konukların arasına karışmak için uzaklaştığında Grace gözlerini ondan alamadı.

Bölüm 16

Grace ertesi sabah Kenny ve Denny'ye, "Unutmayın," dedi. "Oraya oyun oynamaya gitmiyorsunuz, o yüzden yaramazlık yapmak yok. Eğer iyi bir iş çıkarırsanız, güzel bir şeyler almak için biraz para kazanırsınız ve anneniz de gurur duyun."

"Evet, hanımefendi," dediler hep bir ağızdan.

"İyi o zaman! Şimdi seninle arabaya biniyorum. Çabuk olun. Kimse işe geç kalmamalı."

İkizler arabayı koşarak geçtiler ve hedeflerine doğru sıçrayan bir çift küçük haydut gibi arabasına atladılar. Kaşlarını kaldırdı ve çocukların ilk iş günlerine başlamak için bu kadar hevesli olmalarına şaşırdı.

Onları arabaya kadar takip etti ve dizginleri eline aldı, Lord Trevor'ın bu gün iki küçük yardımcısı için aklında ne tür işler olduğunu merak ediyordu.

Beklediği gibi, papaz evinden o kadar gürültülü bir şekilde yola çıkan ikizler, hedeflerine yaklaştıkça utangaçlaştılar.

Grange'e vardıklarında ikili sessiz, gözleri faltaşı gibi açılmış ve kararsızdı. Ne zaman gergin olsalar birbirlerine yaklaşırlardı; şu anda omuz omuzaydılar.

Evin sahibi eski çiftlik evinden çıkıp ellerini bir bez parçasına silerken Grace yolcularını arabadan indirdi.

Onlara attığı sırtış sabah güneşi gibi gözlerini kamaştırdı. "Tanrıya şükür, yardım geldi! Buna kesinlikle ihtiyacım var." Çocukları rahatlatmak için genişçe gülümsedi.

"Biliyorum," dedi Grace cesaretle, "bugün burada tek başına çalışsan çok yalnız olurdun, değil mi?"

"Evet, yapacak çok işim var. Erkek işi," diye ekledi ikizlere sert bir bakış atarak. "Umarım siz beyler kaslarınızı getirmişsinizdir?"

Dokuz yaşındaki cılız çocuklar ona öyle olduklarını söylediler ve hangisinin pazularının daha büyük olduğunu görmek için kollarını esnetmeye başladılar. Grace eğlenerek gözlerini devirdi ve başını salladı. Trevor onun bakışlarına karşılık verdi, gözleri parlıyordu.

"Peki bugün onlara ne yaptıracaksın?" diye sordu.

"Yarın gelecek teslimat için yer açmam gerekiyor. Adamlarım kanal tekneleriyle kereste ve diğer malzemeleri getiriyorlar. Bunların hava koşullarından uzakta depolanması gerekiyor, yoksa ahşap çürür ve aletler paslanır ve buna izin veremeyiz, değil mi çocuklar?"

"Hayır, efendim!" İkizler aynı fikirdeydi.

Sonra hepsine evin içini gezdirdi. Lord Trevor eski balo salonunun bir köşesinde, inşaat malzemelerine yer açmak için hurdaların temizlenmesi gereken dağınık alanı işaret ederken Grace etrafına bakındı.

"Bu eşyaları buradan oraya taşımak basit bir mesele," diye açıkladı. "Bir çocuk için çok ağır bir şeyi kaldırmaya çalışmadıklarından emin olun." uyardı. "Kendilerine zarar vermelerine izin vermeyin."

"Dürüst olmak gerekirse, Bayan Kenwood, çocukların nasıl idare edileceği konusunda tamamen cahil değilim. Bir zamanlar ben de bir çocuktum. Yine de, ilk tanıştığım küçük canavarlar gibi davranmaya başlarlarsa ne yapmam gerektiği konusunda bana vereceğiniz her türlü tavsiyeyi dikkate alacağım."

"İnan bana, yapmazlar. Ama yaparlarsa" -çocuklara uyarıcı bir bakış attı- "bana haber verin, Lord Trevor, onlarla ben ilgilenirim, olur mu?"

İkizler ondan biraz geri çekildiler, sanki o iki küçük yaramaz oğlanın sığabileceği kadar büyük bir kazanı olan bir cadıydı. "Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi," dediler.

Grace ona döndüğünde Lord Trevor elinin arkasına gizlemeye çalışıyordu. "Hepsi senin."

Ellerini hızlıca çırttı. "Gelin, beyler! Haydi başlayalım. Sabah boşa geçiyor. Gün batımından önce yapmamız gereken çok iş var."

"Gün batımı mı?" Grace haykırdı. "Sevgili dostum, dokuz yaşında olduklarının farkında mısın? En fazla iki, üç saat içinde onlar için geri geleceğim."

"Oh! Doğru. Tabii ki. İki küçük çocuk için çok fazla iş var, haklısınız Bayan Kenwood. Siz dönmeden önce ne kadar iş yapabileceğimize bakacağız. Tabii bize katılmak istemezseniz? İyi para veririm," diye alay etti.

"Hayatta olmaz," dedi gülerek. "Bugün benim de yapacak yeterince işim var."

"Ne gibi?" diye sordu onu arabasına kadar takip ederken. "Pazartesi günleri hep fakir ziyaretleri yaparım ve hastaları ziyaret ederim."

"Takdire şayan."

"Pek sayılmaz," dedi adam onu sürücü koltuğuna uzatırken. "Senin görevin vardı; benim de var. İyi eğlenceler. Ve hepsinden önemlisi, unutma," diye fısıldayarak ona takıldı, "asla korku gösterme."

"Defol, kadın. Beni korkutuyorsun."

"Güle güle çocuklar!" Evden çıktıklarında Grace onlara el salladı. "Sizi almaya geldiğimde sabahınızla ilgili her şeyi duymak istiyorum."

"Hoşça kalın, Bayan Grace!" Kenny el sallayarak karşılık verdi ama Denny anında bir çekirge yakalamaya dalmıştı.

Grace evinde, mutfağında aşçıya çorba yapmasında ve yoksullar için taze ekmek pişirmesinde yardım ederken hâlâ gülümsüyordu.

Çeşitli ailelerin kilise yoksulları için bağışladığı eşyaların listesini gözden geçirirken: ekstra battaniyeler, bir palto, hala kullanılabilir durumda olan iki çift eski ayakkabı ve Bowen-Hills tarafından bağışlanan tonik ve ilaçlar.

Lord Trevor'ın yolun hemen karşısında çocuklarla birlikte çalıştığını bilmek, kelimelere dökemeyeceği kadar iyi hissettiriyordu.

Keşke Calpurnia'nın opera gözlüğü onda olsaydı! Onu ve yardımcılarını bir anlığına da olsa görmeyi ve ne durumda olduklarını anlamayı çok isterdi.

O anda, sanki sadece düşüncesi bile onu çağırmış gibi, sosyeteye takdim edilen kızın kendisi midilli arabasıyla bir kez daha yola çıktı.

Grace pencerenin önünde durakladı, arabanın papaz evinin önüne takırdayarak geldiğini görünce şaşırdı. *Şimdi ne olacaktı?* Callie'nin ne yapacağı belli olmazdı, tahmin etmek her zaman imkânsızdı.

Birkaç dakika sonra, on sekiz yaşındaki kız, her zamanki kasırga haliyle, zıplayan altın bukleleri ve pembe yanaklarıyla vınlayarak içeri girdi. "Oh, Grace, harika değil mi? Seni görmem gerekiyordu!"

"Canım, neler oluyor? Altı ve yedide bir görünüyorsun. Bir sorun mu var?"

"Hayır Grace, her şey harika!" dedi nefes nefese. "Sadece umutsuzca aşık oldum!"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Dün gece harika değil miydi?" Callie dönerek salona girdi. "Daha iyi bir adamla hiç tanışmamıştım! Sence o da benden hoşlanıyor mudur? Yani, söyleyebilir misin? Ben söyleyemem ama casus olduğu için duygularını saklamakta çok iyi olduğuna eminim. Sence de öyle değil mi?"

"Evet, muhtemelen..." diye mırıldandı şok içinde.

"Kesinlikle! Ben de bundan şüphelenmiştim! Diğer beylerle öyle değil- ama eski bir casusla, benden hoşlandığına dair bir işaret vermemiş olması ilgilenmediği anlamına gelmez. Sana bir şey söyledi mi? Ben şarkı söylerken odanın arkasında onunla konuştuğunu gördüm. Benim hakkımda güzel bir şey söylediği sürece sorun etmedim."

"Um, çok iyi şarkı söylediğini söyledi." "Oh, la! Başka bir şey var mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hiçbir şey yok."

Callie Grace'in ellerini tuttu ve içini çekerek onu pencere kenarındaki koltuğa götürdü. "Annem ve ben onun tek kelimeyle mükemmel olduğu konusunda hemfikiriz! Tabii ki annem saçlarını beğenmiyor ama bu kolayca halledilebilir. Şahsen ben çok beğeniyorum ama bunun bir önemi yok. Önemli olan tek gerçek aşkımı bulmuş olmam!"

Aman Tanrım.

Grace yönlendirildi. "Bundan emin misin? . bundan çok emin misin?" diye nazıkçe sordu. Tüm bunlar hayal ettiğinden çok daha kötüydü.

Callie soruyu geçiştirdi. "Gönül meselelerinde hiç kimse gerçekten emin olabilir mi? Ben de George'u sevdiğimi sanıyordum, ama ... şey. Boş ver onu." Eski talibini düşününce gözlerini kaçırdı, sonra da onun anısını bir kenara iterek Grace'i bileğinden yakaladı. "Gel, gidip onu tekrar gözetleyelim! Opera gözlüklerini getirdim!"

Kız onu dışarıya, terasa doğru sürüklemeye devam etti ama burası net bir görüş açısı sağlamayınca Callie onu kandırarak tekrar içeri soktu ve pencereden dışarı bakması için merdivenlerin sahanlığına çıkardı.

"Yanında kim var? Nelcott ikizleri mi? Sandık falan taşıyorlar..."

Grace tüm hikâyeyi açıklamak zorunda kaldı. Bu arada Callie ağaçların arasından bakmaya devam edip yeni komşularını bir an olsun görebilmek için beklerken utanç içindeydi.

Grace kollarını göğsünde kavuşturarak, "Dua et de seni görmesin," diye öğüt verdi.

"Beni nasıl görebilir ki? Çok uzaktayız."

"Casusların birinin onları izlediğini hissetmek üzere eğitildiklerini sanıyorum."

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmeli," diye açıkladı. "Babam bile çok yakışıklı bir çift olacağımızı söylüyor. Ve Grace, sana çok minnettarım."

Sen!" Callie kendini Lord Trevor'ı gözetlemekten alıkoyarak ciddiyetle ona döndü. "Annem bana Lord Trevor'ın bana aşık olması için nasıl yardım edeceğine söz verdiğini anlattı."

"Ne? Tanrım, Callie, ben asla böyle bir şey için söz vermedim!"

"Vermedin mi?"

"Hayır! Sana aşık olsun ya da olmasın, bu tamamen ona bağlı, bana değil!"

"Oh, tabii ki! Kastettiğim bu değildi." Yanakları nadir görülen bir utanç ışıltısıyla biraz renklendi. "Bir beyefendinin aşık olmaya *zorlanamayacağını* biliyorum. Besbelli! Demek istediğim, onun yanında bana eşlik etmeyi kabul ettiğin için minnettarım. Şimdi birlikte olabilmemiz için birkaç yol bulmamız gerekiyor," diye bitirdi sözlerini, yeniden gülümseyerek.

Grace dehşet içinde ona baktı.

Koro çalışmasına geç kalmış asi bir meleğe benzeyen Calpurnia'ya kızmak zordu; gök mavisi gözleri umut dolu bir masumiyetle doluydu.

Öte yandan, her zaman sadece kendini düşündüğü için ona kızmamak mümkün değildi.

Ama böyle bir anneyle, onu nerede bırakmış olabilir?

"Canım," dedi sonunda, genç arkadaşını kolundan nazikçe tutup pencereden uzaklaştırırken sabırlı olmaya çalışarak. "Bildiğin gibi Lord Trevor yakın zamanda bir kalp kırıklığı yaşadı."

"Biliyorum. Bu çok üzücü! Ama açıkçası mutluyum. Bu yanlış mı? Parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdiği için o kadın ne kadar aptal!"

Grace tüm bunları görmezden geldi. "Demek istediğim, bunu yavaştan almalısınız. Olanlardan sonra, uzunca bir süre yeni bir aşka başlamaya hazır olacağından şüpheliyim."

"Ohh. Anlıyorum."

Şansımız yaver giderse Callie birkaç hafta içinde ilgisini kaybedecekti.

"Sanırım haklısın. Dediğin gibi kendimi onun kollarına atmak istemiyorum. Önce arkadaş olmalıyız." Callie sanki Grace'in bu stratejiyi onaylamasını bekliyormuş gibi kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Sanki yirmi beş yaşında bir kız kurusu, uygun bir erkeği tavlama ile ilgili ilk şeyi biliyormuş gibi.

Yine de Grace onun elini okşadı. "Bence bu çok akıllıca." Aslında onun asıl endişesi Lord Trevor'ı istemediği belli olan bir şeyin içine itilmekten korumaktı.

Ya da kendine öyle söyledi.

Papazın kızı kesinlikle bencilce bir şey yapmaz ya da söylemez.

Callie'yi, pişirmeyi yeni bitirdiği ekmeklerden birini ve tatlı çilek reçelini vaat ederek mutfığa geri çekmeye ikna etti.

Ama saat ilerledikçe daha fazla erteleyemezdi. Ellerini ev önlüğüne sildi, önlüğünü arkasından çözdü, sonra çıkarıp kapı askısına astı. "Korkarım gitmem gerekiyor."

"İkizleri almaya mı?" Callie sandalyesinden fırladı. "Ben de seninle geliyorum!"

"Calpurnia," diye başladı ama faydası olmadı.

Baronun kızı reddedilmeyi reddetti. "Beni bu işin dışında bırakamazsın, Grace! Onu kısa bir süreliğine de olsa tekrar görebilmem için mükemmel bir fırsat bu. Lütfen, acımasız olma. Onu ne kadar çok sevdiğimi anlamıyorsunuz!"

"Oh, Lud."

"Lütfen, lütfen, seninle gelmeme izin ver-"

"Sus, kızım! Sızlanmana gerek yok. Seninle bir pazarlık yapacağım. Bugünkü fakir aramalarımda benimle gel-"

"Grace!" diye itiraz etti.

"Taşımam gereken çok şey var!" "Ama bu *çok* iç karartıcı!"

"Biliyorum. İnan bana! Bu yüzden senin de gelmeni istiyorum. İstedğin zaman neşeli olmakta çok iyisin. Bu zavallı, talihsiz ruhlar için günü aydınlatmak güzel olmaz mıydı?"

"Ama *kokuyorlar*."

"Lord Trevor Montgomery gibi cesur, yiğit bir savaş kahramanının yoksulları umursamayan bir kızla evlenip evlenmeyeceğini merak ediyorum."

Callie uzun uzun iç geçirdi ve gözlerini devirdi. "Pekâlâ." Grace onun şehitlik havasına güldü. "Aşk için yaptığımız şeyler! Şimdi arabamı yüklememe yardım et."

Çocukların yardımını almak zaman kazanmak yerine pahalıya mal oldu ama Trevor bunu pek umursamadı. Bu neşeli çocuklar uzun yıllardır tanıştığı en eğlenceli iki kişiydi. Onunla birlikte A noktasından B noktasına dağınıklık taşıma sürecinde hikayelerinin önemli noktalarını canlandırmak için sık sık duraklayarak uzun hikayeler anlatırlar.

Ayrıca, çok çeşitli konulardaki görüşlerini paylaşmaktan da mutluluk duydular.

Pazar okulu öğretmenleri de dahil olmak üzere, bu durum onun çok ilgisini çekmişti. Kenny - yoksa Denny miydi? - ona, "O gelmiş geçmiş en iyi kadın," diye bilgi verdi. Trevor hâlâ onları birbirinden ayıramıyordu.

"Nedenmiş o?"

"*Her şeyi* nasıl yapacağını biliyor. Doğum günlerimizi asla unutmaz. Ve iyi bisküvi yapar."

"Kendisi mi?" diye sordu şaşkınlıkla, ama cevap alamadı, çünkü bir anda sorguya çekilmişti.

"Neden Bayan Grace hakkında bilgi edinmek istiyorsun?" Denny şüpheyle ona bakarken, Trevor hâlâ Laura'nın bir şeyler pişirdiğini hayal etmeye çalışıyordu. Bu imkânsızdı. Pişirmiş olsaydı bile muhtemelen yenmezdi.

"Ondan hoşlanıyor musun yoksa?" diye ısrar etti çocuk.

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum," dedi rahatça, tozlu eski bir sandığı omzuna alıp odanın diğer ucuna taşırken bir hapşırıkla mücadele etti.

Bu arada, ikizler onun bu itirafı karşısında hafifçe çılgına dönmüş, kurtlar tarafından yetiştirilmiş vahşi çocuklar gibi uluyarak daireler çizerek etrafta koşuşturmaya başlamışlardı.

Sandığı yere bıraktı ve şaşkınlıkla onlara baktı.

Durdular, biri onun iki yanında. Denny kollarını göğsünde kavuşturdu ve Kenny de onu izledi.

"Öğretmenimize olan ilginiz nedir efendim?"

"Pardon?"

"Bayan Grace'e olan ilginiz nedir?"

"Niyetim mi?" diye sordu aniden, sonra güldü. "Bu deyiimi nereden öğrendin?"

Kenny bilgece, "Biz bir şeyler *biliyoruz*," dedi.

"Bayan Grace ağlarken Bayan Windlesham'a, kibar bir erkeğin bir hanımefendiye olan ilgisini belli etmesi gerektiğini söyledi."

"Ama senden bahsetmiyorlardı. Lord Brentford hakkında konuşuyorlardı."

"Lord Brentford'u tanıyor musun?" Trevor sordu. "Elbette tanıyorum. Neşeli bir adamdır!"

"Ben de öyle duydum," diye mırıldandı Trevor. "Bizim dışımızda herkes ona kızgın."

"Ve Bayan Grace. O hiç kimseye kızmaz." "Oh, o bana kızar," diye onları temin etti.

"Numara yapmadığına emin misin? Kızgın olduğunu düşünmenizi istediğinde yüzünü buruşturuyor ama aslında öyle değil. Bunun gibi." Kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu. Kardeşi de Grace'i taklit etme çabasına katıldı.

Trevor onlara eğlenerek baktı. "Bunu hatırlayacağım. Ama bana kızdığında bunu kastettiğine eminim. İnanın bana, bunu bir daha riske atmayacağım."

"Neden olmasın? Onu seviyor musun?" diye

alay ettiler. "Evlenip çocuk yapacak mısınız?"

"Yüce Tanrım!" Trevor dedi ki.

Gülüştiler ve Kenny ekledi: "Bebekler kokar!" "Çünkü her şeyin üzerine kaka yaparlar!"

"Yeter! Kimse bu tür konuşmalar duymak istemiyor," diye azarladı ama neyse ki dışarıdan gelen bir arabanın sesiyle bölündüler. "İşte Bayan Kenwood geldi," dedi rahatlayarak. "Ve böyle konuştuğunu duymasına izin vermesen iyi edersin. Haydi."

Onu dışarıda takip ettiler. Trevor yakında, bu çiftten kurtulduktan sonra gerçekten bir şeyler yapabileceğini umuyordu.

Ama itiraf etmek gerekirse, çocuklar çok büyük bir sıkıntı yaratmamıştı. Bu değişiklik hoşuna gitmişti.

"Şimdi dinleyin," diye mırıldandı arabası yaklaşırken. "Siz ikiniz ona benim hakkımda aptalca bir şey söylemeseniz iyi edersiniz, yoksa sizi askılarınızdan avizelere asar ve orada sallanmaya bırakırım. Anladınız mı?"

Onun tehdidi karşısında sırttılar.

"Sence o kadar uğraştıktan sonra biraz bisküvi getirir mi?" Kenny söyledi.

"Ne işi?" Trevor mırıldandı.

"Eminim öyledir!" Denny cevap verdi.

Sonra Trevor, hanımefendi babasının iş arabasıyla eve doğru gelirken genişçe gülümsedi; ancak Calpurnia Windlesham'ın gösterişli midilli arabasıyla Grace'in hantal arabasını takip ettiğini görünce kaşlarını kaldırdı. Başlığının kurdeleleri rüzgârda neşeyle salınan Bayan Windlesham

Sanki bu hareketi kraliyet ailesinden öğrenmiş gibi. "Oh, Tanrım," dedi nefesinin altında.

Sonra Grace'in arabasından inmesine yardım etmeye gitti.

"Ee, nasıl yaptık?" diye sordu, bir eliyle eteklerini toplarken diğer eliyle de aşağı inerken yardımını kabul etti.

"Bisküvi getirdin mi?" Kenny bağırdı. Trevor genç asistanına, "Kurnazca," diye takıldı.

"Tabii ki yaptım. Sıkı çalışma ödüllendirilmeyi hak eder," dedi sepetini örten örtüyü çekip taze pişmiş bisküvileri ortaya çıkarırken.

Denny için bir tane seçti, sonra onu ödüllendirmeden önce durakladı ve Trevor'a baktı. "Rapor edilecek bir yaramazlık var mı lordum?"

"Hayır," dedi Trevor sevgiyle. "Çok fazla iş yapamadık, kabul ediyorum. Ama çok eğlenceliler."

"Öyle değil mi?"

İkizler heyecandan yerlerinde zıplıyorlardı.

"Hm, bir bisküviyi hak ettiklerini söyleyebilir misiniz?" Grace sordu.

"Mmm," diye tartıştı.

"Lütfen, lütfen!"

Kıkırdadı. "Büyüklermiş. Alabilirler."

"Bunu duyduğuma çok sevindim! Buyurun çocuklar. Bir tane sana, bir tane de sana." Bayan Windlesham arabasını durma noktasına getirdiğinde, her çocuğa kendi ikramını verdi, sonra bir tane de Trevor'a uzattı.

Trevor, Grace'in bakışlarını sıcak bir eğlence içinde tuttu. "İtiraf etmeliyim ki fırıncılığınız hakkında övgü dolu sözler duydum, Bayan Kenwood. Kusura bakmayın." Bisküviyi açlıktan çok meraktan kabul etti ama ısırduğunda anında bağımlısı oldu.

"Merhaba!" Calpurnia, diğerlerinin durduğu yere doğru adım atarak gelirken parlak bir şekilde bağırdı.

Grace ona da bisküvi ikram etti ama o elinin tersiyle itti. "Vücuduma dikkat etmem gerekiyor." Trevor'a gururla gülümsedi ama Trevor yemi yutmayı ve beklenen iltifatı yapmayı reddetti.

Laura'yı tekrar yaşadım.

"Bayan Windlesham," diye samimiyetle selamladı onu, "bu bir sürpriz."

Gamzelerini parlattı ve kolunu koltuğun kıvrımından geçirdi.

Grace'in dirseği. "Sizi görmek için Bayan Kenwood'u takip edeyim dedim! *Yoksulları* ziyarete gidiyoruz, bilmiyor musun?"

"Ama önce," diye araya girdi Grace, "bu iki afacanı eve götürmeliyiz. Gerçekten gitmeliyiz. Gelin çocuklar." "Bekle, onlara ödeme yapmadım."

"Eğer işlerini tamamlamamışlarsa, paranın tamamı değil," diye hatırlattı kadın, adam birkaç kuruş almak için yeleğinin cebine uzanırken.

"Bu benim hatamdı. Dağınıklığın arasında ilginç şeyler bulup durduk. -Aslında bu bana şunu hatırlattı. Çocukların annesinin çocuklar için kullanabileceğini düşündüğüm bazı eşyalara rastladım."

"Oh?"

Başıyla onayladı. "Birkaç parça sağlam çocuk mobilyası ve benzeri şeyler var. Hepsi iyi durumda gibi görünüyor. Eğer kullanabilirse, memnun olurum."

"Onları bağışlayabileceğinden emin misin?"

"Onlara ihtiyacım yok," dedi omuz silkerek. "İsteddiği gibi kullanabilir, kullanamazsa da yakacak odun için kırabilir. Eğer burada beklemek istersen, gidip onları getireyim."

"Teşekkür ederim!"

Çocukların mobilyalarını evin dışına taşımaya başladı. Bir beşik, bir mama sandalyesi ve iki küçük masa vardı. Eskiydiler ama yine de kaliteliydiler.

"Sanırım Albay Avery, evin o bölümünün çatısı çökmeye başladığında hizmetçilerine bunları eski çocuk odasından aşağıya taşıttı.

Kötü," dedi Trevor son parçayı da taşıdıktan sonra.

"Bunlara ihtiyacın olmayacağından emin misin?" diye sordu. "Şu anda çocuğunuz yok ama ileride olabilir."

"O köprüye geldiğimde geçeceğim. Bu çocuklar bu eşyaları şimdi kullanabilir. Özellikle de masalar," diye ekledi ve asi çifte kemerli bir bakış attı.

Sonra hepsini arabasının arkasına yükledi, bunu yaparken de sıra sıra dizilmiş ekmek sepetlerine, kapaklı çorba kaplarına, onarılmış eski giysilere, ayakkabılara ve kilisenin yoksulları için topladığı katlanmış battaniyelere dikkat etti. Trevor bir süre daha kadının getirdiği malzemelere baktı. Sonra aniden ona döndü.

"Belki de sizinle gelsem daha iyi olur." "Sorun değil, ben halledebilirim."

"Hayır, yap!" Calpurnia araya girdi. "Ne kadar kibarca! Dediğiniz gibi lordum, bunlar kaliteli mobilyalar. Hanımların taşıyamayacağı kadar ağır! Gelip Bayan Nelcott için ağır eşyaları getirebilerseniz çok iyi olur."

"Calpurnia, onun yapacak işleri var. Kendi başımıza halledebileceğimize eminim," dedi Grace ama Trevor kararını çoktan vermişti.

"Bekleyebilir. Yine de Bayan Nelcott'la tanışmak istiyorum," dedi. "Ona oğullarının bugün ne kadar mükemmel bir iş çıkardığını söyleyin."

Grace minnettar bir şaşkınlıkla ona baktı. "Şey, onlar hakkında iltifat duymak onun için nadir bir şey olurdu. Genelde insanlar yaramazlıklarından şikâyet ederler. Dürüst olmak gerekirse, bunu duymanın ona iyi geleceğini düşünüyorum."

"O zaman gidelim," dedi dostça ve ikizlerin her birini Grace'in arabasının arkasına kaldırdı.

Çocuklar yeni masaların, sandalyelerin ve bebek için yapılan sağlam beşiğin yanından geçerek oturacak bir yer buldular.

"Siz ikiniz sepetlerimi yağmalamayın," diye uyardı Grace. "Daha fazla bisküvi alabilirsiniz ama ekmek başkaları için."

"Evet, hanımefendi."

"Benim sürmemi ister misin?" Grace ona döndüğünde Trevor teklif etti.

Ona şaşkın bir bakış attı. "Hayır. Neden?"

Adam endişeyle ona baktı.

Bayan Windlesham tatlı bir kahkaha attı. "Oh, Grace, beyefendilerin her zaman dizginleri ele almayı tercih ettiklerini bilmiyor musun? Benimle gelin lordum. Sizin sürmenizin bir sakıncası yok!"

"Korkarım bu uygun olmaz Bayan Windlesham. İnsanların konuşmasını istemem. Ben arabada kalsam iyi olur, böylece çocuklara eşlik edebilirim."

"Oh. Elbette. Sanırım haklısınız. İtibarımı düşünmeniz ne kadar düşünceli bir davranış! Pekala o zaman! Hepinizle orada görüşürüz!" Sıçrayarak midillisine geri döndü ve dizginleri tekrar ele almak için sıçradı.

Trevor ve Grace de yerlerine yerleşirken birbirlerine baktılar.

"Endişelenmeli miyim?" diye sordu ihtiyatla.

"Kesinlikle," diye cevap verdi eğlenerek.

Araba hareket etti. Trevor çocukların ve Grace'in hazırladığı tüm malzemelerin güvende olduğundan emin olmak için arkasına baktı. Denny'yi ekmek sepetlerinden birine uzanırken yakaladı ama çocuk Trevor'ın bakışlarını görünce dondu kaldı ve boş elini suçlulukla kucağına geri çekti.

Calpurnia arkadan geldi ve bir Korintli gibi yanlarından geçip gitti, midillisini daha hızlı koştururken el sallıyordu.

"Yarışalım!"

Trevor alaycı bir gülümsemeyle kıza başını salladı ama Calpurnia gülerek önlerine geçtikten sonra Grace ona ters ters baktı.

"Gördün mü? Yine de seni kazanabilir. Çoğu beyefendi onu karşı konulmaz buluyor."

"Bayan Kenwood, ayıptır söylemesi," diye usulca azarladı, öpüşmelerini hatırlayarak onun gözlerinin içine bakarken.

Grace biraz kızardı ve o da bundan memnun oldu.

Bakışlarını önündeki tozlu yolda sabit tutarak utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Ne yazık ki, Bayan Windlesham'a aşık olmayı başaramazsanız, annesinin gözünde kötü kadın ben olacağım."

"Sen mi? Ne için? Kime aşık olacağımı kontrol edemezsin. Bir daha düşündüm de," diye karşılık verdi, "belki de biliyorsundur."

Gözlerini kocaman açarak ona baktı ama bir cevap bulamadı.

Callie'nin karşı konulmaz olduğunu mu düşünüyorsun? diye düşündü ve Callie dizginleri atların sırtına geçirdiğinde, sanki Callie'nin yakınlığı varacakları yere ulaşmayı arzulamasına neden oluyormuş gibi hafifçe güldü.

Trevor onunla birlikte olmaktan zevk alıyordu ama yolcularını kontrol etmek için arkasına baktığında, her iki çocuğun da küçük pis yüzlerinde bilmiş bir sırıtış vardı.

Aman Tanrım, o iki meraklı iblis bunca zamandır onu dinliyor ve öğretmenleriyle flört etme çabalarını mı izliyorlardı?

Trevor, Bayan Grace'e az önceki konuşmalarıyla ilgili tek kelime etmesinler diye iki küçük casusa ters ters baktı. *Humph.*

Evlen onunla, gerçekten.

Bölüm 17

Nelcott ailesinin kulübesi, içinde yaşayan çocukların refahı konusunda Trevor'ı endişelendirecek kadar bakımsız bir durumdaydı. Saz ve çalılardan oluşan mütevazı bir yerdi, etrafı köhne bir çitle çevriliydi ve Yabani otlarla kaplanmış küçük bir bahçe.

Grace arabasını bel hizasındaki ön kapının önünde yavaşlatırken, Trevor tozla kaplı pencereden bakan küçük bir yüz gördü. Grange'i satın aldığı öğleden sonra Grace'le birlikte olan küçük kız Bitsy'yi tanıdı.

Sonra, araba daha durmadan, ikizler arkadan atlayıp kapıya doğru koşmaya başladılar bile.

"Anne! Geri döndük! Lord Trevor geldi, Bayan Grace ve Bayan Windlesham da!"

Kulübenin kapısı açıldı ve yorgun görünümlü, zayıf ve bitkin bir köylü kadın, kucığında bir bebekle kapıdan içeri adım attı. Gülümsemek için tüm enerjisini toplamış gibiydi.

Çocuklar hızla bahçeye girdiler, biri mobilyaların içeri girebilmesi için kapıyı açık tutarken, diğeri de ailenin köpeği, sarkık, büyük boy bir retriever'in selamına karşılık verdi.

Trevor onu nasıl beslediklerini merak ediyordu.

Calpurnia midillisini çite bağladıktan sonra onlara katıldığında Grace, Trevor'ı Bayan Nelcott'a takdim etti. Trevor kadını selamladı ama mütevazı evlerinin üzerinde asılı duran depresyon havası neredeyse bulaşıcı gibiydi. Dul kadını çevreleyen ağırlığın içinde kendi ruhunun da çöktüğünü hissedebiliyordu.

Sonra Bitsy ona küçük mısır koçanı bebeğini göstermek için koşarak dışarı çıktı, ama ondan birkaç adım ötede yine utandı ve aniden durdu.

Bebeğine sarıldı ve arkasına yaslanıp ona baktı.

Grace çocukların annesine eski Grange çocuk odasındaki mobilyaları anlatırken Trevor keyifle kıkırdadı.

"Oh, eminim asla kabul edemeyiz-"

"Saçmalama, bu mükemmel!" Grace neşeyle söyledi.

Trevor, "Lütfen alın, Bayan Nelcott, eğer isterseniz," diye konuştu. "Şu anda koyacak yerim olmadığı için bana iyilik yapmış olursunuz. Son derece kaliteli görünüyor. Çocuklar ve sizin ufaklıklar kullanabilirse çok memnun olurum.

"Oğullarınız bugün çok iyi iş çıkardı," diye ekledi. "Bu çocuklar çalışmaktan korkmuyorlar. Onları görebilseydiniz, eminim gurur duyardınız."

Kadın şok içinde ona baktı. "Gerçekten mi?"

İkizler gururla annelerinin yanına akın etti, her iki yanında birer tane, ona asıldılar. "Bak anne!" dediler ona bozuk paralarını göstererek. "Bir odadan diğerine ıvır zıvır taşıdık! Çok eğlenceliydi!"

"Evet ve *gerçekten çok zor* bir işti!"

"Çok zor değildi, çünkü kaslarımız güçlü." "Çok zor olduğunu söylemedim!"

"Yeter," diye azarladı anneleri. "Efendim, umarım sorun çıkarmamışlardır?" "Hiç de bile. Çok yardımcı oldular."

"Yarın onlara tekrar ihtiyacınız olacak mı? Göndereyim mi?" "Aslında hayır, ama teşekkür ederim. Yarın büyük bir teslimatım var.

-Grange'in onarımı için malzeme. Bana yardım edecek birkaç adamım var ve sanırım günün büyük bir kısmını kanal teknelerini boşaltmakla geçireceğiz. Sanırım iki küçük çocuk için biraz fazla tehlikeli olacak ama gelip izleyebilirler."

"Oh, yapabilir miyiz, anne?"

"Vinçle çalışmalarını izleyebilir miyiz?"

"Vinç nedir?" Bitsy sordu.

Denny ona, "Ağır şeyleri kaldırmanızı sağlayan bir makine," diye bilgi verdi. "Ağır şeylerden bahsetmişken, ben mobilyaları getireyim," dedi

Trevor.

"Ben de çorbayı getireyim," diye ekledi Grace, onu kapıya doğru takip ederek.

"Bayan Kenwood, bunu yapmamalıydınız!" Bayan Nelcott itiraz etti.

"Oh, yine miktarları yanlış hesapladım ve babamla benim yiyebileceğimizden çok daha fazlasını yaptım, bu yüzden sana da biraz getirdim. Pişerken nefis kokuyordu. En azından denemelisin."

"ok nazıksınız."

"Hiç de değil! Benim için bir zevk; ayrıca bebekle çok meşgulsün. O nasıl? Merhaba, hayatım!" Grace, onu görmenin heyecanıyla mırıldanan ve kollarını ırpan bebeği selamladı.

Bebeğin üzerine titreyen Grace, bebeğin kendisine gelip gelmeyeceğini görmek için ellerini uzattı. Bebek ona doğru uzandığında Trevor gülümsedi. Grace bebeği annesinin kollarından kaldırdı ve kucakladı. "Ah, çok hızlı büyüyorsun!"

"ocuk kaç yaşında?" Trevor sordu.

Bayan Nelcott gözlerinde ilk hayat belirtisiyle, "On sekiz ay," diye cevap verdi.

"Bu Bayan Mary Nelcott," diye tanıttı Grace onu, tüylü başına bir öpücük kondurarak.

Trevor anneye, "İyi bir ocuk," diye iltifat etti.

"Teşekkür ederim, efendim." Dul kadın bir i çekti. "Şimdiden etrafta dolaşmaya, diğerleri gibi yaramazlık yapmaya başladı."

Grace, "Bayan Nelcott Thistleton'daki en güzel çocuklara sahip," diye açıkladı. "Ama bunu söylediğimi diğer komşularımıza söylemezsen iyi edersin."

Bayan Nelcott'un solgun yüzüne nihayet renk gelmeye başlamıştı.

"Bayan Windlesham, benim için çorbayı getirebilir misiniz?" Grace genç arkadaşına seslendi. "Mavi güveçte olan, ekmeği de unutma."

Sosyetik kız Grace'e başıyla selam verdi, kendisine bir görev verildiği için minnettar görünüyordu. Şimdiye kadar gizemli bir şekilde sessiz kalmış, yoldan çekilmişti. Belli ki köylü kadının çektiği acıların varlığı onu rahatsız etmişti.

Sonra Trevor'ı kulübeden çıkıp Grace'in arabasına kadar takip etti. "Üzücü, değil mi?" Callie ona mavi çömleği uzatırken fısıldadı çorba ve yanındaki ekmek sepeti.

Başını salladı, ardından çeşitli mobilya parçalarını arabanın arkasından kaldırmaya başladı.

Callie yiyecekleri kulübeye getirirken, ikizlere kapıyı tutmaları için seslendi. Trevor çağrıya cevap vererek dışarı çıkanın hangi çocuk olduğundan hâlâ tam olarak emin değildi.

"Sen hangisisin?" diye mırıldandı üç küçük sandalyeyi kapıdan geçirirken.

"Söylemiyorum!" diye neşeyle cevap verdi ikiz. "Hmmp." "

Grace bebeği tuttu, böylece Bayan Nelcott çorbadan biraz içebildi. Callie çorbanın diğer üç çocuk için kaselere dağıtılmasına yardım ederken, Trevor da ıslak bir bez alarak getirdiği mobilyaları temizledi.

Çocuk sandalyeleri Bitsy'yi özellikle memnun ediyordu ve Grace Mary'yi dikkatlice mama sandalyesine oturttuğunda, en azından şimdilik, mama sandalyesi çocuk için mükemmel boyuttaydı.

Ziyaretleri yarım saat daha sürdü ve ayrıldıklarında Bayan Nelcott'u oldukça neşelendirmiş gibi görünseler de, Trevor, Grace ve Callie'yle birlikte onun depresyonundan bir parça almış gibi hissetti. Sonunda ayrıldıklarında Grace bile biraz bitkin ve solgun görünüyordu.

"Sırada ne var?" diye sordu arabalara dönerlerken hanımlara.

Grace ona gülümsedi ama neşesi biraz zoraki gibiydi. "Yapmam gereken daha çok ziyaret var."

"Çok yorgunum," diye inledi Callie.

Trevor Grace'e döndü ve onun mavi gözlerini aradı. "Belki de seninle gelmeliyim."

"Oh, hiç de değil! Buradan gayet iyi idare edebiliriz."

"Benim de gelmemi istemiyor musun?"

"Evet, yap!" Callie ağladı.

"Yapacak çok işi var. Lordum, zaten fazlasıyla yardımcı oldunuz." "Evet, ama bazen fakirlerin onlar için yapmamız gereken küçük işler vardır başarmak için yeterince güçlü değiliz!" Callie araya girdi.

Trevor, Grace'in kendisinden kurtulmaya çalışıp çalışmadığından emin değildi. "Size engel olmak istemem ama gerçekten sizinle gelmem gerektiğini düşünüyorum."

"Neden?"

Kaşlarını çattı. Nelcott kadınıyla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. "Albay Avery kocasını öldürttü, değil mi? Ve şimdi onun evi bende. I . . . Bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum."

"Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin ki."

"Hayır." Bunu açıklayamıyordu ama içini bir önsezi kaplamıştı. "Size eşlik etmeme izin verir misiniz? Gelmek isterim."

Grace şaşırmış ama memnun görünüyordu. "Elbette, eğer isterseniz. Sizi yanımızda görmekten memnuniyet duyarız. O zaman sizi herkesle tanıştırebilirim. Thistleton'ın çoğu hâlâ sizinle tanışmak için can atıyor. Windlesham'ların yemek davetine katılmayan bir sürü komşu var," diye ekledi gözlerinde alaycı bir pırıltıyla.

Onun ne demek istediğini hemen anladı. Leydi Windlesham yoksulları görkemli evine davet edecek türden biri değildi.

"Güzel! O halde yola koyulalım," dedi.

Callie onun kolunu tuttu. "Yaşasın! Senin arabanla geleceğim, Grace. Eminim Bayan Nelcott midillimi burada bırakmama aldırılmaz. Onu gölgeye bağladım ve sadece birkaç saat kalacağız, değil mi?"

Grace başını salladı ve Trevor iki kişi yerine üç kişi olarak seyahat etmenin daha saygın olacağını fark etti -Callie onun arabasında, kendisi de Grace'le birlikte diğer arabada.

Hepsi arabaya bindi, Trevor kadınları sürücü koltuğuna oturttu.

"Nereye oturacaksınız lordum?" Callie endişeyle sordu.

"Arka tarafta."

"Grace, onun sürmesine izin vermen gerekmez mi?

Adamımız o." "Nereye gittiğini bilmiyor," diye cevap verdi.

Trevor arkaya atlayıp şoför mahallinin arkasındaki tahta çıkıntıya rahatça otururken, "Oldukça rahatım, Bayan Windlesham," diyerek onu temin etti. Bayanlarla sırt sırta oturduğu için onlarla sohbet etmek için biraz dönmesi yeterliydi.

Grace atlara gıdıkladı ve arabası gürültüyle hareket etti.

Kasabaya doğru giderlerken Callie dönüp ona baktı. "Yol boyunca size köyü gezdireceğiz!" Bayan Nelcott'la yaptığı yorucu ziyaretten sonra her zamanki canlılığı geri gelmişti. Gerçekten de kendini zor tutuyordu. "Tüm önemli yerleri göstereceğim."

"Hiç var mı?"

"Özür dilerim!" Grace, omzunun üzerinden ona şakacı bir kaş çatarak karşılık verdi.

Alaycı bir sırıtışla göz kırptı. "Lütfen, Thimbleton hakkında her şeyi öğrenmek ve tüm Thimbletonlu dostlarımla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Thimbleton?" "Thimbleton Bayanlar ağladı, ama onlargaöldü rağmen kızgınlıklarını.

Grace, Callie'nin neşeyle işaret ettiği köyden geçerken Lord Trevor'ın ilgisini çeken çeşitli noktalar olsa da, onların geçişini gören herkesin, kendisinin sadece şaparonluk yaptığını ve yakışıklı yeni komşularının Bayan Windlesham'a kur yaptığını düşündüklerinden hiç şüphesi yoktu.

Nedenini bilmiyordu ama bu düşünce onu alışılmadık bir şekilde huysuz bir ruh haline sokmuştu.

Bununla savaşmak için elinden geleni yaptı. Ne de olsa yoksulları sefalet içinde ziyaret etmek, aptalca bir kıskançlık ve özbilinç olmadan da yeterince iç karartıcıydı.

Grace elinden geleni yaptı ve atlarını Pottfordlar adında yaşlı bir çiftin olağanüstü dağınık evine giden yola çevirdi.

Bay ve Bayan Pottford'un her ikisi de ufak tefek, çelimsiz, son derece inatçı ve çoğunlukla sağırdı.

Bir zamanlar bir dükkân sahibi olan Bay Pottford, garip bir nedenden ötürü ufak tefek şeyleri biriktirme eğilimindeydi ve bu yüzden tüm mülk yığın yığın ıvır zıvırla doluydu. Bunların hiçbir değeri yoktu; tek yaptıkları fareleri ve daha kötü yaratıkları kendilerine çekmekti ama Bay Pottford çöplerinin hiçbir parçasını vermeye ikna edilemiyordu.

Grace, bir gün her odaya yığılmış tehlikeli hurda kulelerinden birinin yaşlı sakinlerden birinin üzerine yıkılacağından korkuyordu.

Trevor, Pottford'ların sıkışık, pis kokulu evinin içindeki loş, dar patikaya ilk bakışını attığında, Grace'e şok içinde baktı. "Sen de gelmek istemiştin," diye hatırlattı ona nefesinin altından, ama İçeri girmeden önce onun kolunu cesaret verici bir şekilde sıktı.

Grace ön kapıyı açtı ve yaşlı komşularına neşeyle seslendi.

"İçeri gel canım!" diye cevap verdi arka odadan ince, titrek bir ses.

Cevabı duyduğunda içini bir rahatlama kapladı. Bir gün ziyarete geldiğinde ikisinden birini ölü bulacağından hep korkmuştu.

Birbirlerine sahip olmalarının onları ayakta tutan tek şey olduğundan emindi. Ama bu kötü düşünceleri bir kenara bıraktı ve yardımcılarına omzunun üzerinden hızlıca gülümsedi. "Beni takip edin. Ve adımlarınıza dikkat edin."

Callie, bayanlar için kapıyı tutarken Trevor'a korkulu bir bakış attı, sonra tek sıra halinde ilerlediler.

Grace, Bayan Pottford'u tam da beklediği yerde buldu: Yaşlı kadının kocasının bitmek bilmeyen dağınıklığı arasında sahip olduğu tek sığınakta, şöminenin yanında eski püskü bir koltuk ve yanında masa niyetine duran bir bitki sehpası.

Bayan Pottford bastonunu kavradı ve ayağa kalkmaya başladı, ama Grace çorbayı getirirken gülümsemesi yerine yapışmış bir halde ona zahmet etmemesini söyledi.

Yine aynı hikâyeyi anlattı, yanlışlıkla çok fazla yapmış olduğunu söyledi. "Eğer alırsanız bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz. Aksi takdirde boşa gidecek."

"Tanrı seni korusun, çocuğum. Her zaman çok düşüncelisin."

"Pish-posh," dedi Grace. Sonra Bay Pottford içeri girdi ve o da Lord Trevor'ı yaşlı çiftle tanıştırdı.

Kendisine, tehlikeli hurda kulelerinden birinin tepesinden belirli bir eşyayı indirmesinin sakıncası olup olmadığı soruldu - Bay Pottford'un haftalardır tekrar okumak istediğini söylediği belirli bir kitap.

Trevor uzanıp başlığı buldu, kapağındaki toz ve fare pisliklerini yüzünü buruşturarak silkeledi ve aşağı indirip yaşlı adama uzattı.

Grace'e gönderdiği bakışta, her yerin yakılıp yıkılması ve çileden çıkarıcı ama sevimli çift için sıfırdan yeni bir ev inşa edilmesi gerektiğini düşündüğünü söyledi.

Bu arada Callie, mendilini ağzına ve burnuna bastırmış bir şekilde kenarda duruyordu. Kendisine doğrudan sorulan sorulara cevap vermek için mendilini indirdi ama gözleri, sanki çöp yığınları arasından dev bir farenin fırlayıp üzerine atlamasını bekliyormuş gibi sürekli etrafı taradı.

Bir düşününce, bu pek de şaşırtıcı olmazdı, diye düşündü Grace.

Sonunda arabaya döndüklerinde kız, "İnsanlar nasıl böyle yaşayabilir?" diye mırıldandı.

"Neden hiçbir şeyi atmıyorlar?" diye sordu.

Grace iç çekerek, "Pek bilmiyorum," dedi. "Bir çeşit çılgınlık bu. Birkaç şeyi atmasını sağlamaya çalıştım ama Bay Pottford ne zaman bir şeyi atsan ertesi gün mutlaka ona ihtiyacın olduğunu söyler. Ne zaman biri ona yardım etmeye çalışsa çok sinirleniyor. Buna hırsızlık diyor ve polis çağırmak için bağırmaya başlıyor."

Lord Trevor, "Tek bir kıvılcımla orası alevler içinde kalır," diye uyardı. "Onlar da onunla birlikte."

"Biliyorum, ama ne yapabilirim? Eğer bir fikriniz varsa, inanın bana can kulağıyla dinliyorum."

Grace'in güzergâhındaki bir sonraki durak olan Bayan Hayes'in derli toplu küçük evine giden yol boyunca Pottfordlar sorununu düşündü.

Kör kadın köyün şirin, Arnavut kaldırımlı ara sokaklarından birinde yaşıyordu. Nelcott'lar gibi fakir ya da muhtaç değildi, Pottford'lar gibi sakat da değildi ama bu tatlı ruh dünyada yapayalnızdı.

Bayan Hayes, kendisine gösterilen en küçük nezaket karşısında duyduğu sonsuz minnettarlık karşısında Grace'in yüreğini burkmaktan asla geri durmadı. Grace yine çorbayı bahçesinden topladığı küçük bir demet çiçekle birlikte getirdi ve Bayan Hayes onu her türlü övgünün ötesinde takdir etti.

"Yapma Clara," diye takıldı Grace kızarak, "sadece biraz çorba, bir küp altın değil!"

"Benim için öyle de olabilir. Her hafta beni unutup unutmayacağını merak ediyorum ama asla unutmuyorsun."

Grace kadının ellerini kendi ellerinin arasında sıktı. "Ve asla yapmayacağım. Şimdi, bugün sizinle tanışması için yeni birini getirdik. Yeni komşumuz, Lord Trevor Montgomery."

Yaklaştı ve onu görememesine rağmen selam verdi. "Bayan Hayes, memnun oldum."

"Gelmeniz ne büyük incelik efendim! Grange'i satın alan siz misiniz?"

"yleyim," dedi kararlı bir şekilde, gülümseyerek.

Neredeyse muzip bir kıkırdama çıkardı ve sahne fısıltısıyla Grace'e doğru eğildi. "Herkes onun çok yakışıklı olduğunu söylüyor."

"Bu doğru!" Callie neşeyle konuştu.

"Pshaw," diye alay etti söz konusu adam.

"Sanırım hiç de fena değil," diye kabul etti Grace, onu eğlenerek süzerken.

Ona sırtıttı.

"Kendi adıma karar vermemin sakıncası var mı?" Bayan Hayes cesaret etti.

Grace Trevor'a baktı. "Bayan Hayes, yüzünüze dokunmasına izin verirseniz bir insanın neye benzediğini söyleyebilir."

"Eğer sakıncası yoksa, tabii ki. Sizi rahatsız etmek istemem-"

Yakındaki bir tabureye otururken, "Hiç sorun değil," diye rahat bir ses tonuyla onu temin etti. "Sadece fazla umutlanmayın," diye ekledi kuru bir sesle. "Sizi temin ederim Bayan Hayes, ben tamamen sıradan biriyim."

"Pshaw," dedi Grace, onun daha önceki inkârını yineleyerek.

Adam iltifatına şaşırmış bir ifadeyle kaşlarını çattı ama Grace ona sevgiyle gülümseyerek minnettarlığını ifade etti. Yaşlı Pottford'lara ve genç Nelcott'lara karşı gösterdiği nezaket ve Bayan Hayes'in yüzünün hatlarını incelemesine izin verirken gösterdiği sabır Grace'in onu her zamankinden daha yakışıklı bulmasına neden oldu.

Gerçekten harika bir adamdı.

"Ne kadar güçlü yüz hatlarınız var Lord Trevor," dedi Bayan Hayes hayranlıkla, parmaklarını adamın alnının şekline, burnunun açısına ve çenesinin yontulmuş çizgisine değdirirken. Bir kez daha alçalttı

ellerini ağırbaşlı bir şekilde kucağına koydu. "Korkarım dedikodular doğru lordum. Asil bir yüzünüz var."

"Ve siyah bir kalp," diye alay etti. Sonra duvarın yanındaki piyanoyu fark etti. "Müzik konusunda yetenekli bir hanımefendi misiniz, Bayan Hayes?"

Grace arkadaşını temsilen, "Çok güzel çalıyor," diye konuştu.

"Bayan Bowen-Hill kadar iyi değil," diye söze başladı Bayan Hayes.

"Evet, öyle! Babam ara sıra ondan kilisede çalmasını bile istiyor ama o tüm cemaatin önünde bunu riske atamayacak kadar utangaç."

"Çok fazla insan var!"

"Acaba şimdi sizi bizim için bir şeyler çalmaya ikna edebilir miyiz, Bayan Hayes?" Trevor sordu. "Bu çok eğlendirici olurdu."

Grace onun sesinde kendisine dostça davranmak için elinden geleni yaptığını duyabiliyordu ve bundan çok etkilendi.

"Elbette," diye karşılık verdi Bayan Hayes, sonra da kendi alaycı sözlerini ona yineledi. "Umutlarınızı fazla yükseltmediğiniz sürece sorun yok."

"Bunu dikkate alacağım," diye cevap verdi. Sonra da herhangi bir hanımefendiye yaptığı gibi centilmence elini uzatarak onun oturduğu yerden kalkmasına yardım etti.

Clara Hayes kendi başına evinin yolunu bulabilecek durumdaydı ama bu nazik jesti takdir ettiğine şüphe yoktu. Bir süre sonra piyanosunun önüne yerleşti.

Bach'ın tanıdık bir parçasını çalmaya başladığında Trevor yüzünü buruşturdu; Grace ona yan yan baktı, çünkü Bayan Hayes yetenekli bir çalgıcı olmasına rağmen piyanosunun akordu korkunç derecede bozuktu.

Müziğin, kolay olamayacak bir hayatta onun tek tesellisi olduğunu düşünen Trevor, sevgili kadının bu kadar kötü akort edilmiş bir enstrümanla çalmak zorunda kalmasının adaletsizliğine öfkeyle baktı.

Grace, arabaya döndüklerinde onun tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak etti. "Eee?"

Ona sıkıntılı bir kaş çatma hareketi gönderdi. "Çok hanımefendi biri. Hikayesi nedir?"

"Doğuştan kördü. Babası zengin olmasa da bir beyefendi idi. Ailesi ona mütevazı bir miras bıraktı ama ne yazık ki çeşitli doktorlardan çok sayıda beklenmedik fatura aldı."

"Hasta mı?"

"Hayır, birkaç yıl önce kışın kötü bir düşüş yaşadı. Buzda kaydı ve sırtını fena halde incitti. Zor bir iyileşme süreci geçirdi ve korkarım kaynaklarını oldukça tüketti. Neyse ki sonunda acıdan kurtuldu ama mirasından geriye kalanlar ömrünün sonuna kadar ona yetecek, bu yüzden hepimiz gibi o da tasarruf yapmak zorunda."

"Sanırım piyanosunu akort etmek öncelikli değil." "Hayır, hiç sanmıyorum."

"O gerçek bir ilham kaynağı, değil mi?"

Grace başıyla onayladı. "Körlüğünün onu yavaşlatmasına hiç izin vermiyor."

"Sence bir piyano akortçusu bulabilseydim, hediye olarak onu işe almama izin verir miydi? Gözlerinin görmemesi yeterince üzücü. Kadın en azından düzgün bir melodi duyabilmeyi hak ediyor."

"Çok nazıksınız ama kabul edeceğimi sanmıyorum. O bir centilmen olarak yetiştirildi ve bu uygun olmaz. Peki ya gururu ne olacak?"

"Bunu anlayabiliyorum." Omuz silkti. "Ama benden geldiğini bilmesine gerek yok. Bunun babanın fikri olduğunu söyleyebiliriz, böylece babanın istediği gibi daha fazla pratik yapabilir ve kilisede çalabilir."

"Hmm." Grace bu fikri düşündü ve onun düşünceliliğinden etkilendi. "Sanırım ona Bayan Bowen-Hill'in *her* Pazar oynamak yerine arada bir ara vermek isteyebileceğini söyleyebiliriz.

... Bunu kabul edebilir."

Burnuna hafifçe vurdu. "Güzel! Şimdi tek yapmamız gereken bir piyano akortçusu bulmak. Sırada neresi var?"

Grace'in haftalık listesinde üç telefon görüşmesi daha vardı ama sonuncusundan önce Callie'yi Nelcott'larda bekleyen midilli işine geri götürdü.

Son durak Callie'nin katılabileceği bir durak değildi. "Nedenmiş o?" Lord Trevor sordu.

Kız ona, "Çünkü Tom Moody'yi görmeye gitti," diye bilgi verdi.

"Kimmiş o?"

"Kasabanın ayyaşı. Çok çirkin bir adam," diye ekledi Callie alaycı bir tavırla. "Ailem ona yaklaşmamı yasakladı."

"Gerçekten mi? Ve bizim Bayan Kenwood onu yalnız mı ziyaret ediyor?" "Her hafta," dedi Calpurnia.

Kaşlarını çatarak Grace'e döndü.

"Oh, o zararsız! Arada bir sarhoş gibi atıp tutuyor, dünyaya küfrediyor ve önüne gelene bağılıyor. Ama bunun dışında-"

"Anlıyorum." Adam ona hoşnutsuzlukla baktı.

"Merak etme," diye ısrar etti. "Benim için tehlikeli olduğunu düşünseydim gitmezdim. Ben aptal değilim."

"Hayır, ama sen çok iyisin," diye araya girdi Callie. "Annem bazı insanların bizim yardımımıza layık olmadığını söylüyor."

Trevor bunu düşünerek ona baktı.

"Endişeni anlıyorum," dedi Grace, "ama Callie'nin seni Grange'a geri götürmesine izin vermelisin."

"Memnuniyetle!" dedi kız parlak bir sesle.

"Kesinlikle olmaz. Ben de seninle geliyorum," dedi Grace'e.

"Hiç gerek yok! Dürüst olmak gerekirse," diye güvence verdi ona, eğlenerek ve onun koruyuculuğu karşısında biraz da şaşıarak. "Yapacak çok işin var ve bugün zaten çok yardımcı oldun. Daha fazla zamanınızı almak istemiyorum."

"Güvenliğiniz daha önemli."

Kızardı. "Çok tatlısın, ama gerçekten, ben sadece gidip on dakikamı onun hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmek için harcadım. Silahını doğrultmaya cesaret edemezdi.

bana öfke duyuyor. Kasabada babam dışında zavallı dilenciye onurlu davranan tek kişi benim."

Trevor sadece ona bakıyor, arabadan inmek için hiçbir hareket yapmıyordu. "İyi günler, Bayan Windlesham."

"Ciddi misin?" Grace haykırdı. Adam ona ters ters baktı ve Callie kıkırdadı.

Kız, "Ben k e n d i adıma seninle gideceğine sevindim," dedi. "Gerçek bir kahramandan daha azını beklemezdim!"

Callie, Grace gibi ona böyle seslenilmesinden nefret ettiğini henüz fark etmediği için, ona kaşlarını çatarak kızgın bir ifade gönderdi.

Callie arabadan atladı ve midillisinin yanına giderek onu Nelcott'ların çitinden geçirdi.

Grace ona, "Sıkıcı bir görevden kaçmak için son şans," diye öğüt verdi. Adam inatla başını salladı. Omuz silkti ve atlarını harekete geçirdi.

Araba uzaklaşırken Callie el sallayarak veda etti. Lord Trevor arabanın arkasından kalktı ve onun yanındaki sürücü koltuğuna oturdu.

Grace ona ters ters baktı; o da ona pis bir bakış attı.

"Ne?" diye ısrar etti.

"Seni mantıklı bir kadın sanmıştım."

"Özür dilerim!"

"Kızgın bir sarhoşu ıssız bir yerde tek başına ziyaret etmek mi? Hiç şiddet uyguladı mı?"

Rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. "Benim için değil."

Kızın bilmediği bir dilde, muhtemelen İtalyanca, hafifçe küfretti.

"Bana hakaret etmek zorunda değilsin!"

"Ne kadar talihsiz olduğumda değil! Eğer size bir zarar verirse - hayır, eğer sizi sadece korkutursa- kesinlikle boğazını keseceğim."

Adamın sert konuşması onu şaşkına çevirdi. Kadın irkilerek ona baktı ve kaşlarını çatarak yoluna devam etti.

Bir süre sonra "Şiddetten hoşlanmıyorum," dedi ona.

"Umurumda değil," diye cevap verdi adam kesin bir ifadeyle.

"Bana homurdanmana gerek yok! Sen kasabaya taşınmadan çok önce de bunu yapıyordum. Onu görmeye gitmekten zevk aldığımı mı sanıyorsun? İnan bana, Bay Moody'yi herkes kadar iğrenç buluyorum, zavallı, uzun süredir acı çeken küçük köpeği dışında."

"Ama bunun sizi durdurmasına izin vermiyorsunuz."

Tozlu yolda ilerlerken kendini savunmaya çalışan ama makul görünmeye çalışan bir tavırla, "Köpek iyi bir şey," diye cevap verdi. "Sanki Nelson'ı ziyarete gidiyormuşum gibi düşünüyorum. Çok tatlı, küçük bir Brittany spaniel."

Lord Trevor, kızın korumacı tavrını yatıştırmaya çalışması karşısında alay etti ve ofladı.

ire.

"Gel," diye onu kandırdı, sonra da gerekçesini açıklamaya çalıştı. Çünkü onun güvenliği için endişelenmesi gururunu okşamıştı. Ayrıca, onun kendisini aptal sanmasını da istemiyordu. "Necott'lara karşı cömert olmak kolay, ne kadar sevimli olsalar da, Bayan Hayes'e karşı da, o kadar iyi ve nazik ki, dünyadan hiçbir şey istemiyor. Ama Efendimiz cüzamlıların arasına gitti, değil mi? Gerçek sınav Tom Moody gibi insanlarla yapılır."

Alay etti. "Neyin sınavı?"

"Aşk," diye yanıtladı. "Grace, bu tehlikeli."

"Yani? Tarikat için yaptığın görev de tehlikeliydi, değil mi? Ama bu seni durdurmadı. Bu benim görevim. Benim görevim. Benim için neden farklı olsun ki? Ayrı alanlarımızda, sen ve ben çok farklı değiliz."

Trevor şaşkınlıkla ona baktı.

Hayatında daha önce hiçbir kadından böyle bir konuşma duymamıştı. Kadına hem kızmış hem de hayret etmişti.

Ne düşüneceğini bilemiyordu.

Belki de Yüce Tanrı'dan bir şimşegin inip onu koruyacağını, eğer haşarat ona zarar vermeye kalkışırsa bu Moody'yi öldüreceğini hayal ediyordu.

Lanet olası kör inanç!

Yine de ilkelerine tamamen bağlıydı ve buna saygı duymadan edemiyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı sonunda, kadının kendisine doğru endişeli bakışlarını fark ederek. "O zaman seninle birlikte *köpeği* görmeye gideceğim. Ama bir dahaki sefere, bu 'talihsiz ruhu' ziyaret etmeden önce gelip beni alacaksın. Anladın mı?"

Sevgiyle gülümsedi ama ona böyle bir söz vermedi. Adamın korumacı tavrı karşısında neredeyse eğlenmiş gibi görünerek bakışlarını önündeki yola çevirdi ve yoluna devam etti.

Bölüm 18

Tom Moody ormanın kenarında, bugün gördüklerinden çok daha kötü bir kulübede yaşıyordu. Aslında, Grange arazisinin en uzak sınırına yakındı ve Trevor iki kişiyi düşününce paniğe kapıldı. Nelcott çocukları, böylesine düşük ve belirsiz karakterli bir adamın uğrak yerinin yakınında kendi başlarına oynuyorlardı.

"Talihsiz ruhun" yaşadığı eski kulübeye yaklaştıklarında, Grace daha arabayı durdurmadan, içeriden gelen öfkeli bağırışları ve gürültülü sesleri duyabildiler. *Ne oluyor be?*

"Bu onun için normal mi?" Trevor alarm durumunda etrafı tarayarak mırıldandı.

"Hayır." Grace onun kolunu tuttu ve endişeyle ona baktı.

Kulübeden feryatlar ve tutarsız bağırışlar, çarpmalar ve patlamalar yayıldı. "Nelson! Nelson?" diye uludu bir erkek sesi, bulanık ve ıstırap doluydu.

"Nelson'ın köpeği mi?" Trevor mırıldandı.

Grace başını salladı, yüzüne korku damgasını vurmuştu. Arabayı durdurdu, frene bastı ve hemen kutudan aşağı atladı.

"Hey, bekle! O kadar hızlı değil!" Peşinden aşağı atladı ve birkaç hızlı adımda onu dirseğinden yakaladı. "Bu durumdaki bir adamı şaşırtmak istemezsin."

"Bırakın beni! Ne yaptığımı biliyorum! Sesi yaralı gibi geliyor."

Trevor onu bırakmadı. "Silahlı olma ihtimali var mı? Neyin içine girdiğimi bilmek istiyorum."

Sıkıntı içinde kulübeye baktı. "Hiç sanmıyorum." Dikkatini öfke seslerinden ayırmak için büyük bir çaba harcaması gerekmiş gibiydi. "Belki bir bıçak. Eğer bir silahı olsaydı, uzun zaman önce onu içkiyle takas ederdi."

Trevor'ın hayal kırıklığına uğramasına rağmen kolunu onun elinden kurtardı ve kapıya doğru koştu. "Bay Moody? Tom! Ben Grace Kenwood! Neler oluyor?"

Orada mısın? İyi misin?"

Boyasız kapıya vurdu.

Kapı aniden çarparak açıldı ve gölgelerin arasından bir yüz çıktı: kirli, yıpranmış, vahşi gözyaşlarıyla çizgili.

Trevor yetişkin bir adamın hıçkıra hıçkıra ağladığını görünce şaşkına döndü. Savaş alanından beri bir adamın yüzünde bu tür bir acı görmemişti ve bu, hatırlamak istemediği bir sürü anıyı anında geri getirdi. Birden kendini fiziksel olarak hasta hissetti.

"Oh, Bayan Grace! Tanrı'ya şükür geldiniz!"

"Ne oldu?" Kadın korkusuzca ona yaklaştı. "Nelson," diye atıldı. "Sanırım yaralandı." "*Ne oldu?*"

Trevor onlara doğru yürüdü ama Tom Moody henüz onu fark etmemişti.

"Ne oldu?" Grace hemen sordu.

"Bilmiyorum! Benim hatam değildi," diye geveledi kirli yüzlü adam.

"Her zaman yaptığı gibi ayağa fırladı ve her şeyi devirdi, ben de-"

"Ne yaptın Tom?"

"O lanet şeyi tekmeledim! Tamam mı? Şimdi de ormana kaçtı! Geri gelmeyecek. Sanırım kaburgalarını kırmış olabilirim. İsteyerek yapmadım, hanımefendi, yemin ederim. O köpeği sevdiğimi biliyorsunuz. O benim her şeyim. Ama şimdi gitti. Arayıp duruyorum. Geri gelmiyor. Lütfen onu bulmama yardım eder misin?"

Grace yatıştırıcı şeyler söylüyor, durumu kontrol altına almaya çalışıyordu ama Trevor orada öylece uyuşmuş bir halde duruyordu. Donmuştu. Adamın çaresizliği damarlarındaki kanı buzlu suya çevirmişti.

Kasabanın sarhoşunun ormanda köpeği ararken neden fazla uzağa gidemediğini açıklayan tahta bacağı gördüğünde, bu adamın muhtemelen bir gazi olduğunu fark etti. Bir anlık bir şeydi,

Tom Moody'nin Albay Avery'nin alayından sağ kalan birkaç kişiden biri olduğuna dair mide bulandırıcı bir şüphe.

Bakışlarını indirdi, bu kırık adamla, bu kayıp ruhla istenmeyen bir akrabalık duygusuna karşı savaştı.

Ama Tanrı'nın lütfu için.

Trevor aniden kendini milyonlarca kilometre uzakta hissetti, son birkaç aydır kullanma fırsatı bulamadığı soğuk ve bağımsız bir zihin yapısına büründü. Karanlık, duygusuz, her ne olursa olsun sadece işi halletmekle ilgili bir durum.

Grace ona iki kez baktı, Moody'ye söylediği yatıştırıcı sözler cümlelerin ortasında kesildi. "Trevor?"

"Köpek gideli ne kadar oldu?" diye kesik kesik sorduğunu duydu.

"Bu kim?" Tom Moody gözyaşlarıyla dolu bakışlarını Grace'den Trevor'a çevirerek sordu.

"Yeni komşumuz, Lord Trevor Montgomery. Grange'i satın aldı."

"Köpeğimi bulmama yardım edebilir misiniz, efendim? O iyi bir köpektir."

"Hangi yöne gitti?" diye sordu donuk bir ses tonuyla.

Moody ormana açılan bir patikayı işaret etti. "Bu taraftan." "Ne kadar zaman önce?"

"Sadece on dakika kadar."

Trevor başını salladı ama hemen şimdi bu adamdan uzaklaşması gerekiyordu. Sanki Tom'un kırılmışlığı yakalanıyormuş gibi.

Sanki zihninin derinliklerinde, gece karanlığında bir kasırganın uğultusunu duyabiliyordu ve onun kendisi için geldiğini biliyordu.

Belki de bu yüzden Laura'yla hiç evlenmemişti. Belki de içindeki fırtına koptuğunda onu da alıp götüreceğini hep biliyordu. Mükemmel evini yıkacağını. Her şeyi mahvedeceğini. Ve sonra hayatının geri kalanında yıkıntıların altında sıkışıp kalacaktı.

"Trevor?" Grace yüzüne bakarak usulca sordu. "Sen iyi misin?" "Tabii ki iyiyim. Burada kal." Grace'e temkinli bir bakış attı. "Geri geleceğim." ile

O anda dönüp ormana doğru yöneldi, bütün kasları gerilmiş ve kasılmıştı.

"Ben de seninle geliyorum!"

Kadının onu takip ettiğini duyabiliyordu ama arkasına bakmadı. "Lütfen yapma." "Trevor, sorun ne?" Grace onun peşinden merdivenlere doğru ormana giden yol.

Keyifsiz olduğunu inkâr etmenin faydası olmadığını biliyordu ama ona gerçeği söylemesinin de imkânı yoktu. Gözlerini dikip önüne baktı. "Hayvanlara zarar veren insanları sevmem."

"Bundan daha fazlası var."

"Git ve arabada bekle. Eğer köpek çok kötü yaralanırsa, onu öldürmek zorunda kalabilirim. Bunu görmek istemezsin."

Kadın dehşet içinde arkasına yaslandı ve onun tahta bir asker gibi yürüyüşünü izledi.

Grace onun yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemişti.

Köpek için ne kadar endişelense de, şu anda Trevor için daha çok endişeleniyordu. Bu durumla ilgili bir şey belli ki sinirlerine dokunmuştu.

Eğer sarhoş gerçekten de yanlışlıkla köpeğini öldürdüyse, Trevor'ın onu öldürmesini nasıl engelleyeceğini bilmiyordu.

Ormanın yönünden köpeğin adını çağırdığını duyabiliyordu. Hayvanların insanların duygularını hissedebildikleri söylenirdi; Nelson hareket edebilse bile Grace köpeğin öfkeli bir adamla yüzleşmek için dışarı çıkma riskini almaya istekli olacağından şüpheliydi.

Öte yandan, yemek kokusu korkmuş hayvanı saklandığı yerden çıkarmaya yardımcı olabilirdi. Eteklerinin ucunu toplayarak aceleyle arabaya döndü ve son çorba kavanozunu aldı. Tabii ki çorbayı

Tom, ama şu anda ağlayan sarhoşa yardım etmenin en iyi yolu köpeğini bulmaktı. Zavallı adam teselli edilemez durumdaydı.

Grace, sevimli k spanieli çok kötü yaralanmış bulmamaları için dua ederek çorba kavanozunu ormana taşıdı. Patikadan ayrılmadan, yeşil, yapraklı gölgelerin arasından Trevor'ın sesini takip etti.

"Nelson! Gel oğlum!"

Grace onun aklından neler geçtiğinden emin değildi ama belli ki buraya yaptıkları ziyaret onu derinden etkilemişti. Grace ona yetiştiğinde, adam ona karanlık bir bakış fırlattı ama Grace orba kavanozunu kaldırarak köpeği cezbetmek için getirdiğini gösterdi.

İsteksiz bir şekilde başını salladı ve yoluna devam etti.

O hayvanı bulmak için iz sürme becerilerini kullanmaya devam ederken kadın da onu ormanda takip etti. Yapraklar ayaklarının altında çatırdıyor, çalıların arasında bir geyik patikasından biraz daha fazlasını takip ederek ilerlerken dallar kırılıyordu. "Nelson!" İkisi de köpeği çağırmaya devam etti.

Trevor onun için bir dalı kenara çekti; Grace uzun eteklerle hiç de kolay olmayan engebeli zeminde onun arkasından ilerledi.

"Acaba dağılsak mı?"

"Gerek yok." Durdu. "O içeride." K kayalık yamaçtaki tilki inine benzeyen alçak, yatay bir yarığı işaret etti. "Nelson?"

Trevor orbayı Grace'den aldı ve hayvanın adını söyleyerek yaklaşırken bile, siyah-pembe benekli bir burnun sinirli bir şekilde yuvadan dışarı çıktığını gördü.

"Al bakalım Nelson. Aferin oğlum," diyerek köpeği nazik bir ses tonuyla selamladı ve çorbayı yavaşça k mağaranın önündeki yere bıraktı. Kapağı kaldırdı ve koku havaya yayıldı. "Dışarı ık ve bizi gr evlat," diye korkmuş hayvanı ikna etti. "Orada ne yapıyorsun? Bırak da sana bir bakalım. Haydi, şimdi."

Grace küçük tepenin dik açısına tırmandı. "Buradayım Nelson. Beni hatırladın mı? Dışarı çık evlat. Sana yardım etmek için buradayız." Sessizce yaklaştı ve minyatür mağaranın ağzının dışında Trevor'ın yanına çömeldi.

Nelson içinden küçük bir inilti çıkardı.

"Biliyorum oğlum. Bu çok zalimce," dedi Trevor yumuşak bir sesle ve köpeğin onu koklayabilmesi için elini uzattı.

Nelson saklandığı yerde sinmiş olduğu için köpeğin cesedini hâlâ göremiyorlardı. Grace midesinin derinliklerinde soğuk bir korku düğümüyle köpeğin ortaya çıkmasını bekledi, böylece yaralarının boyutunu öğrenebileceklerdi.

Trevor onu yatıştırırken, "Aferin oğlum, şimdi her şey yolunda," dedi.

"Bir insan bunu nasıl yapabilir? Yaratığın tek istediği onun arkadaşı olmaktı," diye fısıldadı Grace, gözlerinden beklenmedik bir şekilde yaşlar süzülürken.

Trevor sessiz bir şekilde başını salladı.

Sonra kahverengi-beyaz spaniel bir başka acınası sızlanmayla tilkinin ininden çıktı, başı öne eğikti, tüylü kuyruğu endişeyle sallanıyordu.

Ama başı gözle görülür bir köpek kederiyle eğikti ve ya acıdan ya da korkudan kamburlaşarak sadece birkaç adım attı, sonra da itaatkâr bir şekilde Trevor'ın ayaklarının dibine düştü.

Endişeyle burnunu yaladı ve büyük, kahverengi, duygulu gözleriyle, kendisine bunun neden yapıldığını açıklamalarını beklercesine onlara baktı.

"Yaralanmış," diye fısıldadı Grace, Tom'un korkusunun doğrulandığını biliyordu. "Her şey yolunda oğlum. Şimdi seni kontrol edeyim," diye zorladı Trevor.

Grace köpeği sakinleştirmek ve rahatlatmak için başını okşarken, Trevor ellerini hayvanın üzerinde gezdirerek kırık kemik olup olmadığını araştırdı. Köpeğin bunu yapmasına izin vermesi onu oldukça şaşırttı, ancak Nelson, Trevor göğüs kafesine dokunduğunda elini geri çekti.

"Başını daha sıkı tutun," diye talimat verdi. "Kaburgaları kırıldıysa akciğerlerinden biri delinmiş olabilir."

"Dikkatli ol, ona zarar verme." Gözyaşları yüzünden yarı kör olan Grace, köpeğin başını nazikçe ellerinin arasına aldı. Trevor göğüs kafesini daha yakından incelerken, Nelson'ın dikkatini dağıtarak sarkık kulaklarının altını şefkatle kaşıdı.

Belli ki köpek bundan hoşlanmamıştı ama en azından havlamadı, sızlanmadı ya da ikisini de ısırmaya çalışmadı.

"Sen iyi bir köpeksin," diye tekrar tekrar fısıldadı ama Trevor sessizdi, işine konsantre olmuştu.

Bu sinir bozucu anla birlikte yüzleşmek isteyeceği başka birini düşünemiyordu. Trevor'ın daha önce de üzgün olduğu belliydi ama iş o ana geldiğinde, krizin üstesinden gelmiş gibi görünüyordu.

Grace ise tam tersiydi. Daha önce iyiydi, ama şimdi nazik, masum köpeğin acı içinde kıvrandığını görünce, içten içe parçalandığını, gözyaşlarını tutmaya çalıştığını ve bugün gördüğü tüm anlamsız acılardan sonra savaşı kaybettiğini hissetti.

Hayat neden bu kadar acı vermek zorundaydı? Neden bu kadar çok çirkinlik vardı ve buna karşı çıkmaya çalışmanın anlamı neydi? Karanlık çok derindi. Hayatını kaybedeceği bir savaşta harcayacak kadar aptaldı. Gözünden bir damla yaş köpeğin başına düştü.

Neyse ki Trevor fark etmedi. Ellerini köpeğin omurgasında ve her iki bacağına dikkatlice gezdirdi ve sonunda rahat bir nefes aldı.

"Hissedebildiğim kadarıyla kırık yok," diye açıkladı sonunda alçak bir ses tonuyla. "Zavallı küçük dostum, epey dayak yemiş ama sanırım iyileşecek. Kaburgalarından birkaçının kırılmadığının garantisi yok. Belli ki canını yakmışlar ama belki de sadece morarmışlardır. Ben de o yollardan geçtim evlat. Pek rahat değil, değil mi?" diye mırıldandı köpeğin başını okşayarak. "Üzerinde kan yok

onu. Ama Moody karnına tekme attıysa, herhangi bir organ hasarı olup olmadığını görmek için ona göz kulak olmamız gerekecek."

Grace bu haber için o kadar minnettardı ki ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. Neden bu kadar etkilendiğinden tam olarak emin değildi ama sesi boğazındaki yumru tarafından engelleniyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak aptalca bir hıçkırığa engel oldu. Onun nesi vardı böyle?

Neyse ki Trevor hâlâ onun şaşkınlığını fark etmemişti. Ne de olsa güçlü olanın o olması gerekiyordu.

Her zaman.

Hiç
şaşmadan.

O Grace Kenwood'du.

"Zavallı Nelson. Umalım da adaşı Grace gibi yaşasın?" Trevor aniden sordu, gözlerinden bir çift yaş aniden damlayıp köpeği okşayan elinin üzerine düşerken.

Aynı anda dudaklarından küçük bir hıçkırık döküldü.

"Grace," dedi merakla.

Arkasını döndü ve elinin tersiyle ağzını kapattı ama faydası olmadı. Basitçe parçalandı.

Trevor şaşırmış bir halde ona baktı. Bir kule olarak tanıdığı kadın kontrolsüzce ağlıyordu.

Omuzları titriyordu; sanki aşıkâr olanı ondan saklamaya çalışıyormuş gibi kendini başka tarafa çevirdi. Karmakarışık bir hıçkırığin ortasında bir yudum hava almak için yumruğunu ağzından çekti ama yine de ona dönmeyi reddetti.

Kaşları şaşkınlıkla çatılan Trevor elini yavaşça Grace'in omzuna koydu. "Grace, Nelson iyi olacak."

"Ondan değil. Lütfen-bana aldırmayın," diye boğuldu. "Birazdan iyi olacağım, gerçekten-"

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," dedi yumuşak bir sesle.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Sadece anlamıyorum. Neden bu kadar acı ve vahşet olmak zorunda? Önce bugün gördüğümüz tüm o insanlar ve şimdi de bu. Acının sonu yok," diye haykırdı. "Demek istediğim, eğer bir adam zavallı masum bir köpeğe, onu seven bir köpeğe bunu yapabiliyorsa, herhangi birimiz için ne umut var?"

"Gel buraya," diye fısıldadı, onu kollarının arasına çekerek.

Toprakta diz çöküp kucaklaştıklarında yeşil orman etraflarında fısıldıyordu. Trevor gözlerini kapadı, kız gözyaşlarıyla omzunu ıslatırken eliyle kızın başını sıkıca kavradı. "Şşş, her şey yolunda. Biliyorum," diye fısıldadı. "Uzun zamandır herkes için güçlüydün, değil mi? Şimdi buradayım. Sen devam et ve ağla."

Grace ona ne olduğunu pek anlayamadı.

Bu ani duygu fırtınası ona hiç benzemiyordu, ama hâlâ o yüzlerdeki acıyı hatırlayarak ona sarılırken, eski suikastçı onu son derece şefkatle teselli etti, saçlarını ve sırtını okşadı, onu susturdu ve hıçkırıkları onu sarsarken yatıştırıcı tonlarda yumuşak saçmalıklar söyledi.

Onun bu dünyanın karanlığını çok iyi bildiğinin farkındaydı. Gerçekten de, Lievedon Balosu gecesi gözlerindeki nefretten ve o gece onu bir oyuncak gibi kullanma isteğinden kendi gözleriyle gördüğü gibi, bu ona dokunmuş, onu işaretlemişti. Ayrıca George'un Tarikat ajanlarının çıplak elleriyle öldürmenin birkaç yolunu bildiklerine dair söylediklerini de hatırladı.

Yurtdışında geçirdiği yıllar boyunca neler yaptığını sadece Tanrı bilirdi. Zayıf anında, ölüm dağıtma konusunda bu kadar uzman bir adama, savaşın dehşetine kadar saf kötülüğün yüzüne bakmış bir adama bu kadar yaslanmak onu tedirgin ediyordu. Ama yine de, ona karşı verdiği savaşlar onu güçlü kılmıştı, oysa o kendini kemiksiz hissediyor, onun kucağında eriyor, güçten yoksun kalıyordu.

Ormanda yalnız başlarına, birbirlerinin kollarında, içinde bulundukları riskli durumu da hiç düşünmedi. Öyle bir şey değildi.

En azından kucaklaması hıçkırıklarını dindirmeye başlayana kadar ve sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, başını daha yakına eğdi ve yavaşça, yanaklarındaki tuzlu gözyaşlarını nazikçe öpmeye başladı.

Öpücük hoş olsa da onu hazırlıksız yakaladı ve dikkatini adamın onu saran güçlü kollarının erkeksi sertliğine çekti. Farkındalığı adamın geniş omuzlarının ve kaslı göğsünün sağlam mimarisine kaydı.

Saçlarını okşadı ve hâlâ onu tutarken yüzüne baktı. Yanağını avucunun içine aldı ve başparmağıyla gözyaşlarını sildi.

"Bu daha iyi," diye fısıldadı.

Yavaşça bakışlarını onunkilere kaldırdı, kirpikleri gözyaşlarıyla parlıyordu. Adam onun gözlerinin içine baktı, sonra bakışları ağlamaktan şişmiş dudaklarına kaydı ve solgun gözleri acı dolu bir istekle doldu. "Çok güzelsin Grace." Alçak, titrek fısıltısı onun izni olmadan kaçmış gibiydi. "Kalbin çok saf. Çok güzel," diye nefes aldı.

Adam başını eğdiğinde Grace kıpırdamadan durdu. Dudaklarını dudaklarına bastırduğında, şaşkınlıkla gözlerini kapattı, bunun şoku dünyasında sessizce yankılandı.

Öpücüğü son derece nazikti, ağzını onunkine ipeksi bir okşayışla değdiriyordu. Bu onu sarhoş ettiği kadar teselli de ediyordu.

Gözlerine acı dolu bir bakış atarak durakladı.

Grace bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü ama zihni bomboştı. Çok uzun zamandır içinde tuttuğu tüm kederin boşaldığını hissetti.

Boşalmıştı ... ve onunla dolmayı arzuluyordu.

Dudakları ayrılırken parmaklarını adamın geniş omuzlarına gömdü. Trevor bir iniltiyle onu daha derinden öptü, eli diğer yanağını kavradı.

Tıpkı o gece Lievedon Evi'nin karanlık odasında olduğu gibi, içindeki tutkunun anında alevlendiğini hissetti. Dili ağızının içinde kayıyor ve parmakları ateş gibi yanıyordu.

Adam parmaklarını boynunda gezdirirken özleminden başı dönüyor, titriyordu; göğsü onunkine yaslanmıştı. Ancak adamın dudakları onunkileri terk ettiğinde küçük bir iç çekti.

Her nasılsa, sanki devam etmek için kendine güvenmiyormuş gibi kendini küçük bir boşlukta geri çekilmeye zorladı. Alnına son ve kalıcı bir öpücük kondurduktan sonra onu serbest bıraktı. Adam daha güvenli bir mesafeye çekilirken kadın yavaş yavaş kendine geldi.

Bu dünyanın karanlığını katlanılabilir hale getirebilecek güzel ve iyi bir şeyin burada olduğunu fark ettiğinde gözlerini sürükleyerek açtı ve ona baktı.

Bakışlarını indirdi, onun hissettiğı gibi yönlendirilmiş görünüyordu.

Sertçe yutkundu. Bir süre sonra, "Köpeğı köye geri götürmeliyiz," dedi. "Belki Dr. Bowen-Hill ona bir göz atabilir."

"Evet," diye fısıldadı, hâlâ sersemlemişti.

Trevor durakladı ve ona karmaşık duygularla dolu bir bakış fırlattı. Solgun gözlerinde ihtiyaç ve ihtiyat parıldıyor, yalan olacak şövalyece bir özür dileyemeyecek kadar da meydan okuyordu.

Bu adamın onu *istediğini* fark edince nutku tutuldu. *Onu*. Sosyetenin altın kızı değil.

Aç bakışlarını bırakıp başka tarafa baktı; boğazını bir kez daha temizleyerek dikkatini, burnu çorba kavanozuna gömülmüş olan Nelson'a geri çevirdi.

Trevor alaycı bir gülümsemeyle elinden aldı.

Bu arada Grace, garip ağlama büyüünden ve o kısa ama akıl eriten öpücükten sonra akıl sağlığına kavuşmak için mücadele etti. Son gözyaşlarını da

Trevor ayağa kalkarken gözyaşlarını sildi.

Ama Grace'e kalkmasına yardım etmesi için elini uzattığında ve Grace onun parmaklarını sıktığında, dokunuşu neredeyse onun için savaşı tekrar kaybediyordu. Grace'in aklına onu üzerine çekmek gibi çökmüş bir hayal geldi. *Köpeği unutun.* Onun yerine, yardımını kabul etti ve ayağa kalktı, bacakları hâlâ altında titriyordu.

Keskin bir gözle onu inceledi. "İyi misin?" diye mırıldandı.

"İyiyim," diye mırıldandı.

Başını salladı ve bir süre daha ona baktı.

Grace buna inanamıyordu. Bir erkeğin ona böyle bakacağını, ona güzel diyeceğini, hele de Lord Trevor Montgomery gibi bir adamın bunu yapacağını hiç hayal etmemişti.

Gerçekdışılık hissinden kurtulmaya çalışarak saçlarını düzeltirken, adam eğildi ve köpeği dikkatlice yerden aldı.

Geç de olsa yardımcı olmak aklına geldi. Çorba kavanozunun kapağını çabucak yerine koydu; elleri titrerken bu hiç de kolay bir iş değildi. Sonra patikaya döndüler ve aralarında tek kelime etmeden geri yürüdüler.

Tekrar açıklığa çıktıklarında, Tom Moody hemen topallayarak onlara doğru geldi. "Onu bulmuşsunuz! Oh, Nelson! Durumu nasıl? Kötü mü?"

"Emin değiliz," diye cevap verdi. "Onu Dr. Bowen-Hill'e götüreceğiz."

"Ben de sizinle geleceğim-"

"Hayır." Trevor adamın yanından geçip köpeği Grace'in arabasının arkasına yerleştirmeye gitti.

Çorba Nelson'ı oldukça neşelendirmişti ama sert efendisinin varlığı onu yine kıpırdanmaya ve gergin bir şekilde sızlanmaya itti.

Arabanın arkasında bir battaniye kalmıştı. Grace onu Tom'a vermek istemişti ama Trevor onun yerine köpeği sarmıştı.

Tom kaşlarını çattı. "O benim köpeğim. Onu almaya hakkınız yok! En azından önce onu görmeme izin verin-"

Trevor ona dönerek, "Seninle konuşmak istiyorum," diye sözünü kesti.
"Köpeklerle kal, Grace."

"Trevor?" diye sordu endişeyle.

Adam onu görmezden geldi, iri ve kaslı vücudu sarhoşa yaklaştıkça kabarıyordu.

Tom geri çekildi. "Şimdi orada dur bakalım. Benden ne istiyorsun-"

Slam!

Trevor Tom'u sertçe kulübesinin duvarına yaslayıp ön kolunu adamın boğazına geçirirken Grace'in nefesi kesildi.

Arkası dönük olduğu için Trevor'ın ona söylediği alçak tonlu sözleri duyamadı ama sonunda sarhoşu kabaca serbest bıraktı. "Ya kendine çeki düzen verirsin ya da Thistleton'dan defolup gidersin. Beni anladın mı?"

"Evet, efendim," diye kekeledi, yüzü kızarmıştı.

"Güzel. Bu uyarıyı unutma. Alacağın tek uyarı bu olacak." Trevor döndü ve buz gibi bakışlarla arabaya doğru yürüdü.

Tom boğazını ovuşturdu ve dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla ona baktı.

Nelson eski casus yaklaşırken kuyruğunu salladı ama Grace az önce tanık olduğu şey karşısında şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"Bu sefer ben kullanacağım," dedi karanlık bir ses tonuyla. Kadın tartışmayı uygun görmedi.

Bölüm 19

Bowen-Hills'lere sessizce gittiler, Trevor sürücü koltuğunda yalnızdı, Grace ise yaralı köpeği sabit tutmak için arkada oturuyordu. Spaniel köpeği kurtardıkları için iyileşiyor gibi görünüyordu.

Eğer bir köpek böyle bir şeyi bilebilirse, onu tacizci sahibinden kurtarabilirdi.

Bu arada Grace, Trevor'ın Tom Moody'yi tehdit etmesi konusunda ne düşüneceğine hâlâ karar veremiyordu. Belki de ayyaş sert bir uyarıyı hak etmişti ama Trevor'ın onun peşinden bu şekilde gittiğini görmek, yeni komşusunun bu kadar uzman olduğu şiddet konusunda tedirgin edici bir hatırlatmaydı.

Hayvanı rahatlatmak için olduğu kadar kendi sarsılan sinirlerini yatıştırmak için de köpeği severken, şoför koltuğuna doğru tekrar baktı ve akşam gökyüzünde silueti beliren adamın uzun, sert figürüne baktı.

Ne gizemli biriydi.

Adam hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu ama yine de içindeki her şey ona daha yakın olmak istiyordu.

Sonunda, cesaretini kaybetmeden önce Nelson'ı kucağından indirdi ve battaniyesinin içine soktu. Cesaretini toplayarak sürücü koltuğuna tırmandı.

Trevor şaşkınlıkla arkasına baktı. Hemen ona güçlü ve becerikli bir el uzattı ve arkadan adım atarken onu sabitledi. Ayak bileğini skandal yaratacak şekilde açıkta bırakma riskini göze alarak oturdu ve onun yanındaki yerini aldı.

Kadın koltuğuna yerleşirken, adam ona gülümsedi. Gün batımı gözlerindeki yumuşak ışıltıyı aydınlatıyordu.

O da gülümsedi. Neredeyse hiç tereddüt etmeden elini kolunun kıvrımından geçirdi, bu onun için muhtemelen şüphelendiğinden çok daha cesur bir hareketti.

"Aklınızda bir şey mi var Bayan Kenwood?" Adamın boğuk mırıltısı ve parmaklarının altındaki kaslı etinin sarhoş edici hissi, kadının yeniden karıncalanmasına neden oldu.

"Pek sayılmaz."

"Gülümsüyorsun.

"

Bir an durakladı. "Sanırım her şey yoluna girecek," diye yavaşça cevap verdi.

"Ah, işte şimdi başardın," diye söylendi ama yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Kadın kıkırdadı.

Bir süre daha sıcak ve lezzetli bir sessizlik içinde vakit geçirdiler, sonra kadın tekrar konuştu, kendine rağmen adamın kolunu okşayarak. "Bu kasabanın uzun zamandır senin gibi birine ihtiyacı vardı, biliyorsun."

Ve uzun zamandır senin gibi birine ihtiyacım vardı, diye düşündü

Trevor.

temkinli bir şekilde ona baktı. Elbette bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi.

Kadının bugüne kadar ona yaptıklarını düşününce şansını zorlamak istemedi.

"Ne oldu?" diye sordu, mavi gözleri parlayarak, yarım bir gülümsemeyle onu izliyordu.

Omuz silkti. "Sadece beni azarlamadığına şaşırdım, hepsi bu." "Ne için?"

"Öncelikle Moody'yi tehdit etmek." "Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Güzel." Gözlerini ondan zar zor ayırabiliyorken yolu izlemek zordu.

"Seni öptüğüm için beni azarlamadığını da fark ettim."

"Hayır, yapmadım," diye itiraf etti. "Pek bir anlamı yok gibi görünüyordu," diye ekledi alaycı bir bakışla.

"Dikkatli ol, bunu cesaretlendirme olarak algılayabilirim."

"Belki de öyledir." Alacakaranlıkta kızarak dudaklarını nazikçe

ısırdığında, o dolgun dudakların tadının nasıl olduğunu hatırlayarak ürperdi.

Başını salladı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Yapma bunu Grace. Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"Lord Trevor," diye şakacı bir fısıltıyla onu azarladı.

"Başlığı bırakın lütfen. Şimdiye kadar kesinlikle ilk isim bazında anlaşmışızdır." "Pekala. Ama komşulara söyleme."

"O halde." Yakınına eğildi ve yumuşak bir öpücük daha çaldı.

"Bağımlılık yapıyorsun," diye fısıldadı.

"Trevor? Benimle oynamazsın, değil mi?" diye sordu bir süre sonra utangaç bir şekilde.

"Yüce Tanrım, hayır. Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Çünkü ... bu tür şeyler genellikle benim gibi kadınların başına gelmez" dedi.

"Ne gibi şeyler?"

"Sen." Bakışlarını ağırbaşlı bir şekilde indirdi. "Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsun."

"Ben doğrudum. Ve ne biliyor musun?" Gözlerini soru sorarcasına onunkilere kaldırdı.

"Bunu sana kanıtlayacağım," dedi ona.

"Nasıl kanıtlayacaksın?"

"Göreceksin." Gülümsedi ve bunu düşünmesi için onu yalnız bıraktı, çünkü tam o sırada doktorun evine varmışlardı.

Gün batımı geceye karışırken Trevor arabayı durdurdu.

Grace, kendisi doktora ve karısına durumu açıklamak için aşağı inerken köpeğin yanında kalmasını önerdi. Doktor kabul etti ve Grace kapıya yöneldi.

O ulaşmadan kapı açıldı.

Bayan Bowen-Hill karanlığa doğru baktı. "Birini duyduğumu sandım!" Bir tıp adamı için bu saatte gelen bir ziyaretçinin tek bir anlamı olabilirdi. "Bayan Kenwood?" diye haykırdı.

Grace hemen durumu açıkladı.

"Bir köpek mi?" diye yankılandı doktorun karısı. "Elbette, onu içeri getirin. Ben kocamı getireyim." Kadın hızla uzaklaşırken Grace, Nelson'ı içeri getirmesi için Trevor'a işaret etti.

Kısa süre sonra köyün hekimi, genellikle insan hastalar için ayrılan masada köpeği muayene ediyordu. "Zavallı küçük dostum. Ama değerlendirmenize katılıyorum Lord Trevor. Kırık kemiği olduğunu sanmıyorum. Yine de Tom Moody'nin sağlayabileceğinden biraz daha özenli bir bakıma ihtiyacı olacak, en azından bir süreliğine."

"Bu köpek oraya geri dönmeyecek," diye yanıtladı

Trevor. "Birinin ona göz kulak olması gerek. Fikri olan var mı?" Grace ve Trevor birbirlerine baktılar.

"Bana bakma!" dedi. "Kedim bunu asla kabul etmez."

Trevor alaycı bir ifadeyle doktora baktı. "Görünüşe göre kendime bir köpek buldum."

Dr. Bowen-Hill gülerek, "Tebrikler," diye cevap verdi.

"Nelson'ı gözlem için birkaç günlüğüne size bırakmam mümkün mü? Başka yaralanmalara dair kanıtlar ortaya çıkabilir ama teslimatlarım geldikçe onu izlemek için evde pek bulunmayacağım."

"Senin için ona göz kulak olurum." Bayan Bowen-Hill masanın başında durmuş, kocasının hastalarına her zamanki hemşirelik rolünü oynuyor, doktor Nelson'ı muayene ederken başını okşuyor ve onu sakinleştiriyordu. "Onu burada bırakabilirsiniz ama sadece geçici olarak! O çok sevimli, zavallı köpek."

"Teşekkür ederim, madam. Sürekli bakıma ihtiyaç duymayacak kadar iyileştiğinde onu eve götüreceğim. Ve eğer Tom Moody bundan hoşlanmazsa," diye ekledi, "gelip bunu benimle şahsen tartışabilir. Ama içimden bir ses onu uzun süre buralarda göremeyeceğimizi söylüyor."

Grace şaşkınlıkla ona baktı, sonra Bowen-Hills'e Trevor'ın köpeği taşımak için sardığı battaniyeyi verdi.

Nelson kısa süre sonra iyi kalpli çiftin mutfağının bir köşesindeki temiz palete yerleşti.

Trevor az önce konuştuğu köpeğe veda etti, sonra Grace ve o ayrıldılar.

"O köpek seni gerçekten etkiledi, değil mi?" dedi dışarıda ılık ve esintili geceye doğru yürürlerken. Tam karanlık çökmüştü.

Trevor neredeyse çocuksu bir havayla ellerini ceplerine soktu. "Her zaman bir köpeğim olsun istemiştim ama yaşadığım hayat, sürekli hareket halinde olmak-" Omuz silkti ve başını salladı. "Pratik değildi."

Gülümsedi. "Seninle çok daha iyi olacak, bu kesin. Hadi komşu, seni eve bırakayım."

"Bekle." Kız uzaklaşmaya başlarken bileğine uzandı ve onu nazıkçe kendine doğru çekti. "Henüz Grange'e geri dönmüyorum."

"Sen değil misin? Geç oluyor. Neden akşam yemeğini yine bizimle papaz evinde yemiyorsun?"

"Teşekkürler ama köyde konuşmam gereken bazı insanlar var. O yaşlı adamlar hala satranç oynuyor olmalı, değil mi?"

"Yaşlı Clive Reese ve Bay Johnston'ı mı kastediyorsunuz? Tanrım, bu saate kadar satrançla işleri bitmiş, içki oyunlarına ve palavralara dalmış olurlar." "Neden soruyorsunuz? Saygıdeğer köy büyüklerimizden ne istiyorsunuz?"

"Bazı bilgilere ihtiyacım olacak. Özellikle de senden." "Öyle mi?" Başını eğdi. "Pekala, sor bakalım."

"Bugün gördüklerim Grange hakkındaki fikrimi değiştirdi."

Onun sözleri midesinin ayaklarına kadar inmesine neden oldu. Şimdiden buraya taşındığına pişman olmuş mu y d u ? "Ne demek istiyorsun?"

"Tadilat planlarımdan çok daha ciddi ihtiyaçlar söz konusu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yardım etmek
istediğimi."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Burayı herkesten daha iyi biliyorsun. Sen bu köyün kalbisin Grace. Bunun kanıtını bugün kendi gözlerimle gördüm. Söyle bana, eğer para engel olmasaydı, nereden başlardın?"

Bu soru karşısında hafifçe başı döndü ve arabaya yaslandı.
Sabırla bekledi, yontulmuş yüzü gümüş ay ışığıyla aydınlanmıştı.

"Trevor, bundan emin misin? Daha doğru dürüst taşınmadın bile. Yani, çok cömertsin ama-"

"Eminim. Burası artık benim de evim Grace. Dünyanın en zengin adamı değilim -sadece küçük bir oğlum- ama bugün gördüklerimden sonra, henüz mermer sütunlara ya da kristal avizelere ihtiyacım yok. Bu fakir ailelerden bazılarının aç olduğunu gördükten sonra olmaz. Ne de olsa onlar artık benim de komşularım ve başlarına gelenler onların suçu değil."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Çok nazıksınız."

"Bunu siz yaptınız," diye karşılık verdi sevecen bir gülümsemeyle.
"Bugün beni bir kez daha uyandırdınız Bayan Kenwood. Tıpkı Lievedon Balosu'nda sizi öpmeden duramadığım zaman saç tokasıyla yaptığınız gibi. Bunu hatırlıyorsunuzdur umarım?"

"Evet." Bu hatırlatma karşısında kızardı; adam bakışlarını onun üzerinde tutarken gülümsemesi genişledi.

"Ben iyi niyetli bir adamım, ama bazen kafamı dağıtmak için iyi bir tekme ya da duruma göre koluma bir firkete saplamaya ihtiyacım oluyor. O yüzden nereden başlayacağımızı söyle."

Nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. "Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olabilir, ama aklıma ilk gelen ... diyebilirim." Başını salladı, zihni hızla çalışıyordu.

"Evet?" diye onu ikna etti.

"Bu konuda ciddi misin?" diye haykırdı.

Sertçe başını salladı, sonra kaşlarını çattı. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Leicestershire'da insanların önemseyen tek insanlar Kenwood'lar değil. Ayrıca, buraya gönderilmemin bir nedeni olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Ben de öyle!" diye ağzından kaçırdı, sonra adam kaşlarını kaldırınca ağzını kapattı.

Daha ziyade bir duaya cevaptı ama daha fazlasını duymak istiyordu ve anlatması gerektiğini hissediyordu.

Onun yanındaki vagona temkinli bir şekilde yaslandı. "Sebebinin ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Şey ..." Bir iç çekti ve elini saçlarında gezdirdi, sonra da sanki çok sıkıymış ve onu rahatsız etmeye başlamış gibi, kuyruğunu tutan deri kordonu dalgınca çekti.

Koyu renk yelesi omuzlarına dökülürken Grace hayranlıkla baktı. Her zamankinden daha çok bir korsana benziyordu. "Sanırım çocukluğumdan beri hayatım için her zaman tek bir ana, kapsayıcı amacım oldu. Olabildiğince sıkı çalış. Bir sonraki görev için hazırlan. Düşmanı öldür." Omuz silkti. "Tekrarla." Sonra başını eğdi. "Artık bitti. Savaş sonrası için kurduğum planlar da pek işe yaramadı, Tanrı'ya şükür. İşte buradayım."

"İşte buradasın," diye yankılandı yumuşak bir sesle.

"Grange'i onarmak o kadar da önemli değildi Grace. Yapacak işe yarar bir şeyler bulmaktı, hepsi bu. Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi yavaşça, "başaracak kayda değer bir hedefim olmadıkça. Ve beni Lievedon Balosu'nda bulduğun gece, Tanrım, öyle bir durumdaydım ki kendimle ne yapacağımı bilemiyordum. Dünyaya kızgındım. Herkesten nefret ediyordum, özellikle de

kadınlar." Adam ona şüpheyle baktı. "Muhtemelen bunu sana itiraf etmemeliyim, değil mi?"

Gülümsedi. "Ben de oradaydım. Hatırlıyorum. Seni kendi gözlerimle gördüm ve sana katıldığımı söylemeliyim. Mutlu bir adam değildin."

"Tam olarak değil." Çapkın sırtışı karanlıkta bembeyaz parladı. "Ama sonra seninle tanıştım. Çok terbiyeli ve çok akli başında," diye yumuşak bir şekilde alay etti. "Ve babanla da. Grange'e bakmamı önerdiğinde, yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için can sıkıntısından bakabileceğime karar verdim. Sonra oraya vardım ve güzel, mavi gözlü bir hanım beni büyüleyerek bu eski enkazı satın almamı sağladı."

Durakladı, adamın kendisinden bahsettiğini düşünmek istiyordu ama Calpurnia'nın da mavi gözleri vardı ve Grange'i satın alması için onu ikna etmek için kesinlikle ondan daha çok uğraşmıştı.

Yapmacık bir baş sallama hareketi yaptı ama yine de denemek zorundaydı. "Calpurnia senden çok etkilenmiş, biliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Ne? Kimin umurunda? Tanrım, kadın, bu kadar aptal olabilir misin?" diye hafifçe haykırdı, kadın çürük bir inkârda bulunmaya başladığında. "Küçük kızlardan hoşlanmıyorum," diye bilgilendirdi onu. Gözlerini kısarak onu incelerken gözlerinde meydan okuma parlıyordu. "Neden senin hakkında ne hissettiğimi fark etmemiş gibi davranıyorsun?"

Grace bu açık sözlü soru karşısında neredeyse şoktan boğulacaktı.

"Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum ve nasıl hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!" diye ısrar etti yutkunarak.

"Yani bugün herhangi bir noktada seni öptüğümü fark etmedin mi?" dedi. "Şey-evet, ama ben sadece iyi davrandığımı düşünmüştüm. B-Çünkü ben ağlıyor."

"Ben o kadar iyi biri değilim," diye bilgilendirdi onu.

Ona değil başka bir yere baktı, yanakları kıpkırmızıydı, nabızı köstekli bir saatin saniye kolu gibi boğazında atıyordu.

Bir an sonra usulca güldü, sanki Windlesham'lerin akşam yemeği partisinde renkli hikâyelerini anlatmaya devam ettiğinde onun da onun kadar farkına varmış gibiydi. Sanki gerçek çok daha kanlı, karanlık ve ölümcül değilmiş gibi.

"Lütfen bana gülmeyin, utangacım," diye itiraf etti bir süre sonra, hâlâ kırmızı yanaklıydı.

"Evet, öyle. Ve bu çok sevimli." Yüzünü ona dönerek bir omzunu arabaya yasladı ve burnuna vurdu. "Yine de beni hayal kırıklığına uğratiyorsun. Sana olan arzumdan korkuyor musun?" diye fısıldadı.

Bakışlarını onunkilerden ayıramadı, kelimeleri güçlükle çıkarabildi ama en azından dürüsttüler: "Biraz."

"Endişelenmene gerek yok. Sana asla zarar vermem. Eminim bunu biliyorsundur." "Evet."

"Belki de sizi en çok korkutan şey arzunuzdur."

Hiç şüphesiz, fark etti.

"Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz lütfen?" diye yalvardı ona, hem utanmış hem de tahrik olmuştu. "Benimle -köy hakkında- konuşmak istediğiniz başka bir şey var mıydı lordum?"

İtiraz etmemek için kendini zor tuttu ve sabır dolu, bilmiş bir gülümsemeyle ona sevgi dolu, alaycı bir bakış fırlattı. "Lordum, yine. Pekâlâ Bayan Kenwood," dedi alaycı bir resmiyetle, "bana nasıl yardımcı olabileceğimi söylemenizi istiyorum. Nereden başlayalım?"

Adama duyduğu özlem vücudunu en şaşırtıcı hislerle doldururken, bakışlarını onun ciddi, iş gibi bakışlarından ayırmak kolay değildi.

Gözlerini kaçırmayı başardı ve kendini onun kucağına atmamak için kollarını göğsünde kavuşturarak daha fazla önlem aldı. *Hullo? Zihinsel olarak kendine seslendi. Soruya cevap ver Grace.*

Nereden . . . başlamalılar?

Denny'yi nehirden kurtardığı gün nasıl görüldüğü aklına geldi. Adamın sıırıslıkıam olduğunu, beyaz gömleğinin neredeyse şeffaf olduğunu ve yontulmuş göğsüne yapıştığını hâlâ görebiliyordu.

Gözlerini kapattı ve zihnindeki resmi yok etmeye çalıştı. *Aklı başında ve terbiyeli.*

Doğru.

Gerçekten güzel olduğumu mu düşünüyorsun? Neredeyse ağzından kaçıracaktı. *Ben mi?* Gözlerini kontrol ettirmesi gerek. "Evet, ahem. Bakalım ..." Kendini elindeki nadir fırsata odaklanmaya zorladı.

Yardım teklif ediyordu ve tüm Thistleton'ın buna ihtiyacı vardı. Neyse ki beklerken aklı başına geldi ve meraklı bir bakışla onu inceledi.

"Her şeyden önce, sanırım bana kalsa, bu sonbaharda hasat edilmek üzere şu anda ekilebilecek geç mevsim mahsullerini toprağa indirdiğimizden emin olmakla işe başlardım."

"Bu yüzden işçilere ihtiyacımız olacak."

"Ve çiftlik hayvanları," dedi başını sallayarak. "Yumurtalar için tavuklar. Grange'deki eski güvercinliği de yeniden stoklayabiliriz. Keçiler, koyunlar. Mümkünse birkaç inek." Fikirleri daha hızlı geliyor, uzun zamandır kafasında oluşturduğu listeden uçup gidiyordu, hem de gerçekten gerçekleştiğini görme umudu olmadan.

Ah, siz inançsızlar, diye sık sık alay etmişti babam onunla. Yine de dualarının cevabı buradaydı - ne gariptir ki, tam bir günahkâr şeklinde.

"Soğuklar bastırmadan önce en kötü evler onarılmalı, kömür depoları ve çırılar kış için hazırlanmalı. Ama benim asıl endişem gıda," dedi ona. "Şu anki fiyatları görüyorsunuz ve havalar bu kadar bozukken, Haziran'da bu kadar soğuksa, Ocak'ta ne kadar kötü olur? Kimse hazır."

"Bu da geçecek, biliyorsun," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdi ve yanağını okşamak için büyük, sıcak elini kaldırdı. "Bunu da atlatacağız, üzölme."

Onun güven verici dokunuşu karşısında neredeyse eriyecekti. "Söyledikleri bu. Yine de yıllardır kendime her şeyin daha iyi olacağını söylüyormuşum gibi hissediyorum ama hiçbir şey değişmiyor."

"Artık her şey değişti," dedi kararlı bir şekilde, bakışlarını onun üzerinde tutarken. "Artık bu konuda yalnız değilsin. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Artık buradayım ve bu köyün tüm sorunlarını artık tek başına omuzlamana izin vermeyeceğim." Kızın elini kendi elinin arasına alıp dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Şaşkınlıkla onu izledi.

"Şimdi gel." Parmaklarını sıcak avucunun içinde sıkıca tutarak onu şoför mahalline kadar götürdü. "Geç oldu ve uzun bir gün geçirdin. Endişelenmeye başlamadan önce eve, babanın yanına gitmelisin." Sonra dönüp yolcu tarafına kolayca tırmandı.

Aralarında tek bir kelime bile geçmeden köye geri dönerlerken hâlâ biraz şaşkındı.

Yaşlı adamlarla ve Çiftçi Curtis'le konuşmak için onu ana meydanda bıraktığında "İyi geceler," dedi.

"İyi geceler Lord Trevor," diye cevap verdi belli belirsiz.

Titrek bir sessizlik içinde onun uzaklaşmasını izledi, sonra da karanlığın içinden geçerek evine doğru yola koyuldu. Yol tanıdıktı, ama ay ışığı kırları tozlu bir inci karıyla kaplıyordu.

Bugün olanlara hâlâ inanamıyordu ama yine de yorgun atlarının kat ettiği her metrede kalbi daha da yükseliyordu.

Papaz evine vardığında, baş döndürücü, tehlikeli bir şekilde aşık olduğundan korkuyordu.

Büyük ihtimalle aşık.

"İşte buradasın! Ben de tam endişelenmeye başlamıştım." Kız ofisinin açık kapısının önünden süzülürken babam başını kaldırıp dersine baktı.

Grace geri döndü ve kapı aralığında hülyalı bir şekilde eğildi, hala tüm bu olanlar hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu.

Babası kaşlarını çattı ve gözlüklerinin kenarından onu inceledi. "Ne oldu kızım? Çarkların döndüğünü buradan bile görebiliyorum. Ne oldu?"

"Pek emin değilim, aslında ..." "Sen iyi misin?"

"Oh, evet!"

Kaşlarını kaldırarak onu inceledi. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Şey, ben Lord Trevor," dedi aniden ve adamdan gelen kendi sesindeki şaşkınlık.

"Peki ya o?" Babası odanın diğer ucundan onun yüzünü inceledi.

"Onu bugün Calpurnia ve benimle birlikte hayır işlerine katılmaya davet ettim."

"Gerçekten mi? Bu çok zekiceydi. Peki onun cesaretini öğrendik mi?"

"Oh, evet. Öyle görünüyor, baba."

"Eee?"

Babasına hayretle bakarak başını salladı. "Yardım edeceğini söylüyor."

Babam gözlüklerinin kenarından onu dikkatle inceledi. "Gerçekten mi?"

Bölüm 20

Grace gece boyunca üç kez düşme rüyasıyla sarsılarak uyandı. Rüya onu her uyandırdığında, bir saat boyunca orada yattı, tekrar uykuya dalamadı - kanı canlandı, zihni aşağıdakilerle ilgili düşüncelerle dolup taşıtı Trevor ve aralarında olup bitenlerin gizemini düşünerek.

Bir insan böyle bir coşku içinde nasıl uyuyabilirdi? Mutluluk ... şaşkınlık ... ve iyi niyetli bir kahramanın onunla böyle ilgilenmiş olabileceğine dair süregelen bir inançsızlık. Böyle anılmaktan nefret ediyor olabilirdi ama artık onun böyle biri olduğunu biliyordu. Bu sadece gazetelerdeki boş dedikodular değildi.

O gerçek bir eşyaydı.

Belki de fazla güveniyordu ama söylediği şeyi yapacağından şüphe etmek aklının ucundan bile geçmedi. Ona inancı tamdı.

Sonunda tekrar uykuya daldığında, penceresinin ötesindeki dünya şafak öncesi grisine dönmüştü ve nemli hava kuş sesleriyle doluydu.

Sabah kırların üzerinden süzülürken, kedisi karşı yastığa kıvrılmış halde uyumaya devam etti, ta ki yavaş yavaş tiz sesler uykusunu istila edene kadar.

Onu çağırıyorlardı.

"Bayan Grace! Bayan Grace! Sizi görmemiz

gerek!" "Bu çok önemli!"

Kirpikleri kızgınlıkla kırıştı.

"Bayan Grace!"

Başını yastığından kaldırdı ve Nelcott ikizlerinin tanıdık seslerini tanıyarak k a ş l a r ı n ı çattı.

Yatak odasının penceresinin hemen altındaki papaz evinin ön kapısına vurduklarını duyduğunda, birdenbire dimdik oturdu.

Kenny'nin son kez kapısına dayandığı an aklına geldi.

Şimdi ne olacak?

Grace yataktan kalkıp hâlâ gecelik entarisiyle cumbalı pencereye doğru koşarken kedi öfkeyle kenara sıçradı. Kanadı açtığında, sert bir rüzgâr yüzüne çarptı ve onu tamamen uyandırdı. "Kenny? Denny? Buradayım!" diye seslendi onlara. "Ne oldu?"

Çocuklar ön kapıdan geri çekilip görüş alanına girdiler. Denny sıırıttı. "İşte buradasın!"

"Bayan Grace, çabuk gelin! Köye gelmelisiniz!" diye bağırdı ikizi.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok!" Denny neşeyle cevap verdi. "Bayan Callie seni getirmemiz için bize bir şilin verdi!"

"Neden?" diye haykırdı.

"Lord Trevor'ın adamları kanal tekneleriyle Thistleton'a bir sürü güzel şey getirdi! Herkes orada! Gelip görmelisiniz! Lord Trevor her şeyin sorumluluğunu alıyor!"

Gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Acele edin!" Kenny ısrar etti. "Konuşmasını kaçıracaksın!"

"Konuşma mı?" diye hayretle yineledi.

Denny kardeşine, "Hadi," diye ısrar etti. "Geri dönelim ve vincin çalışmasını izleyelim!"

Ona mesaj götürme görevlerini yerine getirdikten sonra, çocuklar tekrar yola koyuldular. Belli ki ikizler tüm bu heyecanı kaçırmak niyetinde değildi.

Ve o da yapmadı!

Grace sersemlemiş bir halde pencereyi kapattı. Köyde neler olup bittiğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Saati gördüğünde "Dokuz buçuk!" diye mırıldandı. *Oh, kahretsin.* Dün geceki tüm o dönüp durmaları yüzünden uyuyakalmıştı. Kalbi beklentiyle çarparken, o gün için yıkanmak ve giyinmek için çabaladı.

Hemen koyu mavi işlemeli bej bir yürüyüş elbisesi giydi.

Grace bir parça ekmek almak için mutfağa girdiğinde Bayan Flynn yerleri fırçalamaktan başını kaldırdı. "Günaydın," dedi dalgınca, sonra şapkasını almak için acele etmeden önce kafasını mutfağa geri soktu. "Babamı gördün mü?"

"Sabah yürüyüşüne çıktı, hanımefendi."

"Oh-teşekkür ederim!" Thistleton'da günün heyecanını öğrenecek son kişi o muydu? Yine de planlanmasına yardım etmişti -en azından biraz.

Çayını aceleyle birkaç yudum içip bitirdiğinde saat ona çeyrek vardı ve sonunda hala eldivenlerini giymiş bir şekilde arabaya doğru yürüdü.

Geç başladığı için başını iki yana salladı. Kasabaya doğru hızlı adımlarla yürürken, sert rüzgâr kapüşonunun kenarını savurdu, bu yüzden yolda durup kurdelelerini düzeltmek zorunda kaldı.

Gün kapalıydı, gri bulutlar yapboz parçaları gibiydi ve arkalarında gümüş rengi güneş parlıyordu.

Kanal teknelerinin küçük rıhtımının etrafındaki köyün kenarında toplanan kalabalığı fark ettiğinde karamsar gökyüzü kısa bir yağmur damlası serpiştirdi.

Yolculuğunun büyük bir bölümünde, Büyük Midlands Kanalı'nın bu kolu, bir sonraki büyük şehre giderken kırsal kesimin yeşil tarlaları arasında huzur içinde ilerliyordu; ancak Thistleton'da ve güzergah üzerindeki sayısız köyde, mavnalar mal yüklemek veya boşaltmak için durabiliyordu. Bu köyün rıhtımı da diğerleri gibi gösterişli değildi: sadece yaklaşık otuz metre genişliğinde sade bir taş iskele alanı ve kaldırma işini yapan sağlam bir demir vinç vardı.

Hafif, kıvrımlı bir yol su kenarına kadar uzanıyordu, hafif eğimi ağır yüklü vagonların gelişini ve gidişini kolaylaştırmak içindi. Grace şaşkın şaşkın bakarken, yolun ve açık iskele alanının, hepsi de büyük boşaltma işlemini izlemeye gelmiş olan Thistleton sakinleriyle dolup taşıdığını gördü.

İkizler abartmamıştı. Köyün yarısı bu sabah gelmişti. Gelmeyi nereden biliyorlardı? diye merak etti. Bir şekilde haber yayılmıştı. Bir festival havası vardı ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bu, Thistleton'da uzun yıllardır yaşadıkları en büyük heyecandı.

Tanrım, o uyurken neler oluyordu? diye düşündü, köyünde dönen yeni işlerle ilgili söz sahibi olmak bir yana, haberdar bile olmaması onu şaşırtmış ve biraz da kızdırmıştı. Ama bir şey açıktı.

Trevor'ın gece boyunca meşgul olduğu belliydi.

Sadece köyün yaşlılarıyla yaptığı görüşmelerin verimli geçtiği sonucuna varabildi. Kalabalığın arkasına ulaştığında, köye nasıl yardım edebileceğine dair fikirler için önce yaşlı adamlara gitmesinin ne kadar akıllıca olduğunu fark etti. Yeni gelen birinden gelen bu saygı gösterisi ona onların kabulünü kazandıracaktı.

Arkadaşlarını ve komşularını selamlayarak suyun kenarına doğru ilerlemeye başladı ve yavaş yavaş olan biteni daha iyi görmeye başladı.

Kanal boyunca ilerleyen üç saban atı, üç uzun ve alçak mavnayı çekerek paslı demir vincin yanında durdurmuştu.

Kanal tekneleri gizemli aletler, sandıklar ve fiçılar, kereste paletleri ve düzgün tuğla yığınlarıyla doluydu.

Grace, Trevor'ın ilk teknede, görünüşe göre teknelere de binmiş olan birkaç adama emirler verdiğini görünce nefesini tuttu.

Bir süre hülyalı hülyalı ona baktı, omuzlarına vuran kısacık güneş ışığının, uzun saçlarını dalgalandıran rüzgârın ve yanaklarında kızarıklık uyandıran havadaki serinliğin tadını çıkardı.

Sonra Callie'nin, aval aval bakan kalabalığın önünden kendisine el salladığını gördü. Sosyeteye takdim edilen kız hevesle ona işaret etti.

Grace gidip ona katıldı.

"Nerelerdeydin?" Callie haykırdı. "Her şeyi geciktiriyordun!"

"Öyle mi?"

"Sensiz başlamazdı. Çocukları seni almaları için göndermem iyi oldu, değil mi?" Callie Trevor'a el salladı. "Lord Trevor, o burada!" diye seslendi. "Köye hitap edecek."

"Ne hakkında?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Muhteşem değil mi?" diye kız gibi sevinerek sözünü keserken, adam seslenişine cevap olarak döndü ve gerçekten de yakışıklı bir gülümsemeyle el salladı.

Grace eldivenli elini kaldırarak el salladı ama kızarmasına engel olamasa da bakmayı reddetti.

"Elinde bir şeyler var," diye devam etti Callie. "Babana insanları örgütlemeye sana güveneceğini söylediğini duydum ama aklında ne olduğundan emin değilim."

"Babamı gördün mü?"

"İşte orada." Callie kalabalığa doğru başını salladı.

Grace onun bakışlarını takip etti ve babasının Emily Nelcott ile sohbet ettiğini gördü. Yanlarında huysuz, yıpranmış bir yabancı vardı; dürüst bir yüzü vardı, savaş baltası gibi sert yontulmuştu. Yine de Grace'in izlediği gibi, annesinin kalçasında zıplayan bebek Mary, sert savaşçıyı etkiledi. Adam bebeğin maskaralıkları karşısında kendisine rağmen gülümsedi ve Bayan Nelcott'a ne söylese, uzun süredir yas tutan dul kadın Grace'i şaşırtacak şekilde gülümsedi.

"Kim bu adamlar?" diye sordu Callie'ye.

"Eski askerler. Lord Trevor ya da onun tarikatı gibi bir şey için çalışıyorlar. Şurada Bayan Nelcott'la konuşan onların lideri. Çavuş Parker. Lord Trevor bize Çavuş Parker'ın pek çok önemli kişiye, hatta bazı Tarikat ajanlarının eşlerine bile koruma olarak hizmet ettiğini söyledi. Onların en güvendiği adam."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, Kenny ve Denny annelerinin iki yanında belirip anında Çavuş Parker'ı her zamanki soru yağmuruna tutmaya başladıklarında bakakaldı.

Grace kendi kendine başını salladı. Trevor, inşaat malzemeleri arasında Thistleton'a bir sürü koca mı ithal etmişti?

Şaşkınlıkla tekrar kanaldaki tekneye doğru baktı. Bu kez Trevor onun bakışlarını yakaladı ve ona göz kırptı.

Küçük bir iç geçirdi. Neyse ki Callie bunu fark etmedi. Adam gecenin yarısını onunla rüyalarında vals yaparak geçirdiğini bilmiyordu.

Bir an sonra, bir tuğla paleti üzerine sıçradı ve kalabalığın dikkatini çekmek için kolunu kaldırdı.

"Bayanlar ve baylar, benimle tanışmaya ve söyleyeceklerimi dinlemeye geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Henüz şahsen tanışmadıklarım için söylüyorum, benim adım Lord Trevor Montgomery. Muhtemelen artık biliyorsunuzdur, Grange'i satın alan kişi benim. Çiftliğin yeniden üretime geçmesi için çok hevesliyim. Eğer iş arayan birini tanıyorsanız, lütfen bana gönderin. En az elli iyi işçiye ihtiyacım var."

Grace şaşkınlıkla dudaklarını aralayarak ona bakarken, bunun başka bir rüya olması gerektiğinden emindi.

Adam, peder onu Thistleton'a davet ettiğinde babasının asıl niyetini gerçekleştiriyor, hatta aşıyordu. Bu, Kenwood'ların ikisinin de umduğundan çok daha fazlasıydı. Çocuklara iş

Güçlü kuvvetli. Bazıları yiyeceklerinin tükenmeyeceğine dair geleceğe dair gerçek bir umut besliyordu. Kasabaya para girmesi geçim kaynağı demekti.

Saygınlık.

"Benden daha bilge kişiler bana," -Çiftçi Curtis'i ve yaşlı satranç oyuncularını işaret etti- "sonbahar hasadı için toprağa iyi bir çavdar ekmenin hâlâ mümkün olduğunu söylediler. Soğuğa dayanacak kadar dayanıklı olmalı. Ama zamanımız azalıyor.

"Bu nedenle," diye duyurdu derin ve güçlü bir sesle, "mahsulü bir an önce toplamak için benimle birlikte sıkı çalışmaya istekli olan herkes, köyün ihtiyaçları için ayrılanın ötesinde, bu hasadın satışından elde edilen gelirden yüzde bir payın yanı sıra ücret almaya da hak kazanacak."

Kalabalıktan bir şaşkınlık mırıltısı yükseldi.

"Eğer ilgileniyorsanız, isminizi Çavuş Parker'a verin. O sizi listeye ekleyecek ve sizi en iyi nerede kullanabileceğimize karar verecek.

"Ayrıca," diye devam etti, "çiftlik evinin onarımı için gerekenden daha fazla kereste ve diğer malzemeleri sipariş etmiş görünüyorum. Madem bu kadar fazlamız var ve madem hepiniz beni güzel köyünüzde ağırlamakta bu kadar nazik davrandınız, ben de karşılığında bir komşuluk jesti yapayım ve kış gelmeden evlerinizde ya da dükkânlarınızda yapılması gereken acil onarımlarda yeni dostlarıma yardımcı olmak için hem kendi hizmetlerimi hem de adamlarımla hizmetlerini sunayım."

Bütün kasaba şaşkınlıkla ona baktı.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye bağırdı Lord Lievedon'un kötü kullanılan kiracılarından biri.

"Güzel bir soru," diye yanıtladı, "ve cevabı basit. Son birkaç yıldır yurtdışına seyahat ediyordum. Şimdi İngiltere'ye döndüğümde, Bayan Kenwood'un işaret ettiği gibi, sanırım hepiniz rektörün kızını tanıyorsunuzdur?"

Herkes dönüp ona sevgiyle gülümserken Grace hareketsiz kaldı. İki yüz yüz ve hepsini kendi yüzünü tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

Yine de, tüm bu ilgi onu yine utandırdı. Evden çıkmadan önce hazırlanmak için beş dakikadan biraz daha fazla zaman ayırmış olmayı diledi.

Trevor'ın gülümsediğini gördü, sanki o da kasabanın kendisine olan sevgisini hissediyordu ve gerçekten de buna güveniyordu.

"Bayan Kenwood, eğer hava bu kadar soğuksa, bu yıl hepimizin kışa erken hazırlanmasının iyi olacağını belirtti. Evlerimizin sıcak olduğundan emin olalım, kilerlerimizde bizi bahara kadar idare edecek yeterli erzak olsun."

Dükkân sahiplerinden biri yüksek sesle, "Söylemesi kolay," diye mırıldandı.

"Biliyorum, inanın bana," diye cevap verdi Trevor tüm topluluğa. "Şu anda tüm İngiltere zorluklar yaşıyor. Geçtiğimiz on yıl hepimiz için zor geçti. Pek çok arkadaşımızı, aile üyemizi kaybettik. Bunlar kolay zamanlar değil. Ancak birlikte hareket edersek, iyi adımlar atabileceğimize ve soğuklar bastırmadan komşularımızın kışa hazır olmalarını sağlayabileceğimize inanıyorum. Benimle olan var mı?"

"Öyleyim!" diye bağırdı Calpurnia, elini yukarıya, gönüllüye doğru kaldırdı ve bu da küçük yerel prenseslerinin sevimli bir çocuktan güzel bir kıza dönüşmesini izleyen halkın sevecen bir kıkırdamasına neden oldu.

"Biz de!" diye bağırdı Nelcott ikizleri, yerlerinde zıplayarak.

"Ve ben!" diye seslendi Rahip Kenwood en iyi Pazar vaazı sesiyle, gür ve inişli çıkışlı.

Ve herkesin duyması gereken tek şey buydu.

Bir köyde aklı başında bir papazın sözünden daha yüksek bir otorite yoktu. Lievedon Markisi'nin kendisi bile, en azından bu insanların gözünde, Papa'dan daha üstün değildi.

Onun destek beyanıyla mesele çözülmüştü. Grace, babasının az önce tüm köyün güvenini ve dolayısıyla kendi itibarını Lord Trevor'ın ellerine teslim ettiğini fark ederek hayranlıkla izledi.

Ne de olsa kahramanı Thistleton'a çağıran babamdı.

Belki de gözlüğünü her zaman yanlış yere koyduğu düşünülduğünde, onun sandığından daha kurnazdı. . .

Trevor, sanki görevi kabul ediyormuş gibi saygı dolu bir ifadeyle Rahip Kenwood'a başını salladı ve o günden sonra tüm Thistleton, Grange'in yeni sahibinin etrafında toplandı.

Önümüzdeki iki hafta, Türkiye'de benzeri olmayan bir hareketlilik getirdi.

Albay Avery erkekleri savaşa gitmeye hazırladığından beri köyü görmemişti.

Trevor, barış zamanının zorluklarına karşı sivillerden oluşan ordusunu görevlendirerek onları filolara ayırdı ve çiftlik yardımcıları şeklinde yeni askerler getirdi.

Yılın bu zamanında, uygun çiftliklerin saman üretiminin doruğunda olduğu, herhangi bir İngiliz çiftliğinde yılın en yoğun zamanı olan bu zamanda bunları bulmak hiç kolay değildi. En deneyimli elamanların hepsi zaten başkaları için çalışıyordu, bu yüzden Trevor adam kiralamak için en yakın büyük kasaba olan Melton Mowbry'ye gitmek zorunda kaldı. Trevor'ın geri getirdiği işçiler, pek çok çiftlikte mahsulün yok olduğunu, samanın büyük bir kısmının yok edildiğini ve hasat edilecek çok az şey kaldığını anlattılar.

Hayvanları, özellikle de atları kış boyunca beslemenin daha da pahalıya mal olacağı açıktı. Neyse ki Çiftçi Curtis, hayvanlara yem olarak mangelwurzel, yani pancar yetiştirmek için birkaç tarla ayırmalarını tavsiye etmişti. Bunlar insanlar için yetiştirilen soğuk hava çavdarından bile daha dayanıklıydı.

Irgatlar çalışmaya hazırlanırken, ekinlerin ekilebilmesi için tarlaların sürülmesi gerekiyordu. Toprak nadasa bırakıldığı yıllar boyunca dinlenmişti ve verimli olduğu kesindi, ancak zamanla sertleşmişti. Trevor ilk işçi ekibini toprağı kırmak, çevirmek ve havalandırmakla görevlendirirken, ikinci bir ekip de sulama kanallarını kazdı.

Bunlar temizlendikten sonra, birkaç çeşit yenilebilir balıkla yeniden doldurulacak olan eski balıkçı havuzuna bakmalarını istedi.

Yarım düzine adamı daha çitleri onarmak ve yakında satın alacağı hayvan ve kuşlar için eski güvercinlikleri temizlemekle görevlendirdi. Koyunların kışın barınacakları büyük ahırların onarımı da yapıldı - koyunların yavrularını doğuracakları olağan zaman. İlkbaharda çayırlar cıvıl cıvıl kuzularla dolacaktı.

Bu arada Nelcott'lar köyün çocuklarından oluşan bir grubu Grange'in ormanlık arazisine götürerek çalı çırpı toplamak ve yakacak olarak bir kenara koymak üzere yola çıkardılar. Babaları çocuklarla birlikte ormanda yürüyor, özellikle de Trevor'ın arazisinin uzak ucundaki Tom Moody'nin köhne kulübesine yaklaştıklarında zarar görmemelerini sağlıyordu.

Babam, Bay Moody'nin kapısını çaldığında evin terk edilmiş olduğunu söyledi. Görünüşe göre, baş belası ayyaş yoluna devam etmeyi uygun bulmuştu.

Daha fazla kanal teknesi erzak yüklü olarak geldi. Bir tanesi büyük bir kömür yığını getirdi ve bu yığın köy sakinleri arasında paylaştırıldı; Trevor'ın projesiyle eğlenen şişman, neşeli Earl ve Kontes Stokes'un köye bir hediyesi.

Sör Phillip ve Leydi De Geoffrey de bu konuda geri kalmadılar. Çatı kiremitleri, tuğla ve harç, boya ve tüm adamların kullanabileceği kadar fırça taşıyan başka bir mavna geldiğinde, tam da tarlalardaki iş bitmek üzereyken, Sir Phillip çeşitli köylülerin evlerinin dış cephelerini onarmak için harcanan büyük çabayı denetleme görevini üstlendi.

Lord Windlesham her zamanki soğukkanlılığıyla atının üzerinde oturup boş boş piposunu tütürürken, Sir Phillip de eski bir hukuk katibinin dikkatiyle belirlenen evlerin tamirat listesiyle ilgileniyordu.

Leydi De Geoffrey ve hatta Leydi Windlesham bile, belki de utanarak, kayıtsızlıklarını bir kenara bırakarak topluluğun çabasına katıldılar. Artık öylece oturup yargılamak ve şikayet etmek, köyün sorunlarını bir başkasının çözmesini beklemek mümkün değildi.

Leydi Hazretleri şimdi de yaşlı Pottford'ların evinin karanlık, küflü ve karmakarışık iç mekânını düzenlemek için kendi kadın hizmetkârlarından oluşan ortak bir orduya komuta ederek genel çabaya canla başla katıldı.

Anlaşıldığı üzere, Bay Pottford'un istifçilik dürtüsüne karşı koyabilecek kadar güçlü olan tek şey Leydi Windlesham'ın demirden iradesiydi.

Grace ona hakkını vermeliydi. İşgüzar barones herkesin başarısız olduğu yerde başarılı olmuştu. Leydi Hazretleri'nin inatçı emirleri üzerine yaşlı Bay Pottford sonunda çürümeye yüz tutmuş, iğrenç hurdalarından birkaç metre kare ayırdı.

Çoğunluğu usulüne uygun olarak yakıldı, yürüyen hizmetçi ordusu kucak kucak taşıyıp ateşin üzerine attı. Grace üç gün sonra ilerlemelerini görmek için geldiğinde, yorulmak bilmeyen hizmetçilerin yıkamakta olduğu pencerelerden gelen zemin boşluğunu ve ışığı görünce hayrete düştü.

Bayan Hayes'i de çağırdı ama kapıyı çalması salondan gelen yüksek sesli piyano sesinin duyulmasına engel olduğu için içeri kendisi girmek zorunda kaldı. "Alo?" Kör arkadaşını yeni akort edilmiş enstrümanının başına oturmuş, piyanonun akortçusu olduğu anlaşılan gülümseyen kel bir adamla düet yaparken buldu.

Bayan Hayes'ten etkilenmiş görünüyordu ve Grace bunun iki hafta içinde onun evine yaptığı üçüncü ziyaret olduğunu duyunca çok şaşırdı. Vay, vay, diye düşündü.

Müzisyen çifti yalnız bırakarak, çeşitli grupları koordine etmek, anlaşmazlıkları gidermek ve herkesin ihtiyacı olan şeye sahip olduğundan emin olmak olan ana görevine geri döndü. Eksiklikler komutanın dikkatine sunuldu, ancak kısa toplantılar dışında Lord Trevor'ı çok az gördü.

Kendi zamanı, evleri tamir edilirken köy çocuklarını yoldan uzak tutmak ya da Dr. Bowen-Hill çiçek aşısı yapmak için onları sıraya dizdikten sonra gözyaşlarını silmek arasında bölünmüştü.

Ayrıca kadınların dikiş kampanyasına kendi iğnesini ödünç vererek saatlerini harcadı. Erkekler çiftliği hazırlar ve evleri onarırken, kadınlar da kışın cereyanını pencerelerden uzak tutmaya yardımcı olmak için perdeleri onarmış ve giysileri yıpranmış olanlar için yeni sıcak tutan giysiler hazırlamışlardır.

Sonunda çitlerin hazır olduğu ve hayvanların kanal teknesiyle geldiği kutlama günü geldi. Yanlarında büyük çuvallar dolusu tohum, çavdar ve pancar da vardı. Bütün köy zafer içinde Grange'e yürüdü, Trevor onların başında, gülerek ineklerden birini yönetiyordu; köpeği Nelson, Grace'in görmezden gelmeye çalıştığı Calpurnia gibi her zaman onun peşindeydi.

Güvercinler yuvarlak taş kulelerine, otuz tavuk da parlak tüylü horozlarıyla birlikte kümeslerine bırakıldı. Koyun ve keçiler, yirmi hantal ineğin önünde yeni otlaklarına atladılar. Herkes bu kadar kısa sürede kaydettikleri ilerleme karşısında hayretler içinde alkış tuttu.

Grace etrafına bakınıp yüzleri tararken, uzun zamandır olmayan umudun her tanıdık çehrede parladığını gördü.

Tanrı seni korusun, Trevor Montgomery, diye düşündü boğazında bir yumruyla.

Ve nihayet ekim zamanı gelmişti.

Onun tarlalarında insanların arasında dolaşmasını, uğruna çok çalıştıkları tohumların güvenli bir şekilde bekleyen toprağa gömüldüğünden bizzat emin olmasını izledi.

Kadınlar, her biri babam da dahil olmak üzere bazı köylülere benzemek üzere esprili bir şekilde yapılmış birkaç saman korkuluk hazırlamıştı. Kahkahalar arasında,

kuşları uzak tutmak için tarlalara kazıklar çakılırdı.

Grace kendi kendine başını salladı. Thistleton neredeyse aynı yer değildi. Daha iyi, daha düzenli görünüyordu, vitrinler parlak pencereler ve taze boyayla ışıldıyordu, çatılar her yerde yeni sazdan ya da yeni kiremitten yapılmıştı.

Tüm köye yeni bir canlılık aşılanmıştı.

İnsanlar yıllardır kimsenin görmediği bir canlılık ve neşeyle birbirlerini selamladılar. Çavuş Parker, Bayan Nelcott ile evleneceğini açıkladığında, Trevor çifte Grange'de bir parti verdi.

Gün boyu süren kutlama, müzik, çocuklar için oyunlar ve her ailenin sevdiği bir yiyeceği getirmesiyle bir kilise pikniği havasında geçti. Çiftçi Curtis'in katkısı, akşam karanlığında doldurulan bir fiçı ev yapımı viskiydi.

Grace ve Callie, Çavuş Parker ve adamlarına dağıtması için bardakları Marianne'e verirken onu izlediler.

"Onun burada ne işi var?" Callie mırıldandı.

Grace omuz silkti. "Belki o da bir koca bulur," diye cevap verdi ve Çavuş Parker'ın askerlerinin her birinin gönüllü olmaya hevesli görüldüğünü belirtti.

Yine de askerlerin aklındaki muhtemelen evlilik değildi. "Şuna bak, süsleniyor. İlgiye bayılıyor," dedi Callie.

Grace, bu suçlamayı her zaman ilgi odağı olmak zorunda olan güzel sarışından duyunca kaşlarını kaldırdı.

Yine de kuzguni saçlı Marianne'in etrafı erkeklerle çevriliyken kendi havasında görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Başını sallıyor, kara gözleri parlıyor ve askerlere içki bardaklarını dağıtırken hiç de skandal sayılmayacak sözler sarf ediyordu.

"Belki de bazı kadınlar sadece fahişe olmak için yaratılmıştır." "Callie!" Grace haykırdı.

"Evet, bu doğru! Herkes iyi kalpliymiş gibi davranmak istiyorsun Grace, ama değiller. Mesela o. O bir fahişe. Neyse ki, hiç

Lord Trevor üzerinde hiç etkisi olmadı," diye ekledi Callie memnuniyetle, ev sahibine başını sallayarak.

Grace, Marianne ile bu konu hakkında yaptığı konuşmadan hiç bahsetmedi.

Marianne ona, "*O tamamen senin*," diye takılmıştı.

Ne yazık ki Calpurnia'nın onun kaderinin kime ait olduğu konusunda başka fikirleri var gibiydi. Kız hâlâ Trevor'a bakarak, "Bu hiç adil değil," dedi. "Neden Marianne gibiler o erkeklerden herhangi biriyle ağza alınmayacak her türlü şeyi yapabilirken, bizim gibi namuslu hanımların değerli bir beyefendiyi öpmesine bile izin verilmiyor?"

Grace dişlerini sıktı. Callie'nin hangi beyefendiyi düşündüğünü anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bakışlarını kaçırdı, bir şey söyleyip söylememe konusunda tereddüt ediyordu.

Hiçbir bilgelik sözü gelmedi.

Kızı kardeşi gibi sevmesine rağmen, Callie'yle aralarındaki rekabet duygusunun giderek keskinleştiğini inkâr edemezdi - en azından kendi zihninde.

Aslında Grace, kibirli ama neşeli masuma karşı hissetmeye başladığı kızgınlık yüzünden kendinden pek hoşlanmıyordu. Kıskançlık onun kim *olduğu* fikriyle hiç uyuşmuyordu.

Elbette Callie'ye kızmak istemiyordu. Ama bu kız nasıl olur da Trevor'ın hemen kendisine ait olduğunu düşünecek kadar kibirli ve bencil olabilirdi? Başkaları ne hissederse hissetsin, istediği şeye sahip olmalıydı?

Ancak sonuçta Grace çenesini kapalı tuttu çünkü kavga etmek istemiyordu, özellikle de bir partide.

Her zamanki gibi kendi arzuları dışında her şeyden habersiz olan Callie aniden kıkırdayarak ona dirsek attı. "Şuna baksana. Çok tatlı değil mi?"

Ve tabii ki öyleydi.

Trevor, Çiftçi Curtis'in meşhur ateş suyundan tattıktan sonra öksürüyor ve gülüyordu. "Tanrım, bu çok sert!" Yumruğuyla göğsüne vurdu.

"O zaman biraz daha alsan iyi olur!" Çiftçi Curtis cevap verdi.

Adamlar içtenlikle güldüler ve Grace gülümsedi, ama Callie, Marianne'in erkekten erkeğe döndüğünü görünce başını çevirdi. "Küçük fahişesini Çavuş Parker'ın bütün adamlarıyla birlikte görse George ne kadar kıskanırdı!" dedi kaşlarını çatarak.

Grace, kızın eski sevgilisinden söz etmesine takıldı; Callie haftalardır ilk kez bu konuyu açıyordu. Sözcüklerini özenle seçti. "Acaba George tüm bu olup bitenler hakkında ne derdi?" diye sordu, yan gözle bakarak.

Callie küçümseyerek homurdandı. "Bunu kaçırmak onun kendi hatası. Bu işe uzun zaman önce başlaması gereken kişi George olmalıydı. Ne de olsa en yüksek rütbeli yerel lordun varisi. Kolaylıkla kendi üzerine alabilirdi. Onun yerine, Lord Trevor onun işini yaptı. Ama bu da Lord Trevor'ın bir erkek olduğunu gösteriyor. George ise sadece bir çocuk."

Grace, "Adil olmak gerekirse Trevor'ın üzerinde on yıl var," diye belirtti. "Bu çok fazla hayat tecrübesi demek, her türlü liderlik eğitiminden bahsetmiyorum bile."

"Kesinlikle. Ama bir erkeğin büyümesi ne kadar sürer? Beklemekten yoruldum."

Grace buna itiraz edemezdi; gerçekten de Callie'nin sözleri ona Trevor'la birkaç yıl nişanlı kaldıktan sonra onu beklemekten vazgeçen güzel Laura Bayne'i hatırlattı.

Söyleyecek akıllıca ya da rahatlatıcı bir şey bulamadan, babasının Pottford'ları partiye davet etmek için onu yanına çağırdığını gördü. Yaşlı çiftin yerleşmek için biraz yardıma ihtiyacı olacağına şüphe yoktu, bu yüzden Grace

Callie'den ayrıldı ve onları karşılamaya gitti. Yeni ve düzenli evlerine nasıl alıştıklarını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Callie yaşlı meşe ağacının altında tek başına oturmuş, alacakaranlık çökerken hizmetçilerin partinin etrafına dizilmiş kâğıt fenerleri yakmasını izliyordu.

Kısa süre sonra Grace, Pottfordlar için sandalyeler ve yemek tabakları getiriyordu ama onlara yardım ederken meşe ağacına doğru bir bakış attı ve Calpurnia'nın tek başına çiftlik evine doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü gördü.

Kızın duruşundaki bir şey Grace'in anında bir sorun sezmesine neden oldu.

Sözleri yarıda kesildi; hızlı ve meraklı bir bakışla çevreyi taradı.

Lord Trevor'ın artık görünürde olmadığını, adamlarla birlikte içtiğini fark etti. Onu hiçbir yerde görmemişti.

Elbette hava kararıyordu ama şenlik ateşinin etrafında oturan köylülerin arasında değildi; müzik eşliğinde dans eden ya da el çırpın insanların arasında değildi; parlayan kâğıt fenerler de onun kaslı silüetini yeşilin herhangi bir yerinde göstermiyordu.

İçeri girmiş olmalı, diye düşündü. Calpurnia da evin içinde kaybolunca, birdenbire korkunç bir kuşku filizlendi.

Yüce Tanrım! Cesur Calpurnia hamlesini yapmak üzereydi! Eğer Lord Trevor bu küstah sosyete kızıyla bir odada yalnız yakalanırsa -tam bir centilmen gibi davransa bile- onunla evlenmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Grace'in yüzü kızardı. "Bana izin verir misiniz?" diye ağzından kaçırdı, zaten bir felaketi önlemek için yola çıkmıştı.

"Bir sorun mu var?" Babam kaşlarını çatarak arkasından seslendi.

"Hayır, hayır, hemen döneceğim." Kendi çiğ kıskançlığı karşısında şok olmuş bir halde aceleyle oradan uzaklaştı ama yine de o şımarık kızın Trevor'ı evliliğe sürüklemesine izin verecek değildi.

Kasaba için yaptığı onca şeyden sonra, en azından kendi karısını seçmeyi hak ediyordu.

Ama Callie ona öylesine aşıktı ve başından beri öyleydi ki, Grace bu inatçı dilberin, sırf onu kendine çekebilmek için kendisini tehlikeye atacak bir duruma düşürmeye çalışacağını tahmin bile edemezdi.

Bir şeyler yapılmalıydı, hem de hemen.

"Kenny! Denny! Çabuk olun! Lütfen buraya gelip bana bir konuda yardım eder misiniz?"

İkizler onun çağrısını duydular ve koşarak geldiler. Eğilip onlara gizli bir mırıltıyla talimatlarını verdi ve sonra onları evin içine doğru koşturdu: küçük casusları.

Kalbi küt küt atan Grace, kollarını göğsünde kavuşturdu ve çocukları eve kadar takip etmeden önce tam iki dakika boyunca gergin bir suçluluk duygusu içinde bekledi.

İçeri girerken kendini yalancı gibi hissetti ama yüzünde masum bir ifade olduğunu umduğu bir ifade vardı.

"Kenny? Denny?" diye seslendi, eve adımını atarken cahil numarası yapıyordu.

"Yukarıdayız Bayan Grace!" diye bağırdı ikizlerden biri bir süre sonra merdivenlerden inerken. Çocuk korkulukların üzerinden ona el sallarken Grace merdivenden yukarı baktı, ikinci değil üçüncü kattaydı. "Yukarıdayız!"

Grace ani bir öfke patlamasıyla neredeyse boğuluyordu. Bu düşündüğünden de kötüydü! Üçüncü kat genellikle yatak odalarının bulunduğu yerdi.

Tam olarak hangi odadaydılar? Callie ne yaptığını sanıyordu acaba? Grace eteklerinin ucunu kaldırarak basamakları hızla çıktı, bulabileceği şey karşısında kalbi dehşetle çarpıyordu. Çocukların bitmek bilmeyen sorularının neşeli seslerini takip etti. "Bu ne için? Buraya ne inşa edeceksiniz? Ne kadar sürecek? Yardım edebilir miyim?"

Kapıdan içeri girdiğinde dördünü de karşısında buldu. Küçük casusları avlarının yerini bulmakta hiç zorlanmamış gibiydi. Kenny yerde Brittany Spaniel'in sarkık kulaklarıyla oynarken gevezelik ediyordu. Denny, Trevor'ın çekiciyle bir tahta parçasına dikkatle çivi çakıyordu ve Calpurnia, Trevor'ı duvarın yanında köşeye sıkıştırmıştı.

Acemi olmasına rağmen, onunla var gücüyle flört ediyor, gülüyor ve şakacı bir şekilde parmaklarını yakasında gezdiriyordu.

Grace bu manzara karşısında irkildi ama Trevor kızın başının üzerinden ona uzun uzun bakarak yardım için sessiz bir ricada bulundu. "Ah, Bayan Kenwood!" diye onu rahatlamış bir şekilde selamladı.

Callie gezinen elini tekrar yanına indirdi ve suçlu bir ifadeyle gözlerini kırıştırarak dönüp ona baktı.

"İşte buradasın!" Grace gülümsemeye zorladı. "Çocuklar, pastayı servis etmek üzereler-oh, ve Bayan Windlesham, anneniz sizi soruyor."

"Ben mi?"

Grace dostça başını salladı, Trevor ise kızın arkası döner dönmez bıkkınlıkla gözlerini devirdi.

Leydi Windlesham bile bir koca bulmak için böyle bir davranışı onaylamayacağı için annesinin gazabının hatırlatılmasıyla karşı karşıya kalan Callie sinirlerine hakim olamadı.

Tanrıya şükür, diye düşündü Grace.

Kız hayal kırıklığı içinde, "Sanırım gidip ne istediğine baksam iyi olacak," diye mırıldandı. Ama Nelcott ikizleri Grace'in önceden ayarladığı görevi yerine getirmek için içeri girdiklerinde Trevor'a bir kez daha yaltaklanarak baktı; her bir genç Callie'nin elinden tutup onu odadan dışarı sürükledi ve gelip pastayı almasını söyledi.

Yalnız kaldıklarında Trevor öfkeli bir of çekti. Sonunda yalnız kaldıklarında, "Kurtarma için teşekkürler," diye mırıldandı. "Çok yakındı."

Grace onun kıza kızmasına çok sevindi ama kına yakma dürtüsüne direnerek ona alaycı bir şekilde gülümsedi.

Üçlünün gerçekten gittiğinden emin olmak için dönüp ensesini ovuşturdu ve mahcubiyetine rağmen rahat görünmeye çalıştı. "Yardım aldım." Sonra durakladı, şu anda boş bir odada onunla yalnız olduğunun, Callie'ye yasakladığı aynı riskli pozisyonda olduğunun farkındaydı.

Artık kıskanç bir şeytan olduğu kadar ikiyezlü biriydi de. Erdemli görüntüsü hızla yıpranıyordu.

"Onunla konuşmam gerekecek," dedi asık bir suratla, sonra da iç geçirdi.

Grace, "Belki de George'a yazmamın zamanı gelmiştir," diye önerdi.

"Brentford, Bayan Windlesham'ın eski talibi mi? Bu harika bir fikir."

"Bakalım onları barıştıracak mıyım? Tanrı biliyor ya, George hâlâ ona aşığım."

"Lütfen yapın, elbette."

Sırıttı. "Yarın ilk iş bir mektup göndereceğim. Umarım onu senin elinden alabilir."

"Minnettar olurum." Ellerini ceplerine sokan Trevor duvara yaslandı ve ona sevgiyle gülümsedi. Grace de ona gülümsedi. "Şenliklerin tadını çıkarıyor musun?"

"Oh, evet, lordum. Mükemmel bir ev sahibisiniz. Siz de eğleniyor musunuz?"

"Şimdi öyleyim."

"Büyüleyici," diye hafifçe azarladı.

Gülümsemesi genişledi. "Bazı haberlerim var." "Oh?" Merakla başını eğdi.

"Sör Phillip beni yeni polis memuru yaptı." Yüksek sesle güldü. "Ciddi misin sen?"

"Öyleyim. Bunun olacağını biliyordun, değil mi?" "Şüphelenmiştim."

"Yakında resmiyet kazanacak. O yüzden yaramazlık yapmayın, yoksa sizi tutuklamak zorunda kalabilirim."

"Ben mi? Yaramaz mı?" diye karşılık verdi.

"Ah, evet," diye cevap verdi, hınzır bir yarım gülümsemeyle onu sabitlerken gözlerini kısarak. "Gelin, Bayan Kenwood, her şeyi fetheden kibarlığınızla dünyanın geri kalanını kandırabilirsiniz, ama Lievedon House'daki belirli bir geceden yaramaz tarafınız hakkında ilk elden deneyimim var, hatırladınız mı? Yüzünüzün kızarması için işaret verin," diye ekledi alaycı bir kahkahayla.

Gerçekten de yüzü kıpkırmızı olurken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Belli ki beni başka biriyle karıştırdınız. Ben Grace Kenwood'um. Neredeyse bir azizim. İstediginize sorun."

"Doğru," diye fısıldadı. "Neden buraya gelip bir bakmıyorsun?"

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Alt dudağını ısırды, adamın yakıcı bakışlarından büyülenmişti.

"Çalışıyor mu?" Elini uzattı. "Buraya gel," diye usulca emretti.

Sertçe yutkundu ve temkinli bir adım daha yaklaştı. "Beni öpmeye çalışmasan iyi edersin," diye nefes aldı, oysa tam da bunu yapmasını arzuluyordu.

"Asla." Uzanıp bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. "Sadece son zamanlarda seni pek göremedim, onca iş arasında. Güzel arkadaşımı özlüyorum. Konuşmalarımızı özlüyorum."

"Konuşuyor muyuz?" diye sordu kız, adam onu kollarının arasına alırken gülümseyerek. "Evet, sadece konuşuyoruz," diye fısıldayarak onu temin etti. Onu tuttu ve onu göğsüne doğru çekti.

Adamın eli hafifçe sırtının küçük kısmına bastırıldığında Grace titredi; yavaş, şehvetli bir okşayış, ateşli dikkatini ne kadar mükemmel olduğuna odakladı.

vücutları birbirine uyuyor.

"Nasılsın bakalım?" diye fısıldadı ama kızın bu şakacı soruya cevap verme şansı olmadı çünkü adam parmak uçlarıyla kızın başını geriye yatırdı ve ağzını aldı.

Kız, Trevor'ın arayış içindeki dili için ağzını daha da açtığında Trevor'ın öpücüğü derinleşti. Kız kollarını huzursuzca ona sarmış, omuzlarına yapışmış, arzudan dizlerinin bağı çözülmüşken, Trevor yumuşak bir hareketle onu döndürdü ve sırtını duvara yasladı.

Onu daha sert, daha hızlı öptü, vücudunu onunkine sürttü. Kadın zevk ve şaşkınlık içinde inledi. Trevor parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve ellerini başının üzerine kaldırarak onu duvara sabitledi. Onu tekrar tekrar öptü ve nefes nefese kalana kadar durmadı.

Ancak alt kattan gelen sesler, kendilerini daha fazla kaptırmamaları konusunda onları uyardı.

Bunu yapmak çok kolay olurdu. Grace ona dokunmadan duramıyor, parmak eklemleriyle yontulmuş çenesini keşfediyor, parmaklarını uzun, siyah saçlarında dolaştırıyor, göğsünün kaslı genişliğini okşuyordu.

Onu istiyordu ve o da bunu biliyordu.

Gözlerini kapadı ve sanki onun okşamalarına doyamıyormuş gibi küçük bir iniltiyle dudaklarını yaladı. Ama aşağıdan gelen sesler artınca, bir süre sonra onun elini yakalayıp öptü ve keşiflerini durdurdu. "Ne zaman hazır olursan bana gel," diye fısıldadı kulağına. "Burada seni bekliyor olacağım." Sakalının tenine süründüğü çenesini usulca öptü, sonra yanağına sokuldu ve dudaklarını boğazında gezdirdi. Kadın başını geriye doğru eğerek adamın yüzünü boynuna yasladı, parmakları adamın uzun, siyah saçlarının arasından geçti.

Ama başını tekrar kaldırıp ellerini iki yanındaki duvara dayadığında Grace başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerindeki açlık ateşini gördü.

Marianne *ona çok ihtiyacı* olduğunu söylemişti ve Grace de *onun ihtiyacı* olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Beni ne zaman istersen," diye tekrarladı yakıcı bir fısıltıyla ve hepsi birden dayanabileceğinden daha fazlaydı.

Bakışlarını kaçırdı, kanı alev alev yanıyordu, yanakları yanıyordu. Adam açlık dolu, sabırlı ve bilmiş bakışlarıyla onun kaçmasına izin verdi; nabızı kulaklarında atarken, kadın adamın kaslı kolunun altına girip kaçtı.

Bölüm 21

Birkaç gün sonra Grace'in acil çağrısına cevap vermek için geldiğinde George ona "Farklı görünüyorsun," dedi.

Terasa çıktılar ve sandalyelere oturdular.

George uzun bacaklarını uzattı ve şampanya cilalı çizmelerinden birini diğerinin üzerine geçirdi. "Aslında bütün bu yer farklı görünüyor. Buralarda neler oldu?"

"Lord Trevor Montgomery, olan buydu." Kaşlarını çattı. "Tarikat ajanı mı?"

"Grange'i satın aldı, duymadın mı?"

George bu haberi önce meraklı bir gülümsemeyle karşıladı ama sonra sandalyesinden fırladı ve yüzünün rengi soldu. "Callie onunla tanıştı mı?"

"Evet," diye cevap verdi Grace karanlık bir sesle. "Sana bu yüzden yazdım."

George uzun bir süre şaşkın bir ifadeyle ona baktı, şüphesiz Lievedon House'daki balo gecesi Trevor'a saldıran bütün o kadınları hatırlıyordu.

"Pekâlâ, duygularımı bağışlamaya çalışma," dedi yavaşça sandalyesine geri çökerken. "Ona aşık mı?"

"Belki biraz," diye nazıkçe itiraf etti Grace, "ama ikimiz de Callie'nin sana ait olduğunu biliyoruz! George, beni dinle," diye ısrar etti George küfredince. "Callie'yle aranızdaki bu küskünlüğü gidermek istiyorsan, bu kadar pasif davranmayı bırakmalısın. Onunla olan ilişkinin ve kendi davranışlarının sorumluluğunu üstlen. Bir erkeğin yapması gereken budur."

"İçimde bunu söyleyeceğine dair bir his vardı." Başını salladı huzursuzca. "Buna hazır mıyım bilmiyorum."

"Ya bu olacak ya da onu kaybedeceğiz." Durakladı. "Onu sevdiğini biliyorum George. Sen ve Callie birbirinize aitsiniz. Bunu görmesini sağlamalısın. Bunu görmesini sağlamalısın."

Mektubumda da söylediğim gibi, ne pahasına olursa olsun onu kazanmanın zamanı geldi - yoksa bu kez korkarım onu sonsuza dek kaybedebilirsin."

"Ama Grace, ben bir aptalım! Bir alçağım!" "Bahaneler."

"Gerçekler! Ben mutlu mesut yaşayan bir çapkınım. Tarikat ajanı gibi bir Diyar kahramanıyla nasıl rekabet edebilirim ki, hele ki Montgomery gibi bir yarı tanrıya benziyorsa? Ugh, sanırım hasta olacağım."

"George," diye yatıştırdı kaşlarını sempatik bir şekilde çatarak.

"Onu kaybedersem ölürüm! Başka biriyle evlenirse ölürüm! Muhtemelen benim varlığımı çoktan unutmuştur."

"Hayır, bahsetmedi. Daha geçen gece senden bahsetti."

"Bahsetti mi?"

"Evet. Şimdi kendine gel," diye azarladı Grace. "Lord Trevor ve Callie için endişelenmene gerek yok."

"Neden?"

"Çünkü o-" Aniden durdu. Ona aşık olduğunu iddia etmek çok cüretkâr, çok görkemli görünüyordu. "Yani," diye düşündü, "Lord Trevor ve ben-"

George'un kaşları yavaşça kalktı. "Evet?" diye sordu. Grace dili tutulmuş bir halde ona baktı.

"Ne? Şimdi nasıl, Bayan Kenwood? Bana ... siz ve Tarikat ajanından mı bahsediyorsunuz?"

Gözlerini kapadı ve yanakları turp kırmızısına dönerken hararetle başını salladı.

George kısa, yüksek sesli ve çok çapkınca bir kahkaha attı. "Tanrının diş telleri!

Buna ne dersin?"

"Oh, George, onu çok seviyorum." Alçakgönüllülüğüne rağmen kelimeler ağzından kaçmıştı. "Aşık olmanın nasıl bir ıstırap olduğunu bir bilseydim -ama bunu yapmak istememiştim!"

"İşte, işte, canım. Biliyorum. Anlıyorum, inan bana. Ama sevgine karşılık veriyor musun? Olsa iyi olur, çünkü kalbini kırarsa, kanayan yarayı deşerim. Kılıcımı çekmeye fırsat bulamadan beni öldürse bile."

"Ah, buna gerek yok," dedi titrek bir kahkaha atarak. "Çünkü, evet, onun da beni önemseydiğine inanmak için nedenlerim var."

George ona bakarak, "Peruğumu atsana," diye mırıldandı. "Sonunda biri seni yakaladı."

"O kadar da garip değil, değil mi? Ben bir kadınıym. Bir kalbim var."

"İnsan sevgisine o kadar özenle yönelmiş birisiniz ki, aşk tanrısı gibi bir yeteneğiniz olduğundan emin değildim."

"Yetersiz mi?" diye itiraz etti. Omuz silkti.

"Belli ki o küçük huysuzun sadağında benim adımın yazılı olduğu bir ok varmış," dedi. "Sanırım bu sadece bir zaman meselesiydi."

George kıkırdadı ve sandalyesine yaslandı. "Kendimle çok gurur duyuyorum! Kendimi bir şekilde bundan sorumlu hissediyorum. Ne de olsa onu ilk gördüğünde *benim* evimdeydin."

Ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Ve babanızın sekreterine onu davet etmemesini söylediğinizi hatırlıyorum."

"Ve 'suikastçı' balo salonundaki herkesi öldürecek diye dehşet içinde kıvranan da sendin!" diye karşılık verdi ve Grace kıkırdadı.

"Buraya geldiğinden beri kimseyi öldürmedi, o yüzden sorun olmayacağını düşünüyorum."

"Ünlü konuğumuz hakkındaki fikirlerinizi değiştirmenize sevindim." Durakladı. "Londra'da hâlâ onun hakkında konuşuyorlar mı?"

"Biraz. Eski nişanlısı yeni sevgilisiyle evlendiği için artık o kadar değil." Adam ona şüpheyle baktı. "Sizce eski nişanlısının

Bu mu?"

"Hayır." Kadın bunun üzerine düşündü. "Hiç sanmıyorum."

"Görünüşe bakılırsa, pek de umursayacak gibi görünmüyor."

"Umarım öyle olmaz. Zaten yeterince incindi." İç çaktı. "Böylesine göz kamaştırıcı bir güzellikle ilişkiye girdikten sonra bana bakabileceğine inanamıyorum-"

"Oh, kek kafalı olma!" George büyük bir öfkeyle onun sözünü kesti. "Cidden! Ne yapıyorsun, iltifat mı bekliyorsun?"

"Hayır!"

"Sen de dışarıdaki diğer kadınlar kadar güzelsin Grace. Sadece garip bir nedenden dolayı bunu saklamaya çalışıyorsun. Nedenini hiç bilmiyorum."

"Kibir yanlış," dedi kısa bir süre düşündükten sonra. "İnsan kendini göstermemeli."

"Neden olmasın? Herkes öyle yapıyor! Bir şans verilse mobilyaların arasına karışmak istersiniz."

"Artık değil," diye cevap verdi.

George onu dikkatle inceledi. "Anlıyorum. Eğer durum buysa, o zaman bu adam senin için iyi ve bu nedenle onaylıyorum." Başını öne eğdi.

Güldü.

"Senin ve onun için ne kadar mutlu olsam da, açıkçası en çok kendim için mutluyum. Bu gerçekten de Callie'de gözü olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hem de hiç," diye cevap verdi, tek omuz silkerek onun kambur duruşunu taklit ederek. "Onu bir çocuktan biraz daha fazlası olarak görüyor. Ne de olsa onun neredeyse iki katı yaşında. İpucu vermeye çalıştı ama Callie'yi bilirsin. Bir kez kararını verdi mi, hayır cevabını kabul edecek biri değildir."

George homurdanarak, "Ho, inan bana, biliyorum," diye cevap verdi.

"Kendini aptal yerine koymasını istemiyorum ve gerçekten incinmesini istemiyorum. Bana yardım etmelisin. Bu noktada, dürüst olmak gerekirse, sen benim tek

umut. Aksi takdirde köyde savaş çıkabilir. En azından Kenwood'lar ve Windlesham'ler arasında."

"Anlıyorum. Tam olarak ne yapmalıyım?"

"Çok basit. Git ve onunla barış ve onu kalp kırıklığından kurtar. Onu Trevor'a değil sana ait olduğuna ikna edebilirsen, buradaki pek çok üzüntüyü önleyebilecek tek kişi sensin. Endişeleniyorum, George. Onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum, senin onun sevgisini kaybetmek istemediğin kadar. Sadece her şeyin huzur içinde olmasını istiyorum."

"Gerçekten beni affedecek bir ruh hali içinde olduğunu düşünüyor musun?"

"Kolay olacağını söylemiyorum," diye itiraf etti, ağaçtan ağaca uçuşan kuşları izlerken. "Ama çoğu kadın gerçekten üzgün olan bir erkeğe karşı koyamaz, özellikle de bir şans daha verilmesi için ayaklarına kapanmaya hazırsa."

"Yere kapanmak mı?" Adam ona şüpheli bir kaş çatı. "Ben geleceğin markisiyim."

Grace omuz silkti. "Onu ya seversin ya da sevmezsin. Ayrıca, bir markizin bile aşkın ellerinden kayıp gitmesine izin verirse mutsuz olabileceğini çok iyi biliyorsun."

"Hmm." George tekrar eğildi ve bulutlu gökyüzünü taradı. "Pekâlâ," dedi sonunda mantıklı bir şekilde. "Ne kadar kızarsa kızsın, bu işi yapacağım."

"Callie derinlerde bir yerde seni seviyor." "Çok derinlerde," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Senden başka biriyle evlenmeye niyeti olmadığına kesinlikle inanıyorum. Lord Trevor'a olan ilgisi geçici bir karasevdadan ibaret. Bence hayatında ciddi bir aşkın özlemini çekiyor. Ona sadece senin onun için uygun kişi olduğunu ve buna hazır olduğunu göstermelisin."

George bir an sessiz kaldı, onun sözlerini düşündü. Sonra elini yeleğinin cebine attı. "Sence bu onu ikna edebilir mi?" Işıқта parlayan bir şey çıkardı.

Parmaklarının arasında tuttuğunda Grace hayret etti. Bir elmas yüzük! "Aferin, Georgie-boy," diye mırıldandı şaşkınlıkla. "İşte ruh bu!"

"Bana bu tür şeyler söyleyeceğini hissediyordum. Sonunda anlayışlı olabileceğini düşünmüştündür diye getirdim." Sırıttı ve nişan yüzüğünü güvenli bir şekilde yeleğinin cebine geri soktu. Sonra başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Dedikleri gibi, ya kalkanımla ya da *üzerinde* döneceğim."

Grace gülerek ona doğru uzandı ve sevgiyle elini sıktı. "George, Romalılar savaşa giden genç bir adam için böyle derdi, hanımının elini kazanmak için yola çıkan biri için değil."

"Aşk, savaş, aynı şey. İkisi için de kanını akıtırsın."

"Ne zaman filozof oldun sen?" diye sordu eğlenerek, adam görevini yerine getirmek için ayağa kalkarken.

"Bütün kumarbazlar filozoftur, ufaklık. Zor kazanılmış bilgelik. Gömleğini kaybettikten sonra elinde kalan tek şeydir."

"Bosh. Şimdi," dedi onu uğurlamak için ayağa kalkarak, "Nasıl gittiğine dair haberleri ilk duyan ben olmak istiyorum! Ve unutma, Trevor ve benimle ilgili kısım hâlâ bir sır, tamam mı?"

"Eninde sonunda öğrenecek, değil mi?"

"Evet, ama ikiniz barışana kadar değil. Ondan sonra Trevor'la benim birlikte olmak istememizi o kadar da önemsemeyecektir. Annesi de öyle," diye ekledi Grace sivri bir ifadeyle.

"Ne entrikacısınız, Bayan Kenwood!" diye alay etti alaycı bir onaylamazlıkla.

"Başka seçeneğim yok. Eğer işler kötü giderse, Leydi Windlesham'ın beni ülkenin kötü kadını olarak göstereceğinden eminim."

"Demek beni buraya çağırmak için başından beri sinsi nedenlerin vardı." "Elimde değil, George! Onu o kadar çok seviyorum ki, kalbim yerinden fırlayacak gibi."

"Buna izin veremeyiz, değil mi? Korkmayın, sevgili bayan." Parmağını burnunun kenarına g t rd  ve ona g z kırptı. "Yeri geldiğinde bir casus kadar gizli ve sinsî olabilirim."

"İyi şanslar George," diye karşılık verdi şefkatle.

Eğildi ve yanağına kardeşçe bir  p c k kondurdu. "Sen de canım. Şimdi git getir onu." Arabasına doğru y r meye başlamadan  nce ona alaycı bir şefkatle dirsek attı.

Onun faytonuna binişini izledi. Soyтары el sallayarak veda etmek yerine kendi  zerine haç işareti yaptı. "Bana şans dile! Daha da iyisi, babana dua etmeye başlamasını s yle   nk  bu muhtemelen bir mucize gerektirecek."

"İyi olacaksın. Sadece kendini kaybetme. S r nmeyi de unutma!" Ona kuşkulu bir el salladı, sonra da arabayı s rd .

Grace uzun bir s re orada durdu, zarif faytonunun zıplayan atlarının arkasında arabayla uzaklaşmasını izledi. Doğrusu onun i in gergindi. Callie'nin bug n iyi bir ruh hali i inde olması i in dua etti.

Sosyeteye takdim edilecek kızın evde olduğunu biliyordu. Umarım Leydi Windlesham, asıl damadı kapıda belirdiğinde aşırı bir tepki g stererek her şeyi mahvetmezdi.

Leydi Windlesham her zaman George'un kızına karşı en b y k m cadelecisi olmuştu. Belki de gen  kızın kendini bu kadar kaptırmasının bir nedeni de buydu - sadece George'u aldattığı i in cezalandırmak i in değil, zorba annesine karşı gelmek i in de.

Sonra Grace'in komşuları ve diğer her şey hakkındaki huzursuz d ş nceleri, bakışlarını ağa ların  tesindeki Grange'e doğru  evirdiğinde kayboldu.

T m odağı -zihni, bedeni ve duyguları- Trevor'ın skandal davetini kabul etme ihtimaline odaklanmıştı.

İ inden bir arzu  rpertisi ge ti. G zlerini kapadı ve başını eğdi, baştan  ıkarmaya karşı verdiği savaşı kaybetti. Ne kadar zamandır

Savaşmak mı?

Artık savaşmak istemiyordu.

Derin bir nefes aldı ve yere baktı, sonra başını geriye eğdi ve gökyüzüne baktı.

İçindeki her şey onu arzuluyordu. Birden, karşı koymaya çalışmaktan vazgeçti. İhtiyacına teslim oldu. Arkasına bile bakmadan babasının evinin kapısından çıktı ve yolda yürümeye başladı.

Nabızı gümbür gümbür atarken, çakıllı zeminde atacağı bir sonraki adım, bir sonraki adım ve bir sonraki adım dışında hiçbir şey düşünmeyi reddetti; ta ki kapının eşiğinde, kalbi küt küt atarken titreyen eliyle kapıyı tıklatana kadar.

Adam kapıya gelip kapıyı açtığı anda ve onu gördüğünde, kadın belirsiz bir adım attı ve sonra kollarındaydı.

Onu konuşturmadı, ondan açıklama yapmasını istemedi.

Kendini onun kucağına attı ve onu tutkuyla öptü. Adam bir kolunu beline dolayarak onu evin içine çekti.

Adam kapıyı iterken kapının çarptığını duydu ama aldırış etmedi, adamın açık ağzının kızını hararetle okşayışıyla büyülenmişti. Titreyerek ona sarıldı. Sonra adam onu ayaklarından tutup yukarı, yatağına taşıdı.

Neşe ve şehvet damarlarında kabarmış, baş döndürücü, güçlü bir mayaya dönüşmüştü.

Sonunda geldiği için şaşkın bir rahatlama. Bu nihayet, gerçekten oluyordu. Onun ateşli saldırısıyla sarhoş olan Trevor kendini arı kovanına çomak sokmuş bir delikanlı gibi hissetti: Kadın onu sokmak yerine, yüzünün, boynunun ve göğsünün her yerine keyifli öpücükler kondurdu.

Oda kapısını arkasından vurarak kapattı ve onu ayağa kaldırdı. Onu kapalı kapıya doğru geri itti ve tekrar üzerine geldi, ellerini göğsüne koymuştu, sanki onunla birlikte olmak istiyordu.

Trevor onun coşkusuna inlesin mi yoksa gülsün mü bilemiyordu. Elbette, henüz onu sonuna kadar götürmesini istemiyordu? İstemiyor muydu?

Önce onunla mı evleneyim?

Onun için her şey aynıydı. Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dilini kızın lezzetli ağzına daha derinden daldırdı.

Kadın inledi ve parmaklarını adamın kuyruğunun altından ensesine doladı. Belki de onu gündelik kıyafetler içinde bulması uygun olmuştu. Bugün evde yüzlerce iş yapmayı beklediği için yelek ya da kravatla uğraşmamıştı. Kadın çoktan onun bol beyaz gömleğini pantolonunun belinden çekip çıkarmıştı.

Onu ilk kez ellerine aldığı andan bir anı yankısı zihninde yankılandı. *Yerde mi yoksa kanepede mi, chérie?* "Sanırım sonunda ne istediğini biliyorsun," diye fısıldadı, nefes nefese, onu havaya kaldırdığında.

Ona, kendisinden gelmesi onu oldukça şaşırtan baştan çıkarıcı bir yarım gülümseme verdi. Blazes, kendini neyin içine soktuğunu merak etti.

"Sen," diye cevap verdi, sonra gömleğinin keskin çimlerini kavradı. "Çıkar şunu Montgomery."

"Evet, hanımefendi." Gömleğini başının üzerinden kaldırdı ve yere bıraktı -bu da pantolonundaki devasa şişkinliği daha da belirgin hale getirdi, ama ne yapabilirdi ki?

Savaşta hazır siki, firavunlar tarafından dikilmiş herhangi bir granit dikilitaş kadar sert ve gururluydu.

Ona karşı ne kadar iyi davrandığının bir anıtı.

Ona baktı, sonra bakışlarının çıplak gövdesine tırmanmasına izin verdi. Parmakları onu takip etti; parmakları hafifçe karnından yukarıya ve solar pleksusunun üzerinden geçerken adam istekle seğirdi.

Sertçe yutkundu, göğsü kabardı. Ne isterse istesin, diye düşündü ona açlıkla bakarken.

"Bu da ne?" diye mırıldandı parmakları adamın yara izlerinden birinin üzerinde durduğunda.

Ona şöyle bir baktı. "Güzellik işareti."

"Bana eski bir kurşun yarası gibi geldi."

"Ya da bu." Kendini tutamayarak onu dirseklerinden yakaladı ve daha da yaklaştırdı. "Eminim bir gün sana tüm savaş hikâyelerimi anlatacağım sevgilim. Ama şimdi değil." Onu tekrar öperek soyunmaya başladı, beyaz fichu'yu elbisesinin yakasından nazikçe çekip çıkardı.

Kız hülyalı bir şekilde durup ona izin verirken, adam kızın belindeki kuşağı çözdü. Daha yakına eğilerek kulak memesini okşadı ve "Elbiseni çıkar" diye fısıldadı.

Kirpikleri yukarı doğru oynadı; adamın gözlerine kararsızca baktı, sonra ona güvendiğini gözle görülür bir şekilde hatırladı.

Kararını verdi ve elbisesini çıkarırken, Trevor onun bakire güvenine duyduğu hayranlıkla sustu.

Güven, altın, gümüş ya da platin değil, dünyadaki en nadir metaydı. Bir zamanlar en önem verdiği kişilerin ihanetini tatmış biri olarak bunu bilmeliydi.

Grace arkasını döndü ve yürüyüş elbisesini kırıışmaması için yakındaki bir sandalyenin arkasına asmaya gitti ve onu izlerken kalbi sıkıştı.

Çok tatlı. Çok masum. Çok iyi.

Sonra utangaç bir tavırla arkasını döndü ve adamın gözleri kamaştı, ağzı sulandı.

Muhteşem, cennet gibi memeler.

"Aman Tanrım, Bayan Kenwood," diye mırıldandı. "O şık elbiselerin altında nasıl bir vücut saklıyorsunuz."

"Affedersiniz, Lordum?" diye bağırdı, daha önce hiç olmadığı kadar kızarmıştı.

Trevor yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim. Ama ... bu doğru," diye ekledi, şaşkın bakışlarıyla onun kıvrımlarını tarayarak. Sonra onun bakışlarıyla buluştu ve sessizce şöyle dedi: "Buraya gel."

Çoraplı ayakları tozlu, parke zeminde sessiz bir şekilde ona doğru yaklaştı. Günişığı onunla alay ediyor, gergin bir arzuyla dolu geniş gözlerle ona doğru ilerlerken giysisini hafifçe şeffaflaştırıyordu. Kız gerçekten de harap ediciydi, diye düşündü ve onu bulmaktaki şansına hayret ederek sadece başını sallayabildi. Belki de oyun masalarında Nick'in yerini almaya başlamalıydı, çünkü belli ki Nick servet.

"Beni süzüyorsun," dedi Grace.

"Bakılmayı hak ediyorsun," diye karşılık verdi elini tutup onu kendine doğru çekerken. "Bakılmayı. Drooled over. Kesinlikle arzulanmayı. Ama sadece benim tarafımdan."

Sonra gülümsedi ve gökleri onun odasına indirdi. "Sen de oldukça güzelsin."

"Eski bir parça İsviçre peyniri için."

Kıkırdadı. "Anladım. Delikler yüzünden."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Anlaşılmak çok güzel." Ama onun göğsüne bakmaktan kendini alamadı. "Tanrım, Grace, gerçekten."

Kadın utangaç bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı ama adam tek parmağıyla göğsünün kremi genişliğini sıyırıp yavaşça aldı. Sıkı, yuvarlak göğüsleri, göğüs kafesini ve belini saran korse tarafından onun incelemesi için kaldırılarak sergileniyordu.

Ama bakmak onun için yeterli olmayacaktı. Trevor tatmak istiyordu. Bu yüzden onu kollarına aldı ve güven verici bir korumacılıkla öperken, parmakları sırtının arkasında dolaştı ve elbisesinin bağlarını nazikçe kopardı.

Onu korseden kurtarıp yere bıraktığında çok ilginç bir şey oldu. Sanki o katı, bağlayıcı giysiyi kaybettiğinde, içindeki şehvet tamamen serbest kalmıştı.

Onun duruşundaki, dokunuşundaki, iç çekişindeki ve ellerini pazılarında gezdirişindeki değişikliği hissetti, o da kendi yolunu öptü

omzunu. Olgunlaşmış, güzel bir göğsü ortaya çıkarmak için kadının iç çamaşırını bir tarafa indirirken kalbi beklentiyle çarpıyordu.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, kollarıyla onu sardı ve meme ucunu ağzına aldı. Başını güçsüzce geriye eğdi ve adam onu badem ezmesinden yapılmış gibi emip tadını çıkarırken bir inilti çıkardı.

Buna uygun olarak eridi, saçlarını okşadı, oynamasına izin verdi. "Kesinlikle büyüleyicisin... çok lezzetlisin," diye boğuk bir sesle diğer göğsüne doğru ilerledi.

Anlar, arzu, mutluluk ve artan farkındalıktan oluşan şehvetli bir bulanıklığa dönüştü. Bir sonraki bildiği şey, onu yatağında sırtüstü yatırdığı ve iç çamaşırının üzerinden okşadığı oldu. Kalçaları ve karnı onu en az harika, bağımlılık yapan göğüsleri kadar büyülüyordu.

Yanında uzanırken onu kollarının arasına aldı, ama dizini huzursuzca бүktüğünde, bunu parmak uçlarının vardiyasının altına girmesine izin vermek için bir işaret olarak aldı.

Elini kalçasından yukarı doğru kaydırırken, kadının göbeğinden damlayan çiyin ballı şelalesini hissetti ve ihtiyaçla titredi. Bir şekilde kendini tuttu, eliyle onu kıvranıncaya kadar tatmin etti ama körü körüne onu yutmak istiyordu. Tamamen sahiplenici bir niyetle onun üzerinde hareket ederek, ilk orgazmını diliyle almak için ipeksi bedeninin üzerinde aşağı doğru süzüldü.

Adamın dili oynayıp okşadıkça, parmakları içeri girip çıktıkça, hafif giysisi belinin üzerinde kıvrıldıkça klitorisi şişmiş, sertleşmişti.

Grace'in elleri başının üzerinde duruyordu, parmakları saçlarının arasında dolanırken onu sessiz, sarsıcı bir doruğa ulaştırdı. Onun nefes nefese kaldığını duyabiliyordu ve vahşi bir çığlık attığını tahmin ederken en hassas bedenine karşı gülümsedi. "Her şey yolunda," diye fısıldadı karnına doğru. "Çığlık atabilirsin. Kimse seni duymayacak."

"Ama sen benim bir fahiŖe olduđumu dűŖűneceksin," diye fısıldadı nefesini tutabilmek için.

"Seni aptal kız, senin hakkında asla bűyle dűŖűnemem. DűŖűnsem bile bu bizim kűűk sırrımız olur," diye sűz verdi, dilini kızın gűbeđine sokarak. "Tekrar deneyelim, olur mu?"

"Oh, Tanrım, Trevor!" diye haykırdı Trevor daha aŖađılara inip olgun ve hazır kadınlıđını yumuŖak bir Ŗekilde űptűđűnde. Trevor onun ađzı açık űpűcűđűyle kalçalarını hareket ettirdi ama Trevor onun bűylesine yaramaz bir zevkin műmkűn olabileceđini hayal bile etmediđini dűŖűnűyordu. űđrenecek çok Ŗeyi vardı ve ona űđretmek için sabırsızlanıyordu. Kelimenin tam anlamıyla onu sevmek için dođđűđunu biliyordu.

Onun titreyen tűmseđini yalayıp emerken, birçok gűrevinde űlmemiŖ olmasına ŖaŖmamalı, diye dűŖűndű. Artık onun kollarında űlmesi gerektiđini biliyordu.

İkinci orgazmında tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi, baŖı dayanılmaz bir tropik ateŖten kurtulmak için savaŖan bir kadınınkı gibi adamın yastığının űzerinde çırpınıyordu.

Seni yakında becermem gerek, diye dűŖűndű, kendi kontrolűnűn kaydıđını hissederek. "Ara vermek ister misin?"

"Hayır."

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Ŗeytani bir onaylamayla, gűneydeki mevzisini terk ederek. Trevor onun űzerinde yűkselirken parmaklarını hűlű ıslak olan çenesinin űzerinde gezdirdi. Trevor baŖını eđerek onun parmak uçlarını ađzına aldı. Adam parmaklarını teker teker emerken ve yavaŖa bacaklarının arasına uzanırken tekrar inledi.

Onu daha űnce hiçbir kadını arzulamadıđı kadar arzulamasına rađmen, yine de papazın kızının bekaretini bozmayı *ciddi* olarak dűŖűnműyordu ... ta ki adını o Ŗekilde sűyleyene kadar.

"Trevor."

Hayatında duyduğu en baştan çıkarıcı sesti bu. Nefes kesen bir merak. Masumiyet. Kadınsı ihtiyaç.

Ve aşk.

Bunu onun sesinde duydu. Ve biliyordu ki Grace Kenwood, erdem kulesi, onu gerçekten sevmeseydi burada, yatağında onunla birlikte olmazdı.

Dayanılmaz bir cazibeyle mücadele ederken, ellerini vücudunun kum saati kıvrımlarından aşağı kaydırıp kalçalarına ulaştığında sulu kalçalarını kavradığında savaşı kaybettiğini hissedebiliyordu. Tanrım, sadece ona dokunmakla bile patlayabilirdi. *Neredeyse benim için çok fazlasın.*

"Lütfen, Trevor," diye yalvardı ona titrek bir fısıltıyla. "Bunu ben de en az senin kadar istiyorum."

Onun "lütfen "iyle sarsılarak gözlerini kapadı ve savaşı hemen kaybetti.

Ham istek, kaba ve ilkel, damarlarına doldu, daha önce hiçbir kadının dokunmadığı kadar derin bir ihtiyaç rezervuarından aktı.

"Al beni," diye nefes nefese adamın belini kavradı. "Benimle evleneceksin," diye haykırdı.

"Evet, evet, elbette, lütfen benimle seviş. Sana sonsuza dek ihtiyacım var." Avuçlarını adamın sırtının alt kısmına doğru indirdi ve düğmeleri açık pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağı doğru itti. Kalalarını kavradığında vicdanı yok oldu, iradesi kırıldı. İyi niyet buraya kadarmış.

Bu bakire onu baştan çıkarmıştı. Dudakları kızın terden buğulanmış alnında oyalanırken, zonklayan aletini kızın geçidinin dolup taşan eşiğine doğru yönlendirdi.

Adam yavaşça içine girerken huzursuz bir memnuniyetle i çekti. Vücudunun kadife karşılaması adamın nefesini kesmişti. Yıllar boyunca pek çok kadın onu istemişti ama hiçbiri kendisini masum gelini olarak ona teslim eden bir melek olmamıştı.

"Ah, Trevor," diye inledi yine onun adını. "Canım yanacak sandım. Ama bu harika. Çok derin."

"Sana asla zarar vermeyeceğimi söylemiştim," diye fısıldadı ve o anda onu tamamen hazır hale getirmek için zaman ayırdığına, her bir engellemeyi öpüp yok ettiğine memnun oldu. Artık ona her bakımdan açıktı; yemyeşil vücudu, keskin zekâsı ve onurlu, şefkatli kalbi... Onunla geçirdiği her gün, her saat için mutluydu. Buna degecek kadar lezzetliydi.

İçgüdüsel bir bilgiyle bacaklarını ona doladı ve avuç içiyle göğsünü delicesine aşağı yukarı sürttü. Onun dokunuşuyla çıldırmamak için savaşmak zorunda kalıyordu. *Sabır, sabır*. Adamın yapmak istediği her şeye hazır görünüyordu ama yine de bu onun ilk seferiydi.

Göğsü kabarak kendini tutmanın bir yolunu aradı. Kız onun kontrolünü ne kadar kolay kaybetmesine neden olabilirdi.

Bir şekilde kendini kontrol altında tuttu ve onu şefkatle sallarken tekrar tekrar öptü, onu tamamen kendine ait kıldı. Kalçasını okşadı ve yeri geldiğinde orta parmağını çorabının üst kısmına soktu. Grace bacaklarıyla ona sarıldı ve belki de zevkten sarhoş olmuş bir halde kollarını ona doladı.

Birlikte hareket ettiler, Lievedon Balosu'nda birlikte dans ettikleri ilk geceden beri olduğu gibi birbirlerine doğal bir şekilde uyum sağladılar. Kadın adama sıkıca sarıldı; adam yakın olduğunu biliyordu ve kendini biraz daha tutabilmek için var gücüyle savaştı.

Dudaklarından çılgınca bir çığlık koptu. Tekrar boşaldığında, siki içine gömülüken, bu dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Fırtına ondan koptuğunda çığlık atmayı ancak bitirmişti, o kadar uzun ve dikkatlice bastırılmıştı ki.

Onu vahşi bir adam gibi aldı, sabırla ilgili tüm düşüncelerini unuttu, kendini tuttu. Kör, öfkeli bir açlık tarafından sürüklendi.

doldurabilirdi. Ellerini onun üzerinde birleştirmiş, saçları yüzüne dökölürken, vahşi bir zevk ateşi içinde onun ırzına geçmiş, karyolasının duvara çarpma seslerine sağır olmuştu.

Tek duyabildiğı onun keskin, çılgın zevk inlemeleriydi.

Dudaklarından kısık bir serbest bırakma çığlığı yükseldi ve sonunda durduğunda titriyordu ve ter içindeydi.

Ağırlığıyla onu ezmemeye dikkat eden adam, kadının bedeninden çekilip biraz geri çekilirken geç kalmış bir hisle ürperdi. Onun üzerine uzandı.

"Oh, *Trevor*."

"Oh, Grace." Sarhoşça gülümsedi, sonra boğazından yukarı doğru öptü, çenesinin açısını yuvarladı. Gözlerine baktığında, denizin üzerindeki binlerce yıldız gibi parlıyorlardı.

Utangaç, kız gibi bir sırtışa karşı
dudağını ısırđı. Trevor ona baktı,
tamamen aşıktı.

Kollarını ona doladı. "Sen iyi misin? Ne oldu, sevgilim?"

"Hiçbir şey. Aslında bir itirafta bulunmam gerekiyor."

"Öyle mi?" diye fısıldadı şefkatle, uzun, yavaş, durgun vuruşlarla çıplak sırtını okşayarak.

"Bu şehirde yaptığım her şey," dedi ona usulca, "senin içindi. Ama sen bunu zaten biliyordun."

Mavi gözleri sevinçle buğulandı. "Sanırım şüphelerim vardı ama asla varsayımda bulunmazdım. Sadece bir kahraman olduğunuzu düşündüm - doğru, öylesiniz- ve kahramanlar böyle yapar."

Bu terimden rahatsızlık duyan adam ona buruk bir gülümsemeyle baktı.

"Sen *benim* kahramanımsın," diye düzeltti onun tereddüt ettiğini görünce. Elini avuçlarının içine aldı.

elini yanağına dayadı. "Ve seni başka hiçbir kadının sevemeyeceğı kadar çok seveceğim."

"Sana g veniyorum Grace," diye fısıldadı, bakışlarını onun  zerinde tutarak. Bu, nasıl verileceğini bildiği en b y k iltifatı.

Y z n  nazık e ellerinin arasına aldı. "Bu g vene asla ihanet etmeyeceğim. Seni de asla incitmeyeceğim sevgilim. T m hayatım boyunca seni bekledim."

Onun ciddi bakışları karşısında kelimeler kifayetsiz kaldı. Konuşamadı, bu y zden sadece başını salladı, sonra saçlarını d zelitti ve onu bir kez daha  pt .

Kadın ona bu kadar sıcak ve samimi bir şekilde g l msediğinde, Trevor sonunda ger ekten ait olduğu yeri bulduğunu anlayarak hayrete d şt . Bu k y i in her ne yapmış olursa olsun, onun kendisine verdiklerinin yanında hi bir şeydi. Sevgi, kabullenme.

Ve bir ev.

Bölüm 22

Bu arada, şehrin diğer tarafında, ne yazık ki işler George için pek de iyi gitmiyordu.

Callie Windlesham yüzüne gülünce irkildi.

"*Seninle* evlenmek mi? Bana yaptıklarından sonra mı? Şaka yapıyor olmalısın. Çocukça oyunlarını bırak. Onlardan da senden de bıktım!"

Sabır ve alçakgönüllülük için çabaladı ama Tanrı biliyordu ki ikisi de onun harcı değildi. "Callie, ben bir hata yaptım. Bunu kabul ediyorum. Hatalıydım ve çok ama çok üzgünüm."

"Bu yeterince iyi değil!"

"Lütfen! Burada sürünmeye çalıştığımı görmüyor musun?"

"Sen de öyle yapmalısın! Beni dinleyin ve iyi dinleyin Lord Brentford: Siz çok kötü bir genç adamsınız."

"Bunun cazibemin bir parçası olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı nefesinin altında.

Ama Callie salonun öbür ucundan ona doğru yaklaştı ve narin parmaklarıyla hatalarını saymaya başladı. "Kumar bağımlısısın. Uygunsuz kadınların peşinden koşuyorsun. Tek önemsedğin kendin, kendi zevklerin. Eğlenmek!"

"Birlikte eğlenebiliriz, görmüyor musun?" diye girişimde bulundu.

"Hayatta bundan daha fazlası var! Hiç büyümeyecek misin? Zevklerinle bu kadar meşgul olmasaydın, burada, Thistleton'da sana ihtiyaç duyulduğunu fark edebilirdin ama sanırım bunu umursamayacak kadar şımarık ve bencilsin."

"*Ben* şımarık ve bencil miyim?" diye karşılık verdi, misilleme yapacak kadar sert bir şekilde. "Kendinden bahsetmediğine emin misin, küçük prenses?"

"Evime gelip bana hakaret etme." "Eğer doğruysa hakaret sayılmaz," diye karşılık verdi.

Kollarını göğsünde kavuşturup ona ters ters baktı ama George da kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Mükemmelmışsin gibi davranmayı bırak. Benimki de dahil olmak üzere herkesin dünyasının senin etrafında döndüğünü varsayıyorsun!"

"Eğer beni sevdiysen öyle olmalı."

"Tanrım, bana sabır ver!" Bir elini saçlarının arasında gezdirerek onu boğma isteğiyle savaştı. "Benden ne istiyorsun Callie? Bunun için ne gerekiyor?"

Uzun bir süre ona baktı, belli ki düşünceliydi. "Bu iyi bir soru. Açıkçası, acı çekmeyi hak ediyorsun, George. Beni bir fahişeye aldattın-"

"İşte yine başlıyoruz," diye homurdanarak başını geriye attı. Ama onun bu yalvarışları onu açıkça öfkelenlendirmişti.

"Kalbim sendeydi ve sen onu fırlatıp attın! Seni sevmiştim-"

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ama artık değil!" diye yan ilçeden duyulacak kadar yüksek sesle bağırdı.

George kalbinin sıkıştığını hissetti. "Oh, Callie, lütfen böyle söyleme. O zamanlar ne kadar önemseddiğini bilmiyordum. Bunu sakladın!"

"Yapmak zorundaydım! Genç bir bayan böyle eğitilir!" diye feryat etti. "Yüzük o aptal parmağına takılana kadar naz yapmaktan başka çaresi yok!" Gözlerinden yaşlar boşandı. "Tanrım, senden nefret ediyorum! Neden buraya geldin, sırf yaraya tuz basmak için mi?"

"Buraya neden geldiğimi biliyorsun. Çünkü seni seviyorum." Tüm cesaretini toplayarak aniden onun önünde diz çöktü ve tekrar elini tutmaya çalıştı. "Callie, sana söylüyorum, Marianne'le geçirdiğim o gecenin benim için hiçbir anlamı yoktu. Sence genç bir beyefendi nasıl eğitilir? Bazı duyguların olduğunda, Marianne gibi bir kıza gidersin.

Bir bayan değil! Gelecekteki karın değil. Bu hiç uygun değil! Onun yerine sana mı gelmeliydim? Baban beni vururdu, ben de seni mahvederdim."

"Humph!" Topuklarının üzerinde dönerek arkasını döndü ve kollarını kavuşturarak duvara baktı.

"Humph, ne?" diye sordu şaşkınlıkla. Sonra George onun öpücüklerini istediğini anladı.

Ve muhtemelen daha fazlası.

O kadar şaşırmıştı ki düşebilirdi. "Benim boş kafalı bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Tabii ki öyle düşünmüyorum," diye kekeledi, hâlâ Callie'nin ona duyduğu öfkenin gerçekten de tutkudan kaynaklanabileceği gerçeğini aklına getirmeye çalışıyordu.

"Evet, biliyorsun. Beni erkeksi dürtülerinden korumak için onunla yattığını iddia etmeye çalıştığına göre benim bir ahmak olduğumu düşünüyor olmalısın."

Tekrar ayağa kalktı, hâlâ sersemlemişti. "White'ın her üyesinin evli olsun olmasın bir metresi vardır," diye mırıldandı.

"Ben asla öyle bir evlilik yapmayacağım George. Asla, asla, asla, *asla!* Bu korkunç ve yanlış. Peki ya kumar oynaman? Bugün onun için de bahanen var mı?"

"Callie, ben kumar bağımlısı değilim. Bu sadece yapılacak bir şey! Hiçbir yeteneğim yok. Kendimi nasıl eğlendirmemi istiyorsun? Ben bir markinin varisiyim. İşe yarar bir şey yapmama izin yok, unuttun mu?"

"Babanızın kiracılarına yardım edebilirdiniz. Kiraları ödendiği sürece ne durumda olduklarını fark etmez bile-"

"İnan bana, babamın bir buzdağının tüm sıcaklığına sahip olduğu konusunda benden hiçbir itiraz alamayacaksın, sevgilim."

Döndü, gözleri kısılmıştı. "Ve sen de ona karşı çıkamayacak kadar korkaksın."

George, sanki kadın suratına bir tokat atmış gibi donakaldı. "Ne dedin sen?"

"Eğer doğruysa hakaret sayılmaz, söylediğin bu değil miydi?"

"Babamdan korkmuyorum. Sadece onun ritmine göre dans etmem gerektiğini biliyorsun, yoksa beni keser."

"Aynen öyle. Sen bir çocuksun. Erkek değilsin."

Adam şok içinde ona baktı, iliklerine kadar aşağılanmıştı.

"Ne kadar bencil olursan ol, George, görüyorsun, bu senin en büyük hatan bile değil," diye düşündü yüksek sesle, ona bakarak. "Köylülere yardım edebilirdin. Aslında, sen olmalıydın ve bu yüzden seni bir daha asla sevmeyeceğim, çünkü başka kimseyi *umursamıyorsun*."

"Evet, biliyorum."

"Diğer insanların varlığının farkında bile değilsin. Sen çok fazla
"Kendini önemseydiğin için korkaksın."

George nefesini içine çekti ve arkasını döndü. Eğer bir adam ona isimlerin en kabul edilemezini, bir beyefendinin onurunu yerle bir eden o etiketi takmaya cüret etseydi, bu kan dökülmesi anlamına gelirdi.

Ama kadın bir hanımefendi olduğu için, orada beyhude, iktidarsız bir şekilde durup onu kabul etmekten başka bir şey yapamazdı.

Yani sevdiği kız onun bir korkak olduğunu düşünüyordu.

İçindeki her şeye ters düşse de, sırf onun yanıldığını kanıtlamak için son bir kez daha ayaklarına kapanmaya çalıştı ve kalbini hiç cesaret edemeyeceği kadar pervasızca ortaya koydu. "Callie, umurumda. Yoksa neden burada olayım ki?" Sertçe yutkundu. "Sana aşığım."

"Çok geç kaldın," dedi soğuk bir memnuniyetle, intikam anının tadını çıkarıyordu. "Senden daha iyi birini buldum."

George hareketsiz kaldı, donup kalmıştı.

"Cesur, nazik, güçlü, asil ve bencil olmayan biri. Bir erkek, George. Senin gibi bir çocuk değil."

"Sahi mi?" diye zorladı, içten içe ezildiği gerçeğini gizlemek için dıştan alay ederek.

Çenesini kaldırarak, "Evet, öyle," diye atıldı. "Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok! Benim tek yapmam gereken onu yetiştirmek."

"Lütfen, bana onun adını söyleyin. Kim bu erkeklik timsali?" diye ısırdı, zaten şüpheleniyordu.

Ve işte oradaydı.

"Lord Trevor Montgomery!" diye cevap verdi ve sonra gülme sırası George'a geldi.

Soğukkanlılıkla.

Callie kaşlarını çatı. "Neden gülüyorsun? Küçük oğlu olduğu için onu küçümsüyor musun?"

"Ona gülmüyorum canım. Sana gülmüyorum." "Neye? Neden gülüyorsun?"

George karşı koymaya bile çalışmadı. Tek istediği, tıpkı onun kendisini incittiği gibi, onun da canını bir nebze olsun yakmaktı. "Sana karşı bir ilgisi yok. O başka birine aşık. Aslında bunu çok daha fazla hak eden birine."

Callie bir an için şok olmuş gibi baktı, sonra kızgın bir inkârla alay etti. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Oh, evet, biliyorum. Şu anda bile birlikte olduklarından şüpheleniyorum. Özür dilerim, bu değerli duygularınızı incitti mi?" Vicdan azabını görmezden geldi; ne de olsa Grace'in adını anmamıştı.

Callie ona alaycı bir bakış attı. "Dürüst olmak gerekirse George, tüm kusurlarına rağmen en azından şimdiye kadar hiç yalancı olmadın."

Bir yalancı ve bir korkak mı? diye düşündü, sertleşerek. Bu katlanılacak bir şey değildi. "Peki, bana inanma. Zaten size söylememem gerekiyordu. İzninizle Bayan Windlesham, sizden ayrılıyorum ve merak etmeyin, bir daha kapınızın önünü karartmayacağım. *Adieu.*"

"George!" diye bağırdı arkasından, adam kapıya doğru yürürken.

"Ne?" diye homurdandı, dönerek.

Kadın onu şüpheyile inceledi. "Grace Kenwood'dan bahsetmiyorsunuzdur herhalde?"

Onu kışkırtmaktan kendini alamadı. "Hmm?" diye sordu masumca.

Gözleri ateş mavisi çizgiler halinde kısıldı. "Bu çok saçma! Lord Trevor'ın sıradan, sıkıcı bir kız kurusunu bana tercih etmesi mümkün değil!"

"Ah," dedi yüzünü buruşturarak. "Gerçekten de tam bir zalim olabiliyorsun, Callie canım. Arkadaşlarına böyle davranıyorsan, düşmanın olarak hayatımın cehennem olmasına şaşmamalı. Tanrı'ya şükür şu andan itibaren artık umurumda değil. Ama şunu düşün: Belki de bir kahramanı sevmek için bir kahraman, bir günahkarı takdir etmek için de bir günahkar gerekir. Bu da bana şunu hatırlattı. Sanırım gidip Marianne'i ziyaret edeceğim."

"Oh! Asla değişmeyeceksin! Güzel! Git hadi! Yalan söylediğini hâlâ biliyorum!" diye bağırarak peşinden kapıdan çıktı.

"Öyle mi?" diye seslendi kolayca faytonuna atlarken.

George ona son bir kez soğuk soğuk bakıp yenilgiyi içine sindirerek dizginleri atlarının sağırsına vurdu ve oradan ayrıldı.

"Haşarat!" Adam gittikten sonra Callie nefesinin altından "Haşarat!" dedi. *Pekala!* diye düşündü. *Bu işin aslını öğreneceğim.*

Sonra seyise midillisini hazırlaması için bağırdı ve kısa süre sonra kendisi için bazı cevaplar almak üzere yola koyuldu. Arabasının tekerlekleri arkasında öfkeli bir toz bulutu oluştururken, Callie savaş arabasına binmiş genç bir Athena gibi Grange'a doğru yola çıktı.

Grace, Trevor'ın kollarına uzanmış, yakınlıklarının tadını çıkarıyordu. en azından kıyafetlerinin bir kısmını tekrar giymişlerdi. Tutkuları şimdilik huzurlu, sıcak bir hoşnutluğa dönüşmüşken, duyduklarını ona anlatmak için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

"Trevor?" diye belirsiz bir sesle konuştu. "Hmm?"

"Londra'dan bilmek isteyeceğinizi düşündüğüm bazı haberlerim var. Ama bu sizi üzebilir. Tabii daha önce duymadıysanız. Ama duyduğunuzu sanmıyorum."

Yan yatıp yanağını sağına dayadığında, parmak ucuyla göğsüne küçük daireler çizerken durakladı ve kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Tereddüt etti, adamın yüzünü taradı. Yüzünün sert düzlemleri ve açıları sevişmelerinden sonra şefkatle yumuşamıştı. Aralarındaki bu yakınlığın gerilmesini istemiyordu ama ona bu haberi vermek zorundaydı. "George bana eski nişanlının yeni sevgilisiyle evlendiğini söyledi."

"Ah, şu," dedi dalgınca, onu rahatlatmak için. "Özür dilerim," diye teklif etti.

"Değilim," diye cevap verdi.

Grace memnun oldu ama sempatik olmak için elinden geleni yaptı. "Onu kaybetmek zor olmuş olmalı."

"Ah, sanırım sonunda her şey yoluna girdi." Bir öpücük çaldı. "Bu seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Bir bakıma rahatladım."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Grace-" Bunu nasıl ifade edeceğini bilemedi. "Ona hiçbir zaman sana yakın olduğum kadar yakın olmadım. Resmi olarak kur yapan bir çift olduğumuz onca zaman göz önüne alındığında, belki de buna inanmakta zorlanıyorsun. Ama korkarım ki başarısız ittifakımızın sevgiden çok ego ile ilgisi vardı."

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Mm-hmm. Korkarım birbirimizi arkadaşlarımızı etkilemek için kıskanılacak bir av olarak gördük. Ve ailelerimiz de bunu onayladı."

"Yani onu hiç gerçekten sevmedin mi?"

Boş bir şekilde, tek omuz silkti. "O zamanlar öyle sanıyordum. Ama şimdi, geriye dönüp baktığımda, bir eş seçtiğimi ve gelecek planlarımı tamamladığımı bilmenin, hayatımın o kısmını -zihinsel olarak konuşursak- bir kutuya koyup bir kenara bırakmamı kolaylaştırdığını düşünüyorum, böylece Tarikat için görevlerime konsantre olabilirim."

"Ah," diye başını salladı Grace, bunu düşünürken. "Ona Tarikat'tan bahsettin mi?"

"Biraz. Riskler göz önüne alındığında, bu işe gözü kapalı girmesini beklemiyordum. Bu kimse için adil olmazdı. Ayrıntıları hiç paylaşmadım ama en azından neye bulaştığına dair bir fikri olmasını istedim."

"Bu konuda ne düşünüyordu?" diye sordu elini omzunun geniş açısında sevgiyle gezdirirken ve kolunun sert kaslarını izlerken.

"İşin tuhafı, pek de meraklı değildi."

Kız şaşkınlıkla adama bakarken gezinen eli keşiflerini durdurdu. "Merak etmiyorum!"

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten umursadığını sanmıyorum." Tereddüt etti. "Doğrusu, *beni* o kadar önemseydiğini hiç sanmıyorum. Arkadaşım Beauchamp'tan hoşlanıyordu."

Başını iki yana salladı. "O zaman neden onunla nişanlandın?"

"Eh, her kadın Beauchamp'ı ister. Onunla tanıştığınızda muhtemelen siz de isteyeceksiniz."

"Hayır, yapmayacağım!" dedi kızgınlıkla, ama o sadece kıkırdadı.

"Mesele şu ki, Beau onun içini gördü, ben ise onun görünüşünden büyüldüm. O diğer erkeklerin imreneceği bir ödüldü, hepsi bu. Sebeplerimle gurur duymuyorum. Ama onun sığlığı, bana olan yüzeysel bağlılığı, meraksızlığı, kayıtsızlığı, bunların hepsi aslında hayatımı çok daha kolaylaştırdı ve işte burada."

"Anlıyorum. Yani hem pastanı alıp hem de yiyebilecek misin?"

Başını salladı. "Aile toplantıları ve benzeri durumlarda ona ihtiyacım olduğunda yanımda uygun bir nişanlı, sonra onu bir kenara bırakıp sadece işime bakabilirdim. Çok soğuk davrandım, değil mi?" dedi.

Leydi Laura'nın kaybının kendisinin en büyük kazancı olduğunu göz önünde bulundurarak, ona alaycı bir yarım gülümseme verdi ama onu mahkûm edecek değildi.

Trevor içini çekti ve sırt üstü yatarak bir süre tavana baktı. "Umarım ejderha ile mutlu olur. Çünkü ben seninle çok mutlu olmaya niyetliyim."

Bununla birlikte, onu üstüne çekti ve yenilenmiş bir niyetle öpmeye başladı. Grace öpücükler arasında nefes nefese güldü, çünkü onun vücudunun ona binerken altında tepki verdiğini hissetti.

Ama sonra birden Nelson'ın dışarıdan gelen havlama sesiyle bir ziyaretçinin geldiğini anladılar.

"Sessiz ol, seni aptal melez!" diye bağırdı dışarıdan öfkeli bir ses köpege.

Grace ve Trevor bu sesi tanıyarak ani bir şokla birbirlerine baktılar.

"Calpurnia!" Grace suçluluk duygusuyla Trevor'ın yatağından fırlayarak fısıldadı. "Kahretsin. Onun burada ne işi var?" Trevor mırıldandı, sonra o da

Ayağa kalktı, gömleğini çekti ve aceleyle içine soktu.

"George söylememesi gereken bir şey söylemiş olmalı. Lanet olsun o aptal herife! Söz vermişti!"

"Merak etme, ben hallederim," dedi, aşağıdaki kapıdan öfkeli bir tıkırtı duyulurken.

"Lord Trevor! Orada olduğunuzu biliyorum! Bayan Kenwood sizinle mi? Onunla konuşmam gerek!"

Grace gözlerini kapadı ve parmak uçlarını alnına bastırdı, biraz başının döndüğünü hissetti. "Ne fiyasko ama. George'un boynunu kıracağım."

Callie ön kapıya vurdu. "Buraya gelin ve benimle yüzleşin, siz ikiniz! Bir açıklamayı hak ediyorum!"

Trevor şaşkınlıkla, "Hayır, öyle değil," dedi. "Neden bahsediyor bu?"

"Sana aşık!" Grace haykırdı.

Gözlerini devirdi. Alt katta kapının açıldığını duyduklarında kuru bir sesle, "İma etmeye çalıştım ve şimdi içeri giriyor," dedi.

Bir kalp atışı sonra, arkasından çarptı. "Lord Trevor! Grace?"

"Gidip onunla konuşacağım." Kaşlarını çatarak yatak odasından çıktı ama Grace tüm tatsızlıkları ona bırakamayacağını biliyordu. Özellikle de bunların çoğu onun suçuyken. Calpurnia'yla kendisi yüzleşmek zorundaydı, her ne kadar bu ikisi için de acı verici olsa da.

Giyinmeyi bitirmek için acele etti, ancak ellerinin titremesi düğmelerini iliklemesini yavaşlattı. Trevor'ın kollarında geçen bir saatin tatlı rehaveti, yaptığı hatanın tüm ağırlığıyla yüzleştiğinde dağıldı. Keşke dürüst olsaydı!

Ama Callie'nin hayallerine engel olarak kötü kadın rolüne bürünmek istememişti. Kendisinin de bir korkak olduğunu, Leydi Windlesham'la karşı karşıya gelme riskini göze alamayacak kadar korkak olduğunu görünce suçluluk duygusu aklına üşüştü.

Hepsinden önemlisi, Trevor gibi birinin onu gerçekten sevebileceğine, kendi hayallerine ve mutluluğuna hakkı olabileceğine inanacak inançtan ve aslında kendine güvenden yoksundu.

Bunca zaman bencil olmadığını düşünmüş, ona olan ilgisini inkâr etmeye çalışmıştı ama aslında sadece kendisi için gerçekleştiremeyecek kadar iyi görünen bir umudun hayal kırıklığından korunmaya çalışıyordu. Erdem olarak adlandırdığı şey sadece cesaret eksikliğiydi.

Neyse ki Trevor'da bu özellik fazlasıyla vardı ama yine de bugün burada olanlar yüzünden onu tek başına bırakamazdı.

Callie, Trevor'a sert bir ses tonuyla, "Buna inanamıyorum," diyordu. "Beni sen kandırdın."

"Bu bir yalan," diye ısırdı. "Eğer buna gerçekten inanıyorsan, seni kandıran ben değil, kendi kibrindir. Sen kendini bana attığında ben kaç kez senden uzaklaştım?"

"Ben yapmadım!"

"Evet, yaptın. İşin bu noktaya gelmesini istemezdim, Callie-sen daha çocuksun. Anlayacağını ummuştum. Özür dilerim. İlgilenmiyorum. Benim için çok gençsin ve sevgim başka bir yerde."

"Anlıyorum." Grace kararsızca merdivenlerden inerken Callie'nin gözleri kısıldı. "Sen! Hain cadı! Demek George'un söyledikleri doğruymuş. Sen Lord Trevor'ın metresisin!"

"Şey, tam olarak onun *metresi* olduğumu söyleyemem-"

"Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum!" diye bağırdı, gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Oh, Callie, seni incitmek istememiştim." Grace ilerlemeye başladı.

"Benden uzak dur, seni sürtük! İkiyüzlü!" diye suçladı onu tiz bir ses tonuyla. "Herkesten daha iyiymişsin gibi davranıyorsun -o kadar erdemlisin ki! Ama o fahişeden, Marianne'den daha iyi değilsin! Onunla arkadaş olmana şaşmamalı. Siz ikiniz sadece erkek çalan fahişelersiniz!"

Callie ağlayarak dışarı koşarken Grace'in çenesi düştü. Trevor bir kaşını kaldırarak ona baktı.

Grace nihayet sesini bulduğunda, "Bu korkunç bir şey," dedi. "Koşarak annesinin yanına gidecek ve bu bir skandal olacak."

"Seninle evleneceğim için bu nasıl bir skandal olabilir?"

"Babam bir papaz! Tanrım, bunu nasıl yapabildim? Herkesi incittim," dedi aniden, midesi düğümlenirken. "Callie'nin kalbi kırıldı ve babamın itibarı zedelenecek-"

"Sakin ol," diye nazikçe araya girdi. "Beni dinle. Yapacağımız şey şu. Ben şimdi gidip babanla konuşacağım. Sen benim arabamı al ve Callie köye varmadan ona yetiş. Onu sakinleştirmeye çalış. Ona her şeyin benim hatam olduğunu söyle. İstersen seni baştan çıkardığımı söyle. Beni suçlaman umurumda değil. En azından o zaman senin itibarını zedelemeye çalışmaz. Bu arada, babandan seni istemeye gideceğim. Merak etme, her şey yoluna girecek."

Her ne kadar paniklemiş olsa da, adamın sözleri geçici olarak tüm dikkatini topladı ve kalbinin sıkışmasına neden oldu. Eriyen bir bakışla ona dönerek, onun sağlam gövdesine doğru eğildi. "Gerçekten evlenecek miyiz?"

"Kaçmana izin verecek kadar aptal değilim," diye cevap verdi ve yakışıklı bir gülümsemeyle onu öpmek için eğildi.

Ancak kısa bir süre sonra yolları ayrıldı ve ayrı görevlere doğru yola çıktılar.

Grace papaz evinde işlerin nasıl gittiğinden emin değildi ama Callie köye varmadan önce ona yetişmeyi başaramamıştı.

Callie'nin midilli arabasını Gaggle Goose Inn'in önünde, George'un süslü faytonunun arkasında park etmiş görünce, "Ah, Lud," diye mırıldandı içinden.

Trevor'ın arabasının sürücü koltuğundan atlayan Grace, atını çabucak otostop demirine bağladı. Kendi görünüşünün hâlâ her zamanki ilkel standartlarının yakınından bile geçmediğinin farkında olan Grace, suçluluk duygusuyla kızarak eteklerinin ucunu topladı ve neler olup bittiğini görmek için meyhaneye koştu.

Kapıyı açmadan önce bile Calpurnia'nın kız gibi öfkeyle çılgılık attığını duyabiliyordu. Grace geldiğinde barın kapısından kaçan çılgılık dışarıda bağlı olan atları ürkütmüştü.

Calpurnia meyhanenin ortasında duruyordu, sırtı kapıya dönüktü ve yumrukları iki yanında sıkılıydı.

Önünde, masalardan birinde bir sandalyeye yayılmış, kravatı çıkarılmış, elinde bir şişe viski olan George ve onun dizinde gururla oturan Marianne vardı.

Calpurnia'nın öfkesinin yoğunluğu içinde hiçbirisi Grace'in girişini henüz fark etmemişti.

Grace bir an için kızın taverna hizmetçisine saldıracığından korktu. George'un kasıtlı alayları hiç de yardımcı olmuyordu.

"Sana ne Callie? Benimle daha fazla bir şey yapmak istemediğini açıkça söyledin. Pes ediyorum. Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğime söz verdim, o zaman neden buraya gelme zahmetine girdin? Büyük Lord Trevor'a ulaşamayacağını anladığın için mi? Güzel küçük aptal! Sürünerek bana geri dönme-"

"Rüyada görürsün!"

"Çünkü şansın yok. Marianne burada, bir erkeğe nasıl davranılacağını biliyor. Değil mi canım?" George onun kalçasına sevimli bir tokat attı. "Hadi kızım, gidelim buradan."

Marianne durgun bir hareketle ayağa kalktı ama elini George'un omzunda tutmaya devam etti ve Callie'ye kına yakan bir sırtıma gönderirken çenesini yukarı kaldırdı. Eski fahişenin Callie'nin kaybına sevinme fırsatını çok sevdiği belliydi ama Marianne, Grace'in içeri girdiğini görünce duraksadı.

"Burada neler oluyor?" George ayağa kalkıp eski fahişenin elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırırken Grace haykırdı.

Calpurnia arkasını döndü ve ona ters ters baktı. "Burada ne işin var *senin*?"

Bir şekilde kendini Lord Trevor'ın yatağından çıkarmayı mı başardın?" Marianne bu açıklama karşısında nefesi kesildi.

"Aman Tanrım," dedi George. "Aferin Grace. Sanırım yakında evleneceksin. Tebrikler. Neyse ki ben bu kaderden kurtuldum. Gel, Marianne. Londra'ya dönelim."

"Marianne, nereye gidiyorsun?" Kuzguni saçlı kadın onu elinden tutup kapıya doğru götürmesine izin verince Grace bağırdı. Callie onun yanından geçerken adeta tısladı.

Marianne, "Londra'ya dönüyoruz," diye cevap verdi.

"Ama neden?" Grace haykırdı. "Burada kendine yepyeni bir hayat kurmuşsun! Çok iyi gidiyorsun!"

"Üzgünüm, Bayan," diye cevap verdi Marianne. "Benim için yaptıklarınıza minnettarım ama buraya asla uyum sağlayamayacağım. Özellikle de şimdi," diye ekledi Callie'ye alaycı bir bakış atarak. "Gitsem iyi olacak. Bir kızın hayatını kazanması gerek. Ayrıca, buradan bıktım ve Lord Brentford bana tam yetki verdi."

"George!" Grace şok içinde sitem etti.

Çocuksu bir omuz silkme hareketinin ardından yeni oyuncağını da yanına alarak kasıla kasıla uzaklaştı. "*Au revoir*, Bayan Windlesham. Umarım güzel bir hayatınız olur ve hak ettiğiniz gibi bir koca bulursunuz."

"Marianne, lütfen, bunu yapmak zorunda değilsin!" Grace ısrar etti, George onu faytonuna götürürken onu takip etti. "O eski varoluşuna geri dönemezsin. Buraya kadar geldin! Her şeyi bir kenara atma!"

"Erdem bir genç kızı kışın sıcak tutmaz, Bayan Grace, affınıza sığınıyorum. Lord Trevor'ın keyfini çıkarın," diye ekledi arsız bir göz kırpışla. "Ona sahip olman küçük Bayan Toplofty'den daha iyi."

"Ah!" Calpurnia öfkeli bir ifadeyle ona baktı.

Grace, sürücü koltuğuna atlayan George'a ters ters baktı. "Sana gizlilik yemini ettirdiğimi sanıyordum."

"Özür dilerim, elimde değildi. Gerçeğin bir gün ortaya çıkması gerekiyordu! Calpurnia'ya gelince, kendi seçimiyle yaşamak zorunda kalacak çünkü ben geri dönmeyeceğim."

Eski idolüne soğuk bir bakış gönderdikten sonra veda etmeden arabasına binip gitti.

Grace çaresizlik içinde Callie'ye döndü. "Konuşabilir miyiz, lütfen? Seni incitmek istememiştim-"

"Benden uzak dur! George'dan ve senden nefret ediyorum!" diye feryat etti, sonra bağırarak dışarı çıktı ve eve, annesinin yanına kaçtı.

Yüce Tanrım, Leydi Windlesham! Baronesi geçici olarak unutmuştu. Grace gözlerini kapadı ve yaklaşan fırtınanın tüm şiddetine karşı kapakları indirmesi gerektiğini biliyordu.

Bu arada papaz evinde Trevor da kendini hazırlamıştı, çünkü Peder Kenwood onların zina haberinden ciddi şekilde rahatsız oldu.

Eğitimli bir yalancı olarak tüm casusluk becerilerine rağmen Trevor, yaşlı adam acelelerinin ne olduğunu sorduğunda yalan söyleyemeyecek kadar babasına saygı duyuyordu.

Trevor kekeleyerek birlikte olduklarını ve Calpurnia'nın içeri nasıl girdiğini anlattı.

Sonra iyi kalpli bakan, uzun bir süre konuşamayacak kadar öfkeli, şaşkın bir sessizlik içinde oturdu. Yere baktı, yavaşça başını salladı ve parmağıyla yanağına vurdu, bir eli ağzını kapattı, sanki babacan bir öfkeyle bağırmasını engellemek ister gibiydi.

"Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi uzun uzun. "Şu andan itibaren kızım düşmüş bir kadındır. Onu baştan çıkardın. Ve bütün köy bunu öğrenmek üzere."

"Ah, evet. Aşağı yukarı. Ama onu çok seviyorum efendim, hem de çok. Ve size söz veriyorum, hayatının geri kalanında ona mükemmel bir şekilde bakacağım."

"Anlıyorum."

Peder sonunda öfkesini kontrol altına aldı ve tabii ki izinleri olduğunu ama mutlu olmadığını söyleyerek homurdandı.

Hiç de bile.

Trevor buna şaşmamalı, diye düşündü. Babası da en az George kadar bencildi, kızının kendi hayatını kurmak yerine gençliğinin tüm yıllarını ona bakarak geçirmesine izin vermekten oldukça memnundu.

Artık yok.

Hemen yan tarafta kendilerine ait bir hayatları ve aileleri olacaktı. Bu son gerçek, Trevor'ın işaret ettiği zaman yaşlı adamı yatıştıran tek noktaydı. "Sizden uzakta olmayacak, efendim. Onu her gün görmeye devam edeceksiniz."

Peder Kenwood homurdandı ama Trevor'a evlilik cüzdanı başvurusunda bulunması için doldurması gereken bir kâğıt verdi ve o Pazar günü kürsüden, yaklaşan nikâhlarını duyuran üç haftalık ilanların ilkinin okudu.

Eski gelenek, eşleşmeye itiraz eden herkese öne çıkıp bir çiftin neden evlenemeyeceğini belirtme şansı veriyordu.

Tabii ki, kimse bilmiyordu. Leydi Windlesham bile.

Yine de Trevor, Grace ve kendisinin Salon'daki bir başka şatafatlı Windin'e davet edileceklerinden şüpheliydi.

Birkaç gün sonra Marianne Londra'da yüksek sesle uyandığında George'un bekar evinin ön kapısı çalındı.

Başını yastıktan kaldırdı; yanında George uyumaya devam ediyordu. Gürültü tekrar geldi.

Marianne kaşlarını çatı. Yıldızlı yatağında sessizce doğruldu, uyuyan bakıcısına baktı ve paralı bakışlarını kapıya doğru kaydırıldı.

Maun sehpanın üzerindeki Wedgwood saat ona neredeyse öğlen olduğunu söylüyordu, yani elbette George henüz uyanmamıştı. Kendisi ise henüz giyinmemişti, hala saçları dağınıktı ve ona düşkün koruyucusunun verdiği yeni ipek sabahlığı giymişti. Ancak kapıda kimin olduğuna bağlı olarak, bu son derece uygun bir kıyafet olabilirdi . . .

Özellikle de zengin, genç, aristokrat, çapkın arkadaşlarından biriye.

George'un yatağından yuvarlandı ve çıplak ayaklarını yere koydu. Ona uygun ipek bornozunu çekerek yatak odasından dışarı çıktı ve

George'un şık dairesinin önündeki oturma odasına giden küçük koridor.

Ön kapının yanında, ince bir konsol masasının üzerindeki duvarda zarif bir iskele camı asılıydı.

Marianne durdu ve yansımasına baktı, saçlarını biraz kabarttı ve parlatmak için dudaklarını yaladı. Tüm gücüyle gelenin George'un güzel arkadaşlarından biri olmasını ve modayı takip eden yoldaşlarını ziyarete gelmiş olmasını umdu. Hayatta kalması için zengin dostlarının onun mallarına iyice bakması önemliydi, çünkü George'un ona düşkün olmasına rağmen onu uzun süre elinde tutamayacağını hissediyordu. Erkeklik organlarının dün gece yine onunla çalışmadığı gerçeği yüzünden çok aşağılanmıştı. Windlesham'lı fahişe bu kez ona her ne yaptıysa, bu onu çok üzücü bir şekilde etkilemişti.

Marianne, tüm numaralarına rağmen, eskiden azgın olan üyesinin işbirliği yapmayı reddetmesi karşısında hayrete düşmüştü.

Dürüst olmak gerekirse, bir kız hakarete uğrayabilir.

Zavallı delikanlıya bunun onun suçu olmadığını söylemişti ama yine de George sarhoş olmaya ve Callie Windlesham'ı bu şok edici yeni rahatsızlığı için lanetlemeye devam etmişti.

Marianne'in tek bildiği, üzülmeğe tedbirli olmanın daha iyi olduğuydu.

Duruşunu düzeltti, bornozunu göğüs dekoltesini gösterecek kadar açtı ve sonra ağır ağır kapıya doğru ilerledi.

Ancak kapıyı açtığı anda orada kimin durduğunu görünce dehşet içinde nefesi kesildi ve hemen kapıyı kapatmaya çalıştı.

"Merhaba aşkım. Beni özledin mi?" Jimmy Lynch dövmeli ellerinden birini kapıya dayadı. Her zamanki yılan derisi çizmelerini giymiş, bir ayağı kapının girişinde, gülümserken gözleri acımasızca parlıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Oh, eminim zaten biliyorsundur." Açgözlü bakışları kızın üzerinde gezinirken kapıyı biraz daha açmaya zorladı. "Şu haline bak. Her zamankinden daha güzel görünüyorsun. Nerelerdeydin, Stella?"

"Git buradan," diye bağırdı ve bir anda tepeden tırnağa titremeye başladı. "Hadi ama, beni talih kuşundan mahrum bırakmayacaktın, değil mi?"

Sen, aşkım? Kendin için iyi şeyler yapacağını hep biliyordum ve şimdi şu haline bak. Tam bir yüksek sınıf fahişe."

"Defol buradan," diye fısıldadı şiddetle, ondan duyduğu korkuyu gizlemeye çalışarak. "Yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum."

"Ne, tüm yaşadıklarımızdan sonra mı? Yaralandım. Geri döndüğün haberi geldi. Nerede saklandığını bilmiyorum ama çocuklar seni Hyde Park'ta zengin bir adamın arabasına binerken gördüklerini söylediler. Ben de etrafta biraz araştırma yaptım. Genç bir lordun sana tam yetki verdiğini duydum. O burada mı?" diye sordu meşhur flaş adam, George'un güzel dairesine göz atarak. "Çünkü eğer buradaysa, ödeme yapması gerekiyor."

"Bana sahip değilsin," diye yemin etti. "Ne kazanırsam kazanayım, para benimdir." "Şimdi sevgilim, bundan daha iyisini biliyorsun."

"O seni duymadan buradan gitsen iyi olur. İnan bana, ona bulaşmak istemezsin," diye uyardı ama adam blöfünü anladı ve kıs kıs güldü.

"Küstahlığını özledim." Adam kızın yanağını okşadı; kız elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Dokunma bana!"

Jimmy, "Eminim o sana benim verdiğim gibi vermiyordur," diye fısıldadı. "O elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun."

"Burada neler oluyor?" George uzun donunun içinde, göğsü çıplak, saçları her yöne dağılmış, gözleri uykulu bir şekilde dışarı çıktı. "Kim bu?"

"Vay, vay, şanslı adam bu mu? Lord Brentford, değil mi?"

"Doğru," dedi George gururla, Marianne'den mor paltolu acımasız ziyaretçilerine bakarak. "Sen kimsin ve burada ne arıyorsun?"

"Adım Lynch. Sevgili Stella'nın iş ortağım." "Stella mı?" diye yineledi.

Marianne bakışlarını yere indirdi. Bu, seyirci önünde soyunma işine ilk başladığında Jimmy'nin ona verdiği eski sahne adıydı.

"Efendim, burada ne işiniz varsa," dedi George aristokrat bir kibirle, "şu an bunun için uygun bir saat değil. Kapıdaki muhafızları nasıl atlattığınızı düşünemiyorum bile. Marianne seni daha sonra görmek zorunda kalacak. Şimdilik, korkarım gitmeniz gerekiyor."

"Marianne?" Jimmy sırtarak yankılandı, gitmek için hiçbir hareket yapmadı. Ona ters ters baktı. "Gerçek adını kullanmasına izin verdiğine göre senin için çok şey ifade ediyor olmalı."

George kaşlarını çatı. Uykusu ve bir gece önce içtiği fazla içkinin sersemletici etkileri geçmeye başladığında, yabancıların gösterişli ama pejmürde kıyafetlerini, dövmelemlerini ve yılan derisi çizmelemlerini fark etti ve bunun nasıl bir adam olduğunu anladı.

Ve aniden öfkelenli.

Bu aşağılık pislik onun kapısına kadar gelmeye nasıl cüret eder?

George, öfkelerini takdire şayan bir şekilde kontrol altında tutarak duvara doğru yürüdü ve rahatça kılıcını eline aldı. "Git buradan. Hemen," dedi kapıya doğru yürürken. "Burada işin yok senin."

"Benim işim tam önünüzde duruyor, lordum." Lynch, Marianne'i işaret etti.

"George," diye uyardı. "Jimmy Seven Dials'da Rooks adında bir çeteyi kontrol ediyor."

"Umurumda bile değil," diye cevap verdi George. "Şimdi git ve bir daha geri gelme."

"Malımı istiyorsan, parasını ödemen gerekecek."

George dişlerini sıkarak, "Elbette ona ödeme yapacağım," diye cevap verdi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Hayır, seni at kıcı, *bana* ödeme yapacaksın. Şimdi ya anlamaya varırız ya da benimle eve gelir. Ait olduğu yere," diye ekledi Lynch soğuk bir şekilde.

Flaş adam kolundan tutup onu dışarı çekmeye başladığında Marianne inledi.

"Çek ellerini hanımımın üzerinden!" George, Callie'nin suçlaması kulaklarında çınlarken kükredi.

"*Sen bir korkaksın.*" Ona gösterecekti.

"Ya onu çöz ya da öl!" diye emretti ve kılıcının ucunu Lynch'in boğazına doğru kaldırdı.

Orospu tüccarı hemen yeleğine uzanıp tabancasını aldı. Marianne çığlık attı ve George bıçağıyla karşılık vererek Lynch'in sağ ön kolunu aşığı doğru kesti.

Lynch öfkeli bir acı çığlığıyla silahı düşürdü. Tabanca düştü ve George'un dairesinin cilalı parke zemini boyunca kaydı. Marianne tabancanın peşinden atılarak titreyen elleriyle aldı ve uzun süredir kendisine işkence eden kişiye doğrulttu.

Kolu aşırı derecede kanıyordu.

"Seni küçük piç," dedi Lynch George'a. "Sen ölü bir adamsın!" "Jimmy, bekle," diye başladı Marianne, tabancasını indirirken eski parıltısı adam kapıya doğru döndü.

"Bakın bana ne yaptı!" diye bağırdı. Sonra George'a omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak arabasına geri döndü. "Yakında döneceğim,

Milord. Benden şüphe etmeyin. Nerede yaşadığınızı biliyorum!"

"Jimmy, lütfen! Seninle gelmeme izin ver. Yaranı bağlayabilirim-"

"Delirdin mi sen?" George onu takip etmeye başladığında durdurdu.
"Bırak onu!"

"Anlamıyorsun!" Gözlerinde dehşetle ona döndü. "Jimmy boş tehditler savurmaz, George! O buraya bir orduyla gelmeden önce Londra'dan gitmelisin -muhtemelen bu gece. Bunu çok kez gördüm George, lütfen. Şehirden çıkıp saklanmalısın! Onunla konuşmaya çalışacağım. Belki onu sakinleştirebilirim. Aksi takdirde, inan bana, yanlış adama hakaret ettin; onun itibarı için, sen ölene kadar rahat etmeyecektir." Lynch'in silahını George'a verdi, sonra da hızla kapıdan çıktı.

Bölüm 23

O gece Kenwood'lardaki akşam yemeğinde zoraki bir neşe havası vardı. Üçü de -Baba, Trevor ve o- her şeyi normale döndürmek için büyük çaba sarf ediyorlardı.

Masada kimse bunu yüksek sesle konuşmamıştı ama Callie, Lord Trevor ile rektörün kızını Grange'de *suçüstü* yakaladığını tüm köye anlatmayı *ihmal* etmemişti. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bu, Thistleton'da son yıllarda yaşanan en büyük skandaldı.

Grace ne yapacağını bilemiyordu. Daha önce hiç dedikodu konusu olmamıştı, bu kadar çok insanın onu onaylamaması karşısında nasıl hissedeceğini bilmiyordu.

Elbette en kızgın olan Leydi Windlesham'dı. Leydi Hazretleri yoğun günlerinden zaman ayırıp Grace'i bulmuş ve ona unutulmaz bir fırça atmıştı.

Leydi De Geoffrey, Grace'i kilisede gördüğünde dudaklarını onaylamaz bir ifadeyle büzmüştü. Bayan Bowen-Hill bile onu selamlarken acı çekmiş gibiydi.

En yıkıcı olanı da babamın günah ve şehvet düşkünlüğü hakkındaki sert sözleri ve onu bundan daha iyi yetiştirmiş olmasıydı. Evlenene kadar bekleyemez miydi? diye gürlemişti. Neyse ki bu retorik bir soruydu ve yanıtlanamayacak kadar aşağılayıcıydı.

Her halükarda cevap veremedi. Bu onun açıklayabileceği türden bir şey değildi, özellikle de din adamı efendisine.

Bu kadar çok insanın onu hayal kırıklığına uğratması - erdemiyle evrensel olarak takdir edildikten sonra şaşırtıcı bir durum - kesinlikle kendisini yeni bir ışık altında görmesine neden oldu. Doğru, başkalarına iyi örnek olma rolünde sefil bir şekilde başarısız olmuştu.

Ama Grace Kenwood: tutkulu? Skandal mı?

Trevor'ı sevmek bu kadar doğalken onaylamamak saçma geliyordu.

Tek bildiği, hiçbir kamuoyu kınamasının onu yaptıklarından pişman edemeyeceğiydi.

Hatta tuhaf bir şekilde özgürleştiriciydi. Kesin olan bir şey vardı ki, kızıl bir kadın olarak resmedilmek ona başarısız "projesi" Marianne'e karşı yepyeni bir saygı kazandırmıştı.

Tüm dünya onaylamazken bir kadının başını dik tutmasının ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini şimdi her zamankinden daha iyi anlıyordu. Emin olmak için, bu onaylanmama korkusu onu daha önce Trevor'a gitmekten alıkoyan şeyin büyük bir parçasıydı.

Ne olursa olsun, o buna değerdı.

Neyse ki, Trevor'ın köye yardım etmek için gösterdiği olağanüstü çabalarla birleşen ömür boyu hizmet ve iyi davranış, Thistleton'ın onaylamamasının sürgün anlamına gelmediğı anlamına geliyordu.

Çift olarak birbirlerine çok uygun olduklarını herkes görebiliyordu. Çoğu insan onlar için mutluydu, sadece bunu nasıl yaptıklarından tam olarak memnun değildi.

Kimseyi ilgilendiren bir şey değildi.

Ancak Callie ne yazık ki yakın zamanda onu affedeceğine dair hiçbir işaret göstermiyordu. Grace, Callie'nin incinmiş olmasına çok üzölmüştü ama kızın itibarını zedelemek ve köyü ona karşı kıskırtmak için gösterdiği kararlı çaba da onu incitmişti.

George'a gelince, Grace özel talimatlarına rağmen sırrını ifşa ettiğı için ona da kızgındı.

En başta olgunlaşmamış bir çapkına güvendiğı için sadece kendini suçlayabilirdi. George'un yaptıklarının, Callie'yle barışmasının sorununu sihirli bir şekilde çözeceğine dair boş bir dileğe umut bağlamakla aptallık etmişti.

Bunun yerine, her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Her halükârda, son birkaç günün tüm gözyaşları ve acı dolu sitemleri geride kaldığında, nihayet köy ve özellikle de baba, onun ve Trevor'ın önlerine bakmalarına izin vermeye hazır görünüyordu.

Ne de olsa planlamaları gereken bir düşün vardı.

Bu hafta sadece Trevor her şeyi soğukkanlılıkla karşılamıştı. Eski casus soğukkanlıydı.

Gerçekten de adamın kaya gibi olduğunu düşündü. Hayatınızın yıllarını sizi öldürmeye çalışan düşmanlarınızla geçirdiğinizde, yerel köylülerden gelen küçük bir onaylamamanın bir beyefendiyi terletecek bir şey olmadığını varsayıyordu. Kirli bakışları ve fısıltıları savuşturmak kurşunlardan daha kolaydı. Kimsenin ne düşündüğünü gerçekten umursamıyordu. Aslında bu ona ilham veriyordu.

Sonunda Bayan Flynn fırında saatlerdir pişmekte olan ve papaz evini harika kokularla dolduran bifteği çıkardı.

Nelson adındaki köpek onun peşinden gitti ve Trevor ona oturmasını emrettiğinde onu görmezden geldi.

Köpek artık her yere onunla birlikte gidiyordu ve bu durum Grace'in kedisinin hiç hoşuna gitmiyordu. Büyük boy kırmızı tekir, Grace'in üst kattaki yatağının altında, yatak odasının kapalı kapısının arkasında saklanıyordu.

Bayan Flynn mutfağa çekildiğinde, peder yemeğin üzerine bir dua okudu. Başları öne eğik olmasına rağmen Trevor ve Grace gözlerinde uygunsuz bir parıltıyla masanın diğer ucundan birbirlerine baktılar.

"Bugünlerde konuk listesi ne kadar uzun?" diye sordu babası bir süre sonra yemeğe daldıklarında.

"Şey, biraz ikilemde kaldık," diye yanıtladı Trevor. "Erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim, onların aileleri ve Tarikat'tan ajan arkadaşlarım var ve hepsini koyacak yer yok. Köyün hanı yeterince büyük değil ve öyle olsaydı bile korkarım bazı kardeşlerim burayı kendileri için yeterince iyi bulmazlardı."

Grace, "Windlesham'lerin bir dükün ailesine bile evlerini açıp misafirperverlik göstereceklerine güvенеbileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Yazık."

"Lord Lievedon da öyle, George'un bu olaydaki rolünü düşünürsek," diye ekledi babası alaycı bir tavırla.

Trevor, "Belki de Gretna Green'e kaçsak daha kolay olurdu," dedi ve biftekten büyük bir ısırık aldı.

"Kesinlikle olmaz!" dedi babası öfkeyle kaşlarını çatarak. "Kızımın İskoç bir demirci ile evlenmesine izin vermeyeceğim."

Trevor müstakbel eşine göz kırptı.

"Hımm," dedi baba, ama Grace hayranlık dolu bir kızarıklıkla niyetine bakmakla yetindi.

Tam o sırada Nelson homurdandı ve köşeye kıvrılmış, geleceğinden emin olduğu bir sadakayı beklerken canlandı. Spaniel aniden ayağa fırladı ve araştırmak için ön kapıya doğru tırıs gitti. Sonra bir havlama patladı.

"Kesin şu gürültüyü!" diye azarladı papaz.

Trevor evcil hayvanını zapt etmek için ayağa kalktı ve omzunda bir bulaşık havlusuyla yardıma koşan Bayan Flynn'e el salladı. "Kapıda biri mi var, efendim?"

"Ben bakarım," dedi Trevor kayıtsızca. Bir an sonra köpeğine sessiz olmasını emrettiğini duydular. Nelson itaat etti ve kapı gıcırdadığında Grace, Trevor'ın biriyle konuştuğunu duyabildi. Yemek odasına geri dönmeden önce ziyaretçilerine, "Biraz burada bekleseniz iyi olur," dedi.

"Arkadaşınız George, Lord Brentford," dedi ellerini beline dayayarak. Grace'e araştıran bir bakış attı. "Onu görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Elbette, onu içeri gönderin," dedi babası, ama Grace için bu karar biraz daha karmaşıktı. Yine de burası babasının eviydi ve o da biliyordu ki

kin tutmanın yanlış olduğunu anladı. Trevor'a başını salladı ve sınırlayıcıya karşı samimi olmaya karar verdi.

Bir süre sonra George odaya girdi, sakinleşmiş görünüyordu. Babası ayağa kalktı ve ziyaretçilerinin elini sıktı.

"Elbette içeri girebilirsin," dedi mirasyediye sıcak bir şekilde. "Burada her zaman hoş karşılanırsın evlat."

George başını eğdi, sonra kararsızca Grace'e baktı. "Teşekkür ederim efendim. Bayan Kenwood," diye ekledi biraz daha nazikçe.

"Bize katıl," diye davet etti babası onu, boş sandalyeyi işaret ederek. "Yemek yedin mi? Lütfen, buyurun. Bayan Flynn," diye seslendi hizmetçiye. "Lord Brentford için bir yer ayarlar mısınız?"

"Oh, sorun değil. Aç değilim-"

"Saçmalık. Tecrübelerime göre sağlıklı bir genç adam iyi bir yemeği asla geri çevirmez."

George mahcup bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim efendim, çok nazıksınız," diye mırıldandı ve hizmetçiye her şeye rağmen beslenmeye istekli olduğunu gösteren bir gülümseme sundu.

"Sizi Thistleton, Brentford'a getiren nedir?" Trevor kuşkuyla karışık yumuşak bir ses tonuyla sordu. Köpeği köşedeki yerine dönerken o da şarabından bir yudum aldı.

"Oh, hiçbir şey." George sertçe yutkundu.

Grace kaşlarını çattı ve ona ters ters baktı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Trevor. "Bayan Windlesham'la tekrar denemek için geldin. Israrcılığınıza hayranım."

"Ama eğer durum buysa, korkarım çok geç kaldınız," diye söze girdi babam. "Windlesham'ler bugün Brighton'a gitmek üzere yola çıktılar. Güzel köyümüzden bir süreliğine kaçmak için acil bir istek duyuyorlar. Leydi Hazretleri'nin kızıma bağırarak yaptığı gösteriden sonra buna şaşmamalı. Korkarım onları kaçırdınız."

"Aslında hayır efendim," diye araya girdi Bayan Flynn temkinli bir bakışla, misafirleri için masaya bir yer sofrası hazırlamak üzere geri dönerken.

"Oh?" George hiç şüphesiz kendisine rağmen canlandı.

"Evet. Sally'den duyduğuma göre geç başlamışlar. Hanımların yanlarında getirmek istedikleri valizleri arabaya sığdırmakta güçlük çekmişler," dedi. "Belki de Lord Hazretleri akşam yemeğine kalmayacak, öyle mi?" diye sordu yaşlı kahya, George'a bakarak.

Babam da ona baktı. "Acele edersen onları hâlâ yakalayabilirsin."

George yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Buraya Callie için gelmedim. O duygularını çok açık bir şekilde ifade etti. Hayır, buraya gelmemin asıl nedeni senden özür dilemek," dedi Grace'e dönerek.

Yemekten boğulabilirdi. George velet özür diledi mi?

"Benden sağduyulu olmamı istemiştiniz ve ben de size söz vermiştim. Ama Callie'nin söylediği bazı zalimce şeyler karşısında kendimi kaybettim ve benim söylememem gereken haberleri açıkladım. Açıkçası, bunu onun yüzüne vurdum. Onu incitmek istedim," diye itiraf etti, "ama seni asla incitmek istemedim. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşlardan birisin Grace. Callie'yi kaybetmek yeterince kötü. Sen de benden nefret edersen ne yaparım bilmiyorum."

Grace onun küçük konuşması karşısında öfkesinin bir anda eridiğini hissetti, gözleri geniş ve ciddiydi. "Ah, George, sen çok tatlısın," dedi kendine rağmen, uzanıp kolunu sıkmak için. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Elbette dostluğumu kaybetmedin. Sen benim hiç sahip olmadığım küçük kardeşim gibisin. Callie'yle aranızdaki ilişkinin yürümemesine çok üzüldüm. Birbiriniz için her zaman mükemmel görünmüştünüz. Kız ne düşünüyordu bilmiyorum. Keşke ona söylemeseydin, ben de daha nazıkçe halledebilseydim.

"Ama yine de," diye omuz silkerek devam etti, "sana da teşekkür etmeliyim. Çünkü ona gitmek için kalbini riske atarak riske girdiğini gördüğümde, bu bana Trevor'a onun hakkında ne hissettiğimi söyleme cesareti verdi. Eğer

Bana verdiğin o ilham anı olmasaydı, gerçek şu ki, sonsuza kadar kızarmış, dili tutulmuş bir kız kurusu olarak kalabilirdim."

"Bunun olmasına gerçekten izin vereceđimi mi dűřünüyorsun?" Trevor alaycı ses tonuyla ortamı yumuřattı.

Bir anlık gülűşmenin ardından George tekrar ona dűndű.

"Beni affettiđin sürece. Tek umursadıđım bu. Dűđűne davet edilmeseydim yıkılırdım."

Grace, "Elbette dűđűne davetlisin George," dedi.

"Gűzel. Ona gűz kulak olsan iyi olur," diye ekledi Trevor'a parmađını sallayarak.

Műstakbel damat bařını eđdi. "Bir beyefendi olarak size sűz veriyorum. Bayan Kenwood benim karım olduđunda ona kadife kutudaki bir műcevher gibi davranılacak."

"İşte, işte," dedi babam, "buna içerim." Kadehini kaldırdı ve diğerleri de aynısını yaptı.

Bayan Flynn hemen George'un bardağını doldurdu, ardından Grace'in ısrarı űzerine, Grace ve Trevor'ın mutluluğuna kadeh kaldırmalarına katılmak için kendisi için de bir bardak doldurdu.

Biraz sonra, yemeği bitirdiklerinde, Grace nihayet George'un yeni metresi konusunu açacak kadar cesaretini topladı.

Marianne'i eski yařamına geri dűndűrdűđű için ona ters ters bakabilirdi ama sanki kafasına silah dayamıř gibi deđildi.

Marianne kararı kendisi vermişti ve biri için yapabileceğiniz çok şey vardı.

"Marianne nasıl?" diye sordu. George ona űrkműř bir tavřan gibi baktı.

Trevor'ın gözleri kısıldı. Onu dikkatle inceledi. "Bu gece gergin görünüyorsun, Brentford."

"Ne, ben mi?" Bocaladı.

"Her şey yolunda mı?"

Birden dışarıdan sesler duydular ama Nelson'ın anlık patlaması onları bastırdı.

Köpek kendini ön kapıya doğru fırlattı ve daha önce hiç duymadıkları kadar şiddetli havlamaya başladı.

"Oh, Tanrım." George'un yüzü kül rengine dönüyordu. "Beni buldular."

"Brentford." Trevor uğursuz, düşünceli bir sakinlikle ona baktı. "Ne oldu?"

kendini nasıl bir işe bulaştırdın?"

Ama George konuşamıyordu bile, bakışları odanın içinde geziniyordu. Mutfağın arka kapısını gördüğünde ayağa fırladı. "Buradan çıkmam gerek. Arabamı görmüş olmalılar."

Trevor onun kolunu tuttu. "Kim?"

George'un yüzü kızardı. "Marianne'in eski flaş adamı Jimmy Lynch," diye itiraf etti titrek bir fısıltıyla. "Londra'da beni görmeye geldi. Aramızda bir şeyler geçti. Korkarım ben, şey, ben onu bıçakladım."

Grace'in nefesi kesildi.

"Kolunu kestim. Bana bir tabanca doğrultmuştu!" diye aceleyle açıkladı. "Ama görünüşe göre olay bununla bitmemiş. Çaylak piç, hakaret ettiğim için beni öldüreceğine yemin etmiş." Lynch'in her an kapıdan içeri dalmasını bekliyormuş gibi kapıya bakan George zorlukla yutkundu ve gülümsemeye çalıştı. "Bir çetenin lideri olduğu da ortaya çıkmazsa çok yazık olacak. Sadece benim şansım."

"Yani onları buraya sen mi getirdin?" Nelson ön kapıda çılgınca havlamaya devam ederken Trevor cevap verdi.

"Bırakın papaz evini, beni taşraya kadar takip edeceğini bile düşünmemiştim! Lievedon Hall'da saklanmak istemişim ama oraya vardığımda

O büyük, boş evde yalnız kalmaya dayanamıyordum. Bu yüzden buraya geldim. Kötü bir niyetim yoktu! Sadece yalnız kalmak istemedim. Beni buraya, Thistleton'a kadar takip ettiklerine inanamıyorum! Zavallı Marianne," dedi birden, yüzü kararmıştı. "Eminim Lynch ona kötü bir şey yapmasaydı nereye gittiğimi söylemezdi."

"Olamaz," diye nefes aldı Grace, kalbi küt küt atıyordu. "Trevor, sanırım onu döven adam bu."

George Grace'den Trevor'a baktı ve başını salladı. "Ona nasıl davrandığını gördüğüme bakılırsa, öyle olduğunu varsayıyorum," diye fısıldadı kül rengi yüzüyle.

Trevor soğukkanlılıkla kapıya doğru baktı. Gözlerine tuhaf, buz gibi bir parıltı gelmişti. "Hepiniz sakın olun. Kıpırdamadan oturun. Bunu ben halledeceğim."

"Ne yapacaksın?" Grace hemen sordu.

"Sadece konuş onlarla." Elindeki peçeteyi masaya fırlattı. "George, seni çağırmadığım sürece ortalıkta görünmesen iyi olur."

"Memnuniyetle."

"Para mı istiyorlar?" Trevor sordu.

"Artık değil," diye zorladı. "Sanırım Lynch artık sadece kanımı istiyor."

Trevor bunu başıyla onayladıktan sonra yemek odasından çıktı ve papaz evinin ön kapısına doğru yürüdü.

Grace kalbi boğazında, onun ardından bakakaldı. Onu dikkatli olması konusunda uyararak zekâsına hakaret etmedi ama babasıyla korkulu bir bakış alışverişinde bulunarak panik tehdidini kontrol altında tutmak için mücadele etti.

Ancak George bu savaşı kaybediyordu. "Beni öldürecekler." "Şimdi, şimdi, eğer Trevor bunu halledebileceğini söylüyorsa, halledebilir," diye onu temin etti

Hissettiğinden daha inançlı bir şekilde. "Çıplak elleriyle birini öldürmenin tüm o yollarını bildiğini bana söyleyen sendin, hatırladın mı?"

"Dehşete düştüğünü hatırlıyorum."

"Belki de yanlışmışımdır. Eminim bazı aşğılık çaylak haşaratlardan çok daha kötüleriyle karşılaşmıştır. Merak etmeyin, yakında her şeyi yoluna koyacaktır." Tereddüt etti. "Seni evin içinde bir yere saklamamız gerektiğini düşünüyor musun George?"

"Anlamı yok. Arabamı dışarıda gördülerse, burada olduğumu biliyorlar demektir. Montgomery onları ikna etmeye çalışabilir ama ben oraya gidip bedelini ödeyene kadar tatmin olacaklarını sanmıyorum. Geri kalanınıza zarar verecek bir şey yapmalarına kesinlikle izin vermeyeceğim," diye ekledi acımasız bir kararlılıkla.

"Önce Trevor'a birkaç dakika ver. Bakalım onları ikna edebilecek mi?" diye ısrar etse de Grace, kalbi mide bulandırıcı bir korkuyla çarpıyordu.

George dehşete düşmüş görünüyordu ama onu en çok sarsan babasının yüzündeki korkuydu.

Adam ayağa kalktığında gergin bir sesle, "Baba, yapma," dedi.

"Dışarı çıkıp onunla birlikte durmalıyım. Tanrı bizden yanaysa, kim karşı olabilir-"

"Silahları var," dedi George.

"Trevor burada kalmamızı söyledi. Eğer emirlerinden saparsak, işleri daha da kötüleştirebiliriz. Bu hassas bir durum. Ayrıca, George'la birlikte kalmamız gerekiyor."

Genç züppe gözlerini kapı aralığına dikti. "Rev," dedi, "şimdi dua etmek için mükemmel bir zaman olabilir."

Trevor yavaşça gecenin içine doğru yürüdü, dört pasaklı görünümlü Papaz evinin etrafında at sırtında dolaşan caniler, belli ki binanın içine bakmaya ve muhtemelen olası giriş noktalarını değerlendirmeye çalışıyorlardı.

Bunun olmasına izin vermesine imkan yoktu. Onu geçemezlerdi.

Ön avluda rahat bir pozda durduğunu fark ettiklerinde öfkesini kontrol etti; silahlı olmadığını görebilmeleri için yumruklarını beline dayadı.

Atlarını ona doğru sürdüler ve ön kapının dışındaki fener ışığında durdular.

"İyi akşamlar," diye hoş ama temkinli bir ses tonuyla yabancıları selamlarken, köpeği ön cumbada çılgınca havlamaya devam ediyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Burası senin evin mi?"

"Kim soruyor?" diye cevap verdi.

"Bu seni ilgilendirmez." Solundaki genç, sakallı atlı atından indi ve agresif bir şekilde ona doğru adım attı.

Trevor etkilenmemiş bir şekilde ona baktı.

"Sakin ol Jonesey," diye emretti mor ceketli olan, hâlâ atının üzerinde oturuyordu.

Kolundaki bandaj, George'un yaraladığı adamın bu olduğunu doğruluyordu; lider Jimmy Lynch, Marianne'in eski flaş adamı. "Lord Brentford için buradayız ve siz onu teslim edene kadar buradan ayrılmayacağız."

"Burada değil," diye cevap verdi Trevor sakın bir şekilde, adamdan adama bakıp her birinin taşıdığı silahlara dikkat ederek. "Buraya pek yabancı gelmez. İsimlerinizi öğrenemedim?"

Lynch'in sağındaki yaralı yüzlü atlı, "Sen onu merak etme," diye alay etti. "Ya o sümüklü veledi teslim edersin ya da gelip onu kendimiz alırız."

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Sen karışma, saman kafa! Bizim işimiz onunla. Onu teslim edin, biz de yolumuza gidelim. Başka kimsenin canı yanmaz. Eğer reddedersen, olacaktan hoşlanmayacaksın."

"Beni tehdit etmek akıllıca değil."

Lynch omuz silkti. "Onu teslim edin, yoksa köyünüzü yerle bir ederiz, bu kadar basit."

Trevor savaş hazırlığının damarlarında hızla aktığını hissetti, tanıdık, korkunç ve canlandırıcı. Kalbi savaşçı bir hevesle çarpıyordu ama evin hemen içinde siviller, hayatındaki en önemli siviller varken temkinli olmak zorundaydı, çünkü ihtimaller dörde birdi ve düşman atlarının üzerinde yükseklik avantajına sahipti.

"Yabancıların kasabama gelip tehditler savurmasını hoş karşılamam."

Ona güldüler, kibirli ve umursamazdı.

Lynch, "Dostum, biz gelip onu kendimiz almadan önce sana o küçük kasıla kasıla yürüyen horozu teslim etmen için son bir şans vereceğim," dedi.

"Denemeni görmek isterim."

Lynch daha sert güldü, sesi çakıl taşı kadar sertti. "Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu. "Belki bu seni oyun oynamadığımıza ikna eder. Jonesey, sustur şu lanet köpeği."

Trevor'ın solunda, attan inmiş olan sakallı adam, pencere camından hâlâ havlamakta olan Nelson'a doğru tabancasını kaldırdı.

Trevor saldırdı, kolunu Jones'un ön koluna bir sopa darbesiyle indirdi; Jones'un ateş eden kolu düştü ve dengesini kaybederek biraz öne doğru savrulduğunda, Trevor dirseğini geri çekip boğazına sapladı.

Jones silahını bırakıp hasarlı soluk borusunu tuttu ve şok içinde öğürmeye başladı; Trevor eğilip silahı aldı, döndü ve silahına uzanan ortadaki atlıya ateş etti. Adam anlaşılmaz bir çığlıkla atından düştü.

Trevor üçüncü adama doğru ilerleyip onu atından indirdiğinde beş saniyeden az bir süre geçmişti, Lynch ona ateş ettiğinde siyah muhafızın vücudunu kalkan olarak kullanmak için döndü.

"Orospu çocuğu!" diye küfretti çete lideri ama onu vurduğu için arkadaşından özür dilemekle vakit kaybetmedi.

Bunun yerine Lynch atını döndürdü ve dörtmala y o l a çıkarak kaçtı.

"Çok kolay," diye mırıldandı Trevor kendi kendine, göğsü kabarmıştı.

Grace koşarak dışarı çıktı. "İyi misiniz? Silah sesi duyduk!"

"İyiym. Eve geri dön."

"Trevor, ne yapıyorsun?" diye bağırdı kadın, Trevor atlarından birine bindiğinde.

"Lideri yakalamalıyım. Brentford!" diye bağırdı, genç kont ve papaz onu takip ederken dizginleri topladı. "Bu üçüyle ilgilenin."

"Yüce Tanrım," dedi Kenwood.

"Blazes, çok etkilisin dostum!" George haykırdı.

Grace ölmüş ya da ölmekte olan üç adama şöyle bir baktı, sonra başını kaldırıp şok içinde Trevor'a baktı.

Kadının gözlerindeki dehşet onu az önceki hızlı çatışmadan çok daha fazla tedirgin etti. Aslında ona göre bu her zamanki gibi bir işti ama kızın yüzündeki şok onu hazırlıksız yakaladı. Kendi hayatını mahvetmiş olabileceği korkusuyla kendini aniden soğuk bir dalgaya kapılmış buldu. Bu tehdidi ortadan kaldırdığında birlikte geleceklerine dair tüm umutları da yok etmiş olacaktı.

"*Bir askeri asla sevemem.*" Kayıpları ayaklarının dibinde yatarken, haftalar önce söylediği sözler aniden kulaklarında çınladı ve aralarındaki havada bir sis gibi asılı kaldı, çünkü bir papazın kızı suikastçi olarak eğitilmiş bir adamı nasıl sevebilirdi ki? Adam bir iğrençken, o aşk davasına hizmet ediyordu.

Bu, dünyanın geneli -ailesi, yakınları- gerçekte nasıl olduğunu tam olarak anlayamadığı sürece, birlikte yaşamayı öğrendiği bir roldü.

Gazetelerdeki saçma sapan kahramanlık hikayeleri.

Sadece, insanlıklarından aynı fedakârlığı yapmış olan Tarikat kardeşleri bunu tam olarak anlayabilirdi.

Grace asla yapmazdı. Bu aralarındaki engel olacaktı, şimdi görüyordu, onunla ne kadar ileri gidebileceğinin sınırı. Aslında böyle şeylerle asla yüzleşmek zorunda kalmamalıydı.

Trevor acı, sarsılmış ve kafası karışmış bir halde başka tarafa baktı, sanki bu umut dolu gelecek de elinden alınmak üzereymiş gibi hissediyordu. Şu anda sarsılmayı göze alamayacağını biliyordu ama birdenbire onun çıplak vahşiliğine vereceği tepkiden, üzerine gelen herhangi bir düşmandan korkacağından daha fazla korkmaya başlamıştı. Varoluşunun iki ayrı parçası, geçmiş ve şimdiki zaman, demir çift kapıların çarparak kapanması gibi çarpışırken, en başta ona bu kadar yaklaştığı için kendine bir aptal olarak lanet etti. Kesinlikle bir düşüşe doğru gidiyordu, çünkü bu tür bir mutluluğa güvenilemezdi.

Artık çok geçti. Maskesi düşmüştü; gerçeğin ortaya çıkacağı an gelmişti. Bir zamanlar onun da endişelendiği gibi, birlikte buldukları şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu keşfetmeyi bekliyordu. Şimdi onun yeteneklerinin korkunç kanıtını gördüğüne göre, tıpkı Laura'nın yaptığı gibi ona sırtını dönecek, onu terk edecekti. Bir büyük kayıp daha ve bu seferkinin geleceğini hiç tahmin etmemişti.

Belki de bazı erkekler yalnız olmak için yaratılmıştır.

Çenesini sıktı ve garip, öfkeli bir utanç duygusuyla ondan uzağa baktı, kendine önemli olan tek şeyin onun güvende olması olduğunu söyledi. O ve babası, George ve hatta köpek bile. Kendisine gelince, bocalamayı göze alamazdı, içine şüphe girmesine izin veremezdi. Onun mesleğindeki adamlar kendilerini böyle öldürtüyorlardı.

Bu geceki işi henüz bitmemişti. Lider kaçmıştı. Nefesinin altından alçak sesle lanet okuyarak atın yanlarını sıktı ve son davetsiz misafiri yakalamak için karanlığa doğru koşmaya başladı.

Grace hâlâ orada şok içinde duruyordu, eliyle ağzını kapatmıştı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve hafif midesi bulanmış bir halde, kapısının önündeki üç cesede bakmaktan kendini alamıyordu.

Sanırım hasta olacağım.

Babası ölenlerden hâlâ hayatta olan var mı diye bir adamdan diğerine koştu ama ikisinin göğsünde kıpkırmızı kurşun delikleri açılmıştı ve üçüncüsünün nefes borusu ezildiği için boğulduğu anlaşıyordu.

Tanrım, çok korkunçtu.

Emin olmak için, onları ve kendisini korumuştı. Ama tüm bunlar gerçekten gerekli miydi?

"Bu üçü için yapılacak başka bir şey yok," diye açıkladı babası acımasızca. "Ben onun peşinden gidiyorum." George faytonunu almak için koştu. "Lynch tehdit etti

ve ayrıca o alçağın Marianne'e yaptıklarının hesabını vermesi gerekiyor."

"Ben de seninle geliyorum!" Grace gergin bir sesle seslendi. Eğer bir şeyler ters giderse -eğer Trevor'a bir şey olursa- ona yardım etmek için orada olmalıydı.

Babası onu vazgeçirmek için boşuna uğraştı, ama o dinlemeyi reddetti ve George'un arabasına adım attı. Bir süre sonra babası da onlarla gelmeye karar verdi ama amacı daha fazla şiddeti önlemektir.

"Hadi gidelim!" George dizginleri atların sağrılarına vurdu ve onları arabanın yoluna doğru hızla gönderdi.

"İşte orada!" diye bağırdı delikanlı birkaç dakika sonra köy yoluna döndüklerinde.

Grace önüne bakar bakmaz ay ışığında dörtmala koşan Trevor'ı gördü. Sonra virajın etrafında gözden kayboldu. "Köye doğru gidiyorlar!"

George, "Lynch'in Londra'ya giden ana yola geri dönmek için köprüyü geçmesi gerekecek," dedi.

"Çok yaklaşmayın. Ateş hattına yaklaşmamızı istemiyorum," diye uyardı babası ama Trevor ne kadar hızlı giderse gitsin, iki düşman durana kadar onlara yetişmeleri pek mümkün görünmüyordu.

Ödünç aldığı atı, bir yerden diğerine geçerken sarsıntılı yürüyüşünü biraz yavaşlattı.

köyün kenarındaki arnavut kaldırımlı caddeye kadar uzanıyordu.

Lynch çok ileride değildi.

Trevor, kasabaya varmadan önce o piçi yakalayamadığı için kendi kendine lanet okudu: Sivillerin varlığı her zaman işleri zorlaştıran bir faktördü. Ama kendini sabırlı olmaya zorladı. Köyü geçip köprüyü aştıklarında, yaklaşacak ve bu işe bir son verecekti.

Lynch canını dişine takarak köşeyi döndü ve gürleyerek köy meydanına girdi. Trevor sadece birkaç saniye arkasındaydı ama köşeyi dönüp meydana daldığında aniden küfretti.

Önünde, Lynch meyhanede kendisini bekleyen çetesinin geri kalanına kükredi.

Orospu çocuğu. Alçak herif yanında bir ordu getirmişti. Trevor atı patinaj yaparak durdurdu ama saniyeler içinde etrafı sarılmış, bir düzine silah ona doğrultulmuştu. Çete üyelerinden biri Trevor'ın ödünç aldığı atın dizginini tuttu ve atı durdurdu.

Teslim olmak için ellerini kaldırmaktan başka çaresi yoktu.

Ancak ziyaretçi çeteyle ters düşen tek kişinin kendisi olmadığını hemen fark etti. Lynch'in yordakçıları Windlesham'leri de köşeye sıkıştırmışlardı, görünüşe göre Brighton tatillerine gitmek üzere köyden geçiyorlardı.

Birkaç çete üyesi Windlesham'lerin at arabasını ele geçirmişti. Diğerleri arabacıyı ve seyisleri yere itmiş ve kalkmalarına izin vermemişti. Trevor, çetenin alaycı kahkahaları ve bağırarak ettiği küfürler arasında Callie'nin korku içinde çığlık attığını duyabiliyordu, Lord Windlesham

Nafile bir öfkeyle böğürüyor ve Leydi Windlesham, çete onları taciz ederken güzel arabanın içinden bağırarak protesto ediyordu.

Bir süre sonra çete üyeleri sporlarına ara vererek barın önünde neler olduğunu görmek için döndüler.

"İn o attan," diye emretti Lynch Trevor'a, zor nefes alıyordu. Trevor onlar için yeterince hızlı hareket etmeyince, Lynch'in en yakın adamları onu eyerden indirdi.

"Ellerini görebileceğimiz bir yere koy!"

"Dizlerinin üstüne çok." Lynch'in şakağına dayadığı silah Trevor'ı itaat etmeye ikna etti. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, elleri havadaydı ama çoktan durumu tersine çevirmek için bir fırsat kollamaya başlamıştı.

"Diğerleri nerede?" diye sordu biri çete liderine.

"Bu piç onları öldürdü," diye bağırdı Lynch, sonra da Trevor'ın suratına bir yumruk indirdi.

Darbeyi emdi, temizlemek için başını salladı. Lynch tabancayla yanağını dürttü. "Kimsin sen?" diye hırladı.

Trevor hafifçe yüzünü buruşturarak, "Özellikle kimse," diye cevap verdi.

"Cevap ver bana! Böyle dövüşmeyi nereden öğrendiniz? Onları gözümün önünde hiçbir şey olmamış gibi öldürdü," dedi Lynch adamlarına.

Trevor sadece ona baktı.

Lynch alay etti. "Pekâlâ, benim için hepsi aynı. Sen de onlar gibi kolayca ölebilirsin." Tabancasının horozunu kaldırdı ve Trevor gözlerini kapadı.

"Jimmy! Sakın buna cüret etme!"

Trevor şaşkınlıkla gözlerini açtı ve kadının sesinin geldiği yöne baktı.

Marianne.

"Bırak
gitsin."

Marianne'in elinde bir tüfek olması onu şaşırttı. Bir keresinde hancı Yaşlı Abe'in elinde tuttuğu av tüfeği hakkında bir şeyler söylediğini hatırladı.

koruma için barın arkasında.

Silahlı eski flaş adamına doğrulttu ama duvardaki fenere yaklaştığında Trevor onun yüzünün morluklarla kaplı olduğunu gördü. Yine de inatçı eski fahişede geri adım atma belirtisi yoktu. "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok. Onu rahat bırakın."

"Onu tanıyor musun?" Lynch ona bağırdı.

Başını salladı. "Güven bana, bağlantıları var. Böyle bir belaya ihtiyacın yok. Bırak gitsin."

"Cehenneme gideceğim! Üç arkadaşımı öldürdü."

"Onu rahat bırakmazsan çok daha kötü olacaksın. Seni korumaya çalışıyorum, seni aptal! O polis memuru!"

"Gerçekten mi?" Lynch sert bir kahkaha attı. "Anlıyorum. Beni tutuklamaya mı çalışacaksın?" diye alay etti.

"Bu sadece onursal bir görev," dedi Trevor alçakgönüllülükle, ama karşı atağa geçmek için bir fırsat kollarken gözleri parlıyordu.

"Bana bir asker gibi göründün. Savaşta biraz aksiyon gördün mü?"

"Ben sadece bir çiftçiyim," diye cevap verdi.

"Bırak onu!" diye seslendi arkasından bir ses. "İstedığınız benim!"

Lynch onun arkasından baktı. "Vay, vay, bu bizim genç lordumuz değil mi? Teslim olmaya mı geldiniz Lord Brentford?"

Trevor omzunun üzerinden baktı ve George'un faytonuyla geldiğini görünce dehşete kapıldı. Daha da kötüsü, Grace ve babası da onunla birlikteydi ve üçü de George'u bu durumda buldukları için en az onun onların gelişini gördüğü kadar dehşete düşmüş görünüyorlardı. George arabasından indi.

Lynch adamlarına, "Getirin onu," diye emretti.

Tam o sırada Callie başını arabadan dışarı uzattı. "George? George! George!"

Ondan ne istiyorlar? Onu rahat bırakın!"

George da Trevor'ın yanında dizlerinin üzerine çöktürüldüğünde çığlık atmaya başladı.

Trevor ona kaşlarını çattı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye homurdandı nefesinin altından.

"Bu senin kavgan değildi Montgomery," diye cevap verdi. "Sen benim hayatımı kurtardın. Seni öldürmelerine izin vermeyeceğim."

"George!" Callie, Jimmy'nin en yakın adamı onu sert bir şekilde itene kadar panik içinde adını haykırmaya devam etti.

"Kapa çeneni, seni barbar tavuk!"

Ailesi otobüsün içinde öfkeyle patladı.

Trevor, Peder Kenwood'un bu fiyaskonun içine girmeye çalışmasıyla durumun kontrolden çıktığını hissetti. "Lütfen, millet! Beni dinleyin, size yalvarıyorum! Herkesin sakinleşmesi gerekiyor!"

Yaşlı adam temkinli adımlarla meyhanenin önünü saran kabadayılara doğru yürüdü. "Bütün bunlara hiç gerek yok. Lütfen!"

"Kimsin sen?" Lynch talep etti.

"Ben buranın papazıyım. Burada her ne olduysa, oturup bunu medeni insanlar gibi konuşabiliriz-"

"Güldürme beni! Bu işe karışma, rahip. Yoluma çıkarsan, seni vurmayacağımı sanma. Şimdi, geri çekil!"

Peder Kenwood duraksadı ama Grace'in temkinli bir şekilde öne çıktığını gören Trevor'ın midesi sıkıştı.

Git buradan, diye zihinsel olarak yalvardı, ama boşuna.

"Marianne? Lütfen Bay Lynch, Marianne'le bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu sorgusuz bir saygı tonuyla. Trevor, Lynch'e yetkinin kendisinde olduğunu hissettirmesinin akıllıca olduğunu düşündü, ama bu zalimin kim ve ne olduğunu bildiği için Marianne'in öfkeden kudurduğundan şüpheleniyordu. Yine de, kendini tehlikeye attığı için onun boynunu kıracaktı.

"Grace, geri çekil!" diye başladı babası ama Grace onu da duymazdan geldi.

"O fahişeden ne istiyorsun?" Lynch talep etti.

"Ben onun arkadaşayım. Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum." Grace kalabalığın önüne doğru ilerlerken Trevor dehşet ve hayranlık karışımı bir duyguyla onu izledi.

Ne kadar sakın görünüyordu! O anda onunla gülünç bir şekilde gurur duyuyordu. Görünüşe göre, Tom Moody gibi ezilmiş ve üzgün ruhlarla başa çıkma konusunda Jimmy Lynch ve çetesi gibilerin gözünü korkutmayacak kadar tecrübeliydi.

Trevor ayrıca kadının *kendisine* bakmadığını da fark etti. Kafasına silah dayanmışken bunu yapamayacağını, yoksa duygularının kontrolünü kaybedeceğini fark etti. Ona yardım etmeye, belki de flaş adamın dikkatini eski metresine çekerek ona zaman kazandırmaya çalıştığını anladı.

"Buradayım, Bayan Grace," diye seslendi Marianne sarsılmış bir sesle, hâlâ tüfeğini tutarak meyhanenin önünden.

Barın kapısının üzerindeki demir fener, Marianne'in gölgesinin hepsinin üzerinde belirmesine neden oldu. Grace Trevor'dan uzaklaşarak yaklaştı. "Marianne, ne oldu?" diye sordu merakla. Sonra yüzündeki morlukları görünce kıpırdamadan durdu. "Tanrım," diye nefes aldı, "sana ne yaptı?"

Trevor, "Grace," diye uyardı ama Grace onu duymazdan geldi ya da belki de duymadı. "Hoy! Missy! Uzak dur ondan," diye emretti Lynch, ellerini çırparak.

elini Grace'in omzuna koyarak onu yüzüne doğru döndürdü. "Eminim senin kim olduğunu biliyorum. Sen en başta tüm bu belaya neden olan vaizin kızıydın!"

Grace'in gözleri genişledi ve haklı bir öfkeyle doldu.

Oh, hayır, diye düşündü Trevor. Bu bakışı ilk elden tanıyordu.

"Lanet olası iyiliksever!" Lynch ona bakarak tükürdü. "Onu benden saklamak için buraya getiren sensin, öyle mi? Malımı çalacağını mı sandın?"

Lynch şaşırmıştı ama Grace aniden saldırıya geçince Trevor şaşırmadı. "Seni canavar! Köyümüzden defol! Onu rahat bırak! Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bir kadını döven sert bir adam mı? Sen bir köpekten daha aşağılıksın!" diyerek adamın suratına fırlattı.

"Her köpeğin bir günü vardır, değil mi?" diye alay etti. "Belki sen de bizimle gelmelisin. Kendin de biraz fahişelik yapmayı dene. Hoşuna gidebilir. Bunu ayarlayabilirim, biliyorsun."

Grace'i kolundan tuttuğu sırada babası bağırdı ama Trevor ayağa fırladı ve çete liderine doğru hamle yaptı. Lynch'i yakaladı ve kaldırım taşlarına çarparak yere düşürdü.

Bir sonraki anda, eli Lynch'in boğazında olmasına rağmen, etrafı silahlardan oluşan bir falanksla çevrilmişti. "Onu bu işe karıştırma," diye hırladı Lynch'e öfkeyle.

"Oh, senin için bir anlamı var, değil mi?" diye alay etti onunla, nefes nefese. "Pekala, o zaman anlaştık. Bizimle geliyor."

Trevor daha sert sıktı ve çete üyelerinden biri aniden Rahip Kenwood'un kafasına silah dayamasaydı Lynch'i oracıkta öldürebilirdi. "Bunu yaparsan yaşlı adamı öldürürüm, tamam mı?"

"Baba!" Grace dehşet içinde bağırdı.

Trevor seçeneklerini düşündü ve bu riski göze alamayacağını anladı.

Lynch'i bıraktı ve ellerini kaldırdı ve sonraki birkaç dakikayı liderlerine saldırdığı için onu cezalandırarak geçirirken Grace'in üzüntü çığlıklarını duymazdan geldi.

Neyse ki Tarikat, ajanlarına bu tür acımasız dayaklara nasıl dayanacaklarını öğretmişti. Gerçi eğitimini şirin, uykulu Thistleton'da *kullanmak* zorunda kalmayı hiç beklemiyordu. Ama sonunda Lynch çetenin bunu bir daha deneme düşüncesini aklından çıkardığına kanaat getirdiğinde, Trevor Windlesham'ların arabasına atılmış, baronun ailesi de sokağa fırlatılmıştı.

Trevor kafasını yere çarptığı için biraz sersemlemişti. Ve altı ya da sekiz adam onu hırpalarken, kısa bir süre bilincini kaybetmiş olması gerektiğini fark etti, çünkü bileklerini kelepçeledikleri anı tam olarak hatırlayamıyordu. Sersemlemiş bir halde kelepçeleri denedi ama Callie'nin kulak tırmalayan çığlıkları meydanı doldurunca irkildi.

"George! George! George! George! Hayır!"

Kadının sesi başının daha da zonklamasına neden oldu.

"Her şey yolunda!" diye cesurca seslendi genç lord, ama kabadayılar onu Trevor'ın yanındaki arabaya iterken dehşete kapılmış görünüyordu. Onun da elleri kelepeliydi. "İyi olacağım!"

"Hayır, yapamayacaksın, seni bok parçası. Kafana bir kurşun sıkacağım," diye bildirdi Lynch ona. "Tıpkı söz verdiğim gibi." Sonra da güldü.

Lynch onu kolundan tuttuğu sırada Grace babasına bir şeyler fısıldadı. "Gel bakalım, yavrum! Sensiz gitmeyi aklımızdan bile geçirmeyiz!"

"Grace!" diye bağırdı babası.

"Jimmy!" Marianne itiraz etti.

"Kapa eneni, sürtük. Şoför mahalline ık," diye emretti Marianne'e. Yanındakilere Grace'i kelepeletirken. Trevor'ın hoşuna gidecek kadar onlara karşı koymuyordu, sanki onunla birlikte esir alınmak istiyordu. Sonra Lynch onu arabanın içine itti ve kapıyı çarptı. "Hadi gidelim buradan."

"Bizi nereye götürüyorlar?" Windlesham'lerin arabası saniyeler sonra hareket ederken George fısıldadı.

"Trevor?" Grace usulca sordu. "Sen iyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Senin boynunu kıracağım," diye homurdandı ona. "Senin bu işe karışmaya hakkın yoktu. Şansın varken neden kaçmadın?"

"Bana fazla seçenek bırakmadılar," diye karşılık verdi. "Ayrıca, karşı koymayı bıraktığında seni bırakamayacağımı biliyordum. Bir Tarikat ajanı bile bilinci yerinde değilken kendini savunamaz."

Trevor onu bu şekilde gördüğü için kaşlarını çattı. "Ne zamandır baygındım?" "Belki otuz saniye. Ne kadar kötü yaralandığını anlayamadım. Ne kadar kırılan bir şey var mı, tatlım?" "Sanmıyorum."

"Zavallı şey." Daha yakına eğildi ve bağlı ellerini kaldırarak parmak uçlarıyla onun şişmiş yüzüne şefkatle dokundu. Temas karşısında biraz irkildi ama şimdi bile dokunuşu cennet gibi hissettiriyordu.

Ne kadar şaşırtıcı bir yaratıktı. Bir an onun sevgisini kaybettiğini düşündü; sonraki davranışları, onsuz yaşamak için geride kalmaktansa onunla birlikte ölmeyi göze aldığını kanıtladı.

Sonra yaklaşıp onu yanağından öptü ve kulağına fısıldamak için durakladı: "Babama Çavuş Parker ve adamlarını getirmesini söyledim."

Trevor bu haberi bir rahatlama dalgasıyla karşıladı. Ona kurnazca yarım bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Zeki kız."

"Çok üzgünüm," dedi George, sesi ağlamak üzereydi. "Şimdi üçümüz de öleceğiz ve hepsi benim hatam."

Trevor kendini tamamen yaşayanlar diyarına geri döndürmeye istekli bir şekilde, "Cehennemdeyiz," diye cevap verdi.

"Değil miyiz?" George, karanlık vagonda Trevor ve Grace'in karşısında otururken korkudan gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde sordu.

"Elbette hayır," diye söz verdi Trevor sert bir ses tonuyla. "Merak etme. Bundan çok daha kötü durumlarla karşılaştım. Sadece sana söylediğimi yap ve bir sonraki hamlemizi belirlemem için bana biraz zaman ver."

"Gördün mü?" Grace George'a fısıldadı. "Sana ne olursa olsun üstesinden gelebileceğini söylemiştim. Sadece birlikte çalışmalıyız ve Trevor bizi bu durumdan kurtaracak."

Ona olan körü körüne inancı içini acıtıyordu. Blazes, şimdiye kadar onun yalan söylemek için eğitildiğini öğrenmemiş miydi?

Düşün, dedi kendi kendine, araba gece boyunca son sürat ilerlerken.

Bölüm 24

Yaklaşık bir saat sonra yoldan ayrılıp ağaçlık bir yola saptılar. Grace ağaçların arasından, uğursuz bir göz gibi parlayan loş, turuncu bir ışık gördü.

"Bizi nereye götürüyorlar?" George endişeyle sordu.

"Bilmiyorum, ama yakında öğreneceğiz," diye mırıldandı, Trevor'ın yanına otururken arabanın penceresinden dışarı bakıyordu.

Yolun yaklaşık yüz metre yukarısındaki ağaçlar kesildiğinde, ışığın aslında birkaç dönümlük tarlalarla çevrili küçük, kasvetli, taş bir evin penceresi olduğunu gördü.

Köhne bir ahır, aşırı büyümüş bir otlığın ortasında duruyordu ve evin penceresindeki ışık burada birilerinin yaşadığının kanıtı gibi görünse de, küçük çiftlik evinin ürkütücü, terk edilmiş bir atmosferi vardı, uzak konumu ve onu yoldan perdeleyen ormanlar tarafından dünyadan gizlenmişti.

"Burası neresi?" Grace, Trevor'a fısıldadı. "Lynch'in çetesi için bir tür saklanma yeri mi?"

Arabanın penceresinden dışarıyı tarayarak başını salladı. "Bir tahminde bulunacak olursam, muhtemelen Kasaba'da sorun yaşadıklarında burayı güvenli bir ev olarak kullandıklarını söyleyebilirim. Belki çalıntı malları şehir dışına taşımak için bir ara istasyon da olabilir. Bu ahır, kaçak mallarını İngiltere'nin diğer bölgelerinde satmak üzere taşıyana kadar saklamak için bir depo görevi görebilir."

George kuru bir sesle, "Ve cesetleri saklamak için bir yer," dedi. "Çok güzel."

Trevor soğuk bir monotonlukla, "Lord Brentford, korkak olmayın," dedi. George da ona kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Araba durduğunda Grace'in kalbi korku ve uğursuz bir belirsizlikle çarpıyordu. Burası hakkında kötü hisleri vardı. George

Muhtemelen doğru.

Üçü de muhtemelen bu otlaklardan birinde sığ bir mezara girecekti.

Sonra Lynch'in sert bakışlı adamları arabanın kapısını açtılar. Üç mahkûm dışarı çıkarıldı ve bakımsız kulübeye götürölüp arka odaya tıkıldı. Burada sırt sırta yerleştıırılmış tahta sandalyelere oturtuldular.

Trevor ve George'un ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına bağlıydı ama en azından kabadayılar Grace'i bu rezaletten kurtarmışlardı. Ayak bileğini tutmak için uzanan ipli adama kaşlarını çatarak baktı. "Sakın buna cüret etme," diye uyardı.

Marianne, "Onu rahat bırakın," diye yalvararak onları arka odaya kadar takip etti. "Jimmy, lütfen! Ona karşı acımasız olma! O bir hanımefendi!"

"Eh, boş ver kadını," dedi uşaklarına ve kapıya doğru başını sallayarak dışarı çıkmalarını emretti. "Bizi yalnız bırakın. Kapıyı arkandan kapat, Stella."

Marianne endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak geri çekildi.

Sonra Lynch onları inceledi, arka arkaya bir halkaya bağlanmış üçünün etrafında yavaşça volta attı. Grace yanında Trevor varken sinmeyi reddetti. Buz gibi bir bakışla Lynch'in geçişini izleyen Trevor'ın öfkesini hissedebiliyordu.

Suçlu George'un önünde durdu. "Ow!"

George mırıldandı.

Grace omzunun üzerinden baktı ve Lynch'in George'un parmağındaki mühür yüzüğü almak için uzandığını gördü. "Bunu neden istiyorsun?" diye sordu arkadaşı titrek bir ses tonuyla.

"şey, Lord Hazretleri, görüyorsunuz, buraya gelirken düşünmek için biraz zamanım oldu. Olaylara bakış açım değişti. Daha önce kolumu kestiğin için seni öldürmek istemiştim ama üç adamımı öldürmüşsün gibi değil." Trevor'a kötücül bir bakış fırlattı. "Tam bir baş belası olduğun kesin ama bence canlı halin benim için daha değerli. Lord Lievedon'ın oğlusun, değil mi? Bu yüzük babana işbirliği yapması için ilham vermeli. Size gelince, *Memur Bey*.

. . ." Lynch, Trevor'la alay etmek için etrafta dolandı. "Sen başka bir hikâyesin. Buradan canlı çıkamayacaksın. Bunu biraz düşünmene izin vereceğim ve seni bu sefaletten kurtarmadan önce hanımına burada ne yapacağımı düşünebilirsin. Ama merak etme, her şeyi izleyebileceksin."

Grace kanının donduğunu hissetti ama dehşetinin yüzüne yansımına izin vermedi. Bunun yerine kendine, bir tehditte bulunmakla bunu gerçekleştirmek arasında büyük bir fark olduğunu hatırlattı. Yine de adam bir canavardı.

Tam o sırada uşaklarından biri kafasını kapıdan içeri soktu. "Hey, Jimmy, buraya gelsen iyi olur. Dışarıda sorun var. Sanırım takip edilmiş olabiliriz."

"Bu da ne? Saman tohumlarından bir kurtarma girişimi mi?" Alay etti. "Dua et de küçük çiftçi arkadaşların aptalca bir şeye kalkışmasınlar." O odadan çıkar çıkmaz George neredeyse hiperventilasyona başlayacaktı.

"Aman Tanrım, bu nasıl olabilir-"

"Sessiz ol!" Trevor kısık bir sesle konuştu. "Bunlar Parker ve adamları olacak. Fazla zamanımız yok. Grace, ayaklarını bağladılar mı?"

"Hayır."

"Güzel. Dikkatle dinle. Ayağa kalkmanı ve sonra ellerinin arasından geçmeni istiyorum. Eğil, kollarını indirebildiğin kadar indir ve önce bir bacağını, sonra diğerini geçir. Ellerini önüne aldığında bana doğru gel ve ayak bileklerimdeki ipleri çöz. Bizi buradan çıkaracağım, söz veriyorum."

Korkudan titreyerek adamın dediğini yaptı, ancak bu son derece garip bir hareketti, özellikle de uzun etekler içinde. "O limonlu bisküvileri pişirmeyi bıraksam iyi olacak," diye mırıldandı, bağlı kollarının çemberinden kıcını sıkıştırıp sıkıştıramayacağından emin olmadığı gerçeğini hafifletmeye çalışarak.

"Yapabilirsin," diye onu cesaretlendirdi.

Sonunda, bağlı bileklerinin çemberinden önce bir ayağını, sonra diğerini geçirmeyi başardı. Kelepçeli elleri önüne geldiğinde, aceleyle Trevor'ın önüne geldi ve diz okerek ayak bileklerine bağlı düğümleri çözdü.

Ayaklarını çözmeyi bitirirken Trevor ona sevgiyle baktı.

"İşte buradasın." Birden onun soluğunu duydu. Telaşla ona baktı.

"Ne oldu?"

"Saında toka var!" Adam kızın tepesindeki düğüme bakıyordu. "şey, evet-" diye başladı.

"Ver onu bana! Acele et!" diye fısıldadı.

Kadın, Lievedon Balosu gecesini onu dürttüğü inci uçlu sa tokasını hızla saından çıkarırken, sandalyesinden kurtulmuş bir şekilde ayağa kalktı.

Tıpkı ona emrettiği gibi, bağlı ellerinin çemberinden geçti, sonra Grace ona sa tokasını verdi. "George'un ayaklarını z," diye emretti, bileklerindeki kelepçelerin kilidini açmak için aceleyle sa tokasını kullandı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye fısıltıyla bağırdı.

"Sadece okulda öğrendiğim bir numara. Buraya gel, seninkini de alacağım."

"Hangi okula gittin?" diye sordu kuşkuyla, Trevor'a doğru aceleyle yaklaşırken, o da ellerini serbest bırakabilsin diye.

"Uzun hikâye. Sana kendimle ilgili anlatmam gereken çok şey var Grace, eğer duymak istersen bir gün."

"Seni bu konuda tutacağım," diye fısıldadı.

Başını salladı, bir süre onun bakışlarını derinden tuttuktan sonra George'a baktı. "Brentford, git kapıyı kilitle, sonra buraya gel, ben de bunları senden alayım."

Üçü de çabucak serbest bırakıldı ama Trevor onları susturdu ve ilerlemelerinden duydukları sevince rağmen sessiz olmaları gerektiğini hatırlattı.

Sessizce bir sandalyeyi duvara doğru fırlattı ve odanın tek penceresinden dışarı hızlıca bakmak için adım attı. Küçük ve dardı ve muhtemelen bir güvenlik önlemi olarak duvarda alışılmadık derecede yükseğe yerleştirilmişti.

Neyse ki zemin kattaydılar. Kolay bir iniş olacaktı. Evin arkasından çıkacaklardı ama sonra arka tarladan ormana doğru bir koşu yapmaları gerekecekti.

Lynch'in adamlarının dışarıda araziyi kontrol ettiklerini biliyordu. At arabalarının park edildiği yolun orada burada dolaşan bir çift gördü ama dikkatleri dağınık görünüyordu.

Trevor sandalyenin üzerinde durup ağaçları tararken karanlık ormanda bir hareketlenme gördü. Çavuş Parker elinde tüfeğiyle ay ışığına doğru gizlice adım attı; Trevor pencereden el salladı; Parker aceleyle gelmenin güvenli olduğunu işaret etti.

"Gitmemiz gerek. Şimdi." Trevor pencereyi sarsarak açtı ve gidebildiği kadar genişletti. "Parker adamlarıyla birlikte dışarıda. George, önce sen. Sonra da ona yardım et." George'un çıkabilmesi için kenara çekildi.

"Yere iner inmez duvara yaslan ve Grace ile beni bekle. Dikkatleri üzerinize çekmemeniz çok önemli," diye fısıldadı. "Parker, Lynch'in adamlarının dikkatini dağıtmak için birkaç adamını gönderecek ve dikkatleri başka bir yere çekildiğinde ağaç hattına yöneleceğiz. Alçakta kalın. Umarım o alçaklar bizi görmez, ama görürlerse ilerlemeye devam et. Parker ve adamları bizi koruyacak. Anladın mı?"

George başıyla onayladı ve neredeyse pencereden içeri dalacaktı.

George dışarıdan "Hazır!" diye fısıldar fısıldamaz sırada Grace vardı. Döndü ve sıkıntıyla dolu iri mavi gözleriyle Trevor'a baktı.

"Devam et, her şey yolunda," diye onu teşvik etti ve yanağını nazikçe okşadı. "Trevor, eğer başaramazsak-"

"Saçma sapan konuşma!" Kalbi korumacılıkla sıkıştı; aynı zamanda onu korkuttuğu için Lynch'i parçalamak istedi. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi defol git buradan."

Cesur bir gülümsemeye zorladı ve gergin bir kararlılıkla başını salladı, sonra pencere pervazına uzandı. Trevor onu destekledi ve yukarı tırmanırken kalçalarından tutarak sabitledi. Brentford diğer tarafta onu bekliyordu.

Ellerini adamın omuzlarına dayadı ama genç kont onu belinden kavrayıp aşağıya indirirken biri kapıyı zorladı.

Gözleri kısılan Trevor omzunun üzerinden baktı, anında dövüşmeye hazırды. Çete üyelerinin kilitli kapı üzerinde kafa patlattıklarını duyabiliyordu.

"Bu da ne? Jimmy kilitledi mi?" "Anahtar nerede?"

"Anahtar yok! Bu sadece içeriden kilitleniyor!" "Gir şuraya!" diye bağırdı içlerinden biri, farkına vararak.

Kapıyı tekmelemeye başladılar. Kapı menteşeleri üzerinde zıpladı.

"Acele edin!" Grace çığgınca bir fısıltıyla bağırdı. Ama Trevor artık çok geç olduğunu biliyordu.

Lynch'in adamları birazdan o kapıdan girecek ve daha ormana varmadan onları arkalarından vuracaklardı. Tek bir seçenek vardı. Kalıp savaşmak zorundaydı. Brentford'a, "Onu buradan çıkar," diye emretti. "Ben onları oyalarım."

"Trevor, hayır, bizimle gelmelisin!" Grace ısrar etti. "Seni öldürecekler!" Adam yakıcı bir ıstırapla ona baktı. "Git." Parker'ın sabırsızlıkla beklediği ormana doğru başıyla işaret etti. İki askeri ortaya çıktı.

Gölgelerin arasından tüfeklerini çekmiş, onları korumaya hazır bekliyorlardı. Brentford onu bileğinden tutup çekmeye başlamıştı bile.

Omzunun üzerinden, "Bana geri dön, yoksa seni asla affetmem," diye yemin etti.

"Her zaman sana geri döneceğim Grace. Şimdi git."

Brentford onu birkaç adım daha sürüklemek zorunda kaldı ama sonunda kendi isteğiyle koşmaya başladı. İkili çetenin saklandığı yerden ormana doğru hızla uzaklaşırken, Trevor bir kalp atışı kadar daha onları izledi ama oyalanmaya cesaret edemedi. Düşmanın gelişine hazırlanmak için sadece saniyeleri olduğunu biliyordu.

Yüzünü odaya döndü ve işe yarar bir şey var mı diye etrafı taradı. Bağlı olduğu sandalyeyi kaldırarak yere çarptı ve bacaklarından birini sopa olarak kullanmak üzere kırdı. Kapının yanındaki pozisyonunu aldı, sırtı duvara dönüktü ve bekledi, tüm kasları gerilmişti, vahşi içgüdü damarlarını dolduruyordu.

Kapı menteşelerinden içeri doğru kırıldığında, kapı aralığından geçen ilk çete üyesi yüzüne sarsıcı bir darbe aldı.

Trevor sopasını kullanarak kendisine saldıran bir sonraki kişinin yumruğunu engelledi, ardından şakağına indirdiği sol kroşe ile onu yere serdi.

Lynch kargaşayı duymuş olmalı ki o da koşarak geldi. "Buraya gelin! Kaçıyorlar!" diye bağırdı çete lideri odanın dışındaki koridordan. "Ayrılın!" diye bağırdı arkasındaki birkaç kişiye. "Gidin diğer ikisini öldürün! Bu benim."

Trevor, Lynch'in adamlarından mümkün olduğunca çoğunu öldürerek Grace ve George'un daha uzağa gitmeleri için zaman kazanması gerektiğini biliyordu.

Bir sonraki adam ona silah çekti; Trevor dairesel bir blokla karşı saldırıya geçti ve adamın silah kolunu yakalayıp geriye doğru bükerek orospu çocuğunu kalçasından öne doğru itti.

Bükülen kolu uzatmak ve dizinin üzerinde kırmak nefes almak kadar doğaldı. Yere düşerken adamdan anlaşılmaz bir çığlık yükseldi.

Trevor eğildi ve adamın yere düşen tabancasını bir çırpıda eline aldı.

Herkesin bildiği bir sonraki Şey, Jimmy'yi duvara çarptı, bir eli nefes borusuna kenetlendi, diğeri tabancayı çete liderinin yanağına tuttu.

Trevor nefes nefese, "Kımıldayan olursa ölür," diye uyardı.

Jimmy küfretti ve dışarıda keskin bir silah sesi duyuldu ama odada kalan iki adam geri çekildi; acıdan bayılmış olan kolu kırık adamın üzerinden geçmek zorunda kaldılar.

Trevor savaş çılgınlığıyla doluydu, neredeyse kanın tadını alıyordu. İçindeki her Şey dünyayı bu sümüksü yeraltı yılanından kurtarmak istiyordu. Bu çok kolay olacaktı.

Lynch onun gözlerindeki delilik kıvılcımını görmüş olmalıydı. Duvara yaslanarak geri çekildi. "Gcenmek yok, dostum. Bu sadece iş."

"Onları geri ağır." Nefes borusunu biraz sıktı.

Lynch ağzını kapattı ve Trevor rahatlayarak adamlarına başıyla selam vermesine izin verdi. Lynch, "Onlara geri çekilmelerini söyle," diye emretti.

Diğeri ikisi onun emrini yerine getirmek için kaçtı ve Trevor'ı çete lideriyle odada yalnız bıraktı.

Olabileceklere tanık yok. Lynch de bunu fark etti.

"Nişanlıma yaptığın tehdit neydi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Lynch yutkundu. "Beni ldremezsın dostum. Yasalara uymak zorundasın. Senin polis memuru olduğunu sanıyordum?"

Suçlunun yasalara uyması konusundaki ısrarı onu yeniden öfkelendirmişti ama "polis memuru" ifadesini duyunca Trevor birdenbire yeni hayatını hatırladı.

Grace.

Grange, köy. Bütün o insanlar ona güveniyor.

Artık gölgeler arasında dolaşmıyor, Tarikat'ın karanlık intikam meleklerinden biri. O varoluşta, bu adamı öldürmekten zevk alırdı.

kısır parazit.

Ama bu artık onun hayatı değildi.

Ve Grace, Tarikat'ın düşmanlarından birine yapabileceği gibi işi burada bitirirse asla anlamayacaktı. Papaz evinin dışında yaptığı işi fark ettiğinde Grace'in yüzünü görmüştü, sanki bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Bunu hak etmiş olsa bile, onun kendisine bir daha böyle bakmasına dayanamazdı. Hayır, eğer onunla gerçekten birlikte olmak istiyorsa, bu iş burada bitmeliydi. Eski hayatını bırakmanın zamanı gelmişti.

O artık bir sivildi.

Parker odaya girdiğinde hâlâ öfkeden titrerken, "Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin," diye fısıldadı.

"Lord Trevor! İyi misiniz efendim?"

"Pişman olacağım bir şey yapmadan önce bunu devral," diye bağırdı ve Lynch'i son bir kez daha duvara doğru itti.

"Emredersiniz, efendim." Parker onunla yer değiştirdi. "Grace?"

"Evler kadar güvenli, efendim." Odaya dağılmış adamlara göz gezdirdi. "Çok meşgulumşsunuz," dedi alaycı bir tavırla. "Şu kelepçeleri bana verir misin? Dışarıda tutuklu sekiz adamımız daha var."

"Bu lider. Papaz evinde üç kişi daha var. Ölmüşler."

Trevor kelepçeleri alırken Parker sert bir bakışla, "Duydum," dedi. "Rev bizi almaya geldiğinde söyledi. Sanırım yeteneğinizi kaybetmemişsiniz."

"Henüz değil," diye ihtiyatla cevap verdi.

Sonra Parker, Jimmy Lynch'in bileklerindeki kelepçelere vurdu. "Bundan sonrasını ben hallederim lordum. Bir gece için yeterince eğlendiğinizi düşünüyorum."

"Emin olmak için."

Parker, "Dışarıda sizi bekleyen bir bayan var," diye ekledi ve ardından iki askerini çağırarak çete liderini takipçileriyle birlikte tarlada yüzüstü beklemesi için götürmelerini istedi.

Parker'ın adamları içeri girip onu kollarından tuttuklarında Lynch kaşlarını çatı. Onu dışarı çıkarmaya başladılar ama Lynch'e küfretmek için saklandığı yerden çıkan Marianne'in yanından geçerken, askerler en sevdikleri taverna kızının yüzündeki morlukları görünce oldukları yerde durdular.

"Bunu sana o mu yaptı?" diye sordu biri. Kadın utanç içinde başını öne eğdi.

"Doğru. Bizimle geliyorsun delikanlı," dedi diğer asker çete liderine sert bir tonda. "Seni diğerlerinin yanına koymadan önce arkada senin için özel bir şeyimiz var."

"Ne? Hey!" Lynch direnmeye başladı.

"Bence kendi ilacının tadına bakmayı hak ediyorsun."

"Hey! Bunu yapamazsın! Benim haklarım var! Memur bey?!"

"Ben bir şey duymuyorum, ya sen?" Trevor rahat bir ses tonuyla Marianne'e sordu.

"Cırcır böcekleri," diye yanıtladı kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ne hoş bir yaz gecesi."

"Hey! Bırakın beni! Çekin ellerinizi üzerimden!" Onu götürdüler.

Marianne, Trevor'a gergin, alaycı bir gülümseme verdi. "Kalbinde her zaman bir korkak vardı."

"Kabadayılar genellikle öyledir." Trevor onu inceledi. "Sen iyi misin?"

Ona soğukkanlı bir şekilde başını salladı, sonra da sempati dolu bir gülümseme sundu. "Sen de en az benim kadar iyi görünüyorsun. Bir yerin kırıldı mı?"

"Hayır. Hadi, Grace'i görmeye gidelim."

Marianne olduğu yerde kaldı. "Onunla yüzleşebileceğimi sanmıyorum,"

diye zorladı. "Ne?" Trevor ellerini beline koyarak ona döndü. "Neden?"

Bakışlarını indirdi. "Bana yardım etmek için yaptığı onca şeyden sonra, George beni Londra'ya davet ettiğinde bunu bir kenara attım ve bakın ne oldu. Herkesin başına ne getirdiğime bak. Hepsi benim hatam. Sen, George ve hatta sevgili Bayan Kenwood ölebilirdi. Ben tam bir aptalım. Bir insan kaç şansı hak eder ki?"

"Ne kadar gerekiyorsa, umarım." Durakladı. "Marianne, Grace sana kızgın değil. Şanslıyız ki ikimiz de bir vaizin kızıyla uğraşıyoruz."

"Montgomery! İşte buradasın!" George o anda kapıdan içeri daldı. "İyi misiniz?" diye sordu, odayı geçip onlara doğru ilerlerken.

"Endişelenme. Bu gece iyi iş çıkardın," diyerek sarsılan genç adamı cesaretlendirdi. "Grace'i benim için tehlikeden kurtardığın için teşekkürler."

"Hayatımı kurtardığın için teşekkürler!" diye karşılık verdi. "O dışarıda, bu arada

-Parker'ın ona söylediği yerde duruyor."

Trevor hüzünle gülümsedi. "Aferin kızıma."

George Marianne'e döndü ve acı dolu bir bakışla onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Çok üzgünüm-"

"Saçmalık, tüm bunların sorumlusu benim-"

"Demek istediğim bu değil," diye araya girdi. "I . . . Sana bir fahişe gibi davrandığım için özür dilerim, Marianne."

Gözlerini kırıştırdı. "Ben bir fahişeyim George," dedi.

"Hayır, değilsin. Yani, bundan çok daha fazlasısın! Kendine daha fazla kredi vermelisin. Şu haline bir bak! Benim hayatımı kurtarmak için neredeyse kendi hayatını veriyordun. Ve Lynch'in seni neden dövdüğünü tahmin edebiliyorum - nereye gittiğimi söylemen için."

Başını öne eğdi. "Kırılmamaya çalıştım."

Trevor derin bir nefes aldı ve gözlerini kaçırdı, evin arkasından dışarı çıkıp Parker'ın adamlarına katılarak o piçi cezalandırmak ya da daha iyisi, daha vahşi içgüdülerinin hâlâ yapmak istediği gibi işini tamamen bitirmek için duyduğu korkunç arzuyla savaştı.

Marianne kendini toparlayıp başını tekrar kaldırarak, "Ben iyiyim," diye onlara güvence verdi. "Daha kötülerini de yaşadım."

George bir süre hayranlıkla ona baktıktan sonra elini cebine attı ve hesap cüzdanını çıkardı. "Al. Lynch bunu daha önce cebimden çalmıştı ama Parker benim için geri aldı. Bu senin." Katlanmış kâğıt paralardan oluşan kalın tomarı aldı ve kadının eline sıkıştırdı. "Bunu al ve kendine yeni bir hayat kur."

"George! Bu çok para."

"Lynch'in benim yüzümden sana yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirim."

Lütfen, onu geri kabul etmeyeceğim!"

"Burada üç bin pound var!" dedi şok içinde.

"Biliyorum. Kanıma susamış o barbar kabile yüzünden bir süre saklanmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi ihtiyacım yok. Al lütfen, sadece kumarda kaybederim. Onun yerine senin almanı istiyorum."

"Bu çok fazla. Bu kadar parayla barı satın alabilirim!"

"Neden yapmıyorsun?" Trevor kaşlarını kaldırarak cevap verdi. "Parker'ın adamlarını etkileme tarzınla, en az bir düzine sadık müşterin olacağını biliyorum ve inan bana, çocuklar hesabı nasıl ödeyeceklerini biliyorlar."

"Kazı satın almak mı?" diye yankılandı. "Bu ilginç bir fikir. Artık okuyabildiğime göre en azından kitaplar bende kalabilir." Bu fikre ısınarak başını eğdi. "Evet, belki alabilirim."

Trevor sevgiyle gülümsedi.

Marianne bir süre sonra iç çekerek, "Sadece bir sorun var," dedi. "Kimse beni Thistleton'da istemiyor. Özellikle de şimdi."

"Evet, var," dedi tanıdık bir ses kapı aralığından.

George şaşkınlık içinde döndü. "Callie!"

Calpurnia Windlesham yumruklarını iki yana açmış, altın bukleleri dağılmış, kalp şeklindeki yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş bir halde kapının girişinde duruyordu. "Üçünüzün de burada olmasına sevindim."

George'dan Trevor'a ve eski fahişeye baktı. "Son zamanlarda herkese kötü davrandığımı biliyorum ama hepinizin şahidim olmanızı istiyorum. Marianne, eğer Thistleton'da kalmak istiyorsan, annemin hayatını daha fazla çekilmez hale getirmesine izin vermeyeceğim ve ben de vermeyeceğim. Asla arkadaş olamayabiliriz ama George'un hayatını nasıl kurtardığını duydum. Sen çok cesur bir insansın ve ona yardım ettiğin için sana teşekkür etmek ve sana karşı kaba davrandığım için özür dilemek istedim."

George şok içinde ona baktı.

Trevor bile etkilenmişti.

Her iki adam da, üzerine bir tüy düşmüş gibi görünen Marianne'e baktı. "Elbette," diye ağzından kaçırdı ama bunun ötesinde, dilberin pişmanlığı karşısında başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın görünüyordu.

"Callie, burada ne işin var?" George merak dolu bir ses tonuyla ona doğru birkaç adım attı.

"Az önce Papaz Kenwood'la birlikte geldim," diye açıkladı omzunun üzerinden arabaya doğru bakarak. "Belli ki kızını kaçırdıkları için perişan haldeydi, biz de neler olduğunu ve sizin hâlâ hayatta olup olmadığınızı öğrenmek için Çavuş Parker'ın atlılarını güvenli bir mesafeden takip ettik." Sertçe yutkundu, geceki olaylardan dolayı hâlâ sarsıldığı belliydi. "Ailem onlarla kalmamı sağlamaya çalıştı ama sizi kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

"Ah, George, eğer sana bir şey olsaydı-!" diye patladı. "Yani, *benim* sana işkence etmem bir şey, ama başka kimsenin bunu yapmasına izin yok! Sana silah doğrulttuklarını gördüğümde-" Sözleri bir hıçkırıkla kesildi ve gözlerinden yaşlar akarken ona doğru koştu, kendini şaşkın adamın kollarına bıraktı.

Marianne, Callie'nin George'un yüzünü taparcasına, kız gibi okşamasını şaşkınlıkla izleyen Trevor'a ters ters baktı. "Artık seninle kavga etmek istemiyorum! Hâlâ anlamadın mı, seni mankafa? Sana aşığım ve hep aşık oldum."

"Oh, Callie ..."

Trevor ve Marianne, çifti yalnız bırakmak için arkalarını dönerken kaçamak bir mizah gülümsemesinde bulundular.

"Görünüşe göre her şey affedildi," dedi adam gecenin karanlığında dışarı çıktıklarında nefesinin altından.

"Herkes değil," diye mırıldandı Marianne, gözlerini Lynch'in ara sıra attığı acı çığlıklarının geldiği yöne dikerek. "Sevgili Lord Trevor, bu fırsattan yararlanıp Bay Lynch'e onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü söylersem benim hakkımda kötü düşünür müsünüz?"

"Ona söylemek mi?" Trevor kaşlarını çattı. "Her zaman eylemlerin kelimelerden daha yüksek sesle konuştuğunu düşünmüşümdür."

"Hmm," diye kabul etti, ona sinsi bir bakış fırlattı. "Düşünme şeklinizi seviyorum, efendim."

"Keyfini çıkarın. Merak etme, uzun süre hapiste kalacak."

"Bu durumda ..." İşkencecisini döven askerleri seyretmenin keyfini çıkarmak için binanın arka tarafına doğru yürüdü. Onların daveti üzerine, adamın kasığına diz atma fırsatını kaçırmadı. Ve bunun için ona küfrettiğinde, ona fahişe dediğinde, asker arkadaşları umursamadı ve zavallı Jimmy Lynch sadece kendisi için daha kötü hale getirdi.

Bu sırada Trevor, Grace'in ağlayan babasını teselli etmeye çalıştığı, ormanın kenarındaki açık arazide yürüyordu. "Gerçekten, ben iyiyim baba, söz veriyorum. Hiç yara almadım."

"Ah, benim sevgili çocuğum." Ona daha sıkı sarıldı. "Eğer seni kaybedeceksem, bu senin mutluluğun için olsun, katil haydutların şiddeti için değil!"

"Beni kaybetmeyeceksin, baba! Sadece yan komşun olacağım, seni her gün göreceğim. Seni asla terk etmeyeceğimi biliyorsun. Bak," diye sözünü kesti, "işte nişanlım geliyor."

Trevor gülümsedi ve müstakbel kayınpederine, babasının perişan haldeki gözyaşlarını görmezden gelme nezaketini gösterdi. "Taşra polis memuru olmanın

sessiz bir görev olması gerekiyordu. Endişelenme, dediler. Hiçbir şey olmaz." "Ama olmadı, ta ki sen gelene kadar." Peder elini Trevor'a uzattı ve Trevor elini tuttuğunda yaşlı adam onu babacan bir kucaklamayla kendine çekti. "Kızımı kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı, neredeyse ağlayacak gibiydi

Tekrar. "Size borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey varsa."

"Saçmalama. Sadece ikinizin de tüm bunları yaşamak zorunda kalmanıza üzüldüm."

"Tanrı'ya şükür, artık bitti. Yüce Tanrım, hayatımda hiç bu kadar çok dua etmemiştim," dedi papaz.

Marianne karanlığın içinden onlara doğru yürüdü, intikamının tadını çıkarmıştı. "Oh, siz de benimle gelin, Peder!" diye seslendi, onlara katılırken koluna girdi. "Bir içkiye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

Sözsüz bir onaylama nidası attı ve ardından gözlüğünün gözyaşlarını sildi.

"Hadi, sen. Bu ikisini yalnız bırakalım." Marianne kıkırdadı ve onu arabaya doğru götürdü.

Sonunda Grace ve Trevor birbirlerine döndüler ve hemen birbirlerinin bakışlarında kayboldular.

Trevor kollarını kızın omuzlarına dayadı ve saçlarını kulaklarının arkasından hafifçe düzeltti. Tanrı yardımcısı olsun, nereden başlayacağından emin değildi. Temkinliydi, savunması zaten yargılanmanın, reddedilmenin acısına karşı hazırды. Ne de olsa Tarikat'la olan ilişkileri yüzünden zaten bir nişanlısını kaybetmişti. Grace'i de kaybederse nereye gideceğini, ne yapacağını ya da yeniden sevecek cesareti, hatta yeteneği bulup bulamayacağını bilmiyordu. *Lütfen beni geri çevirme.*

Bu gecenin tüm karmaşasından sonra yapmak isteyeceği son şey, bu gece gördüğü vahşi tarafa dikkat çekmekti. Hiç şüphe yok ki bunun detayları zihnine kazınmıştı ama şimdi bu noktaya geldiklerinde kendisi için ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Başını iki yana salladı. "Sırlarım hakkında hiç baskı yapmadın," diye zorladı. "Artık biliyorsun."

"Sevgilim," diye nefes aldı, elini onun göğsüne koydu. Mavi gözleri adamın kurumuş ter ve kanla kaplanmış yüzünü taradı.

Gözlerini kaçırdı ve bakışlarını indirdi. "Seni korumak zorundaydım," diye zar zor duyulabilir bir şekilde cevap verdi.

"Ve sen yaptın," diye boğuldu, aniden onun kollarına atıldı. Kendi kollarını ona doladı ve yanağını onun göğsüne bastırarak sıkıca sarıldı. "Benim için neredeyse hayatını veriyordun."

Kollarını ona doladığında titrediğini hissedebiliyordu.

"Tanrım, Trevor, seni yargıladığım için kendimden çok utanıyorum," diye fısıldadı duygusallıktan yarı boğuk bir sesle. "Şimdi anlıyorum ki, hayatın boyunca savaştığın türden bir kötülüğü hiç *görmemişim* bile."

"Bunu görmeni asla istemiyorum. Görmek zorunda değilsin. Yaptığım işin bütün amacı bu. Eskiden yapardım," diye alçak sesle kendini düzeltti, kızın tepkisi karşısında hâlâ şaşkındı.

Trevor'a ciddi ve sanatsız bir bakış fırlatmak için geri çekildi. "Sen bir kahramansın Trevor, bu terimden hoşlansan da hoşlanmasan da."

Gözlerini ona dikti. "Sen öyle diyorsan." Sonra tereddüt etti. Tek sorusunun cevabı çok açık görünüyordu ama bunu kendi ağzından duyması gerekiyordu. "O zaman beni kabul edebilir misin?"

"Sana tapıyorum!" diye cevap verdi şiddetle. Sonra uzandı ve acılı bir şefkatle onun yanağını kavradı. "Aşkım, yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bu gece sadece benim için değil. Ama hepimiz için."

Ondan gelen bu basit fısıltı, Naip'in birkaç ay önce Westminster Abbey'de Tarikat'a zorla yaptırdığı tüm şatafat ve gösteriştten daha çok şey ifade ediyordu.

Burada ve şimdi, nihayet her şeyin bir anlamı vardı. Grace onun kollarındayken.

Başparmağının ucuyla adamın yüzündeki kurumuş kan lekesini sildi. "Artık dinlenebilirsin savaşçım," diye fısıldadı. "Sen görevini yaptın. Şimdi seni eve götürmeme izin ver."

Bu sözlerin güzelliği karşısında gözleri buğulandı. Gözlerini kapattı ve ona daha sıkı sarıldı. Ona ne kadar ihtiyacı olduğu hakkında bir fikri var mıydı, diye merak etti.

Savaşın sona ermesinden bu yana ilk kez, belki de hiç saklanmak zorunda kalmayacağını düşünmeye başladı. En azından onunlayken. Kızın tatlı başını göğsüne yasladı, onun yaptıklarını gördükten sonra kendisinden kaçmamasına hâlâ hayret ediyordu. Kız kucağında memnuniyetle iç çekip ona sokulduğunda, soğuk ve fırtınalı bir denizde sağlam bir kayaya tutunan kazazede bir adam gibi ona biraz daha sıkı sarıldı.

Bu gecenin vahşetinden sonra şefkatle dolup taşmak çok garipti. Sevgiden nefrete ve tekrar nefrete, karanlıktan aydınlığa.

"Sen benim için gecenin içinde bir fener gibisin Grace," diye fısıldadı. "Asla değişme. Bana tahmin edemeyeceğin kadar çok şey verdin."

Ait olunacak bir yer.

"Her zaman senin için burada olacağım, Trevor. Seni seviyorum." Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla sanatsız bir dürüstlikle buluştu. "Tüm kalbimle seni seviyorum," diye tekrarladı, sanki onun yaralı ruhunun bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi.

Trevor nefesini tuttu ve sonra söyleyebileceğini hiç düşünmediği sözleri söyledi, çünkü yalan söylemeyecekti. "Seni seviyorum Grace. Hem de çok, sevgilim." Başını eğerek Grace'in dudaklarına yapıştı ve onu, sevdiği şeyi korumak söz konusu olduğunda duyduğu öfke kadar içinde alevlenen bir şefkatle öptü.

En çok da bu kadın. Onun kadını. Dudakları öpücüğüne teslim olurken tek istediği onu evine götürüp yatırmaktı.

Kadın, adamın kanında biriken tutkunun saldırısını hissetmiş olmalıydı ki öpücüğü sonlandırdı ve bilmiş bir gülümsemeyle geri çekildi.

Gözlerinde flört parıldıyordu. "Ahem." Boğazını temizledi ve etrafta dolaşan, esirleriyle ilgilenen askerlere baktı.

"O halde bu sorunu hallettiğine inanıyorum, öyle mi?" diye sordu işveli bir ses tonuyla, yakalarını düzelterek.

"Evet," diye cevap verdi ihtiyatlı bir eğlenceyle, sesindeki sert mizahla büyük ölçüde rahatlamıştı.

"Aferin o zaman. Doğrusu daha azını beklemiyordum," dedi başını sallayarak. "İşte bizim Lord Trevor'ımız. Bir şeyi iyi ve eksiksiz yapın ya da hiç yapmayın."

Trevor şaşkındı. Kaşlarını çattı ve başını sallayarak onu inceledi. Gözyaşı yok muydu? Bayılmak yok muydu? Çok geçmeden onunla şakalaşma yeteneğini mi bulmuştu? Gerçekten etkilenmişti. "Orada kendini iyi idare ettin."

"Sadece yanımda olduğun için." Omuz silkti. "Bizi kurtaracağını biliyordum. Senin işin bu."

Gözlerini ona dikti. "Grace, bu bana yapabileceğin en büyük iltifat. Teşekkür ederim. Ciddiyim."

"Evet, bu doğru. Gökyüzünü tutan büyük bir taş sütun gibisiniz, Lord Trevor Montgomery. Siz ve ajan arkadaşlarınız. Güçlüsünüz. Sağlam," diye ekledi ve adamın pazularını şakacı bir şekilde sıktı. "Böyle bir adama benim adamım demekten gurur duyuyorum. Bu konuda şok oldum, gerçekten. Benim gibi bir Wallflower."

"Saksı çiçeği mi?" diye haykırdı, sonunda ona karşılık verecek kadar rahatlamıştı. "Duyduğuma göre köyün yeni kızıl kadınıymışsın."

"Evet, ama sadece senin için."

"Ah," dedi adam, kadın parmak uçlarına basarak onu akşam saatlerinde birkaç kez yumruk yediği çenesinden öptüğünde.

"Ah, seni zavallı şey! Benimle gel," diye emretti. "Tüm o eski kötü şişliklerini ve çürüklerini temizleme zamanı." Adamın elinden tuttu ve sanki dizini sıyırmış Nelcott çocuklarından biriymiş gibi onu çekiştirerek götürdü. "Çavuş Parker'ın buradan sonrasını halledebileceğine inanıyorum."

"Grace, bana bebek yapmak zorunda değilsin."

"Affedersiniz, siz benimsiniz ve sizinle ne istersem yapabilirim," diye karşılık verdi ve omzunun üzerinden ona lezzetli, hınzır bir yarım gülümseme attı.

Bu onu ürküttü. "Şey!" dedi, hoş bir şaşkınlıkla. "Madem öyle diyorsun." Ve büyük bir istekle onunla birlikte gitti. "Parker!" diye seslendi. "Burada yetkili sensin! Benim evde halletmem gereken bir iş var."

"Eğer o kadar uzağa gidebilirsek," diye fısıldadı nefesinin altından.

Parker ona dostça bir el salladı. Tanrı biliyordu ki bu adam Tarikat ajanlarının pek çok tehlikeli görevinin ardından ortaya çıkanları süpürme konusunda oldukça deneyimliydi.

Açıkçası, onsuz yapamazlardı. Ama Trevor bu gecenin tüm kanlı işlerini aklından çıkarmış, dikkatini şafağa kadar olan saatleri nişanlısıyla geçirmenin cazibesine odaklamıştı. Parker'a atlardan birini alacağını bağırdı, sonra Grace'in ata binmesine yardım etti ve arkasından eyere geçti.

Dizginleri eline alıp onu vücuduna yaslarken, tatlı yarattığı doğruca yatağına yuvarlama hayalleri kurdu. Bir kahramanın karşılaşmasından oldukça keyif alacağı bir yer.

Birdenbire eve gitmek için sabırsızlanmaya başladı.

"Hazır mısın?" diye mırıldanarak bir kolunu onun beline doladı. "Her şey için," diye yemin etti. "Birlikte olduğumuz sürece."

"Bu, aşkım, kesin," diye fısıldadı kulağına. Kız başını mutlu bir şekilde onun omzuna yasladı. Sonra Trevor atı harekete geçirdi ve ay ışığının gölgelediği yolda birlikte ilerlemeye başladılar.

Sonsöz

Altı Hafta

Sonra

"Grace, acele et, gitmemiz gerek! Sevgilim, miden bulanıyor biliyorum ama Thistleton'ın gördüğü en büyük düğünü kaçıracaksın. Hadi tatlım. Callie sensiz perişan olacak."

"Bunu bana sen yaptın," diye yanıtladı, bugünlerde çoğu sabah yaptığı gibi yine hastalandıktan sonra köşedeki paravanın arkasından çıkarken.

Aslında pek de umurunda değildi.

Trevor'la evlenmek bir hayalin gerçekleşmesiye, onun bebeğine, nihayet sevebileceği kendi çocuğuna sahip olmak, hayal edebileceği tüm mutlulukların ötesinde bir şeydi.

Bırak sabah bulantıları gelsin.

Ama bugün en azından biraz insan gibi hissetmek istiyordu, bu yüzden ona getirdiği ılık zencefil çayını kabul etti ve bir yudum aldı. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ateşi olup olmadığını anlamak için alnını yokladı ama tabii ki ateşi yoktu.

"Pekâlâ. Gitmeye hazırım."

"İşte benim kızım. Seni seviyorum," diye ekledi ve eğilerek yanağına çocuksu bir öpücük kondurdu.

"Hastalıkta ve sağlıkta, ha?"

"Her zaman." Elini öptü, sonra da onu çekiştirdi. "Acele et. Çok güzel görünüyorsun," diye ekledi kız aynanın önünde oyalandığında.

Camdan kendine bakan Grace, vücudundaki ve aslında hayatındaki değişikliklerle dönüşmüş bir kadın gördü. Parlıyordu. Sonra göz ucuyla Trevor'ın onu izlediğini fark etti, tutuklanmıştı.

"Işıl ışıl," diye fısıldadı. "Kesinlikle tatlı ve tamamen benim."

Kadın ona titrek bir gülümseme attı.

"Şimdi oyalanmayı bırak," diye emretti, onun elini tutarak. Onu kapıya ve dışarıya doğru çekti, yapılmakta olan tüm yeniden inşa çalışmalarının yanından geçti

Evin içinde.

Bu sabah babam George ve Callie'yi evlendirecekti ve şenliklerin günlerce süreceği kesindi. Ama Grace'in sabah bulantısının Grange'den çıkışlarını geciktirmesi iyi oldu, çünkü zamanında çıksalardı, dörtlü gelen haberciye kaçıracaktı.

"Lord Trevor Montgomery?" diye seslendi kurye.

"Evet?" diye cevap verdi, dışarı çıktıklarında. "Size bir teslimat var, efendim!"

"İyi zamanlama." Trevor mektubu aldı ve hemen parasını ödedi.

"Kimden?" Adam onu Londra'dan yeni getirdiği en iyi arabasına bindirirken Grace sordu.

"Beauchamp'lar." Arabada ona katılırken, dalgın bir şekilde Nelson'a kalmasını emretti ama arabacısına acele etmesini söyledi. Sonunda düğüne doğru yola çıkmışlardı. Trevor mumlu mührü kırdı ve mektubu açtı.

Adam merakla birkaç satırı gözden geçirirken kadın bekledi. "Londra'ya geri mi döndüler?"

"Hayır, bu ta Fransa'dan geldi. Hâlâ tatildeler." "Oldukça acil olmalı. Büyük haber nedir?"

Trevor şaşkın bir bakışla mektubu indirdi. "Şu sinsî yaşlı İskoç! Buna inanmıyorum. Her zaman ailesi olmadığını söylerdi..."

"Ne oldu?" Grace onun koluna dokundu ve endişeyle ona baktı.

"Umarım kötü bir haber değildir?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil ..." Temizlemek için başını salladı.

"Görünüşe göre Beau Paris'te bir bilgi kokusu almış ve izini takip etmeye karar vermiş."

"Ama o tatilde!"

"Bir zamanlar casustum, aşkımdı," dedi dalgınca. "Ve eminim Carissa 'yardım etmek' için ısrar etmiştir. "

"Aha," diye mırıldandı. "Peki ne öğrendi? Yoksa bana söyleyemez misin?"

"Şey, gizli olarak - eski İskoç işleyicimiz Virgil Banks hakkında."

"Oh, evet, ondan daha önce de bahsetmişsiniz. Hepiniz için nasıl bir baba gibiydi ve öldürüldüğünde sizin için ne kadar zor oldu." Bu acımasız konu, önlerindeki günün ışıltısının bir kısmını alıp götürdü.

"Anlaşılan o ki, yaşlı İskoç tahmin ettiğimizden de gizemli biriymiş." Şaşkınlıkla başını salladı. "Bize hiç anlatmadığına inanamıyorum!"

"Sana ne demiştim?" diye bağırdı sabırsızca.

Şaşkınlıkla başını salladı. "Virgil'in bir kızı vardı."

Grace onun tüm dikkatini bu şaşırtıcı habere verdiğini görünce kaşlarını çattı. Mektubu onun elinden aldı. "Bugün casusluk işi yok!"

"Ama anlamıyorsunuz. Onun bir ailesi olduğunu hiç bilmiyorduk!"

"Kocacığım, bir düğüne gidiyoruz! Bu aşk için bir gün.

Enrika. Lütfen?"

Durakladı, sonra pişmanlıkla gülümsedi. "Haklısın." Bu haber karşısında ne kadar afallamış olsa da, bunu bir kenara bırakmak için elinden geleni yaptı ve onu kollarına çekti. "Dünyadaki herkesin bizim kadar mutlu olmasını istiyorum."

"Callie ve George bile," diye kabul etti.

"Şimdi ikisi de hazır." Ona baktığında, gri-mavi gözlerindeki sevgiyi ve kocalık kaygısını gördü ve kalbinin tekrar yükseldiğini hissetti. "İyi misin?" diye mırıldandı.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye fısıldadı ve sıcak bir gülümsemeyle ona karşılık verdi.

Sonra başını eğip onu öptü ve bir kez daha o gün, hatta tüm gelecekleri parladı.

Bir oldukları sürece.

Yazarın Notu

On dokuzuncu yüzyıl edebiyatını sevenler, bu hikâyenin kahramanı Grace Kenwood'u, vaiz kızlarının en ünlülerine bir saygı duruşu olarak tanıyabilirler: Jane Austen ve Brontë kardeşler. Peder George Austen otuz yıldan fazla bir süre Hampshire'daki Steventon and Deane'in papazlığını yaparken, İrlanda'nın County Down kentinde doğan Rahip Patrick Brontë 1820'de Yorkshire'daki Haworth'ta Anglikan papazı oldu ve 1861'deki ölümüne kadar burada görev yaptı.

Okuyucuların daha fazla b i l g i edinmek isteyeceğini düşündüğüm bir diğer araştırma konusu da 1816'yı meşhur "yazsız yıl" haline getiren Tambora Dağı'nın büyük patlamasıdır. Pasifik "Ateş Çemberi" boyunca Endonezya'da yer alan güçlü Tambora Dağı, beş bin yıllık uykusundan uyanıp stratosferin yaklaşık yirmi altı mil yukarısına kül ve buhar sütunları püskürtmeden önce on dört bin ayak yüksekliğinde bir dağdı. Kül bulutunun uçtuğu bu büyük yükseklik, bu kadar etkili bir şekilde yayılmasını ve dünyayı çevrelemesini sağladı. Güneşi örterek, önümüzdeki bir yıl boyunca küresel sıcaklıkları ortalama beş derece Fahrenheit düşürdü, Sonunda dağılana kadar.

Tambora'nın atmosfere püskürttüğü malzemenin hacmini hayal etmek zordur. İtalya'nın Vezüv Dağı'ndan (Pompei'yi gömen) 10 kat, 1980'deki Saint Helens Dağı patlamasından ise 150 kat daha büyük olduğu tahmin edilmektedir. Endonezya'da 1880'lerde patlayan devasa Krakatoa'nın bile aynı anda patlayan yirmi Hiroşima bombasına eşdeğer olduğu tahmin edilmektedir. Oysa Tambora Dağı VEI (Volkanik Patlama İndeksi) açısından bundan bir kat daha büyüktü!

Nisan 1815'te, dünyanın diğer ucunda Viyana Kongresi devam ederken meydana geldiği düşünüldüğünde, savaş yorgunu Avrupa için olağanüstü kötü bir zamanlamaydı. Hem Müttefiklerin hem de müttefiklerin bitkin orduları

Napolyon kuvvetleri de yirmi yıl süren savaşın ardından nihayet evlerine dönüyordu. Kül bulutları gelip ekinleri öldürdüğünde ekonomiler ve altyapı zaten darmadağın olmuştu. Yeni, bilimsel tarımsal "iyileştirmelerin" daha ileri görüşlü toprak ağaları tarafından yeni yeni uygulanmaya başlandığı, hala çoğunlukla tarımsal bir dünya için bu sadece insan nüfusu için değıl, ulaşım için güvendikleri atlar ve yiyecek sağılayan çiftlik hayvanları için de felaket anlamına geliyordu. Malthus'un aşırı nüfus ve açlık uyarıları kulaklarında çınlarken, on dokuzuncu yüzyılın insanları Temmuz ve Ağustos aylarında yağın karı izlerken dünyanın sonunun gelip gelmediğini merak ediyorlardı.

Fransa'da şaraplık üzümler asma üzerinde ölürken, Almanya'da hızla artan yakıt maliyeti (yani atlar için yulaf) öyle bir sorun haline geldi ki, girişimci bir soylu ve centilmen mucit olan Baron Karl von Drais ilk bisikleti icat etti. "Koşu Makinesi" (daha sonra velocipede olarak adlandırıldı) pedallara ya da frenlere sahip değildi: Binicilikten esinlenilmiş seleye oturuyor ve ayaklarınızla zemini itiyordunuz. Dünyanın her yerinde tuhaf renkli gün batımları normaldi. Başkan Madison'ın Amerika'sında, ekinleri kar yüzünden mahvolan öncüler, kötü hava koşullarından etkilenmeyen bölgeler bulma umuduyla daha batıya, vahşi doğaya doğru ilerlediler. Kanada'da Quebec City'ye Haziran ortasında bir metre kar yağdı. Gıda kıtlığı nedeniyle birçok yerde sık sık isyanlar ve yağmalar yaşandı ve kıtlık nedeniyle zayıflayan halklar kısa sürede hastalıklara karşı savunmasız hale geldi. Doğı ve Güney Avrupa özellikle tifüsten çok etkilendi. Kulağı "ışılıtlı" Regency döneminden ziyade distopik bir romanın ortamını tarif ediyormuşum gibi geliyor, değıl mi? Ama tarih böyle bir şey. Şahsen, belirsiz zamanlarımızda atalarımızın "yazsız yıl" gibi ciddi sıkıntılarla nasıl başa çıktıklarını duymayı cesaret verici buluyorum.

Okuduğunuz için tekrar teŖekkrler ve umarım Cehennem Kulübü serisinin bir sonraki (ve son!) bölümü olan Nick'in hikayesini gelecek yıl ararsınız.

En iyi dileklerle,

Gaelen

Sinsi Bakış!

***Baron Forrester Nick'e bundan sonra ne
olacağını öğrenmek için okumaya devam edin,
Cehennem Kulübü devam ederken . . .***

Bir Hanımefendiden Bir Teklif

"Ziyaretçi!"

Kahretsin. Nick hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi, bu cehennem çukuruna tek başına sürülmek mi, yoksa onları nasıl hayal kırıklığına uğrattıktan sonra ara sıra ziyarete gelen arkadaşlarıyla yüzleşmek zorunda kalmak mı?

Yine de onunla ilgilenerek gösterdikleri cömertlik onu alçaltmıştı. Bu ona umutsuzluğunu bir kenara bırakıp gülümsemesi için güç verdi.

Muhafızların ağır ayak sesleri merdivenlerin bulunduğu siyah tünelden yükselirken Nick, Trevor'ın kendisine gönderdiği, Mösyö Lewis ve Clark'ın Amerika'nın vahşi doğasına yaptıkları yolculuğun ilk yayınlanmış öyküsü olan son kitabını bir kenara fırlattı.

Her şeyi beş kez okumuştı. Hücresindeki zayıf mum ışığının loşluğundan gözlerinin ağrımaya başlamalıydı. Bugünlerde okumak için ihtiyaç duyduğu küçük gözlüklerini çıkardı, bu uzman bir keskin nişancı için son derece endişe verici bir gelişmeydi.

Bu zindanda kaldığı sürece uzun menzilli görüşünün de mahvolacağına şüphe yoktu. Başka bir yerde olmayı hak ettiğinden değil.

Derin bir nefes aldı ve karyolasına yayıldığı yerden kalktı; kendine çeki düzen vermek için gönülsüz bir çabayla bir elini saçlarında gezdirdi.

Kimin geldiğini merak etti. Herhalde Beauchamp Fransa'dan dönüyor, diye düşündü. Ama sonra, gardiyan tünelden çıkmadan sadece bir kalp atışı önce, Nick başını eğerek gardiyanın ağır botlu adımlarını takip eden ikinci çift ayak sesini dinledi.

Hafif, fısıltılı bir adım.

Bir saten hışırtısı, nemli havada bir parfüm kokusu.

Yüce Tanrım!

Gözleri irileşti ama muhteşem, soluk tenli bir kadın görüş alanına girdiğinde muhafızı görmezden geldi.

"Hm, rahat," dedi mağaraya benzer odalarına bir bakış atarak.

Nick zar zor duydu. Aylardır ilk kez herhangi bir türden bir dişi görüyordu ve bu seferki ... muhteşemdi.

Muhafız ona "Ziyaretçi, seni pislik!" diye haber verdi.

"Anlıyorum." Nick onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Bakışları, koyu renk elbisesinin altına giydiği ve göğüs dekoltesini gösterecek kadar aşağıya doğru açılan özel dikim beyaz gömleğinin içinde sergilenen göğsünün ipeksi V'sine geldiğinde, aralarında demir parmaklıklar olduğu için şanslı olduğunu düşündü.

Ağzı sulanarak parmaklıkları kavradı ve ona gülümseyerek, Beauchamp tarafından cömertçe kendisine gönderilmiş bir fahişe olması için dua etti - boşuna korkuyordu-.

Ama kadın onun alaycı bakışları karşısında alaycı bir eğlenceyle kaşlarını çatmakla yetindi; çenesinin çıkıntısındaki komuta havası ve çelik gibi mavi gözlerindeki eşitlik, bu kadının satılık olduğundan şüphe etmesine neden oldu.

"Gözlerinizi kafanızın içine geri koymaya hazır olduğunuzda, Baron Forrester, asıl meseleye gelebiliriz."

"Terbiyeni takın!" Gardiyan elindeki copu hücrenin paslı parmaklıklarına vurdu.

"Elbette. Özür dilerim hanımefendi. Çok hoş bir refakatçi oldunuz," dedi gardiyana, sonra tekrar kadına baktı, hala onun alaycı azarlamasına sırtıyordu.

Meşale ışığı koyu kumral saçlarında altın ve yakut pullarla dans ediyordu. Uzun, kadifemsi kirpikleri ve dolgun, duygulu dudakları vardı.

"Sen kimsin o zaman?" diye sordu arsız bir mırıltıyla.

Tarikat'ın eski üst düzey suikastçılarından birini barındıran acımasız konaklama yerlerine tekrar göz attı. "Ben Leydi Burke ve buraya size bir teklifle geldim."

Aklı anında çukura gitti. "Devam et." "Eğer kabul edersen, seni buradan çıkarabilirim. Bugün."

"Anlıyorum. Demek beni öldürtmeye geldin. Senin için ne yapabilirim, sevgilim?"

"Sizin gibi yetenekli bir adam işime yarayabilir ama asıl ilgilendiğim konu sahada geliştirdiğiniz bazı yeraltı bağlantıları."

Bu onu duraksattı. "Hangi bağlantılar?"

Cevap vermeye tenezzül etmedi. "Bu görev bir aydan fazla zamanınızı almayacak. Ondan sonra, Tarikat seni şartlı tahliye etmeyi kabul etti."

"Bunu nasıl yaptın?" Nick şaşkınlık içinde ağzından kaçırdı. Tarikat, Nick'in özgürlüğü ya da yarı özgürlüğü için tüm üst düzey ajanlarından, arkadaşlarından gelen benzer yakarışları görmezden gelmişti. Ama yine de onu karanlıkta bırakmıştı.

"Görevi tamamladığında özgür bir adam olacaksın - yasalara uyan bir vatandaş gibi davrandığın sürece. Ününe bakılırsa, bunun senden çok şey istediğini biliyorum," diye ekledi alaycı bir tavırla. "Ama senin adına onlarla konuştuğumda Tarikat'ın şartları bunlardı."

"Neden seni dinlesinler ki? Sen de kimsin?"

Leydi Burke ona tuhaf bir acıma ve güvensizlik karışımıyla baktı. "Eğer bu görevi kabul edersen -ki akli başında bir adamın başka bir seçenek varken neden reddedeceğini düşünemiyorum- emirlerini benden alacağını anlamalısın. Bu bir sorun olur mu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne yapmamı istediğinize bağlı. Öldürmeyi bıraktım, biliyorsun."

"Bu bir vuruş değil. Dediğim gibi, peşinde olduğum bir bilgi. İhtiyacım olan cevapları elinde tutan insanlar öyle herkese güvenmez. Sadece sizin gibi zaten tanıdıkları insanlara güvenirler. Ama size karşı dürüst olmalıyım, Lord Forrester - size Nick diyebilir miyim?"

"Bana ne istersen diyebilirsin, aşkım."

"Senin hakkında araştırma yaptım, görüyorsun. Senin numaralarını zaten biliyorum-"

"Gerçekten öyle mi?"

"O yüzden beni kandırmaya çalışmayı aklından bile geçirme," diye bitirdi. Adam kaşlarını çattı, ihtiyatla onun isteğini değerlendirdi.

İnce kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çok iyi bir çocuk olduğun ve söylediklerimi harfiyen yerine getirdiğin sürece iyi geçineceğiz."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni kafandan vururum," diye cevap verdi mizahtan eser olmayan bir gülümsemeyle.

Nick büyülenmişti. "Sen tam olarak kimsin?"

"Virginia, Barones Burke. Zavallı baronum, n e yazık ki öldü," dedi sıkılarak.

Nick, "Özür dilerim," demeyi başardı. "Adını duymuştum ama onunla tanıştığımı sanmıyorum."

"Pek bir şey kaçırmıyordun," dedi nefesinin altında. "O bir ajan mıydı?"

"Tanrım, hayır."

Durakladı. "Öyle misin?"

Gülümsemesinde bir sınır vardı. "Tarikat'ın kadınların bu sıfatla hizmet etmesine izin vermediğini biliyorsun."

"O zaman sen de *kimsin*?" diye bağırdı.

Sonunda sakinleşti ve soğukkanlı kontrol maskesini biraz indirdi. "Pekâlâ. Annem Ashton Kontesi. Sevgilisi, yani benim öz babam Virgil Banks'ti."

Nick'in çenesi düştü.

"Şimdi benimle çalışacak mısın, çalışmayacak mısın?"

Virgil'in kızı mı? Sadece baktı.

Daha fazla bratktaking excuČons keyfini çıkarın
kbsed docn'un arkasında

INFERNL KULÜBÜ

New York Times çok satan yazarı ile

GAELEN FOLEY

My Wicked Marquess

978-0-06-173395-6

Rotlierstone Markisi, ailesinin itibarını yeniden kazanma zamanının geldiğine karar vermiştir. İtibarını kurtarmak için bir eş arayışına girer ve Daphne Slarling gibig*•'!*° <●● kusursuz bir zevke ve tükürüksüz bir ifadeye sahip bir kadın arar.

!!!!t **8*YWAU,P
978-0-D6-173397-0

Warrington erkekleri tek başlarına trajediyle boğuşuyor. Warrington'ın Dtikey Rohan Kilburn, Inve'den vazgeçerek ailesinin mirasına sahip çıkmıştır. Ama bu Kate Madsen hayatına girmeden önceydi.

My Irresistible Earl

978-0-06-173396-3

Falconridge Kontu onu sırlarla dolu bir hayat için terk ettikten sonra, Leydi Pierson onu unutmaya yemin etti. Şimdi yalan ortaya çıktı. Lonclo'1 beklenmedik bir şekilde onu yeniden aşık etti.

Vžsit vrwwAuchorTročkr.cozn for cxclusivc
IŹtZOF3ŹLdcIOld Of3 ŹŹŹMF fŹvorigC Ha ČŹŹb 2IZthOFM

*--! _____ wbeteeur boohs aze sam oc leme calt t4M- 1- T61 zo order.

8
tg

Daha fazla beyin jimnastiği yapmanın keyfini çıkarın
behçXI'in kapalıdOorları

CEHENNEM KULÜBÜ

Llew York Times çok satan au hor ile

978-0-06-2 I-8

Kardeş savaşıları Wesrwood Kontu'nun
Ama Emily Harper, çocukluğundan beri sevdiği adam için
bunun imkânsız olduğunu biliyor.

My Scandalous Viscount

978-0-06-207593-2

Uzlaşmacı bir durumda Cauglit, Sebastian, Visrotint
Beatichamp, Bayan Carissa Porrland'ı gelini yap.

My Notorious Gentleman

978-0-06-207595-6

Her kadın bir kahramanı sever ama eski casus Lprd
Trevor Montgomery hiçbirleriyle ilgilenmez; sadece son
derece samimi Grace Kenwood'la ilgilenir.

Fayorite HşrperGoftizn auçhors hakkında daha
fazla bilgi için www.AuthorTracksom adresini
ziyaret edin.

*Aeon BooL:s olarak, romantizme olan
tutkunuzu biliyoruz romanlarımızdan birini
okuduğunuzdakendinizi daha fazlasını
isterken bulacaksınız!*

Sizi baştan çıkarabilir miyiz...

- Yaklaşan yayınlarımızdan alıntılar.
- Yazarların kişisel fotoğraf albümleri ve kitap listeleri de dahil olmak üzere eğlenceli ekstralar.
- En sevdiğiniz karakterler ve diziler hakkında perde arkası bilgiler.
- Bedava ama, romantik kaçamaklar ve diğer eğlenceli ödülleri kazanma şansı için çekilişlere katılın.
- Yazarlarımızdan ve editörlerimizden yazma ipuçları.
- Yazarlarımızla blog yazın ve neden romantizm yazmayı sevdiklerini öğrenin.
- İçerilmeyen özel içerik romanlarımızın sayfalarında.

Bize katılın

Azr 1m/zrñrr a/Harpel)inePsr/b/xa
cevher www.avonromance.corzt

Avsilebic her yerde bot src ield veya pIcast cell I -8m-331-Jed I sipariş etmek için.

Bu unutulmaz Hikayeleri satın almak sadece
bir saniyenizi alacak ve size saatlerce okuma
keyfi yaşatacak!

iki www.AvonImpulse.com ve sec ne biz

E-kitapların satıldığı her yerde mevcuttur.

Yazar Hakkında

"Foley'nin hikâye anlatımı o kadar eğlenceli ve aşıkları o kadar sıcak ve çekici ki romantizmin içinde kaybolmak çok kolay. Ve bu, sonsuza dek mutlu aşk hikâyeleri yazan bir yazarın okurlarına verebileceği en güzel hediye."

Lifetime TV Kitapları blogu

GAELLEN FOLEY, Regency İngiltere'sinin ışıltılı dünyasında geçen on dokuz tarihi romanın *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. Ödüllü romanları (Bookseller's Best, National Reader's Choice Award, NJRW Golden Leaf, CRW Award of Excellence, the Beacon, Holt Medallion) dünya çapında on altı dilde mevcuttur.

İngiliz Edebiyatı alanında lisans derecesine sahip olan Gaelen, Pennsylvania'da öğretmen olan ve aynı zamanda E.G. Foley takma adıyla çocuk fantastik macera romanları yazdığı kocası Eric ile birlikte yaşamaktadır. Günlerini okuyarak, yazarak ve Bingley adında gülünç derecede sevimli bir bichon frise ile ilgilenerek geçiriyor.

Kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.gaelenfoley.com adresindeki web sitesini ziyaret edin ve yeni kitapları çıktığında haberdar olmak için haber bültenine kaydolun.

Ziyaret etmek

www.AuthorTracker.com

için özel

BİLGİ

üzerinde

en sevdiğiniz

HarperCollins yazarları.

Gaelen Foley tarafından

Benim Azılı Centilmenim

Benim Skandalcı Vikontum

Benim Acımasız Prensım

Dayanılmaz Kontum

Tehlikeli Düküm

Hıznır Markizim

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BENİM KÖTÜ ŞÖHRETLİ CENTILMENİM. Copyright © 2013 by Gaelen Foley Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı AĞUSTOS 2013 ISBN: 9780062075772

Basılı Baskı ISBN: 978-0-06-207595-6

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayını Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street

Sydney, NSW 2000, Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20th Floor

Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada

<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins

Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Road

Londra, W6 8JB, **Birleşik**

Krallık

<http://www.harpercollins.co.uk>

Amerika Birleşik Devletleri

HarperCollins Publishers Inc.

10 East 53rd Street

New York, NY 10022

<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.